KATHLEEN GLASGOW

Cum să te împrietenești cu întunericul

Traducere din engleză de
Irina Stoica

STORIA BOOKS

COLECȚIA YOUNG ADULT

Cum

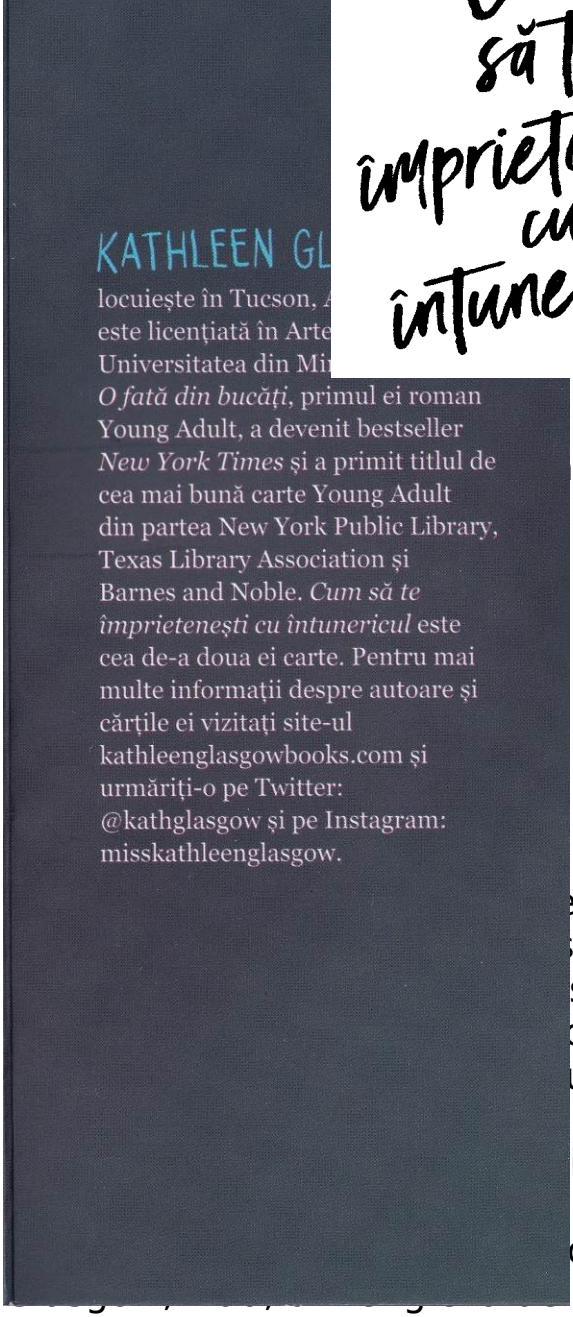
KATHLEEN GL
locuiește în Tucson, A
este licențiată în Arte
Universitatea din Mi
O fată din bucăți, primul ei roman
Young Adult, a devenit bestseller
New York Times și a primit titlul de
cea mai bună carte Young Adult
din partea New York Public Library,
Texas Library Association și
Barnes and Noble. Cum să te
împrietenești cu întunericul este
cea de-a doua ei carte. Pentru mai
multe informații despre autoare și
cărțile ei vizitați site-ul
kathleenglasgowbooks.com și
urmăriți-o pe Twitter:
@kathglasgow și pe Instagram:
misskathleenglasgow.

rţi: *How To Make Friends*

leen Glasgow

pentru ediţia în limba

. Nicio parte din această
; difuzată în orice formă
scris, foto sau video,
citate sau recenzii, fără
ului.

i Naţionale a României

cu întunericul / Kathleen
Irina Stoica. — Bucureşti:
Storia Books, 2019
ISBN 978–606–9072–06–6
I. Stoica, Irina (trad.)
821.111

EDITOR: Adriana Muram
REDACTOR: Ruxandra Tudor
CORECTOR: Rodica Creţu
COPERTĂ: Fésüs L. Bama
DTP: Dragoş Tudor

Cuprins

Înainte.....8

După.....46

Acum.....413

NOTA AUTOAREI.....420

MULŢUMIRI.....424

cartea asta
e *pentru cei îndureraţi*
cartea asta
e pentru cei rămaşi în urmă
cartea asta
e pentru fiecare inimă frântă
care caută drumul spre casă

Înainte

GĂSESC FACTURILE din întâmplare, înghesuite sub un morman de lenjerie intimă dintr-un dulap pe care îl împart cu mama. În loc de şosete curate, mâinile mele dau de un teanc gros de plicuri pe care scrie *Urgent, Ultima somaţie, Contactaţi-ne imediat.*

Inima îmi bate cu putere. Nu avem multe, niciodată nu am avut, dar ne-am descurcat cu ce câştigă mama ca şofer al Livromobilului şi de la grădiniţă, unde o ajută pe Bonita. Când vine vara avem şi Jeleumobilul, dar asta e o altă poveste.

Nu ascunzi lucruri într-un sertar decât dacă eşti îngrijorată.

Mama zace pe canapea de ieri-dimineaţă, înfofolită într-o pătură de lână roşu cu negru, încercând să scape de o durere de cap dormind.

— Mama, zic tare. *Mami.*

Niciun răspuns. Verific ceasul strâmb de pe perete. Mai sunt patruzeci de minute până la prima oră.

Suntem ceea ce mamei îi place să numească „o maşinărie bine unsă, arătoasă şi frumos mirositoare”.

Dar am nevoie ca jumătatea cealaltă a maşinăriei să bipăie şi să zbârnâie spre mine şi să facă toate celelalte lucruri pe care ar trebui să le facă mamele. Dacă nu o am pe ea, nu am nimic. Nu e ca în cazul prietenei mele, Cake, care locuieşte cu doi părinţi şi un unchi. Dacă mama e bolnavă sau deprimată, se duce naibii norocul meu la capitolul ajutor şi companie.

Sau la capitolul cine mă duce la şcoală.

— Mama, strig cât pot de tare, până simt că mă doare gâtul, îndes facturile înapoi sub teancul de lenjerie şi mă duc în camera din faţă.

Strigătul a funcţionat. Stă în fund, iar pătura de lână este grămadă pe jos.

— Bună dimineaţa şi ţie, mormăie răguşit.

Părul ei scurt e lins pe o parte şi ciufulit pe cealaltă. Se uită în jur de parcă n-ar recunoaşte nimic, de parcă ar fi un extraterestru abandonat din senin în ciudata noastră atmosfera pământească.

Clipeşte o dată, de două ori, de trei ori, apoi zice:

— Tiger, iubito, adu-mi nişte cafea, te rog.

— Nu mai avem cafea.

Îmi folosesc cel mai bun ton acuzator de care sunt în stare. Trebuie să fiu *puţin* rea. Adică, pe bune. Se pare că suntem într-o situaţie disperată, asta pe lângă alte chestii, cum ar fi *Kai,* care îmi fac creierul praştie. Am nevoie să se întâmple lucruri-de-mame.

— Nu mai avem *nimic,* spun eu. Mă rog, ar mai fi nişte unt de arahide. Poţi să bei o ditamai cana fierbinte şi aburindă de unt de arahide.

Mama zâmbeşte, ceea ce mă termină, pentru că nu-i pot rezista şi tot ce credeam că aş putea să-i zic despre teancul de facturi neplătite se duce pe apa sâmbetei. Lucrurile or să se aranjeze acum. Lucrurile

or să fie bine, ca de obicei.

Putem să bipăim şi să zbârnâim iar.

Mama se ridică şi se duce la cafetiera roşie. Cafeaua e drogul mamei. Asta şi ţigările, oricât de mult i-am spune noi, eu, Bonita şi Cake, că sunt dezgustătoare şi mortale. Când eram mică, mă sculam când se crăpa de ziuă gata să mă joc cu ea, doar cu *ea,* înainte să mă târască la grădiniţă şi mereu trebuia să aştept până când îşi bea prima cană de cafea şi îşi fuma prima ţigară. Era o adevărată tortură să aştept ca maşinăria aia stupidă să umple cana în timp ce mâinile mă mâncau la gândul pieselor de lego şi al beţelor de maroco.

Mama suspină adânc.

— La dracu’, zice. Iubito, aş face bine să-mi mişc fundul, nu?

Stă la chiuvetă, încercând să dea drumul la robinet, dar nu iese nimic.

— Tot nu curge apa? Speram că e doar un vis urât, zice făcând un semn înspre robinet.

— Pacheco nu-mi răspunde la telefon, îi spun eu.

Domnul Pacheco e proprietarul nostru, nu unul foarte drăguţ.

— Atunci va trebui să mă ocup şi de asta azi, zice mama în şoaptă.

Nu zic nimic. Vorbeşte despre facturi? Poate ar trebui să…

Mama îşi întinde braţele.

— Vino aici, iubito. Hai. Vino la mine.

Alerg atât de repede, încât aproape mă împiedic de covorul de lână jerpelit de pe podea şi zbor în braţele ei, cu faţa aterizând exact sub clavicula ei. Îmi atinge uşor cu buzele creştetul capului.

Mama tremură. Are tricoul ud, de parcă ar fi transpirat. Probabil că are nevoie de o ţigară.

— Îmi pare rău, îmi şopteşte prin păr. Nu ştiu ce s-a întâmplat. M-a durut capul îngrozitor. Plecarea Bonitei, închiderea grădiniţei. Eu… au venit prea multe în acelaşi timp şi cred că m-am stresat. Ai mâncat măcar ceva aseară?

Am mâncat nişte jeleuri cu limetă şi stomacul meu ţipă de foame, dar nu îi spun asta. Continuu să mă ghemuiesc în ea.

Mama se dă în spate şi râde.

— Grace, îmi zice.

Mereu tresar când îmi aud numele adevărat.

— Gracie, bluza asta de pijama nu prea îţi mai vine, păpuşică.

Trag cu putere în jos de tivul tricoului şi îmi încrucişez braţele peste piept.

Mama oftează. Ştiu ce urmează, aşa că îmi pregătesc faţa de *sunt plictisită.*

— Tiger, zice ferm. Eşti o fată frumoasă. Doar te tachinam, ceea ce nu ar fi trebuit să fac. Nu ar trebui niciodată să te ascunzi. Te transformi în ceva remarcabil. Nu ai de ce să te simţi ruşinată.

Remarcabil. Ea şi Bonita se dau în vânt după discursurile pozitive. Lui Cake îi place să spună că misiunea lor în viaţă e să Construiască o Fată mai Bună decât Au Fost Ele.

„Ştii”, mi-a zis odată, „probabil mamele lor le-au pus la dietă cu brânză cottage înainte de bal şi le-au spus să-şi ţină picioarele încrucişate în preajma băieţilor”.

Îmi dau ochii peste cap şi mormăi:

— *Trebuie* să-mi spui lucrurile astea, eşti mama

mea. Face parte din fişa postului tău.

Faţa i se pleoşteşte şi mă simt vinovată. Odată am surprins-o zicându-i Bonitei: „Încerc să-i spun lui Tiger toate lucrurile pe care eu nu le-am auzit niciodată”.

Şi mereu am vrut să ştiu ce anume nu a auzit niciodată. Pentru că este reţinută când vine vorba despre tinereţea ei, despre zilele de dinainte să devină mamă. Părinţii ei au murit când era la facultate şi nu îi place să vorbească despre ei.

Mama cotrobăie prin dulapuri şi cumva, undeva, găseşte pitită o cutie de Cola, deşi aseară am căutat şi eu prin toate dulapurile după ceva de mâncare. Ia o înghiţitură mare, plină de recunoştinţă, şi se şterge la gură. Caută în geantă o ţigară.

— Du-te şi îmbracă-te, Tiger. Te las la şcoală, după care am o mulţime de lucruri de făcut. Azi o să fie o zi a naibii, promit. Mâncare, Pacheco, reparaţiile. O să mă revanşez că nu m-am ocupat de astea, bine?

— Bine.

Mama iese în grădină ca să fumeze şi eu mă îndrept spre dormitor, unde caut disperată ceva potrivit în dulapul meu cu cele mai nepotrivite haine. Mama crede că hainele găsite în cutiile de pe marginea drumului reprezintă ceva creativ şi amuzant şi interesant şi bun pentru mediu („Gunoiul unei persoane e comoara alteia!”), nicidecum o consecinţă a stării noastre financiare precare, dar uneori aş vrea să mă duc la şcoală îmbrăcată ca orice altă fată, în colanţi şi un tricou, poate şi cu sandale cu barete, care să-mi scoată în evidenţă unghiile roz de la picioare. Dar în loc de asta de cele mai multe ori arăt ca o creatură uitată de vreme, îmbrăcată în haine vechi care arată, ei bine, ca nişte *haine vechi.*

Trag pe mine o fustă şi un tricou decolorat şi îmi trântesc o şapcă de baseball pe cap, pentru că şi apa de la duş începe să pară dubioasă, aşa că nici nu se pune problema de aşa ceva. În baie, mă spăl pe dinţi ca o nebună şi mă stropesc cu apă pe faţă.

Apoi, ca de obicei, îmi las minimum trei secunde ca să mă întreb cine naiba mai e şi asta? De unde a venit ea?

Pentru că părul meu negru şi întins nu seamănă deloc cu părul scurt şi uşor ciufulit al mamei. Pistruii mei arată ca pete răzleţe de noroi în comparaţie cu tenul ei delicat, fără nicio imperfecţiune.

O parte atât de mare din mine semănă cu Persoana Care Nu Trebuie Numită. O parte atât de mare din mine e străină.

Dar asta sunt şi deocamdată trebuie să o mobilizez pe mama, să ajung la şcoală la prima oră şi, implicit, la spectacolul grotesc la care trebuie să asist de cinci ori pe săptămână şi pe care îmi place să-l numesc „Ororile lui Lupe Hidalgo”. Dacă supravieţuiesc, o să ajung la ora de bio şi la Kai Henderson – doar când mă gândesc la el inima îmi bate ca o tobă tembelă, bolnavă de dragoste. E şi unul dintre lucrurile despre care trebuie să vorbesc cu mama.

În maşină tot schimbă posturile de radio. Stomacul meu gol mă arde ca un incendiu de gradul cinci, aşa că pescuiesc nişte jeleuri Life Savers de pe fundul ghiozdanului. Poate că scamele şi praful au şi ele nişte calorii care or să mă ţină până la prânz.

În timp ce molfăi un jeleu, îmi bipăie telefonul. E Cake.

S-a trezit?

Da! Suntem în maşină.

Slavă cerului. I-ai zis?

Mă uit la mama. Bombăne, încercând să prindă un post de radio în Honda noastră antică, o maşină pe care o mai ţin întreagă doar nişte bandă adezivă şi speranţa.

Mama pare obosită. Poate că încă o doare capul. Poate că e cu gândul la facturi. Poate că ar trebui să-mi iau o slujbă, să o ajut. Aş putea să bag cumpărăturile în pungi la Stop N Shop. Sau să şterg mese la Cucaracha.

Nu încă, scriu eu.

Spune-i odată. Smulge leucoplastul, Tiger. Apoi poţi să fugi din maşină şi să nu-ţi mai faci griji în legătură cu ea până diseară.

Nu răspund. O să fie complicată treaba asta cu Kai.

Mama e puţin cam prea protectoare.

Nu o să fie fericită când o să afle că vreau să mă duc cu Kai Henderson la balul organizat de Liceul Eugene Field de Ziua Eroilor. Nu pentru că nu îl place, nu e cazul. Îl ştie de când era un puşti slăbănog care mergea la grădiniţa Bonitei, cu genunchii juliţi şi un yen pentru fursecuri cu unt. Pur şi simplu nu îi place ca eu… să nu fiu cu *ea.*

— Aha, zâmbeşte mama larg. Uite unul bun.

Dă volumul mai tare. Încă un cântec din urmă cu mulţi ani, nimic nou, nimic din ce aş alege eu vreodată. Strâmbă din nas când aude piesele pe care eu şi Cake le cântăm în trupa noastră, Broken Cradle, şi zice că e doar zgomot experimental. E *posibil* ca eu să fiu motivul pentru care sună „experimental” din moment ce nu fac decât să bat aiurea la tobe, fără să ştiu ce fac. Sunt acolo doar ca să o susţin pe Cake, care e un

copil-minune al muzicii. Şi pe Kai, care arată ameţitor şi dulce când cântă la bas, cu fruntea *brăzdată,* cum s-ar zice în unul dintre romanele mele.

Poate pentru că simt brusc că mama mă sufocă mereu, mă trezesc zicând deodată:

— Merg la balul de Ziua Eroilor cu Kai Henderson.

Şi cum scot asta pe gură regret *şi* mă bucur în acelaşi timp. La urma urmei, ce o *să facă?* Am *16* ani. Pot să mă duc şi eu o dată în viaţă la un bal, ca toată lumea.

Dă muzica mai încet.

— Ce?

Vorbeşte încet.

— Cum aşa? Când… s-a întâmplat asta?

Respir adânc.

— Acum câteva săptămâni. M-a invitat. Mă duc. O să ne distrăm. Merge şi Cake. Toată lumea merge.

— Stai aşa, zice iar. Kai? Adică acel *Kai?* Băiatul nostru cu capul mereu îngropat într-o carte de medicină?

Oftez:

— Da.

Linişte. Mi se strânge inima. Ştiam eu. Efectiv pot să număr secundele, aşa că fix asta fac: zece… nouă… opt…

— Nu ştiu ce să zic, Tiger. E aşa de brusc şi nu am vorbit despre asta. Adică o să fie cu alcool, probabil şi o petrecere după…

O întrerup:

— Nu beau, nu mă duc la petreceri, nu fumez. Nimeni nu mi-a pipăit vreodată sânii în afară de doctorul ăla scârbos şi vreau pur şi simplu să mă duc la un bal şi *să dansez* ca toţi ceilalţi. *O dată în viaţă.*

— Vrei să… adică… Acum e iubitul tău? Asta se întâmplă?

Îi simt privirea pe faţă. Simt cum roşeaţa mi se duce în sus, pe gât.

— Nu.

Adică nu încă. Poate. Într-o zi. Gen, după bal, poate. Nu aşa merg lucrurile? Nu începe treptat? Tot ce ştiu e din cărţi şi din filme şi din momentele în care i-am văzut pe alţi puşti de la Eugene Field sau din experienţa lui Cake cu băiatul din Sierra Vista. La urma urmei, ce fac vreodată fără mama? Nimic. Mă duc la şcoală, uneori mă uit la skaterii de la Groapă, vin acasă, citesc…

Mă complac în viaţa noastră măruntă. Îi privesc pe ceilalţi. Sunt ca un gândăcel într-un borcan.

În depărtare, parcarea şi peluza din faţa Liceului Eugene Field sunt pline-ochi de elevi. Dacă reuşesc să mă stăpânesc până ajungem acolo, o să am şapte ore fără mama. Stomacul meu chiorăie îngrozitor de foame. Mă simt slăbită şi descurajată.

De ce trebuie să fie atât de greu un lucru stupid de normal?

— E doar un bal, şoptesc eu.

Ochii mi se umplu de lacrimi. Mă furnică nasul. Încep să bat în retragere, aşa cum fac mereu. Am bătut în retragere şi când a reacţionat de parcă ar fi fost prea scump să mă duc la gimnastică, deşi era vorba doar de câteva ore la amărâtul ăla de centru comunitar, cu saltele jerpelite. Am bătut în retragere şi când Cake a vrut să luăm lecţii de dans împreună sau când am avut şansa să mă înscriu la şah după ore, mereu. Singurul lucru pe care am putut să-l fac vreodată a fost să mă dau cu placa de skate – asta se

întâmpla acum patru ani –, dar în final mi-a interzis şi asta.

— Mă duc la bal cu Kai Henderson, îi zic şi vocea îmi devine brusc rece. Şi nu ai cum să mă opreşti. Şi ar fi o greşeală să încerci.

Mama opreşte în parcare, evitând-o la mustaţă pe Mae-Lynn Carepenter, care de-abia îşi cară ghiozdanul uriaş. Se uită lung la noi înainte să treacă mai departe. Nu cred că am văzut-o vreodată pe Mae-Lynn zâmbind.

— Grace, ar trebui să vorbim despre asta mai încolo. E un lucru important. Nu e atât de nesemnificativ cum crezi, spune mama şi îşi pune mâna pe braţul meu.

— Nu, îi zic şi apoi se întâmplă.

Izbucnesc în lacrimi.

— Este *exact* pe cât de nesemnificativ cred. E vorba doar despre nişte ghirlande şi despre nişte punch cu puţin alcool şi despre o muzică lălăită, urmată de o petrecere. Ceva ce tinerii fac de când lumea, dar niciodată şi *eu.* Nu până acum.

— Tiger, te rog, îmi spune ea, dar deja am ieşit din maşină, aruncându-mi ghiozdanul pe umăr şi ţinându-mi capul jos, ca să nu vadă nimeni că plâng.

De cum mă aşez în bancă, încep să curgă mesajele, telefonul meu bipăind insistent în ghiozdan şi purtând un mic război cu haosul scos de stomacul meu gol. Se pare că jeleurile alea Life Savers nu au salvat nicio viaţă.

Bipurile îi atrag atenţia lui Lupe Hidalgo, aşa cum mirosurile emanate de oamenii mici şi înspăimântaţi atrag atenţia uriaşilor din basme.

Lupe Hidalgo oftează. Lupe Hidalgo bate în bancă

uşor, cu vârful foarte ascuţit al creionului. Picioarele lui Lupe Hidalgo se bâţâie, iar tocurile cizmelor ei bat ritmic în podeaua de gresie alb cu negru din sala de clasă.

Se uită la mine cu o privire rece, apoi jos, la ghiozdanul meu. Se încruntă.

Eu şi ceilalţi trei elevi de la masă ne uităm rapid unii la alţii. Tina Carillo se uită la mine; eu îmi mut privirea la Rodrigo; Rodrigo pune mâinile la ceafă şi-şi dă ochii peste cap înspre Kelsey Cameron; ea nu se uită la nimeni, pentru că e prea ocupată să se uite la propria imagine din telefon şi să-şi încline capul pentru un selfie.

Lupe face pac-pac-pac cu creionul în masă. Îşi înclină capul spre dreapta. Îşi înclină capul spre stânga. Coada lungă şi elegantă de cal i se loveşte de spate.

Ăsta e semnul că e pe punctul de a se lua de cineva. Singurul moment în care Lupe se poate concentra este când se află pe terenul de softball. E în ultimul an de liceu şi la anul, în toamnă, se duce la Universitatea din Arizona cu bursă. Umblă zvonul că, din cauza abilităţii ei de a arunca mingea atât de repede şi cu atâta putere, prinzătorul, Mercy Quintero, îşi ţine ore întregi mâinile în gheaţă după un meci. Abilitatea de a da o lovitură liberă perfectă în stomacul flasc al unei fete din Flagstaff, care nu este pe fază.

Lupe Hidalgo e atât de bună la softball, încât pare că e singura din echipă. Adică ştiu că am văzut în ziua meciului şi alte fete hoinărind pe holurile din Eugene Fields cu părul prins în coadă în creştetul capului şi cu şosete în dungi până la genunchi, cu hanoracele lor negru cu gri care fac parte din echipament şi care stau deschise şi flutură la orice mişcare, pe sub care se văd

tricourile cu vulpea albă care este mascota echipei şi care stă încolăcită în jurul cuvântului *Zorros,* dar pentru numele lui Dumnezeu, jur că habar n-am cine sunt.

Lupe Hidalgo eclipsează pe oricine. Acoperă totul ca o umbră fermecătoare şi, deşi ştii că o să te doară, te uiţi la ea pur şi simplu.

Fac şi eu greşeala asta.

Într-o secundă simt că inima îmi ajunge în stupidele încălţări marca Vans, unele de un alb prăfos, pe care le-am personalizat cu markerul, desenând stele şi luni şi o imitaţie de colivie mică, frântă în două, în onoarea trupei noastre.

Lupe mă analizează din cap până-n picioare cu privirea ei scânteietoare. Îmi încrucişez instinctiv mâinile peste piept. Nu ştii niciodată când cineva, de obicei un băiat, dar uneori şi o fată, o să facă o glumă nesărată despre sânii tăi.

Ai un corp frumos, zice mama mereu. *Nu mai sta cocoşată.*

Ei îi este uşor să vorbească. Sânii *ei* sunt ca nişte ceşcuţe întoarse, delicate şi rafinate.

Încerc să mi-o scot pe mama din cap. Cearta din maşină nu m-a făcut să mă simt ca o eroină sau o învingătoare, aşa cum mi-ar fi plăcut. În principiu, acum mi-e rău, mi-e foame şi mi-e puţin frică. Prefer să nu mă mai gândesc la ea astăzi.

Ca la un semn, telefonul îmi bipăie din nou. E ca şi cum mama ştie că încerc s-o exclud fără milă din această zi.

Nu pot să cred că mi se întâmplă şaişpe milioane de lucruri care mă fac cu capul şi care îmi strică ziua, toate în acelaşi timp.

Fără să zic nimic, mă rog ca doamna Perez să înceteze să se mai fâţâie în faţa clasei şi să *înceapă* odată, dar se încăpăţânează să nu-şi dea seama de iadul care este pe cale să mă acapareze şi continuă să mute de colo-colo nişte hârtii pe catedră.

Tina Carillo şopteşte „Să înceapă spectacolul” şi dă din umeri înspre mine.

Lupe îşi termină inspecţia şi mârâie în cele din urmă înspre mine:

— Fată, *ce căcat* porţi astăzi?

Mă încordez toată. Sursa de provenienţă şi starea hainelor mele a fost o obsesie pentru Lupe din clasa a III-a, de la Şcoala Thunder Park, când mi-a murdărit tricoul cu Hello Kitty cu piure de cartofi. „Pisică tâmpită”, a zis atunci. Tricou idiot.

Lângă mine, Rodrigo pufneşte în râs şi îşi scoate telefonul.

— Serios acum, pentru numele lui Dumnezeu, cine te crezi? Cretina de Stevie Nicks?

OK, poate că nu eşti familiarizat cu această zeiţă bălaie a muzicii din anii ’70, muza unei trupe bizare pe nume Fleetwood Mac, una dintre cele mai ciudate şi mai eterice cântăreţe care au plutit vreodată pe o scenă pe tocuri de 15 centimetri, învăluită în catifea, sclipitoare de la glossul de buze şi de la praful de zâne, dar aici, în Arizona fierbinte ca iadul, locul de baştină al fetei noastre bălaie, *toţi* ştim cine e Stevie.

Lupe mă apucă cu degetul arătător şi degetul mare de tricoul cu unicorn şi se apropie de faţa mea. Are un machiaj diafan şi perfect, iar dermatograful i se întinde spre tâmple ca nişte aripi negre.

— Fată, zice şi respiră adânc.

Aud plescăia surdă pe care o face în timp ce

mestecă guma.

— Nu e OK… *deloc.*

Puştii din jurul nostru chicotesc. O fată al cărei nume nu mi-l amintesc niciodată, dar care arată mereu de parcă tocmai a mâncat o lămâie, îmi face o poză.

Minunat, acum o să fiu de râsul tuturor: #tocilara #ciudata #monstrulliceului #ratatacuunicorn.

Faţa îmi arde, inundată de o dogoare bruscă, pe care ştiu că toată lumea o poate vedea. Este oribil că nu reuşesc să nu roşesc, să nu mă simt prost ori să nu arăt că sunt furioasă sau frustrată. Mama numeşte asta „pasiune pentru viaţă”, dar, pe bune, mama este motivul pentru care sunt batjocorită la 7:25 dimineaţa, în sala 29 a Liceului Eugene Fields din Mesa Luna, Arizona.

În fiecare zi merg la şcoală îmbrăcată ca un fan Grateful Dead care speră să dea peste el norocul şi să prindă un bilet şi, dacă nu ştii cine sunt ăştia, caută-i pe net şi o să vezi multe tipe pierdute în spaţiu şi îmbrăcate cu fuste de catifea cu imprimeuri şi clopoţei cusuţi la tiv, care încearcă să vadă o trupă compusă în principiu din gagii drogaţi care poartă tricouri jegoase şi blugi găuriţi şi care arată de parcă nu s-au mai spălat pe cap din anii ’60, când au început prosteala asta. Garderoba mea e plină de tricouri vechi cu formaţii, fuste hippie precum cele menţionate mai sus, pantaloni bărbăteşti, sacouri vechi şi, uneori, câte o eşarfă croşetată de mână, *pentru fler,* cum ar zice mama.

Îmi întorc privirea de la Lupe şi mă uit în jos, la hainele mele. Nu pot nici măcar să-mi aleg singură nişte amărâte de *haine.*

Telefonul îmi vibrează. Dau instinctiv un şut

ghiozdanului, de parcă asta ar face bâzâitul şi, implicit, pe mama să înceteze.

Lupe se uită la mine şi dă din cap.

— Oh, iar te verifică mami?

Face să sune mai mult ca un *Mm-mn-mm-nooooo* şi îşi ridică o mână, fluturând-o din încheietură. Kelsey Cameron râde. Mă uit lung la ea şi mă simt pe jumătate trădată. Nu suntem prietene – singura mea prietenă e Cake –, dar*… Împărţim* aceeaşi masă cu Lupe Hidalgo, diavolul în persoană. Asta ar trebui să conteze *un pic.*

Îmi pare rău, îmi face Kelsey semn.

Lupe oftează şi gesticulează înspre mine.

— Nu pot să stau lângă aşa ceva. Dacă se ia? Pe asta? zice şi-şi duce palmele în jos, pe corp, de parcă ar fi prezentatoarea unei emisiuni-concurs.

Lupe Hidalgo e rea şi frumoasă şi, chiar dacă poartă un tricou alb, blugi negri şi cizme, este o zeiţă periculoasă şi plină de strălucire.

Pur şi simplu nu înţeleg cum două fete de aceeaşi vârstă pot să arate atât de diferit – una dintre ele atât de matură, de cunoscătoare şi de sexy şi cealaltă, adică eu, ca o bucată de aluat cu cocoloaşe.

E ca şi cum s-ar fi trimis o înştiinţare pe care doar unele fete au primit-o.

Îmi ridic privirea. Mae-Lynn Carpenter stă vizavi de mine, la altă masă, aplecată peste caietele ei, cu capătul creionului băgat aiuristic în gură. Cămaşa îi este puţin ridicată la spate, lăsând să se vadă o fâşie de piele netedă. Două fete de lângă ea râd de chiloţii de un alb strălucitor care se văd de sub talia pantalonilor lui Mae-Lynn.

Fetele ca mine şi ca Mae-Lynn sigur nu au primit

înştiinţarea.

Simt cum mi se umplu ochii de lacrimi, pentru că deja Lupe a atras atenţia tuturor, mai puţin a doamnei Perez, care acum scrie ceva pe tablă.

Dacă Cake ar fi aici, ar avea o replică acidă, dar nu este şi, de o mie de ori pe zi, în situaţii de genul ăsta, mă gândesc *Ce ar face Cake?* îmi place să zic în glumă că ar trebui să-mi iau una dintre brăţările ălea cu *WWCD* în loc de *WWJD*[1]*,* dar ea mereu râde de mine: „Trebuie doar să ţipi mai mult”, îmi zice. „Trebuie să fii tare-n gură. Să te ridici la înălţimea numelui tău.”

Toată lumea o iubeşte pe Cake. Toată lumea o admiră pe Cake. Un metru şi aproape 60 de centimetri de frumuseţe, curaj şi păr negru cu mov, strâns în două cocuri perfecte, ca ale Prinţesei Leia. E un adevărat rock star în devenire şi singurul motiv pentru care încă nu am fost expulzată din Topul Distruşilor al Liceului Eugene Fields, cu destinaţia Oraşul de Nicăieri.

Mă uit din nou la Mae-Lynn Carpenter. Ea chiar e pe treapta cea mai de jos a Topului Distruşilor. Cred că ar trebui să-l boteze după ea.

Mae-Lynn poartă un pulover roz cu un pisoi pe el. Un pisoi cu blană pe bune şi un colier de perle. Înghit în sec. Măcar eu nu sunt chiar atât de rău. Unicornul meu o fi strălucitor, dar măcar nu are *blană* pe el.

Îmi aranjez tricoul ca să nu mi se mai ridice atât de mult peste burtă. Lupe ţâţâie.

Telefonul vibrează din nou. Stomacul îmi chiorăie. Lupe se uită curioasă spre ghiozdanul meu. „Ce-o fi aşa de important. Şi-a uitat fetiţa prin…

— *Lupe* Hidalgo şi *Tiger* Tolliver, *sunteţi gata* să învăţaţi azi sau *trebuie* să vă trimit pe amândouă la

1 Acronim pentru *What Would Jesus De* („Ce ar face Iisus”) (n. t).

doamna directoare Ortiz?

În sfârşit. Vocea doamnei Perez bubuie din faţa clasei. Imediat se aud telefoane care fâşâie în timp ce sunt dosite pe sub bănci, portfarduri care sunt închise şi voci care se dreg. Odată ce doamna Perez se pune pe treabă, nu te mai dai la glume cu ea chiar dacă mai e doar o lună de şcoală.

Lupe îşi dă capul pe spate, iar coada de cal i se leagănă, după care se întoarce cu faţa spre tablă, deci cu spatele la mine. Pe sub tricou i se văd claviculele, întinse ca nişte aripi maiestuoase.

Lupe Hidalgo e atât de frumoasă, încât te doare când te uiţi la ea, aşa că îmi mut privirea în altă parte, la ceasul de pe perete, şi încep să număr minutele până la ora de bio şi la întâlnirea Kai Henderson.

LA ORA DE BIO, când mă aşez pe scaunul şubred de lângă el, Kai Henderson citeşte *Your World and You* de parcă ar fi cel mai interesant lucru din lume. Este *absorbit de lectură* aşa cum s-ar spune în unul dintre romanele pe care le-am citit la literatură toamna trecută. Am învăţat multe cuvinte şmechere la ora aia, precum *obârşie* şi *tertip* şi *mordant.*

În schimb, anul ăsta de-abia am deschis cartea de bio. Nu iau note proaste la teze şi nu chiulesc, dar nici nu sunt cine ştie ce premiantă.

Îl cunosc pe Kai Henderson de când amândoi aveam 8 ani şi totul a fost bine până în ziua aia din noiembrie anul trecut, când ne aflam chiar în clasa asta, chiar pe aceste scaune, când el îmi arăta ceva chiar în manualul acesta idiot şi când, undeva între *epicard* şi *miocard,* şi-a ridicat brusc capul, ni s-au

întâlnit privirile şi s-a întâmplat.

Şi când zic că *s-a întâmplat,* chiar s-a întâmplat. Lucrul despre care citeşti în cărţi şi pe care îl vezi în filme. Mereu am crezut că asta avea să presupună un clişeu, cum ar fi lumina lunii. Sau momentul în care ni se ating degetele în interiorul pungii de popcorn într-un cinematograf aglomerat, piele plină de unt pe piele plină de unt.

Nu credeam că o să se întâmple într-un laborator de biologie care încă mai miroase a ochii de vacă pe care i-am disecat cu câteva zile în urmă. Ochii de vacă sunt surprinzător de elastici şi plini de lichid care sare peste tot. În caz că nu ştiai.

Dar aşa a fost. *Ceva* s-a întâmplat când ni s-au întâlnit privirile. Brusc, ochii lui nu au mai fost pur şi simplu *căprui;* au devenit ca nişte nestemate cu nuanţe care depăşeau cu mult maroniul, mai degrabă nişte tente hipnotizante de chihlimbar. Brusc coşurile de pe maxilar nu au mai fost ceva pentru care să-l compătimesc, ci un lucru pe care-l găseam delicat, pe care voiam să-l *ating.* Mă rog, nu e ca şi când *nu* observasem că în ultimul an şi ceva se mai împlinise – nu cu mult, ci doar puţin – şi că acum nu mai arăta ca un pai ofilit.

„Inima e foarte tare, nu? E un motor minunat şi ciudat”, mi-a zis el şi am simţit în respiraţia lui un miros difuz de pastă de dinţi mentolată. A schiţat zâmbetul lui satisfăcut. Kai se simte cel mai bine când învaţă.

Respiraţia lui caldă mi-a mângâiat obrazul şi jur că am vrut brusc să o *gust.* Pe bune, mi-au trecut prin minte chestii serioase cu buzele lui şi toată lumea mea a explodat în nici trei secunde.

Şi chestia care îmi dă fiori este că şi el a început să simtă acelaşi lucru, pentru că după faza asta lucrurile s-au cam schimbat între noi. Adică devenea tăcut când Cake ieşea din garaj în timpul repetiţiilor cu Broken Cradle. Părea foarte interesat de ajustarea amplificatorului, de parcă ar fi ştiut cum să facă asta; de fapt habar *nu avea,* în condiţiile în care de-abia reuşea să-şi amintească notele cu care îl bătea la cap Cake, iar eu stăteam pur şi simplu acolo, în spatele tobelor, bătând cu beţele în cinele şi încercând să nu roşesc când vedeam că se uită oriunde, numai la mine nu.

Şi cum e când mă conduce acasă de la Groapă şi e momentul acela al serii cu linişte lui foarte specială, cu doar câţiva coioţi care urlă în depărtare? Şi când mâinile noastre se ating uşor din când în când? Cred că ştiu că şi *el* se gândeşte la ce mă gândesc eu, dar, aşa cum a început să-mi spună Cake, suntem doi „papă-lapte”, adăugând: „Ce altă persoană e mai potrivită pentru primul sărut dacă nu unul dintre prietenii cei mai buni, nu? Tu *ştii* că e supertare, *ştii* că nu e nimic ciudat sau întunecat în *Kai, filmul,* aşa că de ce nu te-ai relaxa şi nu te-ai bucura puţin?”

Cake chiar ne-a lăsat singuri pe canapea săptămâna trecută, zicând că trebuie să meargă să ude plantele pentru mama ei, aşa că iată-ne plutind brusc pe canapeaua panicii. Era incredibil de cald şi eram amândoi transpiraţi după ce stătusem la Groapă toată ziua, uitându-ne la skateboarderi. Ţineam amândoi pahare reci de Kool-Aid de struguri. Parcă au trecut ore întregi până când s-a aplecat înainte, a pus paharul jos, s-a lăsat înapoi pe spate şi a spus.

— Deci…

Respiraţia lui mirosea a dulce de la Kool-Aid. Mi se părea firesc ca primul meu sărut să fie dulce şi perfect. De-abia puteam să-mi aud gândurile, iar inima îmi bătea atât de tare.

Apoi Conor, unchiul lui Cake, a dat buzna în cameră, răsturnând paharul lui Kai şi prăbuşindu-se lângă el într-un nor de iarbă, cu picioarele în băltoaca movulie de Kool-Aid.

A clipit înspre televizor, apoi înspre noi şi a zis:

— Ce dracu', *încă* mai dau *Scooby Doo* la televizor? E o *demenţă,* frate. Au trecut aproape 40 de ani!

Ne-am petrecut restul după-amiezii uitându-ne cum Velma şi gaşca ei rezolvă mistere, împreună cu Cake şi unchiul ei, care a stat tot timpul cu piciorul în băltoaca de Kool-Aid.

Acum lucrurile sunt şi mai complicate, căci Kai a aflat acum câteva săptămâni că pleacă un an, la finalul verii, pentru nu ştiu ce chestie în Germania, unde o să devină o cu totul altă persoană şi unde probabil o să se îndrăgostească de vreo adolescentă nemţoaică supercool şi încrezătoare, blondă, cu părul scurt, buze roşii şi sânii mai mari decât ai mei, care o să-l sărute de parcă n-ar fi cine ştie ce fază. *Ja.*

Nein!

Faţa îmi duduie ca de la un foc scăpat de sub control.

Kai se uită în sus.

— Hei, oau, eşti roşie.

Şi apoi:

— Nu-mi zice că avem repetiţie azi cu Broken Cradle. Mă terminaţi, jur. Nu ştiu cât mai rezist.

Respir adânc, chinuindu-mă să par normală şi deloc *îndrăgostită.*

— Îmi pare rău. Trebuie să rămâi. Dacă nu avem în trupă şi un tip, oamenii or să ne creadă nişte lesbiene feministe – nu că ar fi ceva în neregulă cu asta – şi o să pierdem o parte importantă a publicului în goana noastră după dominaţie mondială.

— Nu ai nevoie de mine pentru dominaţie mondială. O ai pe Cake.

— Avem nevoie de acompaniamentul tău sensibil şi de postura ta ciudată. Felul în care te zgâieşti numai în jos şi în care te încrunţi mereu ne aduce tot contingentul de puştoaice tocilare şi drăguţe de care avem nevoie.

Kai se joacă cu creionul, fără să se uite la mine:

— Nu cred că bandul duce lipsă de puştoaice tocilare şi drăguţe.

— *Fraţilor.*

Vocea groasă îi aparţine lui Taran Parker, care s-a fâţâit de colo-colo cu scaunul, împrăştiind un iz de iarbă.

Pe bărbia lui este un triunghi bizar care se vrea a fi o barbă, de parcă vrea cu tot dinadinsul să arate ca progenitura Satanei. I-am cam urât pe Taran şi pe geamănul lui din ziua în care s-au mutat aici din Phoenix, adică de acum trei ani. Au stat ca doi dezlânaţi în faţa clasei în timp ce proful de engleză dintr-a VII-a ne-a făcut cunoştinţă cu ei, iar când ochii lui Taran au căzut brusc pe mine, a zis: „Frăţică, ce ţâţe!”. Asta i-a făcut pe băieţii din clasă să izbucnească în hohote de râs şi pe mine, să mă afund cât am putut de mult în scaun. Dacă m-ar fi putut înghiţi podeaua, aş fi fost pe veci recunoscătoare. Atât de recunoscătoare, încât aş fi fost de acord să fiu rebotezată Podea. Podea Tolliver.

Nu sună chiar aşa de rău.

— Tu şi tu, zice el şi arată înspre noi cu un creion ros.

— Kai-Kai şi Fata-Tiger. Pe bune, luaţi-vă o cameră. O să aveţi o vară întreagă de dulce, dulce *liebe* înainte ca deşteptul ăsta să plece în *Deutschland.*

Îi smulg creionul şi-l arunc înspre el, dar trece razant peste capul lui şi îl loveşte direct în piept pe Laizure, profu nostru de bio care poartă o cămaşă albastră de ecosez şi care tocmai dă să intre pe uşă cu un ditamai arsenalul, format dintr-o cană uriaşă de cafea de la 7-Eleven, o servietă şi şaptesprezece mii de creioane, pe care le ţine în buzunarul de la piept. Îi aruncă lui Taran o privire enervată.

— Ding, ding, ding! strigă Laizure în timp ce intră.

De toamna trecută, de când s-a stricat clopoţelul, lui Laizure îi place la nebunie să anunţe începutul orei cu acest *ding-ding-ding.*

— Ştiţi ce îmi place când mai avem doar patru săptămâni de şcoală şi un bal pe care să-l aşteptăm cu interes? Îmi plac testele-surpriză. Haideţi, micile mele diploide, la treabă! Pe cai. Permiteţi-mi să vă ofer un dar pentru care să mă ţineţi minte toată vara.

— Deci e totul OK cu balul şi toate cele? Ai spus că o să îi zici, îmi şopteşte Kai.

Feţele noastre sunt atât de aproape. Dacă m-aş mai apleca spre el doar puţin… Stomacul meu scoate un chiorăit deloc atrăgător.

Mă dau înapoi şi ne speriem amândoi. Stomacul meu scoate tot felul de sunete, ca o minge mică de foame şi căldură.

— Da, bineînţeles, îi şoptesc, încercând să nu atrag furia lui Laizure.

Deja crede că sunt leneşă şi că nu învăţ, ceea ce nu e adevărat.

„Nu sunt prea deşteaptă”, i-am zis odată.

„Nu, nu eşti”, mi-a răspuns el, dându-mi înapoi încă un test cu un 5 mare şi roşu pe el. „Eşti *leneşă,* Tolliver. Îmi dau seama. Sunt profesor de mult timp. Nu mă poţi păcăli.”

— Bineînţeles, îi zic din nou lui Kai.

De fapt vreau să spun nu din cauza disputei de azi-dimineaţă, dar el nu trebuie să ştie asta. Nu încă. Poate niciodată. Mă duc la bal cu Kai, fie că mamei îi place sau nu.

Vreau ca vara asta să fie diferită, începutul unor lucruri noi pentru mine, chiar dacă Kai pleacă într-o altă ţară în toamnă. El e o şansă, una mică şi firavă, să fiu altcineva. Să mă îndepărtez de mama. Chiar dacă e doar un bal stupid, cu ghirlande din hârtie creponată şi lumini atârnate la întâmplare de schelele dintr-o sală de sport veche şi urât mirositoare.

Mă concentrez pe testul din faţa mea, uşurată că am ceva care să-mi distragă atenţia.

— Hei, şopteşte Kai, înghiontindu-mă. Ne vedem la Groapă mai târziu? Mergem la Thunder?

Ştiu că e un clişeu stupid, dar mi se strânge inima când spune asta. Dau din cap. *Da, da, da.*

Mă uit din nou la testul plin de ilustraţii anatomice, numai valve şi artere şi tuburi şi câteva conglomerate de chestii care par oarecum dezgustătoare şi nici măcar nu îmi pasă că o să pic.

Nu înţeleg deloc corpul uman şi modul în care funcţionează, dar acum ştiu că inima mea e o ca o pasăre măiastră şi viu colorată, care îmi zboară din piept şi se avântă în lume.

Cake mă aşteaptă la masa noastră din cantină, dând din cap pe ritmul muzicii care îi răsună în căşti în timp ce îşi pune pe masă prânzul.

Cum mă aşez, îşi scoate căştile şi se apleacă spre mine.

— I-ai zis? S-a crizat?

Ridic telefonul. Patru apeluri ratate şi nouă mesaje.

Cake fluieră.

— Fir-ar. Asta da dădăceală.

Împinge înspre mine un sandvici. Apoi o punguţă cu felii de măr. Apoi o punguţă de Cheetos tari, pentru că nu îi plac deloc alea moi.

Cake mereu aduce mâncare în plus pentru mine. Nici măcar nu mai vorbim despre asta.

Câteodată sunt aşa de recunoscătoare faţă de Cake, încât aş putea să explodez. Iau o gură din sandvici. Cremă de brânză şi căpşune. Nu-i rău deloc. Mama ei chiar se pricepe la sandviciuri.

— Ai plâns, îmi zice Cake.

Înghit o gură mare din sandvici.

— Ne-am cam certat în maşină din cauza balului. Şi după aceea am văzut-o pe Lupe, deci dimineaţa asta nu a fost mare chestie.

— Măcar s-a încheiat. Acum poţi să treci mai departe. Acum poţi să te concentrezi pe alte lucruri. Nu? Concentrează-te!

Cake mereu îşi stabileşte scopuri precise. Are un orar pentru repetiţiile cu trupa, pentru repetiţiile individuale, pentru momentele în care trebuie să caute informaţii despre şcoli de muzică, pentru cele în care trebuie să-şi facă temele.

Pe masă, telefonul meu bâzâie. Eu şi Cake ne

uităm la el, apoi una la cealaltă.

— Dă-i ce vrea şi răspunde-i, îmi zice.

Simt că am pierdut şi bătălia asta.

— Speram să rezist o zi întreagă.

Telefonul face *bip – biiip.*

Cake dă din cap.

— Nu, trebuie să mergi din aproape în aproape. Au trecut patru ore de la cearta cu mama ta. Trebuie să-i răspunzi.

Bip – biiip.

Oftez. Efectiv îmi lasă gura apă de la toată mâncarea de pe masă. Mama nu mă lasă nici măcar *să mănânc.*

— Uită-te tu. Verifică şi spune-mi ce zice.

Cake se încruntă şi mijeşte ochii la telefon. Expresia i se schimbă de la resemnată la curioasă şi la… îngrozită. Rămâne cu gura căscată.

— Sfinte, ce-i? o întreb. E chiar atât de rău?

Stomacul începe să mi se strângă.

Cake respiră adânc.

— Tiger. E… ea…

Întoarce telefonul înspre mine.

— Ţi-a luat o rochie. Pentru bal.

Mama mi-a luat o *rochie.*

Mă holbez la telefon. O rochie e pusă pe spătarul canapelei noastre.

E o monstruozitate. O combinaţie între Laura Ingalls din *Căsuţa din prerie* şi Isabel Archer din *Portretul unei doamne.* E ivoar, cu dantelă, guler înalt şi un şal.

Un nenorocit de şal.

Mesajul mamei zice cam aşa: *E atât de frumoasă! Nu m-am putut abţine! Nu mă urî!*

— Dacă am împroşca şi rochia, şi pe tine cu nişte colorant alimentar roşu şi apoi am da pe ea cu nişte pepene zdrobit, în rochia asta ai *putea* fi un zombi cool de secol XIX pentru Halloween, dar pentru un bal? În *niciun* caz, zice Cake.

Două fete care stau lângă noi se apleacă înspre telefon.

— Doamne fereşte, ce e *aia?*

— Ce scârbos, zice cealaltă. Chiar ai de gând să laşi chestia aia să-ţi atingă corpul? Zici că are o mie de ani.

— Nu!

Îmi ascund repede telefonul.

Nici măcar nu *m-a întrebat.* Nici măcar nu *am vorbit* despre asta. Nici măcar nu înţeleg cum am trecut de la o ceartă despre bal la o rochie pentru bal.

Telefonul începe să sune. Sunt atât de furioasă, încât parcă nu mai simt nimic, parcă plutesc deasupra unui râu de foc, dar nu pot să-l simt. Stomacul mă doare de foame atât de tare, încât ameţesc.

Îi răspund.

Vocea mamei se aude foarte, foarte tare, dar pentru mine sună de parcă ar fi foarte departe, atât de furioasă sunt. Sunt ruşinată şi singură pe o insulă mică.

Elevii din jur se uită la mine curioşi, aşteptând.

— Mulţumesc că ai răspuns în sfârşit! zice mama pe nerăsuflate. Uite, îmi pare rău, dar e aşa de frumoasă, Tiger! M-a atras instantaneu. O să arăţi aşa de bine şi de original la bal, deloc împopoţonată şi plasticoasă. Şi dacă prindem părul într-un coc…

— Nu pot să cred că mi-ai făcut asta.

Vocea mea tremură de furie. Nu mă pot abţine.

Cake scutură din cap, de parcă mi-ar zice *Nu, nu,*

nu acum.

— Ce? Stai, *ce?* Scumpo, voiam doar să…

— Nu poţi să mă laşi să fac nimic singură. Nu pot să fac nimic fără… fără să-ţi bagi tu nasul. Nici măcar nu pot să-mi aleg o rochie idioată pentru un bal idiot.

Linişte. Apoi se aude din nou vocea ei. Încă tare, dar puţin mai gâtuită.

— Iubito, ascultă-mă. E doar modul meu de a-ţi spune că îmi pare…

— De ce nu poţi să mă laşi dracului odată în pace?

Îmi iese prea tare. Poate chiar mai tare decât prea tare, pentru că până şi pe mine mă dor urechile şi mă mai doare undeva, în interior. De fapt, cred că am ţipat de durere.

— Grace, zice mama încet.

Las telefonul să-mi scape din mâinile care îmi tremură. Elevii din cantină au devenit straniu de tăcuţi şi se holbează la mine.

Cake îşi muşcă buza.

— Tiger. Asta n-a fost… bine deloc.

Îmi arunc telefonul în ghiozdan şi mă ridic, lovindu-mă cu şoldul de colţul mesei. Îmi ţin ochii în pământ. Nu mai vreau să mă uit la nimeni. Vreau doar să ies de-aici.

— Stai, zice Cake. Nu eşti bine. Vin cu tine, spune şi strânge pungile de mâncare.

— Trebuie să plec. Trebuie să ies de-aici. Ne vedem mai încolo.

Fug din cantină cu capul jos, aşa cum fac mereu aici, sperând ca nimeni să n-o observe pe fiica ciudată a ciudatei June Tolliver.

Apoi găsesc baia şi plâng până începe cea de-a cincea oră.

Telefonul nu mai sună.

După ore lucrez la bibliotecă, chestie care face parte din contractul meu de elev, un lucru pe care trebuie să-l facă anumiţi elevi de la Field dacă nu au note excelente. Cred că ar trebui să te simţi mai implicat în educaţia ta sau ceva de genul acesta când lucrezi într-un birou şi răspunzi la telefoane sau când munceşti în Atelier, unde mături rumeguş şi te asiguri că elevii nu-şi retează vreo mână cu fierăstrăul.

Nu-mi doresc nimic mai mult decât să ies de aici şi să fug la Groapă ca să mă văd cu Kai, dar n-o fac pentru că îmi place aici, îmi place să aranjez cărţile pe colecţii, să împing printre rafturi căruţul care scârţâie. Avem aici câteva cărţi care sunt atât de vechi, încât au cartonaşe din acelea pe care bibliotecarul a scris de mână numele persoanei care a împrumutat volumul şi a ştampilat data la care trebuia returnată. Cărţile au chiar şi fante în care intră aceste cartonaşe, chestie care mi se pare cool. Îmi place să scot cartonaşele şi să mă uit la nume şi la date şi să mă gândesc la chestii gen *Ce să zic, oricine ar fi fost Tammy Frimpong, sigur i-a plăcut* Insula delfinilor albaştri. *A împrumutat-o de treişpe ori într-un an.*

Nu sunt foarte bună la şcoală, dar îmi plac cărţile şi îmi place să citesc şi poate moştenesc asta de la mama, care a fost bibliotecar înainte să mă aibă pe mine. Dar a fost genul ăla mai special: un arhivar, adică o persoană care pune cap la cap istoria anumitor lucruri din chestiile vechi găsite prin cutii. A lucrat la etajul 6 al subsolului unei universităţi din Albuquerque, aranjând piesele lipsă şi dându-le forma unor poveşti. „Poate că tu vezi doar o vedere, o poză sau o cutie de

chibrituri dintr-un bar”, mi-a zis cândva. „Dar, dacă pui lucrurile astea împreună şi te documentezi puţin, poţi descoperi o relaţie amoroasă între scriitori faimoşi sau o intrigă politică.”

Mama se pricepea de minune să descifreze poveştile necunoscuţilor, refuzând să-mi dea detalii despre poveştile ei.

De exemplu, despre identitatea tatălui meu: Persoana Care Nu Trebuie Numită. Persoana la care mă gândesc mereu.

De exemplu, nu zice nimic dimineaţa, când îmi aranjez părul, iar ea intră în baie şi stă în spatele meu, cu bărbia pe capul meu şi începe să-şi aranjeze în oglindă părul scurt şi blond, în timp ce *eu* trec peria prin părul meu drept şi tem, atât de diferit de al ei. Sau despre pistruii care mie îmi brăzdează faţa, în timp ce tenul ei este o mare lină de perfecţiune. Oare şi tata are pe faţă un întreg sistem solar de pistrui? Oare de la el am moştenit părul negru şi umerii laţi?

Mie îmi plac Monty Python şi spectacolele de stand-up din anii ’70, dar mamei i se par plictisitoare şi misogine şi, da, sunt de acord, dar tot mi se par amuzante.

Dacă Persoana Care Nu Trebuie Numită ar vedea un episod din „Confuse-A-Cat” sau ar trebui să se uite la monologul lui George Carlin „Seven Dirty Words”, ar râde? Oare simţul umorului este o componentă vitală a ADN-ului? Dar cum rămâne cu fructele de avocado şi kiwi? Primele îmi plac, pe celelalte nu pot să le sufăr.

Acestea sunt lucrurile care adesea nu-mi dau pace când merg cu căruţul printre rafturile din bibliotecă.

Acestea şi gândul la un sărut cu Kai Henderson, desigur.

Cake îmi dă un mesaj. *Eşti bine?*

Nu chiar. Da. Nu.

Sună bine. Te-am căutat!

Eram la baie.

A, la baia deplâns. Unde lacrimile curg în tăcere şi cu ruşine.

Fix acolo. Mai zi-mi o dată care e faza cu sărutatul. Am nevoie să-mi distragi atenţia. Cred că o să se întâmple mai târziu.

NU.

BA DA. Adică, ce mai am de pierdut?

Adevărat, zice Cake în mesaj. *Stai, ies imediat în pauză.*

Cake are repetiţii cu fanfara după-amiaza. Îi aud undeva, departe, o cacofonie stranie de corni şi tube care cântă la unison, întrerupte ocazional de clinchetul unui trianglu.

Îi scriu: *Ne întâlnim la Groapă. După mergem la Thunder. Acolo o să se întâmple. Cred.*

Blană.

Ăsta e cuvântul pe care l-a folosit şi acum câteva săptămâni, când s-a afundat în pernele de catifea de pe canapeaua ei extensibilă, strângând cu putere unicornul de pluş. Îi pusese la gât un colier negru cu ţepi şi îi desenase o inimă pe pieptul alb şi pufos.

Ochii lui Cake au devenit brusc visători când i-a trecut prin minte un gând, apoi s-a întristat puţin, pentru că încă încerca să treacă peste povestea cu tipul ăla, Troy, din Sierra Vista. Troy nu era „o nestemată”, aşa cum spunea Rhonda, mama lui Cake.

Nu ştiu ce să fac cu mâinile, îi zic eu în mesaj.

O să fie bine, îmi răspunde ea. *Doar adu-ţi aminte să respiri, să te relaxezi, pentru că e fain să te săruţi*

sie o parte esenţială din dezvoltarea ta ca adolescentă.

Ha ha.

O să fii un om nou după asta, continuă Cake. *O să vrei să te săruţi cu toată lumea. Chiar şi cu Laizure!*

E scârbos şi ilegal, îi răspund eu.

Ba e blană. Cum necum, o să te descurci. E plăcut şi te simţi de parcă ai cădea, dar într-un sens bun. Corpul tău o să-şi dea seama ce are de făcut. Stai liniştită.

Anul trecut, mama ne-a dus pe mine şi pe Cake la un cinematograf din Tucson, să vedem un film despre o fată şi un băiat care au cancer. Cică se duc la Amsterdam să cunoască un scriitor faimos, dar de fapt se duc la Amsterdam ca să facă sex. După aceea mama ne-a dus la Bookmans, un anticariat uriaş de unde am luat trei cărţi cu mai puţin de zece dolari, ceea ce a fost mult pentru noi; după una dintre ele fusese făcut filmul. Apoi am mâncat tort de morcovi şi am băut cafea şi mama ne-a zis „Fetelor, nu trebuie să mergeţi în cu totul altă ţară ca să faceţi sex. Puteţi s-o faceţi pe canapea, când părinţii voştri sunt la cumpărături, bine? Şi protejaţi-vă”.

Am roşit şi cred că la fel a făcut şi Cake, chiar dacă ea deja făcuse sex, dar nu cred că mama ştia asta şi nu aveam de gând să-i spun, pentru că, dacă aş fi făcut-o, ar fi început ceva de genul: „O să faci şi *tu* sex?”. Şi nu aş mai fi scăpat niciodată de ea.

După ce am ajuns acasă, am citit toată cartea în trei ore. Am plâns. Deşi amândoi sufereau şi erau bolnavi, în acelaşi fel, şi totuşi diferit, băiatul şi fata păreau drăguţi şi tandri şi asta mi-a plăcut.

Chiar şi acum, când eu şi Cake vedem un tip drăguţ, una dintre noi zice în glumă „M-aş duce la

Amsterdam cu el”.

OK, îi scriu eu.

Clar nu sunt pregătită pentru Amsterdam cu Kai, dar *blană* pare să fie un prim pas bun.

OK. Trebuie să fug. Măcelărim „Rolling in the Deep”. Se aude? îmi zice Cake.

Zâmbesc.

Puţin. Dar sună bine.

Dă-mi mesaj când ajungi acasă! mai spune ea.

Pun nişte cărţi pe raft, iar inima îmi bate la fel de puternic ca timpanul care se aude în toată şcoala, pe ritmul melodiei lui Adele.

Mama nu o să fie deloc fericită de lucrul naşpa pe care i l-am zis la telefon, de faptul că îi ignor mesajele sau că am de gând să ajung târziu acasă fără să o anunţ, dar am nevoie de puţin spaţiu ca să respir. Şi de un sărut. Sper.

SFÂRŞITUL DUPĂ-AMIEZII e partea mea preferată din zi în Mesa Luna. Este momentul în care cerul începe uşor să-şi schimbe culorile, transformându-se în cel mai frumos lucru pe care cred că o să-l văd vreodată. Aici, lumea din jurul meu e dezordonat de vie. Nu ai văzut cu adevărat un cer până nu ai văzut luna noastră noaptea. De aici şi numele, de fapt. La câţiva kilometri de oraş este un podiş plat şi, dacă se nimereşte să fii la volan sau pur şi simplu să te plimbi la pas în noaptea potrivită, pare că luna se sprijină pe marginea podişului, ca o farfurie albă care stă pe marginea mesei. Luna noastră mare, albă şi diafană atârnă atât de jos pe cer, încât ai impresia că poţi să întinzi mâna şi să o atingi.

Dar încă nu s-a întunecat. Afară e încă lumină şi cald şi praf când ajung la Groapă, numele pe care l-am dat piscinei golite a lui Grunyon şi celor trei rampe pe care le-a construit pe terenul din spatele casei. Părinţii lui, Louise şi Mary, au o cafenea/ restaurant/librărie în nişte magazii dezafectate pe proprietatea lor, care comunică între ele, chestie care e probabil ilegală, dar nimănui nu-i pasă când vine vorba despre *cafea.*

Tot aici e şi un vechi motel cu opt camere, pe care cred că Louise şi Mary speră să-l renoveze într-o zi, deşi nu ştiu cine ar vrea să stea în Mesa Luna. E mai bine în Tucson, care nu e departe de aici, iar în Sierra Vista găseşti şi un restaurant Golden Corral. Dar noi avem luna şi Groapa, unde îmi place să-mi pierd vremea şi să mă uit la skateboarderi.

Grunyon, Boots şi Chunk nu mai învaţă la Eugene Field. Boots şi Chunck nu au absolvit, Grunyon, da. Încearcă să-şi deschidă o companie de film numită We Haul All. Între timp, se dau cu skateboardul şi se droghează.

Îmi îndes telefonul în ghiozdan. M-am uitat *puţin* la el pe drum: două apeluri ratate, două mesaje, dar sunt hotărâtă să nu-i răspund câteva ore bune.

Grunyon se ridică pe marginea piscinei, cu cârlionţii lui blonzi ieşindu-i de sub cască.

— E ziua cea mare, Tiger T? Te bagi? Sau o să stai încă o zi cu nasul într-o carte?

Mă cocoţ pe o piatră şi mă uit cum apar şi dispar skateboarderii în spatele lui, un val lin şi frumos de trupuri. Îmi place până şi sunetul roţilor pe cimentul vechi al piscinei: uşor metalic, puţin promiţător. Grunyon coboară iar, dispare, apoi reapare.

— Deci? mă întreabă, rânjind.

— Nu azi, zic şi ridic din umeri, aşa cum fac mereu.

Grunyon oftează. Se leagănă pe marginea Gropii, balansându-se pe skateboard ca să poată să stea drept şi să nu alunece.

— Au trecut mulţi ani, T. Braţul ăla sigur s-a vindecat deja.

Acum patru ani, mama a avut un iubit pe nume Andy. Era slăbănog şi amuzant şi mi-au trecut prin cap lucruri la care n-ar fi trebuit să mă gândesc, gen *familie completă* şi *tată.* Mi-a cumpărat un skateboard şi m-a adus aici, iar mama a fost ciudat de OK cu asta o vreme. Poate că şi ea se juca de-a *familia completă* şi *tata.*

Nu-mi prea place să mă gândesc la Andy şi l-a ce s-a întâmplat şi la cum a plecat.

Nu am uitat niciodată cât de liberă m-am simţit în momentul acela, în care am fost pierdută în aer, înainte ca placa mea să se izbească iar de ciment. Momentul de dinainte de acea ultimă dată, când am aterizat şi mi-am rupt braţul.

— Cărţile sunt bune, îi zic relaxată lui Grunyon. Pot să duc o viaţă sigură, ferită de pericol într-un univers fictiv.

— Cred că ţi-a venit prietenul, zice Grunyon şi dă din cap. Într-o zi o să te readuc în piscina asta, Tiger Tolliver.

Inima mea tresaltă uşor când Kai se aşază lângă mine.

— Hei, zice el, ferindu-şi ochii de soare. Am nişte bizcochitos[2]. Ai chef să mergem la Thunder şi să pierdem vremea pe acolo?

2 Biscuiței cu aromă de anason și glazură de zahăr cu scorțișoară (n.r.).

Am impresia că văd o dâră minusculă de roşeaţă care i se furişează în sus, pe gât.

Am impresia că simt o dâră minusculă de roşeaţă care se furişează în sus, pe al meu.

Îmi pun cartea înapoi în ghiozdan.

— Pentru biscuiţei merg oriunde. Doar mă ştii.

SĂ-L SĂRUT PE KAI HENDERSON e exact cum a zis Cake că o să fie.

Blană.

Eu şi Kai Henderson ne sărutăm de cel puţin un miliard de ore sub puzderia de stele albe şi perfecte din Mesa Luna, sprijiniţi de o structură dintr-un loc de joacă ce pare o bestie cu multe tentacule şi pe care toţi o numim Centrul de Comandă. E aşezată exact în mijlocului curţii Şcolii Primare Thunder Park şi are tobogane tubulare care se întind în opt direcţii diferite şi un fel de foişor înalt în mijloc, unde te poţi ascunde. Mie şi lui Cake ne plăcea să stăm înghesuite acolo şi să ne spunem poveşti, în timp ce restul copiilor alergau în pauză.

A durat ceva şi Kai a fost mai stângaci şi mai timid decât aş fi vrut, astfel că în cele din urmă am făcut eu primul pas, pentru că mi-am amintit de nişte puştoaice de la Liceul Field, care vorbeau odată în baie în timp ce se dădeau cu dermatograf, întrebându-se de ce aşteaptă mereu fetele ca băieţii să facă primul pas când vine vorba despre sărut. Şi una dintre ele, cred că o chema Bettina, a râs strident şi a zis: „Pen’ că, dacă fata face primul pas, e o curvă în călduuuuuuri”. Felul în care a lungit ultimul cuvânt le-a făcut şi pe celelalte fete să râdă. Alta a oftat şi a zis: „Da, dar dacă tipu’

face primul pas se cheamă că şi el e aşa, nu?”

Poate că urma să aibă loc un bal sau vreo petrecere pe undeva, pentru că altă fată a zis „La dracu’ cu asta. Păi, nu mă duc io să iau singură taurii de coarne în seara asta?” şi s-au lovit toate fund în fund şi şold în şold. Nu erau cu mult mai mari decât mine, dar păreau să se simtă mult mai bine în propria piele.

M-am gândit la fetele acelea în timp ce Kai se tot bâţâia în faţa mea, cu mâinile băgate adânc în buzunarele de la blugi, şi m-am supărat puţin pe el, dar şi pe mine, pentru că mereu aştept ca alţi oameni să înceapă să facă lucrul pe care vreau eu să-l fac, de parcă ar trebui să cer voie, aşa că am luat iniţiativa.

Mi-a scăpat un „Pot să te sărut?” – asta aşa, ca să fiu totuşi în siguranţă – şi când am văzut cum i se relaxează faţa şi se apleacă spre mine, ei bine, mi-am zis că o să fie blană.

Am făcut ceva singură.

Buzele lui aveau gust de zahăr de la prăjituri, ceea ce mi s-a părut perfect, exact aşa cum trebuie să fie primul sărut şi toate săruturile de după. Mi-am dat singură seama unde trebuie să-mi pun mâinile, cum să mă împing uşor în el, cum să respir, totul.

Nu vreau să-mi mai deschid vreodată ochii sau să mă îndepărtez de el ca să iau aer. Vreau să îmi petrec toată vara sărutându-l. Aici, în curtea Şcolii Primare Thunder Park.

În interiorul meu se întâmplă lucruri pe care nici nu le pot descrie în cuvinte, iar eu de obicei am cuvintele la mine, chiar dacă nu le rostesc cu voce tare.

Un fior ne desparte brusc. Mă trece un fior ascuţit, în condiţiile în care cu o secundă în urmă mă simţeam

mai caldă decât am fost vreodată. Dinţii încep să-mi clănţăne.

Kai respiră greu, cu o privire bulversată.

— Ce s-a întâmplat? Eşti bine? mă întrebă el.

— Da, cred. Mi-e frig. Mă simt ciudat.

Mă cuprind singură cu braţele, dar am o senzaţie ciudată, nu neapărat de frig, ci mai degrabă… mă rog, e o senzaţie ciudată.

Următorul fior mă străbate atât de repede, încât îmi taie respiraţia.

Încep să gâfâi.

— Hei, zice Kai şi pune mâinile pe umerii mei, ca să mă oprească din tremurat.

Mijeşte ochii de îngrijorare:

— Ce-a fost asta?

Încerc să trag aer:

— Nu ştiu, îi spun, respirând greu. Poate că ar trebui să mă duc acasă.

Poate chiar *este* timpul să plec acasă şi să mă împac cu mama. La urma urmei, s-a dus ziua, e noapte de ceva vreme… Adică tot n-o să port vreodată rochia aia, dar…

Mă aplec şi scotocesc în ghiozdan după telefon. Am patru apeluri ratate de la mama, ultimul în timp ce veneam aici, după ce am plecat de la Groapă. Două apeluri ratate de la Cake, ceea ce e ciudat, pentru că ea de obicei dă mesaje. Nu a lăsat niciun mesaj, ceea ce iar e ciudat.

Ascult cum sună şi tot sună telefonul mamei. În cele din urmă îmi intră mesageria vocală: „Sunt June. Spune-mi ceva frumos sau nu-mi spune nimic”.

„Bună, mama”, încep eu şi respir adânc. „Îmi pare rău. Sincer. O să ajung acasă repede şi poţi să ţipi la

mine cât vrei, bine?” Îmi bag telefonul înapoi în ghiozdan. Gata. M-am bucurat de libertate. Acum pot să mă întorc la maşinăria noastră care bipăie şi zbârnâie.

Telefonul lui Kai vibrează. A tot făcut asta de când am ajuns aici, dar l-a ignorat. Îşi dă jos cămaşa din flanel pe care o are peste tricou şi o înfăşoară în jurul meu.

— Uite. În caz de nevoie.

Mă sărută uşor, apoi îşi scoate telefonul din buzunarul de la spate.

Mă întorc, atingându-mi buzele cu degetele. Încă mai pot să simt căldura buzelor lui. Mă simt cum se simt oamenii în cărţile vechi, ca atunci când autorul zice „Era aşa de bulversată de acţiunile lui” sau ceva de genul ăsta.

Mă simt bulversată de Kai Henderson. Blană şi Bulversată. Zici că e numele unei linii de lenjerie intimă de la Victoria’s Secret sau ceva p-aproape. Îmi propun să ţin minte şi să-i zic asta lui Cake; cred că o să i se pară amuzant.

Îmi suflu în palme. În Mesa Luna nu ar trebui să fie aşa de frig în mai. Poate că răcesc. Poate că şi Kai o să se îmbolnăvească şi atunci o să putem sta împreună, ghemuiţi sub pături, citind reviste, trăgându-ne nasul, numai că nu ştiu unde am face asta, dat fiind că mama e atât de dificilă…

În spatele meu, Kai scoate un zgomot ciudat, de parcă tocmai l-a lovit cineva în stomac.

Mă întorc.

Faţa lui nu e ca de obicei, deschisă şi caraghioasă şi zâmbitoare – ceva tipic lui –, cu ochelarii căzându-i de pe nas şi cu părul în ochi.

Faţa lui arată de parcă ar fi văzut o fantomă sau de parcă tocmai i s-ar fi spus un secret îngrozitor.

Îmi rosteşte numele, apoi spune patru cuvinte oribile, groaznice, care mă sfâşie, care mă fac să ţip.

Îl lovesc în piept cât de tare pot, până când încep să mă doară pumnii, dar nu-l pot opri.

Nu înţeleg cum poate să-mi spună nişte cuvinte atât de crude, după chestia pe care tocmai am făcut-o, după ce totul a fost aşa de blană.

Departe, în deşert, coioţii încep pe rând să urle şi să se tânguiască singuri în întuneric şi nu se opresc. Nu se opresc.

Nu se opresc niciodată.

După

21:21

FEMEIA DE PE PATUL de spital din Tucson nu e mama.

Lumina puternică din salon mă orbeşte. Sunt tot felul de chestii legate de persoana de pe pat, de persoana care nu e mama. Chestii gen tuburi şi fire. Chestii pe care le-ai prinde de o entitate mecanică într-un experiment robotic. *Nu* de un om.

Peste tot sunt monitoare şi lumini strălucitoare şi mi se pare că ar trebui să aud bipuri şi clicuri, să văd linii roşii care străbat ecranele, aşa cum se întâmplă la televizor sau în filme când ştii că mai e o şansă ca persoana să fie salvată. În filme, cineva sare pe pat şi începe să preseze pieptul muribundului, oamenii ţipă, se aud palete de metal, se produce un adevărat

vacarm şi apoi *bam.* Pe monitor apare o singură linie roşie.

Dar în camera *asta* nu se mişcă nimeni. Toată lumea tace. Chiar şi eu, pentru că nu pot să respir.

Acum o oră îl sărutam pe Kai Henderson la locul de joacă din curtea Şcolii Primare Thunder Park şi buzele lui aveau gust de zahăr de la prăjiturile pe care le mâncaserăm.

Acum o oră, primul meu sărut era blană, aşa cum zisese Cake că avea să fie.

Dar acum totul a dispărut, fiecare secundă dulce, fiecare secundă blană. *Poof.*

Mama lui Cake, Rhonda, mă strânge de mână atât de tare, încât simt că ar putea să mi-o frângă, dar nu-mi pasă. N-are decât să-mi frângă toate oasele dacă vrea. Îmi place durerea, pentru că în mine are loc un tsunami de lucruri pe care nu le înţeleg.

În cele din urmă, medicul tânăr, cu pantaloni largi, îşi drege vocea. Când ni se întâlnesc privirile, se uită în altă parte.

Cred că ştiu ce vrea să zică, dar cuvintele mi se par greu de crezut. Cuvintele nu au *sens.*

Nu pot să respir. Simt că pieptul meu o să facă implozie.

— Ne pare rău. Am încer… zice tânărul medic.

Restul cuvintelor lui îmi fac creierul bucăţi, fragmente de sunete.

Dar ea era deja.

Aşa se întâmplă.

Chiar nu este nimic.

Nu puteam preveni asta.

Biscuiţei pe jumătate digeraţi îmi împroaşcă tricoul. Medicul tresare. O asistentă se repede înspre

mine cu un prosop, cu care mă tamponează uşor pe piept.

De pe bărbie mi se prelinge ceva. Nu-mi pasă.

Cineva îmi dă un halat. Fără să mă gândesc, mi-l pun peste tricoul pătat de vomă. Toată lumea pare să se simtă incomod şi-mi dau seama că ar fi trebuit să mă duc la baie, să-mi scot tricoul plin de vomă şi să-mi pun pe mine halatul, dar nimeni nu-mi spune că este greşit ce fac.

Asta e greşit. *Asta* nu se întâmplă.

Cineva vine cu o găleată şi dă cu un mop ud pe jos.

Medicul tânăr intră în baie şi închide uşa.

— Îmi pare aşa de rău. E prima lui… zice asistenta ezitând şi întorcându-şi palmele în sus.

— Şi pentru mine, zic cu o voce pe care n-o recunosc ca fiind a mea, pentru că sună gâjâit, fantomatic, frânt.

Mama lui Cake începe să ţipe, ceea ce mă înfurie. *Eu* ar trebui să fiu cea care zbiară, nu adultul. Medicul se întoarce din baie, palid şi resemnat. Se uită la mine. Trupul de pe masă nu e mama, dar are nevoie ca eu să zic că e. Toţi au nevoie de asta.

Şi îi urăsc pe toţi pentru că vor să mă facă s-o spun.

Vor s-o spun, ca ei să poată merge mai departe şi să salveze oameni care pot fi salvaţi, în timp ce eu nu mai pot să merg niciodată mai departe, nu *acum, în timp ce* ea nu va mai putea fi salvată niciodată, niciodată, niciodată.

Ochii mi se umplu de lacrimi. Ochii mi se transformă într-o mare de lacrimi, dar tot nu scot niciun sunet. Sunt ca persoana de pe patul din faţa mea: o maşinărie, un robot.

În cele din urmă le şoptesc celor din cameră cu noua mea voce fantomatică:

— Nu cred că se întâmplă aşa ceva.

Rhonda, mama lui Cake, murmură:

— O, Tiger.

Îşi şterge faţa şi mă împinge uşor în faţă.

Mă desprind din mâna ei şi mă apropii de corpul de pe masă. Femeia miroase a spital. A medicamente. A dezinfectant sau ceva de genul ăsta. Are acelaşi păr blond-argintiu şi ţepos ca mama, dar acum este plat pe o parte, şi o vânătaie pe obraz, de parcă ar fi căzut şi s-ar fi lovit de ceva.

Mama *mea* miroase bine, a gel de duş cu ovăz. A paciuli. A scorţişoara pe care şi-o pune în cafeaua de dimineaţă.

Persoana *asta* e diferită. Persoana asta a murit singură şi e plină de vânătăi şi trebuie să fi fost atât de speriată de ce se întâmpla şi a fost singură când s-a întâmplat şi eu nu aş fi lăsat-o pe mama niciodată, niciodată, niciodată, nici într-un milion de ani să moară singură.

Aşa ceva ar face numai o fiică rea.

Deschid gura ca să le zic asta tuturor, medicului tinerel cu faţa rotundă, asistentei cu halat cu răţuşte pe el, Rhondei, căreia i se scurge machiajul pe faţă din cauza lacrimilor, aşa cum mi se scurge şi mie din cauza lacrimilor.

Deschid gura şi dau să zic *Asta nu e mama mea. Mama mea e June cea Puternică. Mama mea conduce autobuzul cu cărţi şi face gem şi jeleu cu chilii şi cactus şi mi-a citit toată seria Harry Potter cu voce tare, mult după ce părinţii celorlalţi copii au renunţat, asta pentru că sunt nişte cărţi foarte* lungi, *nu? Dar mama a fost*

bibliotecară şi mă iubea şi, vedeţi voi, spunea mereu că nu o să mă pârâ...

Dar ce îmi iese pe gură nu sunt aceste cuvinte. Ce îmi iese pe gură e pierit şi răguşit, pentru că am ţipat atât de tare la Kai sub puzderia de stele de deasupra Şcolii Primare Thunder Park când nu înceta să zică acele patru cuvinte oribile, încât am gâtul inflamat.

Mama ta. A murit.

Pur şi simplu. Cu o pauză între cuvintele doi şi trei.

Cuvântul pe care încerc să-l spun, cuvântul care mă gâtuie e *nu*.

Asistenta cu halat cu răţuşte îmi pune mâna pe braţ.

Nu înţeleg ce se întâmplă. Mama cuiva n-are cum să fie în viaţă acum şi imediat... să nu mai fie.

Sunt ca unul dintre obiectele acelea pe care le foloseşti ca să aţâţi focul, pe care oamenii obişnuiau să le folosească, unul dintre lucrurile alea cu mânere care arată cam ca nişte sticle. *Foaie.*

Pieptul meu se mişcă în sus şi în jos, ca nişte foaie.

Vreau ca mama să se ridice de pe nenorocita aia de masă şi să mă îmbrăţişeze cât poate de tare, chiar dacă mă doare.

Nu face asta.

— Mama, zic. Mami, *te rog.*

Îi împing umărul. Umărul vine flasc înapoi şi mă sperie.

— E normal să se întâmple aşa? şoptesc.

Nu îmi răspunde nimeni.

— Scumpo, zice asistenta de lângă mine.

— Nu-mi zice aşa, latru către ea, speriindu-mă şi mai mult. Asta e ceva ce spune o mamă. Iar mama mea e *acolo,* iar tu eşti *aici.*

Asistenta îşi retrage mâna de pe braţul meu.

În spatele meu, Rhonda inspiră adânc.

— Da, zice cu disperare în glas. E June Frances Tolliver şi a locuit pe strada Morales, numărul 344.

A locuit. Nu *locuieşte.*

Se vorbeşte despre mama mea la timpul trecut. Un fel de ceaţă din ciment se aşterne asupra mea. Simt cum toată lumea din cameră începe să respire din nou, simt un val uriaş de uşurare.

Începe o mare agitaţie, apar brusc nişte asistente şi infirmieri, medicul şopteşte ceva la telefon, nimeni nu îşi mai aduce aminte de mine. Nimeni nu mă mai întreabă altceva.

Mă întorc şi mă duc în salonul de aşteptare ca prin vis.

Cake mă aşteaptă cu două tablete de ciocolată şi o cutie de suc. Probabil că a fost la automat. A plâns, aşa că are urme de dermatograf negru pe faţă, ca nişte urme de roţi de maşină. Cocurile ei de prinţesă Leia sunt ciufulite şi câteva şuviţe de păr mov îi atârnă acum pe puloverul negru. Tatăl ei e într-un colţ şi vorbeşte cu o femeie cu părul sârmos, care pare foarte interesată de mine – ia notiţe pe un caiet, mă analizează din cap până-n picioare. Mi se pare că o cunosc de undeva, apoi mi-o amintesc brusc: era acolo când am ajuns eu, când totul era în ceaţă şi toată lumea vorbea prea mult şi se mişca de colo-colo şi când ea, o necunoscută, m-a întrebat: „Unde e tatăl tău, draga mea? E aici?”

Spun cu noua mea voce răguşită:

— Unde e Kai?

— A plecat, răspunde Cake încet.

— A plecat, zic eu.

— A plecat, repetă ea şi dă din cap.

— A plecat *pur şi simplu?*

— Nu mai zice asta, mă sperii, zice Cake cu faţa schimonosită.

Dar nu ştiu ce altceva să zic.

Kai Henderson şi gura lui dulce, cu gust de zahăr, au plecat. M-a adus aici cu maşina gri a mamei lui, cea cu scaune comode. Scaunele din maşina mamei mele sunt lipite cu bandă adezivă. Scaunele din maşina lui Kai sunt mătăsoase şi întregi.

Eu am plâns şi el a condus cu viteză, bombănind ceva fără sens.

El a fost cel care a răspuns la telefon.

Mama ta. A murit.

Şi acum nu mai e aici.

Îmi ating buzele. Săruturile dispar unul câte unul, de parcă le-aş fi visat.

Cake se întoarce şi îşi îmbrăţişează mama. Femeia cu părul sârmos îl bate pe tatăl lui Cake pe umăr. Are o expresie îngândurată.

Sunt singură. Toată lumea de aici are pe cineva, în afară de mine, pentru că singura persoană pe care am avut-o *eu* zace pe spate în salonul 142 de pe hol şi nu mai este ea însăşi.

Undeva foarte, foarte departe aud cum plânge cineva. Asistentele împing scaune cu rotile, telefoanele sună, aparate bipăie, iar prin staţie se aud cuvinte pe care nu le înţeleg. Lumea întreagă este o limbă nouă.

Îmi ia ceva timp să-mi dau seama că persoana care plânge sunt chiar eu şi nimeni nu a observat.

23:04

FEMEIA CU PĂRUL SÂRMOS de la spital, cea care îi tot pune întrebări tatălui lui Cake, e asistent social. O cheamă Karen şi *zău* dacă îmi vine să cred ceea ce-mi spune, aşa că repetă de două ori.

— Va trebui să vii cu mine, Grace. Îmi pare rău, dar din cauză că nu ai altă rudă care să aibă grijă de tine până lămurim toată situaţia asta, vei fi dată în plasament de urgenţă.

Plasament. De urgenţă.

Habar n-am despre ce vorbeşte.

Singurul lucru pe care pot să-l zic este „Tiger”, iar femeia cu părul sârmos mă întreabă ce am zis.

— Numele meu e Tiger, îi zic sec.

La grădiniţă am muşcat un băiat pe nume Jaime Suarez pentru numele ăsta şi să fiu a naibii dacă o să-l pierd şi pe ăsta.

Am muşcat un băiat pe nume Jaime Suarez pentru că mereu îi curgea nasul şi plângea mereu, iar mama, care lucra la grădiniţa Bonitei, era mereu cea la care se ducea puştiul şi se agăţa de piciorul ei până când îl lua în braţe şi îi ştergea nasul şi îi cânta. Ceva trist şi frumos. Îi plăceau cântecele folk melancolice din anii ’70. În ziua aia i-a cântat „Sam Stone”, care e de fapt despre un tată care îşi injectează heroină, dar când ai 4 ani sună frumos şi oarecum liniştitor şi deloc trist şi tragic aşa cum pare când eşti mai mare, iar Jaime *s-a* înfipt în braţele mamei mele, iar eu am explodat de gelozie şi *mi-am* înfipt dinţii în piciorul lui.

Mama era tot ce aveam. Alţi copii aveau şi taţi. Mătuşi, unchi, bunici, verişori. Surori. Fraţi. Chiar *şi părinţi vitregi.* De când mă ştiu n-am fost decât noi

două. Niciun tată care să mă ţină pe umeri sau care să-mi dea una după ceafă în glumă, ca taţii care îşi luau copiii de la grădiniţă. Eu aveam doar o prezenţă vagă, mitică. Eu o aveam pe Persoana Care Nu Trebuie Numită.

Şi să fiu a naibii dacă aveam să-l las pe Jaime Suarez să o ia pe mama de lângă mine.

Bonita m-a smuls de lângă el, muşcându-şi limba. Mama a pus gheaţă pe piciorul lui Jaime, în timp ce el se văicărea. Bonita a zis: „Dumnezeule, eşti ca o tigroaică când vine vorba despre dragostea mamei tale, nu, Gracie?" De atunci mi-a rămas numele Tiger. Toţi copiii de la grădiniţă au început să îmi zică aşa şi aşa mi-a rămas.

Cum adică urgenţă?!

— Tiger, îi zic mai tare femeii cu părul sârmos. Şi nu poţi… nu poţi să mă *iei* pur şi simplu. Adică, mă iei şi mă duci *unde?*

Locuiesc pe strada Morales, numărul 344, într-o casă mică, vopsită în portocaliu-deschis, cu nişte rânduri de floarea-soarelui uriaşă care străjuiesc gardul putrezit al curţii din spate. Locuiesc cu mama mea, June, şi suntem doar noi două şi nu e perfect, dar e casa noastră şi vreau să-i zic *Nu poţi să mă iei, îi aparţin ei!*

Dar ea nu mai e *ea.*

Inima mea se atrofiază. Mă cuprind fiori reci şi uzi.

Brusc, totul, toate sunetele din spital, toate clicurile şi bipurile şi scârţâitul paturilor mobile încep să se audă cu ecou.

— Mă sufoc, îi zic.

Asistenta socială nici nu clipeşte, dar tatăl lui Cake pare impacientat.

— Poate ar trebui să-i dăm ceva. Un calmant. Orice.

Se uită după o asistentă.

Cake începe să plângă.

— Nu puteţi să o luaţi pur şi simplu. E ca *sora* mea.

Mama ei, Rhonda, spune repede:

— E *ridicol.* Mama acestei fete tocmai *a decedat* şi ar trebui să stea cu *noi.*

— Nu vă las să o luaţi, strigă Cake printre suspine.

Mă strânge tare de mână.

— Nu vreau să merg cu tine, îi spun femeii, cu vocea frântă. Te rog. Lasă-mă să mă duc cu ei.

Inima îmi tresaltă când mă gândesc la casa ciudată şi confortabilă a lui Cake, cu toate albumele ei de muzică şi ferigile şi iguanele din acvarii şi posterele vechi cu concerte rock, atârnate pe perete.

Micuţa mea casă de pe strada Morales, numărul 344, va fi goală şi rece acum. O cochilie. Şi cine ştie ce va fi unde o vrea femeia asta să mă trimită? Şi, pe bune, ce înseamnă acest *plasament de urgenţă?*

— Fetelor, vă rog, zice cu blândeţe tatăl lui Cake.

Mi-e frig, mi-e cald, mă încearcă toate sentimentele şi am toate temperaturile pe care le poate avea cineva. Tot ce ştiu des*pre plasament e* din filme şi cărţi şi niciodată nu se termină bine. Te pun să prepari droguri şi te bat şi te ţin închis în dulapuri.

Cred că o să vomit iar.

Karen, asistenta socială cu părul sârmos, sigur a mai văzut asta înainte, pentru că nu se sperie. Pur şi simplu spune:

— Înţeleg că sunt multe informaţii dintr-odată şi suntem cu toţii foarte, foarte supăraţi, dar se va întâmpla oricum şi am nevoie ca toată lumea să se

calmeze şi să înţeleagă asta, OK?

— Ce o să faci dacă nu te lăsăm să o iei, o să suni la poliţie? întreabă Rhonda supărată.

Karen se uită la Rhonda şi zice:

— Exact asta o să fac. Am *mai* făcut-o şi până acum. Asta vrei?

Are o voce tăioasă.

Se uită la fiecare dintre noi, ca o învăţătoare de şcoală primară care se asigură că ştim toţi regulile jocului înainte să începem.

Nimeni nu zice nimic.

— Prea bine, atunci, zice ferm, luând-o pe Rhonda deoparte ca să îi zică ceva.

O ia chiar şi în braţe.

— E ireal, zice Cake printre lacrimi. Pe bune, nu pot să cred că se întâmplă asta.

— Mie-mi spui, sora mea?

Cake se holbează la mine.

— Cum poţi să faci o glumă acum?

— Nu glumesc, îi răspund. Nici eu nu pot să cred că se întâmplă asta. Mi-e atât de frică, încât nici nu mai pot să simt ceva. Uite.

Îmi suflec mâneca de la halat şi mă ciupesc cu putere de braţ cât de mult pot, până când Cake îmi dă peste degete.

— Nu face asta, îmi zice cu fermitate. Nu e bine.

— Nici măcar nu am simţit.

Amândouă ne uităm la pielea vineţie de pe braţul meu. Sunt fete la Eugene Fields care îşi fac lucruri mult mai rele, mult mai des, dar nimănui nu-i place să vorbească despre asta.

— Să nu începi cu căcatul ăsta, OK? îmi spune Cake.

Îşi şterge faţa udă de lacrimi.

— Jur că te omor dacă începi cu d-astea.

Zicând acestea, îşi pune mâna la gură.

— Îmi pare rău, zice în palmă, cu vocea gâtuită.

— E în regulă.

Îmi spun că de acum oamenilor le va fi teamă să folosească anumite cuvinte în preajma mea, cum ar fi *mort, moarte, a muri, a ucide şi ucis.* Poate şi *morbid* şi *mortal.*

S-ar putea dovedi o listă lungă.

— Trebuie să fac pipi, zice Cake. Vrei să vii cu mine?

— O să stau aici. Chiar aici, îi zic şi arăt cu degetul înspre şirul lung de scaune gri de sub geam.

Ceasul de pe perete indică 23:04. Îmi scot telefonul şi îmi trimit un mesaj cu ora. În dimineaţa aceasta aveam o viaţă şi acum e noapte şi eu am o cu totul alta şi vreau să înregistrez minutul exact în care totul s-a dus naibii.

Când mă sărutam cu Kai Henderson şi la ce oră, exact în timpul ăla, ne-a trădat creierul mamei şi pe ea, şi pe mine? *Un anevrism cerebral.* Sub-ceva, a zis medicul, dar n-am auzit bine, pentru că inima îmi exploda.

Medicul a folosit cuvinte precum *ruptură* şi *instantaneu.*

Îmi simt picioarele ca de ciment în timp ce merg spre scaune. O să mă simt mereu aşa când voi merge, ca şi cum ceva greu m-ar trage în jos? Rhonda completează nişte acte la recepţie. Femeia aia, Karen, vorbeşte la telefon.

Stau cu faţa spre uşa salonului în care e mama, corpul despre care *au zis* că e mama. Mai e acolo sau

au mutat-o deja şi am ratat momentul?

Ultimul lucru pe care i l-am zis mamei a fost oribil, groaznic.

Ultimul lucru pe care i l-am zis mamei a fost: „De *ce nu poţi să mă laşi dracului odată în pace?”*

Şi apoi îmi dau seama brusc că exact asta a făcut şi că de-acum o să mă lase în pace pentru totdeauna, pe vecie şi încep să plâng, să vărs valuri de lacrimi care mă fac să mă doară coastele şi care îmi înceţoşează privirea.

Doar o fiică rea i-ar zice aşa ceva mamei ei.

Mă ridic şi alerg pe hol. Trebuie să plec de aici, să scap de toţi, chiar şi de Cake.

Găsesc într-o nişă un loc între două cărucioare pline cu tuburi de plastic şi alte produse de uz medical, gen vată şi tampoane şi tifoane şi sticle şi borcane cu lichide ciudate. Mă ascund între cele două cărucioare şi plâng. La început îmi e jenă, dar după puţin timp îmi dau seama că şi dacă trece cineva pe lângă mine, o asistentă sau un medic, lor nu o să li se pară nimic ciudat. La urma urmei, spitalele dau pe afară de oameni care plâng. Nu sunt cu nimic diferită.

Am nevoie ca mama să vină să mă ia, să mă salveze de faptul că mama a murit.

Încep să râd, pentru că e groaznic şi oribil şi fiecare os din corp mi se frânge şi mă simt de parcă aş fi înjunghiată din interior.

Mama a murit, a murit, a murit.

Sunt un atom care se descompune, o fisură umană, lucruri pe care nici măcar nu pot să le denumesc. Căcaturi pe care ar fi trebuit să le învăţ la şcoală, dar n-am făcut-o.

Nu-mi simt corpul, nu-mi simt inima, mă

depersonalizez, văd cum mă separ *în faţa de dinainte* şi *fata de după.*

„Nu cred că se întâmplă asta, nu cred că se întâmplă asta, nu cred că se întâmplă asta.”

Şoptesc asta iar şi iar şi iar, chiar dacă ştiu că exact *asta* se întâmplă. Cu adevărat şi pentru totdeauna şi e îngrozitor.

În capătul holului o văd pe Karen cum alunecă spre mine ca o fantomă, cu încetinitorul, dar sigură pe ea, cu un scop, cu părul ei sârmos luminat din spate de luminile fluorescente din tavan. Vine să mă smulgă dintr-o viaţă şi să mă arunce în alta, iar eu sunt stană de piatră.

Acum sunt ca o gărgăriţă prinsă într-un borcan şi urmăresc totul fără să aud nimic.

ÎNTR-O DIMINEAŢĂ TE TREZEŞTI pe bancheta din spate a unei maşini mici şi albe, înconjurată de cutii goale de suc şi de pungi de plastic mototolite şi de toate căcaturile jegoase pe care nu le strângi niciodată dintr-o maşină. Ambalaje de paie. Pungi vechi şi lipicioase de jeleuri cu fructe. Şlapi. Şerveţele folosite. O singură mănuşă şi pahare de cafea din polistiren şi bilete la film de acum câteva luni. Cum au ajuns acolo biletele la film? Au alunecat din vreun buzunar. Au căzut din vreun portofel.

Stai pe partea ta de pe bancheta lipită cu bandă adezivă, cu obrazul lipit de portieră, holbându-te la biletele la film. Trei capete de bilet pătate, care ies în evidenţă dintr-o grămadă de gunoaie.

Treci cu degetele peste ele. Sunt lipicioase de la ultimele picături de cafea care au sărit din paharul de

polistiren al cuiva. Prin mintea za zboară tot felul de imagini, ca o rolă de film: filmul cu adolescenţii care fac sex la Amsterdam.

De ce amintirea asta te înjunghie cu atâta violenţă? De ce?

Pe geam, soarele îţi izbeşte faţa ca o piatră fierbinte. Clipeşti şi te întrebi unde eşti, de ce eşti pe bancheta din spate a maşinii ăsteia, cu obrazul lipit de portieră, şi mai apoi lumea se frânge din nou, hăul fiind mai adânc decât ai fi crezut vreodată şi îţi taie respiraţia.

Acum îţi aduci aminte, acum ştii, acum ştii *totul,* inclusiv motivul pentru care amintirea filmului te-a înjunghiat cu atâta violenţă.

Mama ta e moartă.

Te dai jos din maşină şi soarele doare şi pământul doare şi până şi tâmpitul ăla de aer doare.

Te simţi jupuită. Ca şi cum lucrul care te ţinea întreagă a fost jupuit. Aproape că te aştepţi să te uiţi în jos şi să vezi cum îţi atârnă inima, o chestie aproape moartă, care de-abia mai bate.

Picioarele îţi tremură şi gura ţi-e uscată şi mama ta e moartă. Toţi se uitau la tine în camera aia cu lumină prea puternică, încercând în tăcere să te facă să zici că persoana de pe masă e mama ta şi că e moartă ca să-şi poată vedea de vieţile lor, în timp ce a ta tocmai s-a oprit.

Te sărutai cu un băiat când creierul mamei tale a explodat.

E foarte devreme, dar e deja foarte cald. Vara o să fie o bestie, deja îţi dai seama de asta. Îţi simţi corpul uşor, ceea ce e ciudat, pentru că azi-noapte te simţeai grea ca cimentul.

Dacă te-ai uita chiar acum în oglindă la tine, ai vedea oare bucăţi de oase aproape de suprafaţă? Aşa o să te simţi în fiecare zi de acum?

Ca şi cum mergi fără să-ţi mai fi rămas prea multă piele, ca şi cum toată lumea îţi vede oasele şi inima, acum, că mama ta e moartă?

Amintiri frugale din noaptea trecută, chiar de acum câteva ore ţi se strecoară sub piele. Femeia cu păr sârmos care îţi spunea că te duce undeva. Cake a plâns şi s-a agăţat de tine şi nu a vrut să-ţi mai dea drumul şi, în cele din urmă, femeia s-a mai potolit şi i-a pus pe mama şi pe tatăl lui Cake să semneze o hârtie şi a rugat o asistentă să facă nişte copii ale permiselor de conducere şi a zis că poţi să te duci acasă, ca să-ţi iei nişte lucruri. „O singură geantă”, a zis ferm. „Nu poţi să-ţi iei multe lucruri. O să treacă ceva până vom şti care îţi va fi reşedinţa permanentă. Sunt multe de lămurit.”

Aşa cum a zis femeia, o să fii „în custodia statului Arizona până în ora 01:00”.

Ai dormit în maşină pentru că în casă totul era prea gol şi prea plin în acelaşi timp. Lucrurile ei erau peste tot, părţi din ele în tot: în buretele care atârna de robinetul din duş, în săpunul cu ovăz care zăcea într-o băltoacă maro pe marginea chiuvetei. Oriunde te duceai, ea era acolo, dar de fapt nu *era,* şi a fost prea mult şi te-ai dus în maşină, un spaţiu strâmt, care cum-necum părea mai bun.

Prietena ta Cake e încă în casă. A mers cu tine la culcare, dar te-ai ridicat după ce ai auzit cum începe să sforăie. Ai fost mai obosită ca niciodată, dar nu ai putut să dormi în patul ăla, în casa aia, în momentul ăla. Practic ai fugit la maşină, evitând canapeaua pe care

crezi că s-a întâmplat.

Deasupra ta, porumbeii se foiesc într-un plop.

Cum o chema pe femeia cu părul sârmos?

Cathy? Kara? Karen.

O chema Karen.

Ea are control asupra vieţii tale acum. O necunoscută. Stomacul ţi se strânge. Încerci să mergi, să te mişti, poate chiar să fugi, dar unde? La cine?

Nu poţi să te mişti. Aşa o să fie? Pe vecie o să fie nevoie de un efort enorm şi o să te doară atât de tare chiar şi când ridici doar un picior?

Uşa albastră de la casa ta se deschide şi inima începe să-ţi bată cu putere; poate a fost o minciună, un coşmar idiot şi mama ta o să apară, clipind în lumina aspră a dimineţii, protejându-şi privirea de soare.

„Hei, ce faci acolo, vorbeşti cu porumbeii? Vino să mâncăm, prostuţo.”

Asta e ceva ce ţi-ar spune mama ta.

Dar nu mama ta e cea care deschide uşa albastră.

E Cake. Arată ca un panda trist, cu dermatograful întins sub ochi sub forma unor semiluni. Fusta ei neagră de bumbac e şifonată.

Îţi pune valiza roz la picioare. Vocea ei e molcomă.

— Ţi-am împachetat nişte chestii, îţi zice.

— Eram în maşină, îi răspunzi.

Vocea ta sună gol. O gărgăriţă în spatele unui geam. Oare Cake te vede blocată acolo? Vede cum te zbaţi cu aripile de sticla geamului?

— Ştiu. Am venit mai devreme pentru că nu te-am găsit, dar nu am vrut să te trezesc. Am făcut puţină ordine înăuntru. Nu am mai putut să dorm.

Prietena ta pare aşa de înspăimântată. Crezi că acum îi e puţin frică de tine.

Crezi că asta trebuie să fie. Că de acum încolo o să sperii oamenii.

Prietena ta zice:

— Mama se întoarce curând. Aduce cafea. Ţi-e foame? Cred că aduce şi nişte brioşe.

Prietena ta îşi muşcă buza.

— Poate ar trebui să te schimbi. Înainte să plecăm acolo.

Te uiţi la halatul pe care îl porţi. Tricoul de sub el e acoperit cu vomă.

Îţi scoţi tricoul pe aleea din faţa casei în care ai locuit din ziua în care te-ai născut. Îţi scoţi tricoul murdar de borâtură.

Bucăţi din voma uscată cad pe jos.

— Tiger, hei, nu, zice Cake, dar nu te opreşti, nu îţi pasă că stai în faţa casei în sutienul tău uriaş care îţi susţine sânii uriaşi, cei despre care Cake spune că nu sunt aşa de mari cum crezi tu, cei despre care mama ta zice că îţi vor hrăni copiii într-o zi. Mereu adaugă *Dacă alegi asta, bineînţeles:*

Arunci tricoul în noroi, îţi dai jos şi fusta lungă hippie şi o arunci şi pe ea în noroi. Chiloţii îţi sunt largi; li s-a rupt elasticul. Ai vrut să-i zici mamei că ai nevoie de unii noi, dar ai aşteptat până în ultimul moment. Ar fi găsit un târg de vechituri sau vreun magazin Ted’s Threads de unde să ia o cutie la doi dolari. Dacă ar fi fost prea mari, ţi-ar fi zis simplu: „Îi spălăm în apă fierbinte şi îi micşorăm!” Dacă ar fi fost prea mici, i-ar fi spălat cu apă rece, după care ar fi tras de ei cu mâna, după care i-ar fi întins afară, pe sârmă. Dar nu îţi plăcea asta. Făcea chiloţii să fie aspri, ca un biscuit din bumbac.

„Chiloţi de mămăiţă”, şoptea Lupe Hidalgo la ora

de sport, în timp ce tu încercai să te schimbi cât puteai de repede din hainele normale în pantalonii scurţi alb cu roşu.

Faţa lui Cake pare aşa de speriată. Treci pe lângă ea, intri în casă, închizi ochii când treci pe lângă canapeaua unde crezi că *s-a întâmplat,* deschizi ochii când ajungi în dormitor. Ştii ce cauţi şi unde este ceea ce cauţi. Mama ta se purta cu grijă cu hainele care îi plăceau. Nu le arunca niciodată pe pământ.

E acolo, exact cum credeai, pusă pe umeraş în dulap, împachetată cu grijă într-o husă. Fusese atât de entuziasmată că aveai să o porţi la bal şi ţie nu ţi-a plăcut deloc şi ai ţipat la ea. Şi apoi a murit.

Ivoar, cu nasturi de perle în faţă, guler înalt din dantelă şi un nenorocit de şal. La telefon a părut aşa de fericită de rochie. *O să arăţi aşa de bine şi de original la bal, deloc împopoţonată şi plasticoasă.*

Dar chestia era că, după atât de mulţi ani în care ai purtat haine din cutii murdare, lăsate pe marginea drumului, voiai plastic şi sclipici. Ţi se părea că ai fi meritat o şansă la plastic şi la sclipici şi să cumperi o rochie nou-nouţă de la mallul Park din Tucson, din unul dintre magazinele alea drăguţe, cu muzică dată tare şi vânzătoare care stau bosumflate la casă, şi să săruţi un băiat drăguţ şi amabil. Tot.

Nu o să uiţi niciodată durerea din vocea mamei tale când i-ai zis chestia aia naşpa.

Felul în care ţi-a rostit numele înainte să-i închizi telefonul.

În dormitorul tău, dai rochia jos de pe umeraş şi o pui pe tine. Avea dreptate. Cum a ştiut că o să-ţi vină aşa de bine? Că pieptul era croit astfel încât sânii tăi să nu fie striviţi de material. E vaporoasă şi cade în

falduri.

Nu o să mai dai niciodată jos rochia asta. E tot ce şi-a dorit, ca tu s-o porţi, să arăţi frumoasă. Şi nu a apucat să te vadă în ea.

Auzi zgomot de paşi şi te întorci. Faţa prietenei tale e udă de lacrimi.

— Asta e, zice.

Niciun semn de întrebare.

Dai din cap.

— OK. Dacă asta vrei să porţi, spune ea.

Clipeşte, gândindu-se puţin.

— De fapt îţi stă chiar bine, zice şi izbucneşte iar în lacrimi.

Îţi trage nasul şi continuă:

— Jur că o să trecem peste asta.

Nu zici nimic. Indiferent de ce cuvinte ţi-au mai rămas, acum te părăsesc. În borcan, gărgăriţa lasă ochii în jos. Acum e obosită.

— Te iubesc, zice Cake.

Plânge în hohote. Într-un fel te enervează faptul că plânge. Că tu ar trebui să o consolezi pe *ea.*

Mama *ei* conduce undeva, într-o maşină argintie, cu cafele într-o tavă de carton şi cu brioşe calde într-o pungă şi ar trebui să sosească din minut în minut. Şi când prietena ta o să ajungă acasă în seara asta şi o să aibă nevoie de haine curate sau de cineva cu care să se uite la film, de cineva care să îi cumpere genul de chiloţi pe care ar vrea să-i poarte o adolescentă de 16 ani, de cineva care să-i facă mâncarea preferată, adică pizza făcută în casă, cu anghinare şi ananas şi usturoi, acea persoană va fi acolo să facă toate astea.

Mama *ei* trăieşte.

— Îmi pare rău, Tiger. Îmi pare aşa de rău. Sunt

aici, Tiger. Nu eşti singură, îţi spune prietena ta.

Ai vrea să poţi vorbi, ca să-i spui că e o mincinoasă nenorocită.

16 ore, 1 minut

ESTE O CLĂDIRE SCUNDĂ, cu pereţi tapetaţi şi covoare groase verzi şi jaluzele prăfuite la intrare, care se lovesc de geam. E un hol cu multe uşi şi postere şterse, cu puşti care par trişti. Pe postere sunt scrise lucruri precum *Nu ar trebui să fie greu să-ţi găseşti o casă şi Plasamentul înseamnă familie.*

Se face târziu. Azi a fost greu să o scot pe mama lui Cake din casă; a stat mult acolo, uitându-se prin sertarele şi actele mamei şi mormăind „Trebuie să fi lăsat *ceva",* deşi Karen a zis că trebuie să ajungem la biroul ei până la ora 13:00.

Ceasul zgomotos de pe peretele tapetat arată ora 13:22.

Karen, asistenta socială cu părul sârmos, vorbeşte în colţ cu o altă femeie. Acum Karen nu mai e îmbrăcată în trening şi hanorac. Poartă o fustă bej drăguţă şi o cămaşă roz, cu nasturi albi. Ţine în mână un dosar cu numele meu pe el, scris cu marker albastru.

Grace „Tiger" Maria Tolliver, 12/5/2202.

Acum sunt un document într-un dosar, un caz, *meseria* cuiva.

Încep să respir cu sughiţuri.

— O să fie bine, şopteşte Cake.

— Ba nu o să fie bine, îi zic.

Ne uităm una la cealaltă.

Cake îşi lasă ochii în pământ.

— Ai dreptate. Îmi pare rău.

Karen vine spre noi. Se uită lung la rochia mea.

— Drăguţă, zice ezitând. Diferită, asta e clar.

Cake şi mama ei nu pot să intre cu noi, aşa ne zice, deci e timpul să ne luăm rămas-bun. Are vocea plată, profesionistă.

— Eu şi Grace trebuie să ne ocupăm de nişte acte, îi zice Rhondei.

— Tiger. Mă cheamă *Tiger,* îi zic sec.

Karen dă din cap.

— Aşa e. Scuză-mă, Tiger. Sunt puţin obosită în după-amiaza asta. Ştiu că şi tu eşti. Avem multe de făcut azi, aşa că hai să începem.

Mama lui Cake e încă furioasă:

— E ridicol. Nu pot să cred că o să fie dată în plasament când *aici* există nişte oameni cât se poate de drăguţi, care pot să aibă grijă de ea.

Karen ridică uşor din umeri. Probabil că se confruntă mereu cu aşa ceva.

— Înţeleg. Dar nu eu fac procedurile. Eu doar le urmez.

Cake mă strânge în braţe atât de tare, încât mi se înceţoşează privirea. Miroase a cafeaua şi a brioşele cu banane pe care mama ei le-a adus la mine acasă azi-dimineaţă. Eu doar am ciugulit din brioşa mea, dar Cake şi mama ei le-au devorat pe ale lor.

Încerc să mă asigur că măcar par să le îmbrăţişez pe Cake şi pe mama ei, dar adevărul e că nu am energie. Îmi simt braţele ca nişte fire de lemn-dulce, subţiri şi elastice şi sunt goală pe dinăuntru. La spital, oamenii au tot încercat să-mi dea ciocolăţele şi jeleuri, ceşti din carton cu ceai chior şi le-am luat pe toate şi

le-am ţinut în mână, dar nu le-am mâncat.

Ideea de mâncare mă face să mă gândesc la cartea cu o fetiţă pe nume Sal şi cu mama ei, care s-au dus la cules de afine şi au dat peste urşi pe un deal. De fiecare dată când mama lui Sal punea o afină în cană ei de cositor, făcea un sunet de genul *clinc, clanc, clanc.*

Îmi plăcea la nebunie când mama îmi citea povestea asta.

Aşa s-ar auzi şi acum dacă as mânca. *Cline, clanc, clanc.* Gol şi sec, pentru că nu mai am nimic pe dinăuntru.

Cake şi mama ei pleacă. Pe drum spre ieşire, Cake o întreabă dacă se pot opri undeva să mănânce şi mă doare inima; vreau atât de mult să mă duc cu ele şi să fiu iar normală şi să mă opresc undeva pentru nişte cartofi cu multă sare şi burgeri plini de grăsime şi suc atât de rece, încât se formează picături de apă pe exteriorul paharului.

Dar acum rămân doar cu asistenta socială.

— Am nevoie de nişte informaţii de la tine, Tiger, apoi o să te duc la familia la care vei fi dată în plasament, îmi spune ea.

Ochii mi se umplu imediat de lacrimi.

Plasament.

Karen scoate nişte şerveţele dintr-o cutie de pe biroul celeilalte femei.

— Vino cu mine, zice şi îmi dă un pumn de şerveţele roz.

Am citit nişte cărţi la şcoală, gen Dickens sau mai ştiu eu ce. Copii ai căror părinţi mor şi pe ei nu-i vrea nimeni. Li se întâmplă lucruri rele. Ajung în case în care părinţii adoptivi sunt malefici şi îi bat şi îi înfometează

şi îi pun să fure şi să jefuiască.

O urmez pe Karen pe hol, spre biroul ei. Îmi face semn să mă aşez.

Răsfoieşte nişte hârtii şi se uită la mine:

— Tiger, încă mai ai timp să îmi spui despre tatăl tău. Nu e trecut pe certificatul tău de naştere şi e în regulă dacă încerci să-l protejezi, dar trebuie să ştiu dacă există. Dacă ai o rudă de sânge, nu trebuie să facem asta, putem să ne oprim chiar acum. Înţelegi ce-ţi spun? Nu te trimit în tabără, Tiger.

Îmi şterg faţa cu şerveţele roz. Nu am crezut vreodată că e posibil să plângi atât de mult.

— Ţi-am spus azi-noapte la spital, nu l-am cunoscut niciodată.

— E o perioadă foarte lungă să păstrezi un secret atât de mare. Nu ai fost niciodată curioasă? Nu ai căutat nimic prin casă?

Normal că am mai întrebat-o pe mama de-a lungul timpului despre Persoana Care Nu Trebuie Numită, dar mereu se eschiva şi nu zicea nimic şi niciun copil nu vrea să-şi supere sau să-şi întristeze mama şi ea era tot ce aveam, aşa că am încetat să mai pun întrebări.

Noi suntem noi şi ne avem una pe cealaltă, spunea mama când îmi împletea părul, sărutându-mă pe creştet. *Nu avem nevoie de altcineva.*

— Nu, îi zic. O iubesc pe mama. E de ajuns.

E. *Era.* Nu o să o nimeresc niciodată.

Îmi apăs cu pumnii pe ochi şi îmi ţin respiraţia.

— Uşor, ia-o uşor, zice Karen.

Începe să tasteze ceva la calculator.

Doar asta se aude o vreme. Rup şerveţelul în poală, în bucăţele.

Încă mai e timp ca asta să fie o greşeală, ca

mama, oriunde ar fi, să se trezească şi să înceapă să ţipe în cine ştie ce salon de spital, să împingă în lături păturile groase şi să-şi smulgă tuburile şi firele alea. S-a mai întâmplat în filmele la care m-am uitat cu Cake şi cu unchiul ei, Connor. Lui îi plac filmele de groază. Nu e *nefezabil.*

Un alt cuvânt pe care l-am învăţat la ora de literatură toamna trecută. Expiratul ăla de domn Hoffmeister l-a scris pe tablă cu multă seriozitate şi eu l-am notat cuminte pe caiet, împreună cu alte cuvinte care mi-au atras atenţia din cărţile pe care le citeam. *Inoportun* şi *trupesc.*

Simt cum mă cuprinde disperarea. Încerc alte cuvinte, ca să mă calmez.

Ciovică. Ciupit. Mezuză.

În cele din urmă, Karen se uită la mine şi zice:

— Trebuie să îţi pun anumite întrebări; aşa e procedura, bine? Trebuie doar să răspunzi cu da sau nu.

Întrebările ei vin în rafală şi eu sunt atât de obosită şi de confuză, încât abia reuşesc să dau din cap *da* sau *nu* sau să-i răspund cu voce tare *da* sau nu.

— Ai vreo soră, bunică, bunic, văr, orice? Legea spune că trebuie să locuieşti cu o rudă, iar dacă nu există nicio rudă, treci în custodia statului. Înţelegi?

Îi spun:

— Părinţii mamei mele au murit când ea era la facultate. A fost singură la părinţi.

Îi spun:

— Aşa cum am spus, nu-l ştiu pe tata sau unde e. Mama a avut multe secrete. Nu mi-a spus multe.

Ochii lui Karen devin foarte strălucitori când aude asta, dar încearcă să menţină un ton calm.

— De exemplu?

Mă holbez la ea.

— Nu făcea trafic cu droguri, dacă asta sperai. Nimic de genul ăsta. Citea cărţi şi făcea jeleu din cactus şi nu-mi spunea mare lucru, atâta tot.

Borcane peste borcane peste borcane de jeleu şi gem, aranjate frumos în magazia din spatele casei. Acum sunt degeaba. Mama nu făcea droguri. Făcea jeleu de pere cu pectină şi suc de lămâie, asta făcea.

Karen clipeşte, de parcă mă măsoară atent. Ar putea fi compasiune, ar putea fi suspiciune, nu-mi dau seama. Probabil că în biroul ăsta vin mereu copii cu poveşti triste şi oribile şi uneori cu minciuni.

— Nu crezi că e puţin ridicol să fiu nevoită să mă duc să locuiesc cu nişte străini când adulţii îşi petrec toată viaţa spunându-ne nouă, copiilor, că nu trebuie să avem încredere în străini *niciodată?*

— Eşti nostimă. Să nu renunţi la asta. Te va ajuta.

Se întoarce la tastat.

Eu mă întorc la aşteptat şi mi se pare că trec ore întregi Karen chiar tastează ore întregi, se ridică şi se duce să vorbească cu femeia de la recepţie, se întoarce, dă telefoane de pe telefonul care se află pe birou, îşi verifică mobilul, completează documentele, face fotocopii, îmi ia amprentele, se uită prin valiza pe care mi-a împachetat-o Cake. Se pune chiar şi în genunchi şi scoate fiecare articol de îmbrăcăminte. Verifică atent cu degetele căptuşeala valizei roz şi scutură toate hainele.

— Dacă e ceva aici de care ar trebui să ştiu, acum e momentul să îmi spui, zice încet.

— *Cum* ar fi?

— Obiecte periculoase, droguri, lucruri de genul

ăsta.

Mă holbez la ea.

— M-ai prins. Tamponul e plin cu iarbă şi folosesc periuţa de la mascara pe post de lamă, ca o expertă.

Karen mormăie:

— Aşa cum ţi-am zis, păstrează-ţi simţul umorului. *E* cea mai bună armă pe care o ai.

Îmi împachetează hainele, nu foarte frumos, închide valiza şi se ridică, aranjându-şi fusta bej şi punându-şi geanta pe umăr.

— Hai să mergem. Trebuie să ne mai oprim undeva înainte să ajungem la familia care te va lua în plasament.

Maşina are o mică adâncitură în portiera pasagerului din dreapta şoferului şi, când dau să o deschid, mă opreşte:

— Nu, draga mea. Trebuie să mergi în spate. Acestea sunt regulile. Lucrăm pentru stat acum, nu mergem de plăcere la mall.

Îmi aruncă bagajul în portbagaj.

Pe portiera din spate scrie *Statul Arizona.* Un logo cu un apus de soare.

Intru în maşină. Văd foarte bine ceafa lui Karen.

Mă simt de parcă aş fi arestată şi asta mă face să mă simt murdară şi oarecum ruşinată.

Odorizantul care atârnă de oglinda retrovizoare miroase a lămâie.

Vechea Honda a mamei are stickere cu însemnele păcii şi ale iubirii pe toată bara din spate. Nu miroase a lămâie. Miroase a ea. A ţigări şi a şampon cu cocos.

Acolo am dormit azi-noapte, ceea ce acum pare aşa de departe. Mă întreb cât timp a trecut mai exact.

Mâinile îmi tremură violent. Mi-aş dori să mai am

încă două mâini, ca mâinile *astea* să le oprească pe mâinile *alea* din tremurat.

Pentru că mâinile mele o caută pe mama, ca să mă ţină în braţe şi să mă protejeze şi să mă facă să nu-mi mai fie frică.

Pe faţă mi se rostogolesc lacrimi.

Karen oftează, uitându-se în spate, la mine.

— Sunt şerveţele în buzunarul din spătarul scaunului.

Îmi şterg faţa cu mâneca rochiei de dantelă.

— Ce o să se întâmple cu casa mea? întreb cu o voce tremurată.

Karen iese din parcare.

— Nu prea ştiu, draga mea. Va trebui să îl contactăm pe proprietar. Să vă împachetăm lucrurile. Locul în care mergi acum este temporar. Uneori trebuie să vă tot mutăm până găsim ceva pe termen lung. Sinceră să fiu, e greu să găseşti un plasament pe termen lung pentru copiii mai mari.

Traficul e destul de lejer. După scurt timp, trecem pe lângă ferma lui Randy Gonzalez. Caii sunt afară, zvelţi şi frumoşi, şi aleargă în lumina caldă a după-amiezei. Îmi apăs mâna pe geam.

Karen se uită la mine în oglinda retrovizoare:

— Putem să stăm puţin. Vrei să opresc? Sunt aşa de frumoşi, nu?

Mama m-a adus aici săptămâna trecută. Îi plac la nebunie caii ăştia. Pregăteşte pungi cu morcovi reci şi se duce direct la gard şi întinde o mână plină de beţe portocalii.

„Obişnuiam să călăresc când eram mică”, mi-a zis odată, dar când am început să-i pun întrebări, s-a închis brusc în ea, a spus că nu era important şi m-a

rugat să mă duc la maşină şi să iau punga de morcovi. O lăsase pe scaunul din faţă. Dar când am ajuns la maşină, nu era niciun morcov. M-am întors la ea. Avea punga în mână.

Mereu îmi făcea aşa, îmi distrăgea atenţia de la lucrurile despre care nu voia să vorbească.

Mă doare să mă uit la cai. Clatin din cap.

— Cum vrei, zice Karen.

Ne oprim la un fast-food.

— Ţi-e foame? E pe banii statului Arizona, spune ea.

Dar o refuz.

Opreşte la drive-through.

— Am avut odată un caz cu un băieţel care nu băuse niciodată un milkshake. A fost încântat. Mi-a spus: „Tot ăsta e pentru mine?” Cred că i-a luat o oră să-l termine, l-a băut foarte încet, cu grijă pentru fiecare gură. Încerca să-l facă să dureze cât mai mult.

Zâmbeşte, dar nu pare fericită când îşi aduce aminte, ci mai degrabă tristă.

Mă gândesc la cuvântul pe care l-a folosit. *Caz.* Suntem un serviciu pentru ea. Copii care nu au părinţi. Karen porneşte încet maşina. Mă uit spre vitrinele mari ale restaurantului.

Inima mi se strânge. Taran Parker şi fratele lui şi Kelsey Cameron stau la masa de lângă geam şi se uită la mine cu gurile căscate. *Evident.* E o zi de şcoală şi probabil că s-au terminat orele.

Ochii lui Taran se măresc când citeşte plăcuţa cu Statul Arizona de pe maşina lui Karen. Privirile ni se întâlnesc. *Ce mama dracului?* zice înspre mine. Fratele lui dă din cap, pe jumătate zâmbind. Pare… impresionat.

Sfinte, cred că am fost arestată.

Kelsey Cameron dă din cap, râzând. *Bravo, fato!* Îmi dau seama de ce zice chiar şi prin geam. Îşi ridică telefonul. Încerc să mă las în scaun înainte să facă poza, dar nu cred că reuşesc.

Habar nu au. Că mama a murit. Habar nu au. Noaptea trecută pare că s-a întâmplat acum un miliard de an.

Mă uit în sus. Kelsey Cameron se uită la poza din telefon.

#prizoniera #condamnata #detinutatocilara #infractoareadolescenta

— Ce se întâmplă acolo? zice Karen îşi întinde gâtul înspre oglinda retrovizoare, ca să vadă mai bine. Ţi-e rău?

Sunt mult sub nivelul geamului, cu fundul practic pe jos, iar centura de siguranţă aproape mă strangulează. N-am de gând să mă ridic până nu plecăm de aici.

— OK, am înţeles, zice Karen încet.

Când deschide punga de mâncare, maşina se umple de mirosul burgerilor uleioşi pe care voiam atât de mult să îi mănânc cu Cake şi mi se face puţin rău, aşa că deschid geamul. Mă ridic din nou pe banchetă, în timp ce Karen iese pe şosea.

Kilometri întregi de garduri pentru vite, case vechi şi dărăpănate departe, în deşert. Plantaţii de cactuşi. Cerul pare brăzdat de panglici roz şi portocaliu-închis.

— Nu mai avem mult până la familia care te va primi în plasament, îmi zice după o vreme.

Are granule de sare în colţurile gurii.

Plasament. Cei care vor avea feţe de îngeri câtă vreme e Karen acolo şi fete de bestii când se închide

uşa.

Cu cât conducem mai departe, cu atât mai multă linişte se lasă în maşină, cu atât mai întuneric se face afară, cu atât mai întuneric se face în mine. Mă simt iar acaparată de cimentul ud, cel care pare fără speranţă şi infinit.

Aş putea să-mi scot telefonul. Aş putea să-i dau un mesaj lui Cake. Nu aş mai fi aşa de singură. Mă uit pe bancheta din spate după ghiozdan. Nu e aici, iar valiza roz e în portbagaj.

— Ştii… ştii cumva ce s-a întâmplat cu telefonul meu? Şi cu ghiozdanul meu? Mai am voie să ţin un telefon? întreb cu vocea stinsă.

Karen întinde gâtul:

— 0 să văd. Uneori, în situaţiile asemănătoare celei prin care ai trecut tu aseară, la spital, lucrurile se mai dau de colo-colo şi se pierd, aşa că o să îl caut, bine, draga mea? Şi, da, ai dreptul la un telefon, atâta vreme cât poţi să plăteşti factura.

Să plătesc factura. Cu ce? Îmi ţin respiraţia. Nu vreau să plâng iar. Ochii mei deja sunt umflaţi şi mă ustură.

Apăs cu mâna pe geam. Stelele încep să strălucească, mici ace perfecte pe cerul care se întunecă.

Dacă ar mai fi în viaţă, mama ar fi în curte acum, pe şezlong, întinsă pe spate, cu faţa transpirată de la căldură. „Stai cu mine, scumpo”, mi-ar spune.

Şi eu m-aş aşeza lângă ea, trupurile noastre s-ar potrivi perfect, aşa cum o făceau mereu.

Mâna îmi alunecă de pe geam în poală.

Nu contează unde mă duc, responsabilitatea cui o să fiu. Pot să mă şi omoare dacă vor.

22 de ore, 4 minute

CURTEA E ÎNTUNECATĂ şi pustie, se văd doar un cactus cu pete şi o cutie de scrisori gri, cu picior de lemn. Habar n-am unde suntem sau cât am mers şi, când ieşim din maşină, văd doar un întuneric infinit. Nici o altă casă. Nimic.

Karen se uită la telefon:

— Georgia crede mult în singurătate şi pace. Zice că fac bine la suflet.

Încearcă să zâmbească, dar nu cred că vorbeşte serios. Cred că şi ei i se pare că locul ăsta e înfricoşător.

Casa e din cărămidă şi e vopsită gri. De-abia pot s-o disting în întuneric; nu se vede decât becul de la intrare.

Nu respir. Sper să leşin. Sper că lui Karen îi va da prin cap să mă tragă înapoi în maşină, şchiopătând şi palidă la faţă şi să mă ducă înapoi la spitalul din Tucson, unde să pot fi iar cu mama. Strâng faldurile rochiei între degete.

— Ascultă-mă, zice Karen.

Uşa de la intrare se deschide. Peste umărul lui Karen, văd o umbră care apare în spatele uşii din plasă.

Karen îmi pune mâna pe umăr.

— Ascultă-mă.

Mă chinui să mă uit în ochii ei. Sunt albaştri şi îngrijoraţi şi obosiţi.

— E doar o noapte, promit. La următoarea casă se face o mutare în seara asta şi mâine-dimineaţă, la

prima oră, o să fiu aici să te iau, bine? Te rog doar să urmezi regulile Georgiei şi să dormi, bine, Tiger?

O *mutare.* Adică iau un copil de acolo ca să-mi facă mie loc? Suntem piese de şah? Piese de şah stricate, într-un joc ciudat de adulţi?

A zis *următoarea casă.*

— Câte case o să fie cu totul? zic deodată.

Uşa de plasă se deschide. Inima îmi bate cu putere. Femeia, Georgia, strigă:

— Hai odată. Ţi-am păstrat ceva de mâncare.

Are vocea răguşită. Nu blândă, nu răutăcioasă. Plată.

— Nu pot să-ţi răspund, spune Karen şi scoate valiza din portbagaj. O noapte, Tiger. O noapte.

Mă uit în jur. Oare aş putea să fug? Mă mănâncă degetele şi picioarele.

Dar oriunde mă uit văd doar întuneric beznă, ca o catifea. Nici măcar felinare nu sunt.

— Promiţi că o să te întorci? şoptesc. *Promiţi* că o să vii mâine şi o să mă iei? o întreb pe Karen.

— Se face frig. Celorlalte fete le e foame, zice Georgia şi iese pe aleea de beton din faţa casei.

Poartă şorţ, un pulover gri şi blugi. În cercul mic de lumină de sub bec, faţa ei pare obosită şi plină de riduri.

— *Promiţi,* Karen?

O să mă lase aici pentru totdeauna. Ştiu asta. Broboane de sudoare încep să mi se formeze pe frunte. O apuc de braţ şi o strâng tare, deşi ea e adult şi eu sunt copil şi *niciodată* un copil nu atinge primul un adult. Niciodată. O strâng suficient de tare încât să i se crispeze faţa.

— Da, zice. Promit.

Îi dau drumul. Îşi freacă braţul. Ştiu că i se pare că nu-mi dau seama cât este de îngrijorată, dar se înşală.

Ultimul lucru pe care i-l spun este:

— Ai promis. Şi dacă îţi încalci promisiunea faţă de mine, înseamnă că minţi fata unei femei decedate. Să ştii asta.

Apoi iau valiza din mâna ei şi o iau spre Georgia şi spre casa ei întunecată şi tăcută.

Îmi muşc buza până simt gust de sânge şi nu îmi pasă.

22 ore, 5 minute

AERUL DIN CASĂ e înăbuşitor şi închis, ca atunci când pui pe tine un pulover scos direct din uscător. Camera e slab luminată, doar o veioză într-un colţ îndepărtat şi o lampă care atârnă din tavan, cu un bec slab.

Georgia arată spre un colţ:

— Pune-ţi valiza acolo. O să mă uit prin ea mai încolo. Pentru siguranţă. Du-te în bucătărie. Fetele or să te ajute.

Îi spun, ezitând:

— Doamna – Karen – s-a uitat deja prin lucrurile mele.

— Eu am grijă de propria casă, mulţumesc, zice ea ferm.

Se duce din nou afară şi începe să vorbească în şoaptă cu Karen. Mă îndrept încet spre bucătărie.

Lumina de aici e mult mai puternică decât în restul casei şi mă dor ochii după atâta întuneric.

Două fete stau la o masă rotundă de plastic verde,

în faţa unor farfurii cu piure de porumb, pâine cu unt şi nişte pătrate de carne închise la culoare. Se uită atent la rochia mea.

— Interesantă alegere pentru seară, zice fata cu părul blond.

Ambele poartă hanorace asemănătoare cu al Georgiei. Hanorace simple, gri. Deja e atât de cald în casă, încât au feţele transpirate.

Bruneta are ochi rotunzi, frumoşi şi cu o expresie dezolantă.

— E o rochie ciudată, zice. Tocmai te-ai întors de la o înmormântare sau ceva de genul ăsta?

— Nu, zic încet. Nu încă, cel puţin.

— Ai sânge pe buză. Uite, zice Blondina şi îşi atinge buza cu un deget.

Mă şterg cu mâneca de dantelă a rochiei.

Apoi ne uităm toate la dâra de sânge de pe material.

— OOOOOOOK, zice Bruneta şi face semn înspre un scaun de lângă blat. Aici trebuie să mănânci până când îi demonstrezi Georgiei că ştii să te comporţi. Mâncarea ta e pe farfuria aia.

Apoi adaugă în şoaptă:

— Mănâncă şi atât, bine? Nimic nu contează, deci mănâncă şi atât.

Mă îndrept spre scaun şi mă aşez. Pe o farfurie de carton văd o felie de pâine albă şi o lingură de piure de porumb. Fără carne. Pe blat e un pahar albastru de plastic plin cu lapte, exteriorul e plin de condens. Fetele au pahare de lapte şi farfurii adevărate.

— Primeşti farfurii de carton şi tacâmuri de plastic până se asigură că nu arunci cu obiecte, nu urli şi nu înjunghii. Şi ai face bine să mănânci, pentru că nu mai

primeşti altceva până mâine, zice Blondina.

Mă uit în aceeaşi direcţie cu ea, la dulapurile din bucătărie.

Absolut fiecare e închis cu un lacăt.

Mă uit la frigider. Şi acolo e un lacăt.

Mă uit la Brunetă şi la Blondină şi mi se strânge inima.

Bruneta ia o lingură de porumb.

— Nu pricepi, nu? E primul tău plasament? Gen, pentru totdeauna?

Strâng din dinţi şi dau din cap.

Blondina fluieră încet, apoi se uită repede spre uşă, de parcă i-ar fi frică să n-o audă Georgia. Se apleacă peste masă:

— Unii copii strâng ca nişte maniaci, pentru că nu primesc niciodată suficientă mâncare. Poate că au trăit pe străzi sau părinţii lor au fost nişte drogaţi şi nu le-au cumpărat niciodată mâncare, aşa că le place să o ascundă doar aşa, ca să fie siguri. Aşa că în unele case totul este ţinut sub lacăt. Odată am fost cu un puşti. Şi mama lui adevărată obişnuia să-l ţină într-o cuşcă de câine. Ca să se poată droga fără să-i fie frică că ar putea să plece aiurea şi s-o bage-n belele. Şi pentru că se obişnuise să mănânce dintr-un bol de câine, aşa l-a hrănit mama noastră adoptivă. Omleta? O punea tot în bol. Dormea pe jos. Pe o pernuţă pe care i-o dăduse ea. Îmi plăcea de el. Era OK.

Face o pauză, apoi continuă:

— Adică nu mereu copiii sunt de vină. Uneori şi asistenţii maternali sunt nişte nenorociţi, sinceră să fiu.

Bruneta dă din cap.

Blondina ia o gură mică din carne şi se strâmbă:

— Georgiei îi place să fiarbă chestii. Este marea ei

pasiune culinară. O să te obişnuieşti.

— Nu se poate aşa ceva, zic eu şi vocea îmi tremură.

Îmi imaginez un băieţel ghemuit într-o cuşcă. Bucăţi gălbejite de ou fiert, puse grămadă într-un bol.

— Legat de cuşca de câine. N-are cum să fie adevărat. Doar încercaţi să mă speriaţi, le zic eu.

Blondina pufneşte. Are piure de porumb pe bărbie.

— Frate, nici n-ai idee. O să vezi. Adulţii ăştia…

Face o pauză şi ochii i se umplu de lacrimi.

— Unii se poartă cu copiii ca şi cum ar fi nişte căcaturi.

Bărbia îi tremură şi o bucată de piure îi cade pe farfurie. Lasă privirea în jos.

Bruneta întoarce capul înspre uşă.

Se aud paşi pe hol.

— Începe să mănânci, îmi ordonă. *Acum.*

Dacă trebuie să mănânc chestia asta, o să vomit. Dacă trebuie să îmi îndes pe gât piure de porumb şi să mă îndop cu pâine albă, o să borăsc.

— Nu pot, îi zic Brunetei. Îmi pare rău, chiar nu pot.

Ele încep să mănânce repede, cu dumicaţi mari. Iau şi eu o lingură de piure şi încep să o plimb prin gură. Poate că Georgia n-o să observe.

Stă în pragul uşii, cu nişte hârtii în mână. Mă întreb dacă au legătură cu mine. În lumina din bucătărie, ochii ei par umezi şi bolnăvicioşi. Simt că mi se face rău şi ţin ochii în farfurie.

— Nu ţi-e foame? Ţi-au zis fetele că doar asta primeşti? Nu vreau să te prind cotrobăind după mâncare la miezul nopţii. Asta e o infracţiune. E împotriva regulilor, zice Georgia.

Dă Doamne să nu plâng în faţa tuturor. Dă

Doamne să nu plâng. Dă Doamne…

— Măcar bea-ţi laptele. Asistenta socială a zis că de ieri nu ai mâncat mai nimic.

Vocea ei devine puţin mai blândă:

— I-aţi zis regulile casei?

Bruneta şi Blondina dau din cap, cu ochii în pământ.

— Terminaţi, se face târziu.

Mă uit la ceasul de pe perete. E 19:30.

Georgia arată înspre o foaie laminată lipită de perete:

— Regulile casei, zice ea în timp ce se duce spre chiuvetă.

Deschide robinetul şi începe să spele nişte oale.

— Casa mea, regulile mele; dacă le urmezi, o să fii bine.

— O să stau aici doar o noapte, zic încet. Deci probabil o să mă duc la culcare şi cu asta basta.

Când Georgia se uită la mine, mi se pare că o văd schiţând un zâmbet în colţul gurii.

— Asta ţi-a zis asistenta socială?

— Asta zic toţi, murmură Blondina, dar Georgia se uită urât la ea, aşa că tace imediat.

Fetele îşi duc farfuriile la chiuvetă şi Georgia se dă la o parte. Bruneta scufundă farfuriile în apă şi Blonda le clăteşte. Se mişcă atent şi pun farfuriile ude în picurător.

Mă ridic de pe scaun. Georgia se uită la mine.

— N-ai de gând să termini de mâncat? Măcar bea-ţi laptele.

— Nu pot.

Înghit în sec, mi-e teamă de ochii ei întunecaţi.

— Nu… nu… nu mă simt bine. Cred că o să mă duc

la culcare.

Merg încet de-a lungul peretelui, înspre uşă.

— Nimeni nu rămâne flămând în casa asta, deci mănânci ce ţi se dă. Bea-ţi laptele.

Ochii ei nu mai sunt umezi. Sunt de oţel şi sunt curioşi. Vrea să vadă ce o să fac. Eu mă întreb ce o să facă *ea.*

Blondina şi Bruneta mă imploră din priviri.

Cana de plastic îmi tremură în mână în timp ce o ridic la gură. Laptele e cald, prea cald acum. E gras şi are un gust uleios. Ţin ochii pironiţi pe Blondină şi pe Brunetă în timp ce beau.

Îmi iau cana când termin şi îmi aruncă farfuria. Mă simt incomod când laptele ajunge în stomac.

Georgia pare mulţumită. Îşi încrucişează mâinile.

— Noapte bună, zice. Spală-te pe dinţi şi pune-ţi hainele în coş şi nu vreau să aud că vă foiţi.

Blondina şi Bruneta mă împing afară din bucătărie, de-a lungul holului întunecat.

E o listă laminată şi pe peretele din dormitor şi, în timp ce Bruneta stă pe podea cu picioarele încrucişate şi îmi cotrobăie prin valiza roz, ridicând hainele pe care mi le-a împachetat Cake, Blondina îmi explică regulile:

— Ora de culcare e peste 15 minute. Baia e acolo. Dacă ai nevoie să faci pipi, du-te acum, că nu-i place deloc să te trezeşti în creierii nopţii îi place să fie linişte.

— Nu e nici măcar ora 20:00, zic încet. Nu e… cam devreme pentru culcare?

Se uită una la cealaltă. Bruneta ridică din umeri.

— Sincer? Mie îmi place. Dorm mult. Viaţa mea e mai frumoasă în vis. Şi am fost şi în case în care *nu* am dormit deloc, dacă înţelegi ce vreau să zic.

Nu înţeleg ce vrea să zică şi nici nu vreau. Mă ţin cu mâna de burtă, de parcă aşa aş putea opri laptele să mai facă valuri.

În cameră sunt trei paturi duble, fiecare cu o comodă lângă el. Pe fiecare comodă e o lampă cu abajur alb şi o iconiţă cu Iisus. Clipesc şi îmi muşc buza. De fiecare dată când vedea o imagine cu Iisus, mama zicea: *De ce* un bărbat? *Serios, îmi place ideea de a avea pe cineva care ne veghează, care s-a sacrificat pentru toţi, dar de ce trebuie mereu să fie un tip alb?* Dacă zicea asta în faţa Bonitei, Bonita striga: *Unde e zeiţa mea de culoare?* Şi râdeau împreună.

Mi se strânge inima. Îmi ţin respiraţia.

Blondina mă surprinde uitându-mă la iconiţă. Zâmbeşte:

— Nu ţi se pare că arată puţin enervat? Cum îşi dă mereu ochii peste cap aşa…

Încrucişează mâinile şi lasă capul puţin pe spate, după mişcă din şold şi îşi dă ochii peste cap, ca o fetiţă plângăcioasă.

Cam ca Lupe Hidalgo de fapt.

Deşi nu mă simt bine şi stomacul tot îmi bolboroseşte, zâmbesc.

Blondina zice:

— Pe bune, sunt credincioasă şi toate cele, dar nu cred în el. Cred în altceva. În ceva magic. Poate un spirit. Ceva tot trebuie să fie, nu? După *toate astea.*

Se uită în jur, la camera sărăcăcioasă. Se întristează brusc.

— Nu se uită nimeni la noi de sus, Lisa. Dacă s-ar uita, nu am mai fi aici. Am sta în nişte fotolii confortabile şi ne-am uita la *My Little Pony* şi am mânca cheesecake toată ziua.

Bruneta scutură tricoul meu cu Rolling Stones:

— Îmi dai mie ăsta?

Se uită atent la rochia mea şi continuă:

— Ceva îmi spune că gusturile tale vestimentare trec printr-o schimbare şi că n-o să mai ai nevoie de el prea curând.

Vestimentare. Bruneta s-ar fi potrivit la fix la ora de literatură a lui Hoffmeister.

Dau din cap şi ea murmură „Bingo” şi continuă să se uite prin lucrurile mele. E slabă. Tricourile mele sunt lărgite din cauza sânilor mari şi o să stea pe ea ca pe gard, dar am impresia că n-o să-i pese.

Stomacul mi se strânge. Mă aşez încet pe pat. Cred că Bruneta şi Blondina au văzut mulţi copii ca mine. Nu pare să le pese.

Oare câţi oameni au văzut poza cu mine în maşina cu plăcuţă de Arizona, făcută de Kelsey? Oare am devenit deja viral, oamenii se uită râzând la poza cu mine pe bancheta din spate, în rochia ciudată, cu faţa umflată de plâns?

#arestulorfanei #micutacasaanevoiasilor

Ceasul de plastic de pe una dintre comode arată 20:15. Şi mergem *la culcare.*

Blonda iese din baie cu faţa curată şi strălucitoare, îmbrăcată într-o cămaşă de noapte lungă. Îşi împachetează hanoracul gri şi blugii şi îi pune cu atenţie în unul dintre sertarele comodei:

— Hainele tale sunt în birou. Sunt exact ca astea, deci n-ai noroc.

Face semn spre unul dintre paturile din colţul camerei:

— Tu dormi acolo. Kendra trece la geam.

Bruneta – Kendra – se uită la mine cu o expresie

nemiloasă în ochi:

— Să nu te-aud. Eu dorm mereu la geam. Bine, Lisa?

Lisa dă din cap repede:

— Bine.

Se bagă în pat şi trage pătura până la piept.

Simt un gust acru de la laptele de mai devreme. Stomacul mi se întoarce pe dos. Fruntea începe să-mi transpire. Încep să mă legăn şi mă afund în saltea.

— De ce e aşa de cald aici? zic deodată şi limba mi se împleticeşte.

Kendra îşi scoate hanoracul şi sutienul şi îşi pune tricoul cu Rolling Stones.

— N-arăţi prea bine, îmi zice. Dacă vomiţi, fă-o acolo, în toaletă şi curăţă după tine, bine? Îi place să fie totul foarte, foarte curat. Ştiu că locul ăsta e ciudat, dar, crede-mă, se poate mult mai rău.

Lisa pare somnoroasă:

— Am locuit într-o casă în care tatăl venea mereu să îţi zică noapte bună şi te punea să-l săruţi. Pe obraz, dar oricum. Ciudat. Şi scârbos.

— N-o *speria,* zice Kendra. Asta e prima ei casă.

— Trebuie să ştie, zice Lisa, ridicând din umeri. Chiar aşa, de ce eşti aici? Fugi prea mult sau ceva de genul ăsta? Părinţii tăi iau oxy?

Mijeşte ochii şi se uită atent la mine.

Mă holbez la ea. Nici măcar nu ştiu ce înseamnă asta.

Înghit acreala care îmi chinuie gâtul. Sunt doar o fată toantă care citeşte cărţi şi bate la tobe şi încă doarme cu mama ei uneori şi căreia îi e oarecum frică de întuneric.

— Oxy. Oxycontină. Despre asta vorbeşte, spune

Kendra. Calmante. Mama e la dezintoxicare pentru a noua oară. Sunt dată în plasament de la 7 ani. Tot aici o să fiu şi când o să fac 18 ani, ştiu asta. Asta e. Un căcat de ghinion. E mai bine decât să o văd cum ne vinde lucrurile pentru droguri.

Ridică din umeri, de parcă n-ar fi mare lucru, dar vocea îi tremură puţin. Sare în pat şi îşi pune mâinile sub cap.

— Deci? Care-i faza? mă întreabă Lisa, uitându-se la mine.

Izul de lapte din gură, stomacul care îmi bolboroseşte, mirosul stătut şi rânced din casă, carnea fiartă, piureul de porumb.

Puncte negre mi se formează în faţa ochilor.

Kendra sare din pat şi mă apucă de braţ la timp cât să mă îndrume către baie şi să mă împingă direct spre toaleta care absoarbe tot laptele cald pe care m-a pus Georgia să-l beau.

Se aude cineva care bate la uşă cu putere.

— Totul e în regulă, îi zice Lisa Georgiei. Nu se simte foarte bine. Avem noi grijă de ea.

Kendra mă şterge pe faţă şi apoi spală closetul cu o cârpă. Baia mică se umple repede cu mirosul de lapte acru. Aruncă cârpa în chiuvetă.

— Clăteşte-ţi gura, zice ferm. O să-ţi fie greaţă toată noaptea dacă nu o faci. Şi să dormi pe-o parte, în caz de ceva. Ca să nu te îneci dacă se întâmplă iar.

Se uită la mine cu ochi trişti.

— Mama leşina mereu din cauza chestiilor pe care le lua şi poţi să te îneci cu propria vomă dacă dormi pe spate sau pe burtă. Mi-am petrecut mult timp întorcând-o pe-o parte şi asigurându-mă că mai respiră.

Îmi clătesc gura. Apa are un gust uşor metalic, care mă face să vomit din nou.

Kendra îmi curăţă rochia cu un şerveţel:

— Doar câţiva stropi. Nimic grav. Nu e nicio pijama în valiza ta. O să dormi în asta? Pare veche. Dar cred că începe să-mi placă.

Trec pe lângă ea, împleticindu-mă, sunt ameţită şi mi-e rău. Dacă mama ar fi aici, mi-ar face supă şi pâine prăjită. Mi-ar înveli tot corpul cu pătura roşie de lână. *Cape un burrito,* ar zice şi ar zâmbi.

Mă aşez cu grijă pe pat. Mă doare stomacul de la spasme.

— Mama mea a murit, le zic.

Când îmi ies pe gură, cuvintele fac rău.

Nu gâtului. Sufletului.

Cuvintele fac rău sufletului.

— Creierul ei a explodat. Azi-noapte. Ba nu, acum două nopţi. Nu-mi mai amintesc.

Nu-mi mai amintesc. Nu-mi mai amintesc dacă mama a murit azi-noapte sau acum două nopţi. Ce mi se întâmplă?

— Nu m-a ţinut niciodată într-o cuşcă sau ceva de genul ăsta.

Încep să plâng, dar mă cuprind singură cu braţele ca să nu hohotesc prea tare şi îmi ascund faţa în pernă.

Una dintre ele, nu ştiu care, zice încet:

— Săraca de tine. E oribil.

Luminile se sting, cufundând camera în întuneric. Aud foşnetul cearşafurilor şi al păturilor care sunt aranjate şi oftaturi adânci, resemnate. Pe hol, Georgia se foieşte şi murmură. Îmi dau seama că se roagă.

Sfinţească-Se numele Tău.

Unde. Este mama. E... aici, adică pe Pământ, undeva? Sau înaltă parte?

Precum în Cer, aşa şi pe Pământ.

Sunt multe lucruri despre care n-am vorbit niciodată pe bune. Cum ar fi Raiul. Sau moartea. Adică despre ce se întâmplă *după.* Dacă e undeva... şi îi este frică? Singură? Am văzut un film odată şi fantomele erau peste tot printre cei vii, îi priveau de după copaci, se uitau la cumpărăturile lor în magazine. Dar cei vii nu le simţeau niciodată.

Inima îmi bate cu putere. Se poate să faci infarct la 16 ani?

Mă întorc pe-o parte şi lacrimile îmi curg de pe obraji pe pernă. Kendra e pe patul ei, sub geam, cu picioarele îndoite sub pătură şi trece cu o mână peste pervaz, uitându-se la stelele de pe cerul catifelat al Arizonei.

Fără felinare le poţi vedea, stelele acestea adorabile, promiţătoare şi luna mare şi albă, prin gratiile negre de la ferestre.

VREI SĂ RÂZI DE ELE. Poate chiar să *hihoteşti,* un alt cuvânt de la ora de literatură.

Pentru că niciuna dintre ele, nici slăbănoaga brunetă, nici blondina grăsună, cu dinţii strâmbi, nici măcar femeia cu ten pământiu, înaltă şi groaznică pe nume Georgie, nu te-au crezut.

Au crezut că o să fii aici pentru totdeauna, ca ele. Sau măcar o parte din totdeauna, cine ştie cum s-o calcula timpul în *sistemul acesta deplasament,* unde poate că totdeauna nici măcar nu mai există, pentru că viaţa e doar o casă după altă casă. O cană de plastic

plină cu lapte cald după alta.

Dar uite-o pe Karen, iese din maşina ei cu plăcuţe cu Statul Arizona în lumina caldă a soarelui şi se îndreaptă hotărâtă spre uşa cu un sistem de securitate bine pus la punct.

Acum e un fel de nenorocită de cea mai bună prietenă.

Bate la uşă. Poţi s-o vezi printre gratiile de la geamul Kendrei şi te târăşti jos – aşa rău cum îţi este, dar extaziată – din patul îngust şi îndesi hainele înapoi în valiza roz, fără să le împăturești. Arunci tricoul cu Poison peste Kendra, care se freacă la ochi somnoroasă.

Cealaltă, Lisa, *Blondina, e* deja îmbrăcată şi îşi face patul. Ea e atât de elegantă şi de organizată. Părul întins şi dat după urechi, mâinile aranjând cu grijă cearşaful spălăcit sub salteaua subţite.

Se uită în sus:

— Ai avut dreptate, zice.

Încearcă să zâmbească, dar nu e fericită de povestea asta, îmi dau seama. Îşi netezeşte cuvertura cu o mână.

Şi de ce ar fi ea fericită? Pe ea o aşteaptă mai multe zile, mai multe nopţi de mâncare fiartă, fără gust, în mijlocul pustietăţii. Gratii negre la ferestre. Liste pe pereţi.

Şi-şi spune că totul e *bine,* ceea ce te face să te cutremuri, pentru că îţi dai seama în ce locuri trebuie *să fi fost.*

Georgia te întâmpină pe hol.

— Bine, zice serioasă, stând ca o statuie lângă tine. Uneori îmi vin aceiaşi copii de două sau de trei ori. Cine ştie, poate o să ne mai întâlnim.

Îmi pune o mână mare pe umăr.

— Îmi pare foarte rău pentru mama ta, Grace.

Numele tău real doare puţin, mai ales pentru că îi era rezervat mamei tale, pentru momentele în care era nervoasă sau în care era foarte, foarte visătoare şi dulce.

Laşi ochii în jos, pentru că oceanul se umflă iar în tine şi nu vrei să crezi că Georgia vorbeşte serios, dar ştii că aşa e, pentru că ai auzit-o astă-noapte cum se ruga şi ştii că în anumite lucruri crede cu toată fiinţa.

Îţi pare cam rău că ai gândit lucruri urâte despre ea.

Dar apoi îţi aduci aminte că te-a obligat să bei un lapte dezgustător şi exagerat de cald şi părerea de rău dispare.

Treci pe lângă ea şi nu-ţi pasă că roţile de la valiza ta roz trec peste tenişii ei albi.

Pe bancheta din spate a maşinii lui Karen, când te întreabă „Eşti gata?”, îţi pui centura şi o mică parte din tine se întreabă dacă mama ta vede toate astea, chiar acum, ca o fantomă din filme, dar gândul te doare şi gărgăriţa din spatele sticlei îl alungă. Cari povara atâtor sentimente dureroase.

Nu e loc pentru toate.

47 de ore, 15 minute

MAMA ADOPTIVĂ PE NUME LaLa nu pare rea şi nici nu ţine în mână o lingură de lemn, gata să mă lovească dacă nu îi fac droguri.

De fapt, poartă un halat de flanel, are părul puţin grizonant şi prins în cozi groase împletite şi ochelari cu

rame groase şi sclipici argintiu. A pregătit o farfurie cu mâncare, o farfurie *adevărată,* din ceramică după toate aparenţele, şi a lăsat-o pe masa din bucătărie. Un pahar cu apă. O furculiţă şi un şerveţel de pânză. Este, ca să folosesc un alt cuvânt învăţat dintr-o carte, un *tablou* adorabil, dar nu mănânc. După Georgia şi laptele ei acru, nu cred că o să mai mănânc sau o să mai beau ceva vreodată.

Stau la masa din bucătărie în timp ce LaLa şi Karen vorbesc în sufragerie. LaLa locuieşte la periferia Tucsonului, unde câmpurile se întind cât vezi cu ochii. Casa ei e foarte liniştită.

Mi-am primit telefonul înapoi. După ce am plecat de la Georgia, Karen m-a dus înapoi la Direcţia de Asistenţă Socială şi Protecţia Copilului ca să ia nişte acte, să răspundă la nişte telefoane şi să-mi dea ghiozdanul pe care îl adusese Cake şi în care era şi telefonul meu. Îmi lăsasem ghiozdanul în maşina lui Kai.

Am stat la Protecţia Copilului ore întregi, timp în care Karen a lucrat şi eu am stat şi m-am uitat la ea.

— Lucrurile astea durează, mi-a zis ridicând din umeri.

Când am plecat, afară se făcuse deja întuneric şi, când am ajuns la casa nouă, eram din nou epuizată.

În bucătărie, încep să-i scriu lui Cake.

Dar nu-i trimit nimic – nici măcar nu ştiu ce să-i zic. Ce cuvinte ar trebui să folosesc în situaţia… *asta?*

Ceva de genul *Bună. Sunt acasă la un străin. Are o masă galbenă în bucătărie.*

Ceva de genul *Hei.*

Ceva de genul *Hei. Mama e tot moartă.*

Uşa de la intrare se închide. Îi scriu repede *Trăiesc.*

LaLa intră în bucătărie. Îmi întorc telefonul cu faţa în jos şi-l pun în poală tocmai în secunda în care vibrează.

LaLa se aşază:

— Îmi place rochia ta.

— Mulţumesc.

Vocea mea pare stinsă. Strâng o bucată de dantelă între degete.

— Îmi pare extrem de rău pentru mama ta.

— Creierul ei a explodat, răspund.

Mă uit la dantela rochiei, împletită printre degetele mele. Un model complicat. De-aş putea să dispar în el. Telefonul vibrează din nou. Mă uit în jos. Cake. *Hai să vorbim.*

LaLa observă şi zice:

— Poţi să răspunzi dacă vrei. Prietenii sunt importanţi acum.

Întorc telefonul şi înghit în sec.

Se întâmplă multe înăuntrul meu.

— Nu prea înţeleg, ştiţi?! Ce s-a întâmplat.

Medicul tinerel tot vorbise despre vase de sânge şi tensiune, dar mi-a fost greu să mă concentrez pe cuvinte pentru că trupul meu se frângea în milioane de bucăţele.

LaLa pare tristă:

— Îmi pare rău, Gra…

— Nimeni nu îmi spune aşa, în afară de mama uneori. Numele meu e Tiger.

Ne-am certat groaznic, groaznic. Tresar când îmi aduc aminte. Îmi ţin respiraţia până când trece valul acut de durere.

— Am înţeles. Frumos nume. Mănâncă, te rog, iar dacă nu poţi, e în regulă, dar vreau măcar să bei nişte

apă. Pari deshidratată. Am o pijama pentru tine, dacă ai nevoie. Sunt sigură că eşti epuizată.

Îmi simt gura murdară şi uscată, aşa că iau câteva înghiţituri de apă.

— Sunt singura de aici? o întreb eu.

Oare o să-mi fie dor de Bruentă şi de Blondindă sau dacă toţi copiii pe care o să-i cunosc de acum încolo or să se amestece în mintea mea.

Ea dă din cap:

— Nu. În momentul ăsta mai am trei în afară de tine. Doi mici şi un băiat puţin mai mare decât tine. E în Phoenix acum, dar o să se întoarcă repede.

— Cât o să stau aici?

— Nu ştiu sigur.

Îmi muşc buza. De câte ori o să trebuiască să mă mai mut? Harry Potter a mers la unchiul şi la mătuşa lui, dar a trebuit să locuiască sub scări. A ajuns la Hogwarts, dar tot a trebuit să se întoarcă acasă vara. Mamei i s-a părut mereu că era o porcărie ca Dumbledore să-l trimită pe Harry înapoi în casa aia oribilă. „Ar fi putut să-l ţină la Hogwarts”, zicea ea. „Sau măcar cu Hagrid. Credea că trebuie să-l ţină departe de iubire, ca să facă ce voia el să facă. Dar nu cred asta. Deloc.”

— Am nişte uleiuri care ar putea să te relaxeze, zice LaLa şi le enumeră pe degete. Castan dulce, balsam de lămâie, steaua din Bethleem. Aş putea să-ţi pun câteva picături. Dar ar trebui să-i cer permisiunea lui Karen.

— Permisiunea?

— Da. Nu pot să-ţi dau niciun calmant sau nici măcar să te tund fără permisiunea ei. Părinţii tăi încă mai au drepturi.

— Nu cred că mama o să aibă multe de comentat dacă îmi dai o aspirină, nu crezi?

Frec dantela între degete şi mai puternic.

LaLa oftează:

— Scuze. Am greşit. Am uitat.

Sunt o sumedenie de femei ca LaLa în Mesa Luna. Hipioate relaxate, cu părul împletit şi cu haine ponosite, care au o tinctură sau un balsam pentru orice.

Dar nu şi pentru asta. Nimic, niciodată nu va putea să mă vindece de asta.

LaLa pocneşte din degete.

— Mereu uit să zic ce urmează de acum încolo. Uite.

Respiră adânc:

— Tu locuieşti aici şi îmi urmezi regulile. Fără scandal, fără droguri, fără alcool. În timpul ăsta, Karen încearcă să-ţi caute alt loc. Nu o să stai aici pe termen lung.

Scandal, alcool, droguri. Nu fac nimic din toate astea. Dar poate o să încep, acum, că nu mai are cui să-i pese.

Casa LaLei miroase a ghimbir şi a esenţe, mult mai bine decât cea a Georgiei, care mirosea a carne fiartă.

Va trebui să mă obişnuiesc cu toate mirosurile noi. Cu oamenii. Cu regulile.

Ameţesc doar când mă gândesc la asta. Ochii mi se umplu de lacrimi. Îi apăs atât de tare cu podul palmelor, încât văd o explozie de culoare.

— Hai să îţi arăt casa, bine? zice LaLa cu blândeţe. Se face târziu şi vreau să te odihneşti. Dar trebuie să facem linişte, pentru că Sarah şi Leonard dorm.

Mă conduce pe un hol, nu într-o cameră de sub

scări, ci într-una normală cu paturi suprapuse, două comode de lemn şi un poster cu Olaf, omul de zăpadă.

Apariţia lui e scena mea preferată din film, când îşi pune pălăria şi cântă despre vară.

Simt cum încep să mă relaxez doar puţin. Cred că o să fie bine. Măcar mai bine decât la Georgia.

LaLa începe să vorbească în şoaptă.

— Lui Sarah îi place patul de jos. Devine puţin agitată înainte de culcare din cauza locului în care a fost înainte, aşa că avem lumini de veghe, zice şi arată spre perete.

Sunt trei lumini de veghe: un peşte în acvariu, o răţuşcă şi luna. Pe patul de jos, o fetiţă de Culoare cu părul împletit doarme liniştită, cu două degete băgate în gură.

— Sarah are 10 ani, îmi şopteşte LaLa. Aia e comoda ta. Voi, fetele, folosiţi aceeaşi baie cu mine; e cea de pe hol, cu nori pictaţi pe uşă. Uşa cu copac dă în cealaltă baie.

Mă conduce pe hol, până la baia cu nori.

— Dacă ai nevoie de tampoane sau absorbante sau orice altceva, uită-te sub chiuvetă. Indiferent de ce ai nevoie, trebuie doar să-mi zici. Bine, Tiger?

Vocea mea e plată:

— Mama mea a murit. Poţi să mă ajuţi cu asta?

— Doliul este ceva prin care trupul şi mintea ta trebuie să treacă, Tiger. Nu există niciun leac. Dar ce pot să fac e să am grijă că eşti bine şi în siguranţă, spune LaLa cu blândeţe.

Îmi fixez ochii pe podea. Un covor deşirat şi spălăcit. Lemn neraşchetat.

LaLa oftează:

— Am pus o pijama pe chiuvetă, acolo. Un duş şi

un pic de somn or să te ajute mult, bine?

Închide uşa de la baie.

În oglinda rotundă de deasupra chiuvetei, fata care se holbează la mine pare pustiită, de parcă ar fi fost golită pe interior, de parcă ar fi pierdut 10 kilograme într-o zi.

Îi ating faţa. N-o recunosc.

Îmi zic: *Fata asta a rămas fără mamă. Fata asta nu mai are nimic.*

Lacrimile îi curg pe faţa trasă şi pustiită.

Dacă mama ar fi aici, m-ar lua în braţe, mi-ar şterge faţa udă şi mi-ar şopti: *Pari obosită, Tiger. Spală-te pe faţă, ia-ţi cartea şi du-te la culcare. O să te simţi mai bine dimineaţă.*

Uneori doarme în acelaşi pat cu mine, cu spatele lipit de al meu.

Nu înţeleg cum să meargă *totul mai departe* când ea *s-a oprit.*

Dacă închid ochii şi îmi doresc suficient de tare, o să se întoarcă? Asta e cumva vreo glumă ciudată şi crudă pe care mi-o face universul? Oare am păşit în alt portal din greşeală? La urma urmei, mereu se întâmplă asta în cărţi. Poate am provocat un efect de domino când am ţipat la mama şi i-am zis toate lucrurile alea îngrozitoare, poate am încurcat nişte iţe ale cosmosului şi mi-am schimbat traiectoria şi acum mi se dă o lecţie oribilă.

Poate că mi-am imaginat totul. Poate că nimic *din toate astea* nu e adevărat. Casa asta ciudată şi liniştită, după tăcerea stranie din casa Georgiei, femeia asta blândă cu cozi brunete şi ochelari strălucitori, care încearcă să mă ajute cu elixire.

Singurul lucru pe care mama mi l-a spus întruna

de-a lungul timpului a fost: *Nu o să te părăsesc niciodată. O să fiu mereu aici.*

Mama poate fi în multe feluri, dar nu şi mincinoasă.

Asta trebuie să fie o greşeală oribilă, un fel de buclă temporală, şi o să se termine curând. N-are cum să fie real: o viaţă de dulapuri şi frigidere închise cu lacătul, gratii la ferestre. Hanorace şi piure de porumb în farfurii de plastic.

Îmi dau jos rochia de dantelă, uşurată. Dau drumul la apa de la duş. Trebuie să fie o greşeală uriaşă a unui univers care a luat-o razna. Pentru că mama *a promis.*

După ce intru în duş, mă frec atât de tare, încât devin doar pete roşii şi piele iritată. Îmi dau cu şampon de cinci ori, ca să înlătur toată oribilitatea asta. Vreau să fiu curată când mă trezesc de dimineaţă, când mama vine la mine cu o cană de cafea în mână, cu părul vâlvoi şi ochi somnoroşi.

Când ies, mă usuc şi agăţ prosopul ud pe şina perdelei, pentru că mama nu a crescut o dezordonată. Îmi pun înapoi rochia de dantelă, pentru că, de dimineaţă, când mama o să vină la mine, când universul îşi va fi revenit, o să se bucure că o port. Faţa ei o să strălucească. O să râdă.

O să zică: *Ce frumoasă eşti, Tiger.*

Nu o să ne mai amintim o ceartă stupidă cauzată de o rochie, nimic din toate *astea,* indiferent de ce or însemna *astea,* pentru că nimic nu e real, nu are cum să fie.

N-are cum să fie, la dracu'!

Găsesc sub chiuvetă o periuţă nouă, într-un ambalaj din plastic, mă spăl pe dinţi, bucuroasă să-mi curăţ gura după atâta vreme, şi merg încet pe hol, spre dormitor, unde mă urc în patul de sus, mă

învelesc cu pătura ţepoasă de lână şi mă holbez în tavan. Telefonul meu indică ora 21:15.

Mă forţez să adorm, pentru că, atunci când o să mă scol, totul nu va fi fost decât un vis al naibii de urât.

Iar noi o să fim *noi* din nou, maşinăria bine unsă, arătoasă, care miroase frumos.

2 Zile, 6 ore, 9 minute

CÂND DESCHID OCHII, sunt într-o cameră străină şi inima îmi tresaltă. Nu e patul meu, nu e pătura mea, nu sunt hainele mele, nu sunt pereţii mei, nu…

Şi apoi *totul* mă invadează din nou. Până la urmă *nu* a fost un vis urât.

Ea e tot moartă.

Senzaţia de ciment ud mă cuprinde din nou. Mi-e greu să respir.

Sunt într-o casă străină.

Mama e moartă.

Nu am casă.

Tot ce ştiam a dispărut.

Încep să plâng.

— Vrei s-o chemăm pe LaLa?

Mă uit în jos, din patul de sus.

Doi copii de Culoare, unul pricăjit şi costeliv, celălalt slab ca un băţ şi înalt, se uită în sus la mine, cu ochi suspicioşi, de lângă valiza roz deschisă. Chiloţii şi sutienele mele, tot ce mi-a împachetat Cake este împrăştiat pe jos. Fetiţa, ea a vorbit. Îmi dau seama. Privirea îi e îngrijorată chiar dacă e jos, cu chiloţii mei în mână.

Sfinte, mai întâi Bruneta, acum ei. Asta *fac* copiii daţi în plasament? Cotrobăie mereu unii prin valizele celorlalţi?

Cel pricăjit, băieţelul, zice:

— Nu am găsit bomboane.

Poartă o bluză de trening albastră şi pantaloni scurţi asortaţi. Are genunchii ca nişte mingi de baseball.

— De ce naiba ai venit aici fără bomboane?

— De ce naiba, zice slăbănoaga, fata, doar că la ea „de ce naiba” se aude şoptit, de parcă acum îl încerca prima dată.

E Sarah. În lumină văd ce împletitură complexă are. Eu nu am reuşit niciodată să fac nimic cu părul meu. E numai laţe.

— Nu te pune cu mine, pufneşte băiatul. O să te bat măr.

Într-o nară i se formează un balonaş de muci verzi, dar nu observă. Loveşte cu pumnul în cealaltă palmă.

— Nu te pune, repetă Sarah.

Încearcă să lovească şi ea cu pumnul în palmă, dar nu reuşeşte.

Sunt doar nişte copii care au fost abandonaţi, dar tot sunt puţin supărată că îmi umblă prin lucruri. Ar trebui să fiu drăguţă, dar ce mai contează acum? Acum copiii ăştia sunt eu şi eu sunt ei.

Îmi şterg faţa udă cu dosul palmei, mă aplec peste pat şi mârâi:

— Sunt un ninja. Mama mea a murit. Creierul ei a explodat. Dacă nu îmi puneţi imediat lucrurile înapoi în valiză, vă fac afiş pe amândoi.

Fata şi băiatul scâncesc şi încep să-mi arunce lucrurile la întâmplare în valiză, înainte s-o ia la fugă

pe hol.

Tavanul de deasupra patului meu are pete vechi de igrasie. Dacă aş avea un creion, aş scrie în ele *Omoară-mă. Omoară-mă acum,* ca în bulele de text din benzile desenate. Aş desena o fată cu cruci în loc de ochi şi un corp strâmb, într-o rochie veche de dantelă. Sau o gărgăriţă într-un borcan, care dă din aripile casante, aşteptând.

Nu e un vis urât. Eu sunt aici pe bune, pe bune şi pe bune, iar ea a murit pe bune, pe bune şi pe bune.

Lacrimile mă năpădesc brusc, ca un fulger. Îmi ascund faţa într-o pernă care nu e a mea, care nu miroase a nimic cunoscut şi plâng până adorm din nou.

Dorm atât de mult, încât când mă trezesc în dormitorul mic e întuneric din nou. Sub mine, fata pe nume Sarah sforăie uşor în patul ei.

Cobor pe scara patului şi mă duc la baia cu nori, fac pipi, mă spăl pe mâini, mă spăl pe dinţi.

Pare să dureze un milion de ani să fac toate lucrurile astea. Pare să dureze un milion de ani să pun pastă din tub pe periuţa roşie, să ridic periuţa la gură. Nici nu pot să mă uit la fata pustiită din oglindă; îmi simt capul prea greu.

Încasă e linişte, se aude doar ventilatorul din tavanul uneia dintre camere. Stau în hol, ascult, inima îmi bate cu putere.

Poate că LaLa e de fapt o beţivană şi o să dea buzna din camera ei cu peria de păr în mână, gata să mă pedepsească pentru că m-am dat jos din pat în toiul nopţii. Poate că şi ea, ca Georgia, are liste, liste secrete pe care nu le-am văzut încă.

Stau încordată şi aştept. *Beţivană* – un alt cuvânt

pe care l-am învăţat la ora de literatură semestrul trecut, împreună cu viermi de malţ. Falstaff şi prinţul Henry şi o faţă ca „bucătăria secretă a lui Lucifer”[3].

Dar LaLa nu apare zburând din camera ei, cu faţa roşie. Uşa ei rămâne închisă, iar casa, cufundată în linişte. Poate că aici nu e nimeni ca Georgia.

În bucătărie, pe masa galbenă, găsesc un bilet pe care scrie Tiger, e *mâncare în frigider. Te rog să mănânci. Avem nişte chestii de făcut mâine*. Îl mototolesc.

Din fericire, frigiderul nu are lacăt şi e plin cu mâncare. Unt pe o farfurie transparentă. Lipii de tortilla. Struguri într-o pungă. Borcane cu cârnaţi. N-am văzut niciodată atâta mâncare într-un frigider, poate doar la Cake acasă, şi, dacă ar fi orice alt moment, aş da iama în tot. Dar nu şi acum.

Mă întreb dacă o să-mi mai fie foame vreodată.

Pe perete e un telefon de modă veche, genul acela cu butoane strălucitoare, care scot un sunet de fiecare dată când le apeşi, *bip-bip-bup.*

Vreau să distrug ceva. Pe cineva. Vreau să trântesc uşa de la frigider de mai multe ori şi să sfărâm borcanele cu sos dinăuntru.

Înşfac telefonul şi, până să-mi dau seama de ce fac, îl sun pe Kai Henderson.

Am aşteptat şase nenorocite de luni să-l sărut pe Kai Henderson. Am aşteptat practic toată viaţa să sărut pe cineva şi el nici măcar nu a putut să stea la spital cu mine. M-a lăsat acolo şi a plecat cu maşina mamei lui.

În ziua aia, acum şase luni, la ora de bio, m-am îndrăgostit nebuneşte de el. M-am dus acasă chiar şi am scris: *10:46, în sala 11C, laboratorul de bio, 13*

3 Aluzie la personaje din piesele lui William Shakespeare (n.t.).

noiembrie, Kai Henderson m-a făcut să mă simt cuprinsă de căldură şi de slăbiciune. Nu am ştiut cum altfel să mă exprim şi am împăturit hârtia de un miliard de ori, până când a ajuns un pătrăţel pe care l-am ascuns într-un compartiment secret din cutia mea de bijuterii.

Kai nu a părut niciodată ca restul băieţilor de la Eugene Field, care mă împingeau pe holuri cu bună ştiinţă, încercând să mă pipăie pe sâni. El chiar o asculta pe Cake în timpul repetiţiilor, nu ca restul băieţilor cu care a mai încercat să cânte şi care vorbeau peste ea şi oftau tare şi plecau bosumflaţi.

Nici măcar nu ne-am ţinut niciodată de mână înainte de sărutul de la Şcoala Primară Thunder Park. El a mai ieşit cu o singură fată, Ellen Untermeyer, şi asta a fost demult, în clasa a VIII-a, când toţi eram doar nişte amibe cu aparate dentare şi coşuri.

În locul de joacă al Şcolii Primare Thunder Park am aflat că poţi să săruţi pe cineva un miliard de ore şi tot te lasă singură în spital, cu gura încă fierbinte de la săruturi.

Cutia de bijuterii în care am ascuns hârtiuţa cântă „Für Elise” şi tutu-ul balerinei e rupt, dar tot îmi place să-l mai mângâi uneori, pentru că e aşa de delicat şi de frumos şi bănuiesc că ăsta e un alt nenorocit de lucru pe care n-o să-l mai văd niciodată.

Ceasul din bucătăria LaLei indică ora 04:15. Ascult cum sună ţâr, ţâr, ţâr la celălalt capăt. Oasele îmi tremură, străbătute de o electricitate răutăcioasă. Pot să aştept aşa toată noaptea, până răspunde. Oricum nu am unde să mă duc.

Vocea lui Kai e somnoroasă:

— Alo? Cine e?

Zic cât pot de rece:

— Inima chiar e ca un motor frumos şi ciudat, Kai.

Linişte. Apoi zice încet:

— Tiger? Unde eşti?

— M-ai lăsat acolo pur şi simplu.

— Tiger…

— E ciudat cum am ajuns să te plac tocmai când la şcoală începuserăm să studiem inima, nu? Mi se pare ironic acum. Ironic? Nu sunt sigură. Nu gândesc prea limpede acum, pricepi? În fine, este ironic? Pentru că mi se pare că mi-ai frânt inima. Şi ştii ce mi se pare şi mai de căcat? Faptul că mi-ai frânt-o imediat *după* ce mi-a fost oricum frântă în cel mai *îngrozitor* mod. Ai călcat cu putere pe bucăţele şi le-ai făcut şi *mai mici.* Pe bune, *cine face* aşa ceva?

— Îmi pare rău. Eu nu…

Vocea lui slabă mă înfurie şi mai tare:

— Nu trebuia decât să rămâi. Doar atât. Era aşa de greu? Măcar ai idee unde *sunt?*

Sunt într-un loc periculos şi răutăcios. Vorbesc întruna şi lucrurile pe care i le spun îl fac să plângă.

Precum: poate că *el* ar fi trebuit să moară, nu mama.

Acum vreau să rănesc pe toată lumea. Vreau să sparg lucruri, ca lumea să arate aşa cum mă simt eu pe interior: spartă într-un milion de cioburi ascuţite şi însângerate.

Kai Henderson îmi închide.

Pun telefonul la loc pe perete. Pe fereastră, soarele începe să răsară în valuri rozalii.

În dormitor mă sui înapoi în pat şi aştept, uitându-mă fix la tavan, pieptul meu se ridică şi coboară, se ridică şi coboară, îmi aduc aminte de mobil şi bag

mâna sub pernă după el.

Mă uit la mesajul pe care mi l-am trimis singură în noaptea în care a murit mama.

Acum, mama e moartă de 3 294 de minute.

Nu pot să fiu aşa. Nu pot să rămân aşa. Nu pot să fiu aşa. Nu pot să rămân aşa.

Mă uit cum trec secundele pe cronometrul mobilului, până mi se înceţoşează privirea.

„Eşti acolo?”

Vorbesc în şoaptă, deşi sunt sigură că Sarah n-o să se trezească.

„Te rog, fă ceva. Arată-mi. Orice.”

Dar singurul răspuns pe care îl primesc e liniştea.

3 Zile, 10 ore, 9 minute

DE PE HOL îi aud pe băieţelul pricăjit şi pe fetiţa slăbănoagă certându-se la micul dejun. LaLa îi ceartă şi se potolesc. Unde e celălalt băiat, cel despre care LaLa zicea că e mai mare?

Mă doare maxilarul, de parcă am scrâşnit din dinţi în somn. Cât am dormit de data asta? Ce zi e? Îmi verific telefonul.

Mama e moartă de 4 929 de minute.

Bănuiesc că… ar trebui să mă duc la şcoală? Acum 4 929 de minute era luni, nu? Îmi e greu să-mi amintesc acum. Sertarul de la comoda lui Sarah e deschis şi se vede cum dau pe-afară chiloţii de bumbac şi tricourile de bumbac. Cine îi mai cumpără haine acum? De unde vin banii?

Ce haine simple. Copiii mici, ei ar trebui să poarte lucruri nostime. Bufniţe din paiete şi chestii de genul

ăsta. Mingi de baseball pe fuste dacă vor. Blugi. Mamei nu i-a plăcut niciodată cum îmi stă cu blugi. Mereu zicea că pantalonii pentru fete sunt croiţi într-un fel misogin.

Strâng dantela de la rochie între degete. De-abia o mai observ acum. E ca şi cum mi-ar fi crescut o piele nouă.

Îi dau mesaj lui Cake.

Nu ştiu ce să fac.

OMG mă bucur aşa de mult că eşti tu. Am fost aşa de îngrijorată ieri, când nu ai răspuns. Eşti bine? Unde eşti?

Nu ştiu. Într-o casă. O doamnă. LaLa. Nişte copii.

LaLa? Drăguţ nume. Sunt OK?

Mă holbez la telefon:

Nu sunt sigură că asta e cea mai mare grijă a mea, dar, da, bănuiesc că sunt OK.

Îmi pare rău. Mi-e dor de tine.

Mi-e dor de tine.

Nu am avut niciodată o pereche de blugi, îi scriu eu.

E ciudat să spui asta, dar... Cred că ai dreptate. Dar n-ai ratat mare lucru. Oricum nu vin niciodată bine.

Apoi, *Tu eşti bine?*

Inima mea se umple de furie. Cum aş putea să fiu bine? *Nu* mai există *bine.* Ce întrebare *idioată.* Aproape scriu asta, dar mă opresc şi mă simt vinovată; respir adânc şi apoi:

NU, NU SUNT. ÎŢI ADUCI AMINTE??

Da. Scuze. Îmi pare rău, scrie Cake.

Ar trebui să merg la şcoală? Nu ştiu ce să fac.

Bănuiesc că nu trebuie. Mi-e dor de tine. ♥

Îi scriu că şi mie *mi-e dor de ea,* apoi traversez

repede holul, înainte să încep să plâng iar.

În bucătărie, toţi se opresc din mâncat şi se holbează la mine. Ţin telefonul la piept.

Într-un bol albastru sunt nişte portocale, iar pe masă, o cutie de cereale şi o sticlă de lapte.

— Ţi-e foame? întreabă LaLa.

Sarah are picături de lapte pe buze. Simt un junghi în stomac când îmi aduc aminte de Georgia şi de laptele ei acru.

— E bun şi poţi să mănânci cât vrei, nu? Chiar şi trei porţii! LaLa? zice Sarah.

— Da. La ultimul loc în care am stat încuiau frigiderul cu lacătul şi era şi o foaie pe care scria ce poţi să mănânci şi cât, spune băiatul. Gen, jumătate de măr dimineaţa sau un pahar de suc la prânz.

Poate că şi puştiul acesta a fost la Georgia. Şi cine dă unui copil suc la prânz?

Sarah aprobă energic:

— O doamnă la care am stat controla mâncarea din dulapuri în fiecare seară şi, dacă lipsea ceva, ne punea să stăm toată noaptea la masă, până mărturiseam.

— Ajunge, zice LaLa. Mâncaţi.

Îl bate uşor pe umăr pe băiat şi-mi zice:

— Poţi să mănânci ce vrei, Tiger. Pot să-ţi fac ouă şi pâine prăjită dacă nu vrei cereale.

— Nu ştiu cum să ajung la şcoală de aici, spun eu. Poate să mă ducă cineva? E zi de şcoală azi?

Nici nu mai ştiu cum ar trebui să se desfăşoare zilele. Ce ar trebui să fac. Pentru că de obicei asta îţi spune o mamă.

Trezeşte-te. Mănâncă. Fă-ţi ghiozdanul. Piaptănă-te. Ai teme? Nu mai sta pe telefon şi lucrează la mate.

Vrei pizza diseară? Uită-te la tine, devii aşa de frumoasă. De ce eşti bosumflată? Nu mai am voie să-i zic fetei mele că e frumoasă?

Pe la spate, cât să nu vadă LaLa, îmi frâng degetele tare. Durerea mă ajută să nu plâng.

LaLa are părul prins în creştetul capului, într-un coc împletit care arată ca un produs de patiserie exotic.

— Nu-ţi face griji în privinţa şcolii, Tiger. Avem alte lucruri de care să ne ocupăm. Îi duc pe pitici la şcoală, după aceea mă întorc la tine.

Începe să le pună prânzul în ghiozdane.

Băieţelul scoate limba la mine, aşa că fac şi eu la fel. Se strâmbă.

După ce pleacă, curăţ o portocală şi îmi lipesc o felie udă pe buze.

Nimic. Nu are gust de nimic.

Sub chiuveta din baia cu nori găsesc tampoane şi absorbante. Turnuri de hârtie igienică. Pieptăn de păduchi. Bandaje. Pungi de periuţe de dinţi nou-nouţe. Agrafe şi piepteni şi bentiţe şi uleiuri de păr şi creme. Beau nişte apă dintr-un pahar de carton cu Tweety. Mă spăl pe dinţi. Scuip pasta de dinţi, clătesc chiuveta. Urmez rutina în capul meu, fac tot ce trebuie să fac, dar mi se pare că altcineva face toate astea şi eu doar privesc de la distanţă.

Inspectez dormitorul LaLei. Are o carpetă pe peretele de deasupra patului, care e de fapt o saltea subţire, pusă direct pe jos. Un casetofon. Multe discuri pe un raft. O masă mică şi nişte lumânări pe ea. Deasupra mesei, pe perete, a prins multe poze cu copii. De toate culorile şi înălţimile. Unii zâmbesc. Alţii, nu. Mă întreb dacă îl ştiu pe vreunul dintre ei. Poate că da, dar fără să-mi dau seama, pentru că îmi petrec

totul timpul numai cu Cake şi cu Kai şi cu nişte băieţi de la Groapă şi cu mama.

Viaţa mea era banală, dar era a mea şi acum nu mai e.

Celălalt dormitor e al băiatului mai mare, cel care nu e aici.

Primul lucru pe care îl văd aici e un poster mare, întunecat. Faţa unui bărbat pe jumătate ascuns, cu pielea închisă la culoare iţindu-se printre umbre. Scrie John Coltrane. *A Love Supreme.* Un alt poster: KISS. Machiaj, păr negru, vâlvoi. Probabil că tatălui lui Cake i-ar plăcea la nebunie posterele astea. Au un adevărat magazin de discuri acasă, cu multe albume şi CD-uri şi postere şi obiecte de colecţie într-o cameră specială.

Pe cuvertura albastră e un amalgam căşti şi cărţi, chestii science-fiction cu extratereştri mov şi farfurii zburătoare pe copertă. În colţ e o chitară electrică. Pe podea e plin de ghete şi şosete şi cămăşi din flanel şi boxeri, ceea ce mă face să mă simt în altă pare, ruşinată să-i văd chiloţii.

Şi camera mea de-acasă arată la fel: lucruri aruncate peste tot, teancuri de discuri şi CD-uri vechi de-ale mamei, chiloţi şi sutiene pe jos. Mama zice mereu: „Camera asta e ca o cocină”. Trebuie să mă bată la cap ca să-mi duc lucrurile la spălat în magazia din spatele casei.

Aş spăla rufe pentru totdeauna, tot timpul, dacă asta ar aduce-o înapoi.

Ies din camera băiatului şi închid bine uşa.

În bucătărie mă aşez iar la masă, ascult liniştea, care nu e linişte deloc, pentru că sunt tot felul de lucruri mici care scot zgomote, dar pe care nu le observi niciodată. Huruitul frigiderului. Limbile

ceasului, care se mişcă încet. Robinetul care picură.

Totul se întâmplă în afara mea şi se aude de foarte departe, îmi rup cuticulele până se fac roz şi încep să sângereze.

Când se deschide uşa de la intrare, îmi şterg degetele pe rochie, înainte să le vadă LaLa. Pata de sânge de la buză, de marţi, când eram la Georgia, s-a uscat şi a devenit doar o dâră rozalie pe mânecă.

— M-am întors.

LaLa se uită la mine curioasă.

— Ce ai făcut cât am fost plecată?

— Nimic.

Vocea LaLei e blândă.

— Tiger, nu ai vrea să-ţi schimbi rochia? Avem nişte întâlniri azi. Poate vrei să porţi altceva.

Clipesc:

— Vreau să port rochia. Unde mergem mai exact?

LaLa umple un termos cu cafeaua din filtru. Miroase bine. Sunt vlăguită şi vreau nişte cafea, dar nu îi cer.

Ia o gură din cană. Fusta pe care o poartă azi e maro şi lungă şi largă şi poartă un maiou roz.

— Trebuie să mergem la firma de pompe funebre din Sierra Vista, să punem la punct înmormântarea. Pentru mama ta. Doamna aceea, prietena mamei tale, Rhonda. O să fie acolo ca să ne ajute. Să te ajute pe tine.

Inima mi se prăbuşeşte prin corp, trece de genunchi, prin picioare şi degete şi iese din mine. Înmormântare.

Gărgăriţa din borcan de-abia mai poate să respire. Îşi acoperă faţa cu aripile.

E foarte cald în Volvoul vechi şi maro al LaLei şi îşi

cere scuze că nu merge aerul condiţionat. Pune nişte muzică orientală, genul pe care o ascultă oamenii când meditează sau când sunt la masaj. Bănuiesc că ar trebui să mă calmeze, dar ciupiturile corzilor şi toată zumzăiala mă enervează şi mă întristează în acelaşi timp, aşa că apăs cu putere pe ipodul ei şi opresc muzica.

LaLa nu zice nimic.

Rhonda ne aşteaptă în faţa casei de pompe funebre. În hol e aşa de linişte, că pot să aud sunetul făcut de pantofii mei pe covorul moale.

Rhonda are ochii roşii. Mă îmbrăţişează strâns.

— Tiger, scumpa ea, nu o să fie uşor, bine? Fă ce poţi.

Fă ce poţi.

De parcă am fi un concurs de silabisire, nu o întâlnire despre înmormântarea mamei.

Stăm toate trei într-o cameră, în faţa unui bărbat cu păr spălăcit şi subţire şi o cravată bolo turcoaz. Le dă nişte hârtii şi broşuri LaLei şi Rhondei, care se uită peste ele şi pun întrebări pe care nu le înţeleg. Aerul condiţionat face ca transpiraţia din maşina LaLei să se usuce pe mine într-un mod foarte enervant.

— Trebuie să ne asigurăm că azi Tiger înţelege totul, îi zice LaLa Rhondei. Încă nu au reuşit să-i găsească un avocat, aşa că o să fac tot ce pot.

Bănuiesc că azi *toţi* trebuie să facem tot ce putem.

— *Sigur.* Ştiu asta. E *ca fiica* mea, răspunde Rhonda tăios.

Ştiu că Rhonda încearcă să fie amabilă, dar partea cu „fiica”… doare. Şi… se ceartă pe seama mea? Ce înseamnă asta?

Acum cei trei adulţi se holbează la mine, dar nu

înţeleg ce vor să fac. De când am devenit adolescentă, am observat că adulţii reacţionează în două moduri: fie aşteaptă să iei *tu* o decizie, de parcă ar trebui să fii fericit că te lasă să alegi, ştiind că oricum tot ca ei o să se întâmple, fie iau ei nenorocita de decizie în locul tău, pentru că n-au încredere în tine.

În acest moment nu-mi dau seama în ce direcţie ne îndreptăm.

— Tiger, zice Rhonda încet. Tiger, câţiva părinţi au pus mână de la mână şi o să te ajutăm cu banii pentru înmormântare. Aşa că am nevoie să te uiţi peste astea şi ne spui ce crezi.

Zicând acestea, îmi întinde peste masă un catalog gros.

Bărbatul cu început de chelie bate uşor în catalog:

— Avem mai multe variante, pentru toate tipurile de nevoi. Ştii ce ar fi vrut decedata noastră?

Decedata noastră.

— Nu e a voastră. Nici nu aţi cunoscut-o.

— Bineînţeles, zice şi roşeşte. Îmi cer scuze. Am fost deplasat.

Catalogul e plin cu poze cu sicrie de mahon şi sicrie de stejar, sicrie mari şi opulente din oţel, cu căptuşeală de satin, şi sicrie simple, care arată ca nişte cutii frigorifice. Totul pare foarte scump. De unde or să vină bani? Răsfoiesc catalogul şi simt cum mi se face din ce în ce mai greaţă când văd cât costă toate. Când mă gândesc cine o să fie pus aici.

Sunt sicrie cu iniţialele incrustate şi sicrie cu locuri pentru poze pe capac. Sunt sicrie din lemn de plop şi de bambus. Există chiar şi sicrie duble, pentru doi oameni care au murit împreună şi care vor fi îngropaţi împreună. Sunt sicrie îndeajuns de mici cât să încapă

în ele bebeluşi, cu perne pufoase de catifea, şi, când le văd pe acestea, inima mi se strânge într-un mod care pare fără speranţă şi permanent. Împing catalogul.

— Îţi place vreunul? întreabă Rhonda. Am putea alege unul mai simplu, bănuiesc. Ca acestea. Uite aici.

Încerc să mi-o imaginez pe mama în interiorul unei cutii simple de pin, cu capacul pus, întinsă pe spate.

E cel mai ieftin din tot catalogul. 475 de dolari plus taxe. Mai mult pentru căptuşeală.

Îmi trece un gând prin minte.

— Ea e aici? îl întreb pe bărbatul căruia îi străluceşte nasul. E aici acum?

Dă din cap cu blândeţe.

— Da. Şi trebuie să vorbim şi despre asta. Dacă doreşti un sicriu pentru o înmormântare obişnuită sau o slujbă, atunci ar trebui să începem să pregătim trupul. Şi o să coste şi asta, evident.

Mama sau, mă rog, *trupul* ei, e *aici.* Pe şold are un semn din naştere sub formă de semilună şi odată mi-a zis: „E semnul meu de supererou”. Când am întrebat-o care erau superputerile ei, mi-a zis: „Dacă îţi spun, va trebui să te omor”. Apoi m-a fugărit prin casă, m-a gâdilat şi m-a ţinut în braţe.

Nu o să-i mai văd niciodată semnul de supererou în formă de semilună.

Mi se pare nedrept să o punem într-o cutie, să o băgăm sub pământ şi după aceea să ne vedem de viaţă. Făcea gem şi jeleuri şi creştea irişi şi floarea-soarelui şi îmi povestea despre ciclu şi sâni şi sutiene şi îmi explica modul corect de a mă spăla pe faţă şi îmi pieptăna părul şi mă lăsa să mă uit la filme sexy nepotrivite, pentru că, zicea ea, „Fă dragoste, nu război şi lumea va fi un loc infinit mai bun”.

Când mă gândesc la toate astea, corpul meu e cuprins de durere şi, ca să nu izbucnesc în lacrimi, îmi ţin respiraţia. Bărbatul cu început de chelie se uită la mine. Cred că ştie că sunt pe cale să plâng.

Cred că vede asta mereu.

Vocea lui e foarte blândă:

— Şi incinerarea este o metodă accesibilă de a ne… de a-ţi onora persoana iubită. Poţi lua rămăşiţele acasă şi să decizi singură cum să-i onorezi memoria. În situaţia asta, incinerarea ar putea fi cea mai bună variantă.

— Adică să împrăştii cenuşa, îmi explică Rhonda. Unul dintre prietenii cu care mergeam în turnee. A făcut cancer. Soţia lui făcea oale din lut. I-a folosit cenuşa în smalţul unui vas şi acum el este un ghiveci care ajută o azalee să crească.

LaLa dă din cap:

— Prietena mea Speedy a murit când aveam 15 ani. Era o punkeriţă foarte dură şi cool. Mergea cu trenul. A căzut şi a fost zdrobită. Ne-am suit într-un tren şi i-am împrăştiat cenuşa pe ruta ei preferată.

— Căci ţărână eşti şi în ţărână te vei întoarce, zice bărbatul cu început de chelie şi îşi face cruce, la care Rhonda se încruntă.

Îi place să spună că e adepta Bisericii Nimicului. Asta mă făcea să zâmbesc, dar nu mai e cazul. Nu acum.

— Cred că June ar fi fost de acord, zice ea şi îşi drege vocea. Şi e… rezonabil.

Nu sunt proastă. Ştiu că „rezonabil” se referă la bani. Acum, că mama a murit, e doar un preţ, ceea ce nu i-ar fi plăcut, dar nu prea am ce să fac.

Azalee este un cuvânt ciudat, care îmi sare în cap

ca o minge de ping-pong. Îl rostesc cu voce tare şi toată lumea se încruntă la mine, aşa că las ochii în jos şi încep să mă joc cu dantela rochiei. Iar simt că mă cuprinde senzaţia de ciment ud de la cât mă abţin să nu plâng.

Înainte să se întâmple toate astea, nu ştiam că ar putea să fi atât de dureros fizic să te abţii de la plâns, dar aşa e. Mă dor oasele de la efortul de a-mi reprima lacrimile, pentru că ultimul lucru pe care vreau să-l fac e să plâng în idioata asta de casă de pompe funebre, în faţa acestui bărbat, cu faţă rozalie. De fapt, în afară de a mă duce la *mine acasă,* nu vreau decât să mă întorc în patul acela de doi lei şi incomod din casa LaLei şi să mă holbez la tavan şi să fiu lăsată în pace.

În timp ce toţi se uită la mine şi aşteaptă să iau o decizie, încep să mă întreb ce se întâmplă cu trupurile oamenilor după ce mor, înainte să fie puşi în sicrie cu căptuşeală mătăsoasă, înainte să fie băgaţi în pământ sau în cuptoarele din crematoriu. Stau pur şi simplu… într-un frigider? Acolo e mama acum? Stă la răcoare într-un zid, ca un pachet de şuncă sau nişte felii de pepene galben?

Există un lacăt, ca la frigiderul Georgiei? Gândul la un frigider uriaş plin de oameni morţi, de oameni pe care îi iubim, mă sfâşie şi râd în hohote fără să vreau, pentru că mă sperie de mă cac pe mine şi toată lumea se holbează la mine şi mai atent.

— E copleşită, murmură LaLa.

Pozele din catalog cu containerele de incinerare – urne – îmi apar ca prin ceaţă în faţa ochilor. Sunt vase simple şi elaborate şi cutii sofisticate pentru cenuşă. Sunt atât de multe.

Imaginea cu mama şi cu focul mă fac să-mi ţin

ochii strâns. LaLa îşi pune mâna peste a mea.

Închid ochii din nou. Vreau doar să se termine odată.

Deschid ochii şi arăt spre prima urnă pe care o văd, una albă, cu un dragon roşu cu verde pe el. E cea mai ieftină de pe această pagină.

— Aceasta, zic.

Toată lumea răsuflă uşurată, mai puţin eu.

— Putem să plecăm acum? şoptesc. Te rog, hai să plecăm.

Casa de pompe funebre din Sierra Vista era la cincisprezece minute de Mesa Luna, dar la aproape o jumătate de oră de locul în care locuieşte LaLa. Pe drum spre casă, înainte să luăm copiii de la şcoală, LaLa opreşte la o cafenea. Înăuntru e răcoare. Pereţii sunt de culoarea noroiului. LaLa îşi pune geanta mare şi colorată pe masă:

— Mă duc să comand ceva uşor. Nu ai mâncat nimic de două zile, Tiger. Ai nevoie de proteine.

Simt sub palme răcoarea mesei. Am pielea foarte uscată şi îmi imaginez cum se crapă şi se exfoliază fâşie cu fâşie, până când nu mai sunt decât oase şi zgârciuri, apoi vine o rafală de vânt şi ia pe sus restul din mine, până când nu mai rămâne nimic, nici măcar o rămăşiţă umană.

Nu sună aşa de rău. Să dispar. Să nu mai simt nimic.

Gărgăriţa din borcan se agită, dă din cap. Bate cu degetele în sticlă. *Da,* pare să zică. *Ce idee bună.*

Ochii mi se umplu de lacrimi. Sunt epuizată şi nu mă mai pot abţine. Şşş, şşş, *scumpo.* Şampon de cocos, părul ei fin pe faţa mea. Un vis urât.

Mama mea, arsă cu totul, îndesată într-o cutie mică. Totul e *o oroare.*

Nu vreau să mă observe nimeni din cafenea, dar sunt incapabilă să mă stăpânesc. Aşa că fac un gest aiurea, îmi aduc umerii în faţă, mă ghemuiesc şi îmi pun capul pe masă. E un mod complicat de a respira, dar reuşesc să nu scot niciun sunet, niciun suspin. Lacrimile mi se preling pe masă.

— O, Doamne, zice LaLa şi pune două holuri de supă pe masă, scoate o batistă din geantă şi îmi şterge faţa. E în regulă, o să fie bine.

— Nu, izbucnesc eu. *Nu* e.

Privirile ni se întâlnesc. Nu încearcă să mă corecteze sau să îmi dea vreun citat motivaţional şi atunci înţeleg. LaLa ştie, dar nu vrea s-o spună cu voce tare.

De acum încolo, viaţa mea o să fie de *căcat*. În moduri pe care nu mi le-am imaginat niciodată.

Când îi luăm de la şcoală pe băieţelul sfrijit şi pe fetiţă, pe Sarah, cei doi se ceartă pe bancheta din spate. Sarah îi spune băiatului Leonard. *Leonard,* încetează să mă mai împingi. *Leonard,* încetează să te mai scobeşti în nas.

Leonard spune *Ba tu* să încetezi.

LaLa se uită la amândoi în oglinda retrovizoare:

— Copii, gata. Tiger a avut o zi grea.

Îmi pun braţele în jurul corpului:

— Nu-mi pasă. Chiar nu-mi pasă.

Sincer-sincer? Pot să facă cât zgomot vor. Mi-e egal. Zgomotele lor umplu spaţiul gol din jurul meu. Locurile din care tristeţea poate să se prelingă.

Când ajungem acasă la LaLa, intru direct în casă şi

merg de-a lungul holului, în timp ce Leonard strigă după mine: „Unde te duci? LaLa, unde se duce? Şi când o să-şi dea jos rochia aia ciudată?”

LaLa îi zice să tacă. Din patul de sus aud sunetele de la televizor şi clinchetele oalelor şi al tigăilor pe care le foloseşte în timp ce pregăteşte cina.

Îi dau un mesaj lui Cake, dar nu răspunde. Apoi îmi amintesc *Oh,* e la repetiţii. E încă la şcoală. Există *şcoală* şi *viaţă* şi acolo e toată lumea. Ei merg mai departe, în timp ce eu m-am oprit, o gărgăriţă în noroi, înfrântă şi patetică.

Mă rostogolesc în pat şi îmi lipesc corpul de peretele rece. Mi-ar plăcea să devin una cu zidul ăsta, să mă îngrop în el, să las termitele să mă devoreze, să mă distrugă din interior.

UITE CARE SUNT LUCRURILE la care te gândeşti când îţi moare mama:

Că pielea ei era foarte fină. Că ai impresia că poţi s-o simţi şi acum, când închizi ochii şi îi ţii foarte strâns.

Că ţi-e teamă că o să te trezeşti într-o zi şi o să încerci să-ţi aminteşti cum se simţea pielea ei, senzaţia obrazului ei pe al tău când erai bolnavă, şi că brusc n-o să mai poţi. O să dispară, paf, clinc, clanc, clanc, exact ca afinele din cană, după ce le mânca Sal. Asta o făcea pe mama ta să râdă, faptul că mama lui Sal tot aduna afine, fără să ştie că Sal le mânca pe toate.

Ţi-e teamă că femeia din emisiunea televizată la care te uiţi acum, care plânge în timp ce fiica ei probează rochii de mireasă, n-o să fie niciodată mama *ta* şi că *tu* n-o să fii niciodată fata care stă în rochie de

mireasă în faţa ei, într-un magazin simandicos sau în orice magazin, de fapt, cu faţa radiindu-i de fericire. Acum nimic nu se mai poate.

Şi dacă o să te căsătoreşti vreodată sau o să te duci la un bal sau o să termini facultatea, toate lucrurile pe care ar trebui să le faci în viaţă? Acolo o să fie un scaun gol, pe care ar fi trebuit să stea mama ta.

Şi să facă poze, să-şi şteargă lacrimile, să-ţi aranjeze tivul rochiei. Să-şi admire diploma.

Dacă o să ai vreodată un copil, cine o să-ţi spună toate secretele legate de toane şi de dinţi şi de primii paşi şi de toate lucrurile acelea ciudate şi înspăimântătoare?

Că, dacă o să ai copii, s-ar putea să te întrebe de ce nu au bunică, exact cum făceai şi tu înainte să-ţi dai seama cât de mult o întrista asta pe mama ta şi să încetezi să mai pui întrebări.

Acestea sunt gândurile care te fac să sari brusc de pe canapea şi să o sperii pe Sarah, căreia îi place la nebunie emisiunea asta cu alegerea rochiei de mireasă, şi să fugi la baie, unde vomiţi tot ce nu ai mâncat de patru zile, o chestie dezgustătoare, gălbuie şi lipicioasă, până când te doare stomacul şi simţi junghiuri în fălci. Ştiai că nu ar fi trebuit să te dai jos din pat.

LaLa îţi ţine părul, exact cum făcea şi mama ta când erai bolnavă, dar nu e acelaşi lucru, ea nu poate fi la fel, nimic n-o să mai fie vreodată la fel, pentru că oriunde te vei duce va exista mereu senzaţia de gol şi pe dinăuntru, şi pe dinafară în locul în care ar fi trebui să fie mama ta şi doar tu vei şti despre gol. Ceilalţi oameni nu vor reuşi să vadă nimic. Or să te vadă pe *tine,* or să vadă cum te mişti prin lume, exact cum

făceai şi înainte. O să pari vie pe dinafară, dar o să fii moartă pe dinăuntru, o să-ţi fluturi aripile şi o să-i priveşti pe toţi din borcan.

În patul îngust de sus, în rochia pe care ţi-a cumpărat-o mama ta pentru că a crezut că o să arăţi minunat în ea, îţi ţii perna pe gură şi plângi în hohote şi nu-ţi doreşti decât să mori odată, pentru că golul e prea apăsător.

Ai doar 16 ani şi îţi doreşti să fi ştiut cum să te pregăteşti pentru greutatea asta incredibilă.

4 Zile, 10 ore

LALA MĂ ROAGĂ SĂ-MI SPĂL ROCHIA, dar refuz. LaLa mă roagă măcar să fac un duş şi sunt de acord, dar nu prea mă spăl. Fac doar nişte mişcări robotice, dau drumul la robinet, îmi dau jos rochia, chiloţii şi sutienul şi stau acolo până sunt fleaşcă. Apoi ies. Nici măcar nu mă pieptăn.

Azi e ultima zi în care o voi vedea pe mama. Se numeşte priveghi şi oamenii or să vină şi o să mâncăm împreună feluri reci de mâncare care vor fi puse pe masă şi oamenii or să-şi exprime condoleanţele şi apoi or s-o… ia. Asta mi-a zis LaLa.

Mă întreabă dacă vreau să-mi aranjeze părul.

— Doar să ţi-l perii puţin, zice. Poate să-l prindem în părţi? Am nişte agrafe frumoase, îmi zice cu multă blândeţe.

Mama mă mângâia mereu pe păr, mi-l împletea, mi-l peria. Ce propune LaLa face doar o *mamă,* aşa că îi zic că nu vreau.

— Nu pot să merg cu tine azi. Ar trebui să-i iau şi

pe pitici şi nu cred că vrei copii care să alerge ca nebunii pe-acolo.

LaLa pare tristă când îmi zice asta.

Mă roagă să mănânc, aşa că ciugulesc doi biscuiţi cu unt de arahide şi două felii de măr, mestec încet, în timp ce Sarah şi Leonard mă măsoară din priviri peste nişte boluri de Cheerios.

— Rochia ta miroase, zice Leonard ferm.

— Şi ce? le zic. Nu contează.

LaLa stă în dreptul aragazului, bea o cană de ceai. E o cană adorabilă, cu model dantelat. Am observat că are multe căni drăgălaşe şi lucruri drăgălaşe şi delicate, cum ar fi milieuri ivoar aşezate pe spatele canapelei şi unicorni din sticlă vitrată, care atârnă la fereastră şi sclipesc în lumina soarelui. Lui Sarah îi place să se uite la reflexiile multicolore ale unicornilor pe peretele îndepărtat din sufragerie. Casa LaLei e plină de culoare şi de blândeţe. Casa Georgiei era gri şi aspră şi întunecată.

Uneori, când Leonard devine prea obraznic, LaLa îl pune să stea „turceşte” şi să se uite cum se scurge nisipul dintr-o clepsidră. Zice că-l calmează şi are dreptate.

Karen, asistenta socială, vine să mă ducă la priveghi.

Îmi verific telefonul. Au trecut 6 360 de minute de când a murit mama.

Tastez: *Câte minute sunt în 50 de ani?*

Dacă mai trăiesc 50 de ani fără mama, o să am 66 de ani, o să fiu o doamnă bătrână şi voi fi trăit 26 280 000 de minute fără ea, unul mai singuratic şi mai oribil decât precedentul.

Cake îmi dă mesaj: *Poţi să faci asta. Poţi să fii*

curajoasă.

Ba nu, nu pot, îi spun eu.

Nu pot.

Fug în baie. Vomit biscuiţii şi mărul.

Eu şi Karen stăm de zece minute în maşina celor de la pompe funebre. Ştiu asta pentru că mă uit la ceasul de pe bord în timp ce ea se uită prin telefon şi dă mesaje.

Îmi pun o mână pe piept. Cum este fizic posibil ca o inimă să bată atât de tare şi să *nu* mori? Simt că o să mă rup în două din moment în moment.

Karen bagă telefonul în geantă:

— E timpul să mergem, Tiger. Ar trebui să intrăm. O să fie bine. Prietenii tăi sunt acolo. Şi prietenii mamei tale.

— Îmi doresc să nu mai aud pe nimeni zicând că *o să fie bine. N-o* să fie bine, spun şi îmi pun palmele peste ochi, dar degeaba.

Încep să plâng.

Karen îmi dă un şerveţel:

— O să te simţi aşa multă vreme, Tiger. Bănuiesc că trebuie să mergi şi să tot mergi mai departe.

— Zici că sunt versuri dintr-un cântec. Sună idiot, zic pe un ton aspru şi răutăcios.

Îmi suflu nasul şi arunc şerveţelul pe jos, în maşină.

Când intru în casa de pompe funebre, Cake se repede la mine şi mă îmbrăţişează atât de tare, încât mă dor coastele. Mi-e atât de dor de ea, încât mă doare, dar simt deja prea multă durere din cauza mamei şi asta întrece orice.

Mă conduce în altă cameră, una cu mulţi oameni.

Karen mă bate uşor pe umăr şi se duce să se aşeze pe un scaun de lângă perete.

— Sunt răi cu tine acolo unde eşti? mă întreabă Cake în şoaptă.

Dau din cap:

— E în regulă. Nu contează.

Se apleacă spre mine. E cu peste 10 centimetri mai înaltă decât mine. I se citeşte îngrijorarea în priviri:

— Ba *contează.*

Cake poartă o rochie neagră din dantelă, o eşarfă neagră şi o bentiţă roşie. Simt un val de furie. Are impresia că asta e *o petrecere?*

În jurul nostru, încăperea se cufundă în linişte.

Toată lumea se holbează la mine. Sunt prezenţi atât de mulţi oameni; nici măcar nu-i cunosc pe toţi. Încep să vină spre mine.

— Îşi exprimă condoleanţele, şopteşte Cake.

Domnul Timmins, patronul de la Ted’s Threads, îşi ţine pălăria din fetru în mână şi pare foarte trist. Mamei îi plăcea să colinde prin magazinul lui în zilele toride pentru că avea aer condiţionat şi atingea toate gentile vintage de catifea şi reclamele ruginite la suc.

— Îmi pare foarte rău pentru pierderea ta. Mama ta a fost o femeie cu adevărat minunată, îmi spune el.

Următoarea care apare în faţa mea este Isabella, patroana de la Stop N Shop, care o lăsa pe mama să ia pe datorie când stăteam prost cu banii, în schimbul unor borcane de gem şi jeleu. Mă mângâie pe obraz:

— Mija, zice şi oftează. Mi palomita. Să-ţi pierzi mama…

Nu mă pot abţine.

— Îmi pare rău că plâng atât de mult, zic şi Isabella mă trage în braţele ei.

Continuă să vină, adulţii ăştia cu ochi trişti şi îmbrăţişări calde, oameni despre care nici nu ştiam că o cunoşteau pe mama.

Mama lui Cake, Rhonda, plânge, la fel şi tatăl lui Cake şi chiar şi unchiul Connor, deşi nu-mi dau seama exact de ce. Pe bune, o cunoştea pe mama? De obicei se ascundea în cameră când venea să mă ia de la Cake. Cred că i se părea că e drăguţă, îi sticlesc ochii. Probabil e drogat.

Poate că ar trebui să încep şi eu să mă droghez, acum, că nu-i mai pasă nimănui.

Mai sunt şi câţiva colegi de la şcoală printre care Mae-Lynn Carpenter şi Kelsey Cameron. Kelsey mă ia în braţe şi îmi spune că-i pare rău. Miroase a vanilie. Probabil că mai încolo o să mai facă nişte postări despre mine pe Instagram. #trista #biatafatafaramama #orfana

Mae-Lynn poartă o rochie neagră cu nasturi albi şi un guler de Peter Pan. Nu cred că am văzut-o vreodată în altceva în afară de cămaşă şi pantaloni.

Nici n-am mai vorbit până acum, aşa că nu-mi dau seama de ce e aici, dar uite că e.

Îşi trece vârfurile părului printre degete. Sunt uscate şi despicate:

— Îmi pare rău de mama ta.

Nu mă priveşte în ochi.

— OK, îi zic. Mersi.

Se apleacă înspre mine şi îmi dă cea mai firavă îmbrăţişare pe care am primit-o vreodată, de parcă ar fi o pasăre mică sau ceva de genul acesta – abia dacă îşi pune braţele în jurul meu. Înainte să se dea în spate, îmi şopteşte la ureche:

— Bun-venit în Marea Nasolealã. O să fie oribil.

Înainte să o întreb ce înseamnă asta, pleacă şi se pierde în marea de oameni de lângă masa cu mâncare.

— Ce-a fost *asta?* întreabă Cake.

— Nu ştiu, îi răspund. Ciudat. *Marea Nasolealã.*

Încep să mă simt foarte, foarte obosită. Senzaţia de ciment ud. O mie de cărămizi pe piept.

Un şir aparent infinit de oameni aşteaptă să mă sărute, să-mi strângă mâna, să mă ia în braţe, să mă privească blând, cu ochi umezi.

— Nu mai suport, îi zic încet lui Cake, dar nu mă aude.

Randy Gonzalez de la herghelia de cai îmi pune o mână pe umăr, ceea ce nu mă face să mă simt inconfortabil, ci doar ciudat. Mama mereu îi zicea „impunător” şi acum cred că înţeleg ce voia să spună. Stă aproape nemişcat, de parcă e mereu cufundat în gânduri. Miroase ca toţi bătrânii din Mesa Luna, a aftershave şi pomadă Three Flowers.

— Sincere condoleanţe, Grace. Vino la herghelie ca să vezi caii, bine? Le e dor de mama ta. Venea acolo mereu.

Eu şi Cake ne uităm una la cealaltă.

— Serios? îl întreb încet.

Domnul Gonzalez dă din cap:

— 0, da, de câteva ori pe săptămână. Se oprea cu autobuzul cu cărţi în drum spre casă. Probabil că tu erai la şcoală.

Autobuzul cu cărţi. Ce nume nostim. Conducea livromobilul bibliotecii locale la aziluri şi case izolate în mijlocul pustietăţii, în deşert, la oameni care erau înconjuraţi doar de pământ şi de cer. Am fost şi eu cu ea de câteva ori când eram mică, dar mi s-a părut cam plictisitor să o ascult cum vorbeşte despre cea mai

recentă carte a lui Danielle Steel, o biografie de 900 de pagini despre nu ştiu ce lord englez, cu oameni foarte bătrâni, care locuiau în case cu o singură cameră.

Şi apoi ne opream şi la cai, ceea ce era frumos. Dar nu ştiam că se ducea acolo şi fără mine. Şi des?

Mă întreb ce alte lucruri mai făcea mama fără mine. Cu cine vorbea. Ce credea despre… lucruri.

Brusc, mă întreb dacă mama se simţea singură şi mia de cărămizi de pe pieptul meu se transformă într-un milion şi nu pot să respir.

— Eşti o fată foarte curajoasă, Grace, zice domnul Gonzalez.

Când pleacă de lângă noi, Cake îmi şopteşte:

— Aproape s-a terminat. Cred. Poţi să faci asta, Tig. Ştiu că poţi.

Oamenii vin în valuri. Mă simt atât de copleşită, încât de-abia pot să vorbesc cu ei.

Sunt şi câţiva profesori de la Eugene Field – de exemplu, Laizure de la bio, care mă bate pe umăr sau îmi trage o scatoalcă, nu-mi dau seama, sau Betty Bales de la atelier, cu aluniţa ei enormă pe obraz, care mereu ţipă la mine că nu strâng rumeguşul de pe jos.

— Am adus o caserolă cu mâncare, uite, zice ea. Fasole roşie şi cartofi. Trebuie doar să tai o bucată şi s-o încălzeşti şi e gata de mâncat, drăguţo.

Betty Bales ridică din umeri şi ochii i se umplu de lacrimi.

— Sau poţi s-o mănânci şi rece. Cum vrei.

Îmi trece prin minte că s-ar putea ca Betty Bales să mă *placă* din moment ce mi-a gătit şi a venit aici, aşa că mă întreb de ce ţipă mereu la mine din cauza rumeguşului. E doar rumeguş. Adică în marea schemă a lucrurilor, e doar un amărât de rumeguş pe podea.

E aici şi Walrus Jackson, consilierul şcolii. E masiv şi în trecut a jucat fotbal la Universitatea din Arizona până când s-a accidentat. Acum predă istorie şi le dă şerveţele copiilor care plâng în biroul lui şi încearcă să-şi dea seama cine a învelit copacii mesquite din faţa liceului în hârtie igienică.

— Bună ziua, domnule Jackson, zice Cake.

— Bună, Cake.

Aştept să ajungă şi la mine. De obicei când mă vede zice: *Hei, când ne deschidem propria grădină zoologică?* Ai prins poanta? Tiger şi Walrus... dăăă.[4]

Dar azi nu zice asta.

— Bună, Tiger. Îmi pare extrem de rău pentru mama ta. Era o persoană minunată.

Ochii lui sunt atât de blânzi şi vocea atât de liniştitoare când spune asta, încât de-abia îl mai văd printre lacrimi.

— Poţi să vii oricând la mine, bine, Tiger? Pentru orice problemă. Uşa mea e mereu deschisă. Poţi să mă şi suni, dacă ai nevoie.

Îmi întinde o carte de vizită mică. Pe ea sunt scrise numele lui, numărul de la şcoală şi adresa de e-mail. Înghit în sec. Ce aş putea să-i spun? *Mi-e dor de mama, domnule Jackson. Vă rog s-o aduceţi înapoi.*

— Mulţumesc, zic şi strâng cartea de vizită în mână.

— Fii cuminte, Cake, zice el şi îi zâmbeşte înainte să se ducă să vorbească cu domnul Gonzalez, care încearcă să ţină în mână un bol de pozole, o sticlă de Fanta şi pălăria de cowboy.

Oamenii spun la nesfârşit Ai *nevoie de ceva?* Spun *Ce îngrozitor.* Spun *E într-un loc mai bun,* ceea ce mă

4 *Tiger* înseamnă *tigru,* iar *walrus* înseamnă *morsă* (n. t).

enervează, pentru că înseamnă că locul ei cu *mine* e cum? Oribil?

Toţi adulţii arată la fel după o vreme. Spălăciţi şi obosiţi.

Camera e cuprinsă de o linişte stranie. Oamenii dispar pe o uşă din spatele camerei. Cake mă ia de mână.

Oh!

Acolo e ea.

Aşteaptă.

Cake o priveşte pe Karen, asistenta socială, cum stă pe scaunul de lângă perete şi dă nişte mesaje.

— Ar trebui să stai *cu noi,* îmi şopteşte. Ce nasol, Tig. Mama sună toate persoanele pe care le ştie, încearcă să te aducă la noi.

— Nu se poate, zic ferm. Nu vă aparţin vouă. Nu aparţin nimănui. Bine, aparţin statului, bănuiesc.

Nici măcar nu înţeleg ce înseamnă asta. Îmi imaginez o foaie de hârtie cu numele meu pe ea, scris cu litere mari şi negre, care e pasată de la unul la altul de un grup de adulţi serioşi până când cineva ştampilează pe ea cuvântul *Orfan,* o bagă într-un sertar şi îl închide.

Ochii mei se tot duc la uşa din spatele camerei.

Mama lui Cake apare în faţa mea, cu un şerveţel mototolit în mână.

— E timpul să te duci şi tu, Tiger.

Se referă la uşă. Acolo unde e mama.

— Vin cu tine, Tig, zice Cake.

— Nu, îi răspund.

Îmi simt picioarele ca de plumb. Îmi simt picioarele ca nişte cărămizi. Îmi simt picioarele ca nişte blocuri de ciment pe care le trag după mine. Simt cum se uită toţi

la mine. Oare ce or crede despre rochia mea ciudată? Ce or să zică mai târziu despre fata nebună, care a purtat la priveghiul mamei ei o rochie jegoasă, şifonată, pătată de sânge? Într-un colţ, Kelsey Cameron face o poză la farfuria cu mâncare.

#halealadeinmormantare #orfanamananca #jeleutrist

Poate o să mă transform în una dintre nebunele alea din romanele gotice pe care le-am devorat vara trecută, când era cald şi se auzea doar ventilatorul care huruia pe tavanul din cameră. Mi-am petrecut ore întregi într-un tricou şi chiloţi, citind, iar mama trăgând un pui de somn pe canapeaua din camera din faţă. În lunile toride iunie şi iulie încercam să ieşim cu Jeleumobilul dimineaţa, înainte să se facă mult prea cald în camioneta aia mică. Apoi veneam acasă şi mâncam fasole rece şi felii de castravete, apoi ea trăgea un pui de somn şi eu citeam şi citeam, furtunile şi vremea înnegurată din cărţi răcorindu-mă.

Fetele alea hoinăreau printre stânci în rochii groase şi se plângeau mult. Faţa lor devenea stacojie când bărbatul pe care îl iubeau era în apropiere. Deveneau palide ca nişte fantome când li se lua iubirea.

Nici fetele astea nu păreau să aibă mamă. Hoinăreau fără încetare, însetate de dragoste şi confort, cu părul ud şi încâlcit şi cu văicărelile lor.

Poate acesta va fi şi viitorul meu.

Mă opresc la uşă. Inima îmi bate atât de violent, încât o simt în gât. Cred că, dacă nu ar fi fost în spatele meu treizeci de oameni care să se uite la mine, m-aş fi întors şi aş fi fugit, pentru că nu vreau să se întâmple momentul ăsta.

În cameră sunt multe vaze cu flori înalte, galbene şi albe. Cine le-a comandat? Sau aşa e mereu aici, cu flori multe în cameră? Mama ar şti exact ce fel de flori sunt. Curtea noastră e plină de floarea-soarelui şi de margarete care se ridică pe lângă gardul pe care l-am făcut împotriva coioţilor. Aloe vera şi ierburi şi roşii şi morcovi frumos aliniaţi în ghivece şi răsaduri.

E în mijlocul camerei, în cutia simplă de pin pe care a comandat-o Rhonda, pe un fel de piedestal. Cutia simplă e doar pentru priveghi, pentru că mama va fi incinerată mai târziu, iar cenuşa ei va fi pusă în urna albă, cu un dragon pe ea.

Oare or să şteargă sicriul simplu de pin sau or să-l aspire după mama sau ceva, după care o să-l păstreze pentru următoarea persoană fără bani? Oare ard şi cutia?

Sunt prea multe detalii despre moartea cuiva. Şi despre momentele de după. Poate şi despre momentele de dinainte şi despre cele de după. Capul mi se învârte.

E ciudat să o văd din nou şi înspăimântător, pentru că îmi dau seama că este moartă cu adevărat. Nu e o glumă sau nu e un coşmar sau un vis urât. Nu e niciun portal. Totul e chiar aici.

Nu am mai auzit în viaţa mea o tăcere atât de adâncă. Mâinile îmi tremură atât de tare, încât trebuie să le împreunez.

E *aici,* dar nu e. Zici că doarme, dar într-un fel foarte formal.

Tremur atât de tare, încât îmi clănţăne dinţii.

Cineva i-a dat părul cu gel şi i l-a dat pe spate. Nu i-ar fi plăcut deloc asta. Îi plăcea să aibă părul ţepos şi dezordonat, îi ciufulesc puţin părul, dar cu atenţie, de

parcă ar fi o păpuşă.

Pielea ei e rece, nu caldă şi moale aşa cum mi-o amintesc, ci mai degrabă rigidă, ca de ceară.

Cineva i-a făcut unghiile cu lac incolor. Cerceii cu steluţe arată bine. Tivul rochiei i s-a ridicat puţin, aşa că i-l aranjez cu multă grijă şi mă întreb cine a ales rochia, pentru că e prea scurtă şi nu suficient de formală pentru un priveghi.

Simt că mama nu ar trebui să intre în viaţa de apoi cu picioarele dezgolite. Arată de parcă s-ar duce la Stop N Shop să ia nişte chipsuri cu sos. Probabil Cake a ales-o. Probabil că ea şi mama ei s-au dus la noi acasă şi au ales cerceii şi rochia.

„Nu eu am ales rochia, să ştii”, îi zic.

Nimic.

„Deschide ochii, mami”, îi spun încet.

Nu îi deschide.

„De ce m-ai părăsit?”

Niciun răspuns.

„Ce o să mă fac fără tine?”

Vocea îmi piere şi lacrimile îmi curg şiroaie pe rochia ei. Vreau să stau cu ea în camera asta pentru totdeauna, dar ştiu că nu se poate.

Îmi pun capul pe pieptul ei. Mă surprinde şi nu mă surprinde că nu îi aud bătăile inimii. Inspir adânc, ca să îi simt mirosul, acea mireasmă plăcută şi pământie, dar nu mai e acolo.

Miroase a gel de păr şi a lac de unghii şi a ceva gen clor.

O iau în braţe, în ciuda acestor lucruri.

În mine se formează un adevărat canion, imens şi părăsit.

Şi, deşi ştiu că nu o să primesc niciun răspuns, îi

şoptesc oricum, iar cuvintele mele se îngroapă singure în rochiţa de vară din bumbac.

Te rog, nu mă părăsi.

Te rog, nu mă părăsi. Te rog, întoarce-te.

Te rog.

Mă rup în atât de multe bucăţi care nu or să se mai potrivească niciodată...

Gărgăriţa din borcan îşi acoperă ochii cu aripile. Nu vrea să vadă asta.

Peste scurtă vreme, Rhonda şi Cake vin în cameră să mă ia de acolo.

5 Zile, 22 de ore, 22 de minute

DUPĂ PRIVEGHI, KAREN mă duce înapoi la LaLa, cu un turn de caserole pline de mâncare lângă mine, pe bancheta din spate.

— Ai trecut prin multe azi, îmi zice şi se uită la mine în oglinda retrovizoare.

Mă holbez la ea.

— Crezi?

Se încruntă:

— Îmi pare rău. Nu ştiu ce să spun. Nu mă pricep prea bine la moarte.

— De parcă eu aş fi o expertă! zic cu răutate.

Dă drumul la radio. Muzică country. Ritmul mă zgârie pe creier.

Ajungem pe aleea prăfuită din faţa casei LaLei. Karen se dă jos din maşină şi ia în braţe turnul de caserole. Eu încep să merg spre casă, cu caserola de fasole roşie călâie, cu cutii de jeleu de căpşune şi cu pungi de Santitas.

— Tiger, zice Karen.

Mă întorc spre ea.

— Îmi pare rău, ştiu că nu e există un mod sau un moment potrivit să-ţi spun asta, dar ţi-am găsit o casă, un loc mai permanent, sper, în Sierra Vista. Trei copii adoptaţi, doi părinţi.

Inima mi se face mică.

— De câte ori o să mă *mut* de acum încolo?

Clatină din cap.

— Sper că asta o să dureze mai mult, deşi nu pot să garantez. Sunt prea mulţi factori implicaţi. Acum se pregătesc pentru venirea ta şi o să te duc acolo luni dimineaţă.

Adică peste două zile. Inima mea tresaltă de frică, dar apoi se linişteşte la fel de brusc. Am avut de-a face cu religioşi ciudaţi, frigidere încuiate, copii care îmi umblă prin lucruri şi mama e *moartă.* Mai rău de-atât n-are cum să fie.

— Bine, atunci, adică, *mă rog,* cum o fi. Nu-mi pasă. Nu-mi mai pasă.

Mă opresc în pragul uşii LaLei. Ar trebui să sun la sonerie sau să intru pur şi simplu? La urma urmei, nu *locuiesc* aici. Sunt doar un amărât de vizitator.

Un vizitator în viaţa altcuiva. Un copil dintr-un şir lung de copii care vor sta pe treptele astea cu o prostie de inimă frântă şi o prostie de poveste stupidă.

De acum încolo voi fi mereu un vizitator.

Apăs tare pe sonerie.

LaLa pare surprinsă când deschide uşa.

— Tiger, scumpo. Intră. Nu trebuie să aştepţi afară.

Îi împing mâncarea în braţe şi mă duc direct în dormitor, unde mă sui în pat şi adorm repede. Când mă trezesc, rochia e încă umedă de la lacrimi şi

transpiraţie şi e întuneric şi târziu şi LaLa vorbeşte în şoaptă cu cineva, în bucătărie, îmi întind gâtul peste pat şi încerc să privesc afară, prin uşa întredeschisă.

— Eşti bine? E ceva ce vrei să-mi spui? şopteşte LaLa.

Vocea care răspunde e răguşită şi obosită.

— Neah. A fost ca de obicei. El nu a făcut nimic.

E băiatul mai mare, cel despre care zicea că e în Phoenix.

Mormăie ceva ce nu înţeleg.

LaLa răspunde:

— E în camera ei. A avut o zi grea. A fost priveghiul azi.

Băiatul zice iar ceva ce nu înţeleg. Oare de ce băieţii vorbesc mereu de parcă au prune în gură?

— E o tonă de mâncare în frigider dacă ţi-e foame, zice LaLa.

— Pot să ies în curte? După aceea mă duc să mă culc, promit. Sunt obosit, jur. Am nevoie să mă liniştesc şi să mă întind puţin după drumul cu maşina. Mă doare spatele.

Mă trag înapoi în pat când cei doi trec pe hol. Lumina se stinge. Plasa de la ieşirea din spate se deschide şi apoi se închide la loc.

Mă dau jos din pat. Nu ştiu de ce ies afară, poate doar pentru că adolescenţii sunt atraşi chimic de alţi adolescenţi şi când apare unul, trebuie să ne strângem laolaltă, ca o haită de lemingi anxioşi şi plini de coşuri.

Am mai văzut curtea o singură dată, pe fereastră, pentru că mi-am petrecut majoritatea timpului în dormitor, dar respir adânc când deschid plasa.

Curtea LaLei chiar *e* deşert, cu nişte şezlonguri şi jucării împrăştiate lângă casă şi apoi… Întuneric şi

umbrele copacilor mesquite şi ale cactuşilor atât de plăţi că mă fac să mă gândesc la nişte palete de ping-pong ţepoase. Luna se odihneşte pe cer ca o farfurie de hârtie perfectă şi albă, blândă şi nemişcată.

Mi-ar plăcea să pot traversa deşertul şi s-o iau în mâini.

Băiatul nu se întoarce. Stă întins pe un şezlong şi, pe măsură ce mă apropii, văd că are în urechi nişte căşti cu fir alb, care ies de sub o claie de păr gros. Poartă o jachetă militară, cu un petic cu KISS. Poate că şi el îşi cumpără hainele tot de la Ted's Thread.

Simt miros de iarbă.

Îl bat pe umăr şi tresare şi scapă cuiul în poală. Îl ridică repede şi îşi scoate căştile.

— Ce-a fost asta? Încerci să mă omori sau ceva de genul?

Are ochii ca de căprioară, mari şi maro.

— Nu ar trebui să te *droghezi* aici. Nu o să te dea afară LaLa?

— Cine eşti tu, Maica Tereza?

Clipesc.

Ei bine, *da.* Trist, dar adevărat. Nu am băut niciodată, de iarbă nici nu se pune problema, n-am făcut nimic în afară de a mă săruta cu un băiat un miliard de ore la Thunder Park şi uite cum s-a terminat *asta.*

„Trăieşti o viaţă curată, de parcă încă ai fi într-o cutie de plastic, Tiger Tolliver", mi-a zis odată Cake.

Puştii de la Groapă fumează iarbă şi mai fac câteva chestii la petreceri, dar nu şi eu. Mama mi-a zis mereu că lucrurile astea nu sunt bune, că te transformă în altă persoană şi că, dacă le faci multă vreme, n-o să treacă mult timp şi o să ajungi atât de departe de cine

erai de fapt, încât va fi greu să găseşti drumul înapoi. Sinceră să fiu, asta mereu m-a cam speriat. Să nu pot găsesc drumul înapoi.

— Nu-ţi face griji, zice băiatul. LaLa e de treabă.

Se ridică destul de încet, ceea ce mă face să mă întreb cât de drogat e. Se duce şi îmi aduce şi mie un şezlong.

Merge ciudat, de parcă cineva l-a îndoit înspre dreapta şi a uitat să-l aducă la loc.

— Poftim, pentru tine.

Pune şezlongul jos. Se strâmbă puţin? Nu e atât de greu.

— Ştiu deja cum te cheamă. Tiger! E un nume marfă. Eu sunt Thaddeus. Thaddeus Roach.

Mă întind pe şezlong. E plăcută senzaţia, să stai pe spate şi să respiri şi să te uiţi la stele, ceea ce am impresia că mereu uităm să facem, ştii? Chiar şi eu, în patul meu din *fosta* mea cameră din *fosta* mea casă butonam telefonul sau citeam o carte despre personaje care se uită la cer, în loc să ies afară şi să mă uit singură la cer.

— Nasol ce s-a întâmplat cu mama ta.

Nu cred că o să mă obişnuiesc vreodată cu cuţitul ascuţit pe care îl simt pe şina spinării de fiecare dată când oamenii spun că le pare rău. Sau că e nasol. Îmi pare rău pentru mama ta. Cred că azi am auzit asta de o mie de ori.

— Părinţii *tăi* trăiesc? întreb.

Nu ştiu prea bine cum funcţionează chestia asta cu plasamentul. N-avem cum să fim toţi orfani. Poate unii dintre noi au fost abandonaţi?

— Mama, da, dar nu şi tatăl adevărat. Ea s-a recăsătorit acum. Sunt amândoi ca nişte zombi, sincer

să fiu. Droguri şi alte faze, de-asta sunt aici. E a paisprezecea mea casă.

A paisprezecea casă. Bănuiesc că de acum încolo o să cunosc mulţi copii ca Thaddeus, copii legaţi unii de ceilalţi cu aţa nepotrivită, copii care fac tot ce pot ca să nu se deşire.

Îmi face semn spre cer. Are unghiile date cu ojă roz.

— Vezi? Uite. Masa aia nebuloasă.

Îmi mijesc ochii. Niciodată nu m-am priceput la constelaţii.

Thaddeus începe să vorbească despre nebuloase şi roiuri de stele şi găuri negre. Îmi spune că găurile negre atrag totul în ele, că sunt practic nişte aspiratoare din spaţiu. Şi odată aspirat, un lucru nu mai are cum să iasă.

— Încă mai ai o şansă de scăpare – adică *obiectul* mai are o şansă – cât mai e pe margine, fix înainte de gaură. Dar cât timp? Nimeni nu ştie pe bune cât durează să fie absorbit. O secundă? O nanosecundă? În spaţiu, timpul nu e ca aici.

— Care e faza cu unghiile? întreb. Un look cam diafan pentru un membru al armatei KISS.

— A!

Ridică mâna, cu palma spre cerul brăzdat de stele albe, care parcă palpită.

— Astea. Am fost în Phoenix, să-mi vizitez surioara. Îi place să se joace de-a salonul de înfrumuseţare.

Vreau să întreb de ce surioara lui e *acolo* şi el e *aici* şi care e faza cu mama lui zombi şi cu tatăl vitreg zombi, dar o las baltă. Mă simt suficient de apăsată acum şi puţin egoistă cu durerea mea, dar îmi este şi frică de răspuns.

Thaddeus îşi drege vocea.

— Fără tată în peisaj, bănuiesc.

— Nu. Adică, evident că a *existat* unul, altfel nu aş fi aici, dar cine e şi unde e şi dacă măcar mai e pe undeva sunt întrebări la care nu am primit niciodată răspuns.

— Ce aiurea. Dar LaLa e cool. Se poate mult mai rău. Eu am experimentat. Aşa că ascultă…

Se apleacă peste mânerul şezlongului. Mă trag şi eu mai aproape.

— Sfatul meu e să te faci nevăzută. Să fugi. Să scapi dracului de aici. Nu ştii ce te aşteaptă, la ce fel de oameni poţi ajunge. LaLa e minunată, dar e rară.

Thaddeus Roach nici măcar nu clipeşte când îmi spune asta, deci chiar cred că posibilitatea unei situaţii atât de hidoase există.

Şi în momentul ăsta, atât de aproape de faţa lui, noi, cum se zice, doi *orfani* care conspiră, când mă gândesc că poate vom fugi împreună şi că o să mă înveţe cum merg lucrurile pe străzi, gen cum să buzunăresc pe cineva în staţia de autobuz sau cum să-mi îndes mâncare în geacă la Quick-E-Stop, în momentul ăsta mă întreb cum ar fi să-l sărut, pentru că observ ce buze seducător de pline are, aşa că mă las imediat înapoi în spate, pentru că, Sfinte, acum, că am sărutat un băiat, o să vreau să-i sărut pe toţi? Şi nici nu pot să cred că *mă gândesc* la asta, pentru că mama e *moartă.*

Credeam că mereu mi-am zis că lucrurile de genul ăsta pălesc în faţa morţii.

Moartea pare să fie o bestie rea şi ciudată.

În fine. Nu mă mai gândesc la cum ar fi să mă sărut cu un necunoscut şi respir adânc.

— Mersi de sfat, dar nu sunt nici Thelma, nici Louise. Sunt cam prostuţă de fel, predispusă să visez cu ochii deschişi şi n-am nici cea mai vagă idee cum stă treaba cu fugitul.

Thaddeus clatină din cap.

— Nu-i mare brânză, Tiger. Îţi iei lucrurile şi fugi, fugi, fugi. Străzile or să te înveţe. Eu am reuşit. De câteva ori. Dar m-au prins.

Mă uit la cer. Pe bune, câte stele sunt acolo? Pare imposibil să înţelegi toate punctuleţele astea de căldură şi lumină. E prea complicat să mă gândesc la asta, aşa că închid ochii.

Cuvintele îmi ies din gură brusc, surprinzându-mă chiar şi pe mine:

— Mama… azi a fost chestia aia.

— Ştiu, zice Thaddeus încet.

— Cred că am vrut pur şi simplu s-o spun cu voce tare. Nu ştiu de ce.

— E în regulă. Adică nu e, dar s-o spui cu voce tare e OK.

Face o pauză:

— Cum a fost? Eu eram foarte mic când a murit tatăl meu adevărat. Uneori am impresia că îl mai ţin minte, alteori cred că pur şi simplu am inventat imaginile cu el ca să mă simt mai bine.

Ţin ochii închişi. Mă gândesc la mama, în cutia simplă de pin, aşezată pe masa din camera de priveghi şi la modul în care toate măruntaiele mele şi inima mea păreau să se dilate şi se contracte în acelaşi timp.

La modul în care Rhonda şi Cake au trebuit să vină să mă dezlipească la propriu de mama. Să-mi descleşteze degetele de pe rochia ei subţire, de vară. La modul în care toată lumea a cântat după aceea

melodia ei preferată. Cântecul ăla diafan al celor de la Fleetwood Mac, în care Stevie cântă despre un derdeluş şi dealuri acoperite de zăpadă şi despărţiri.

La modul în care Rhonda a oprit radioul şi totul s-a terminat.

La faptul că nu pot să-mi mai dau jos rochia *asta,* că n-o s-o dau niciodată, nu pentru că mama nu m-a văzut niciodată în ea, ci pentru că simt că mă ţine întreagă. Îmi ţine oasele şi inima şi sufletul înăuntru, pentru că toate sunt aşchii şi fărâme şi, dacă îmi dau jos rochia asta, or să se împrăştie toate, peste tot, şi nu o să am puterea să adun bucăţile de pe jos.

— Nu ştiu cum să descriu foarte bine.

În faţa ochilor îmi joacă pete de lumină. Inima începe să mă doară din nou. Mirosul de iarbă îmi ajunge la nas.

— Thaddeus. Îmi dai şi mie?

Vreau doar să simt *altceva.*

Îmi dă cuiul. E compact şi făcut din hârtie.

— Oamenii zic că nu te iei niciodată din prima.

Thaddeus râde.

— Nu e adevărat *deloc.*

Miroase interesant. Dens. Îl lipesc de buze. Aş putea să fiu unul dintre puştii ăia cu ochi umezi şi umeri lăsaţi, care chicotesc în şanţul din spatele Liceului Eugene Filed, care-şi aprind un cui şi pe care nu-i interesează cine vede. Aş putea fi aşa. Nu mai am pe nimeni care să-mi spună *să nu* fac asta.

I-l dau înapoi.

— Nu în seara asta? murmură Thaddeus şi ia cuiul înapoi.

— Nu în seara asta.

Vezi, îi zic mamei în minte, *n-am făcut-o.*

— Thaddeus, tu de când eşti aici? Nu zici că mai eşti în plasament, nu? Pare că te simţi foarte confortabil.

Thaddeus îşi muşcă buza de jos, de parcă s-ar gândi la ceva. Apoi oftează:

— Sunt aici de cinci ani. LaLa m-a adoptat. E complicat. Nu vrem să le zicem celor mici despre asta, pentru că o să creadă că o să-i adopte şi pe ei, că o să se întâmple ceva magic şi nu o să mai fie nevoiţi să plece. Nu aşa merg lucrurile.

Începe să zică altceva, dar apoi îşi pune din nou căştile în urechi, aşa că tac.

Aţipesc puţin şi, când deschid ochii, văd că Leonard mă loveşte uşor în braţ. Stă în braţele lui Thaddeus, pe celălalt şezlong.

— Vorbeam, zice mârâit. Fii atentă, fată nouă, zice puştiul.

— Leonard tocmai mă întreba cât de departe merge cerul, adică *universul* şi eu îi ziceam că nimeni nu ştie exact.

— Nu, îl corectează Leonard. Tu ai început să fii ciudat şi să zici chestii ciudate, cum că am fi doar o pagină din cartea altcuiva.

Thaddeus pufneşte în râs. Mai ia un fum din cui.

— Nu ar trebui să faci asta în preajma celor mici, Thaddeus, îi zic ferm. Încetează.

Leonard dă din cap:

— Nu, fato, el are o *raţetă.*

— O *reţetă,* îl corectează Thaddeus. Pentru spate. Mi l-am rupt odată şi nu s-a vindecat cum trebuie.

— Serios, asta da poveste, zic eu. Oamenii nu-şi rup spatele aşa, pur şi simplu. Lasă-mă să ghicesc: călăreai mistreţi? Imitai ca nebunul mişcările de dans

ale lui Beyoncé?

Thaddeus râde:

— Eşti amuzantă. Nope, doar un accident stupid. Len, trebuie să ne întoarcem în pat, frate. Mă duc să fac pipi şi după aceea mergem.

Se pierde în întunericul de la marginea curţii.

Pijamaua lui Leonard are o mantie scurtă şi roşie, ceea ce mi se pare ciudat de drăguţ. Poate că o să înceapă să-mi placă de el. Poate că noi trei o să fim ca Oliver, Sissy şi Pip[5] şi o să depăşim obstacolele care ne-au fost puse în cale, o să lustruim fericiţi ghete şi o să fugim pe străzi cu sticle de bere în mână. Oamenii or să scrie cărţi despre *noi*. Îmi şi imaginez cum o să fim toţi trei, cu siluetele gravate într-o camee.

Leonard mijeşte ochii la mine şi-mi zice:

— Unde ai dispărut? Ai o problemă de atenţie, nu? Şi eu. Ade Haşde. Toţi părinţii mei îmi spun mereu asta, şi profesorii la fel.

Toţi părinţii mei.

Ade Haşde. Zâmbesc. De parcă ADHD are un nume. De parcă ADHD *e* un copil mic, care aleargă peste tot ca nebunul şi sparge baloane.

— Am o problemă de atenţie, recunosc eu. Ma… O persoană pe care am cunoscut-o odată mi-a zis că *mă las purtată de imaginaţie.*

Leonard se holbează la mine:

— Eşti ciudată. Imaginaţia nu poate să zboare. Nu e o pasăre. În fine, fii atentă. E vorba despre Thad. Am auzit-o pe La vorbind la telefon. Tatăl lui a făcut-o. L-a călcat în picioare. Pricepi tu.

Se dă jos de pe şezlong şi începe să sară în sus şi în jos şi să strige *Bam! Bam! Bam!* şi să mai pună puţin

5 Aluzie la personaje din romanele lui Charles Dickens (n.t.).

şi de la el. Nisipul se ridică în aer şi îmi înţeapă ochii.

— *Încetează,* îi zic eu, nu doar pentru că mă ustură ochii de la praf, ci pentru că mă ustură şi de la oroarea pe care mi-o zice Leonard.

Nu se poate aşa ceva. Încerc să-mi scot din minte imaginea *asta,* a unui părinte care e în stare să facă aşa ceva. Înghit în sec.

Mi-e atât de dor de mama, de viaţa noastră liniştită şi blândă.

— Da, mă rog, e o lume rea, pricepi tu, zice Leonard scurt.

Începe să i se facă somn. Mă întreb cum a ajuns *el* la LaLa. Cum sună povestea *lui* cu spatele rupt.

Zice încet:

— Thaddy zice că suntem doar poveşti din cartea altcuiva şi că, de fiecare dată când persoana asta dă pagina, se întâmplă ceva nou. Dar eu cred că suntem ca nişte bulgări de zăpadă. Pricepi tu, îi scuturi puţin, totul se zăpăceşte şi zăpada e peste tot şi nimic nu mai e ca la început.

Aşa să fie? Sunt blocată într-un bulgăre ciudat al durerii şi cineva îmi controlează destinul cu o simplă mişcare? Leonard oftează pe şezlong.

Stelele încep să pălească. Nuanţe de roz şi de portocaliu încep să păteze orizontul. Nu mi-a trecut niciodată prin minte că stelele strălucesc mereu, că nu „se sting” când se face dimineaţă. Pur şi simplu nu le mai vezi din cauza soarelui. Brusc mă simt proastă, mă gândesc cum de nu m-am gândit niciodată la asta. Ar fi trebuit să fiu mai atentă la şcoală. E prea târziu acum.

Thaddeus se întoarce şi îl ia pe sus pe Leonard, care deja a adormit.

— Ar trebui să mergem înăuntru, zice încet şi îl

duce în casă.

Eu mă duc în camera pe care o împart cu Sarah şi încerc să adorm, dar nu reuşesc. Mă tot gândesc la oroarea pe care mi-a zis-o Leonard şi la oroarea de la priveghiul mamei şi la ce o să mi se întâmple şi la locul în care o să ajung şi stomacul mi se strânge şi încep să transpir şi să mă panichez.

Singurătatea mea e la fel ca gaura neagră despre care vorbea Thaddeus, atrage totul în ea.

Odată, de ziua mamei, am rugat-o pe Cake să mă ducă cu maşina la un Whole Foods din Tucson, ca să-i cumpăr şamponul ei preferat cu cocos; era scump, aproape 9 dolari sticla, şi se găsea doar la Whole Foods. Am ajutat-o pe Bonita două săptămâni la grădiniţă ca să câştig suficienţi bani pentru şampon, pentru cheesecake-ul cu îngheţată de la Sarah Lee, pentru lumânări şi pentru felicitarea cu un chihuahua care dansa, pe care am luat-o de la Magazinul Roşu, cum numea mama Targetul. Era o glumă a noastră. Walmartul era Magazinul Albastru.

Mama a plâns când a desfăcut hârtia roz: „Tiger, eşti cea mai minunată fiică, mi-a spus”.

Acum nimeni nu o să-mi mai spună asta vreodată.

Mă gândesc la poziţia în care îi plăcea să adoarmă când împărţeam acelaşi pat: spate în spate, ca nişte „suporturi de cărţi”, zicea ea. Coloanele noastre erau lipite, emanau căldură şi stăteau drepte.

Mereu adormeam imediat când făceam asta.

Îmi amintesc că, deşi îmi tot doream un tată sau măcar o idee de tată, nu a fost niciun moment în care să nu o vreau *pe ea,* să nu o iubesc pe *ea,* să nu iubesc maşinăria bine unsă, arătoasă şi frumos mirositoare.

În momentul acesta, pe patul de sus din casa unui

străin aş da orice să o am înapoi, pentru că nu cred că pot să trăiesc fără ea. Şi nu vreau.

Gaura neagră străluceşte. Gărgăriţa se opreşte, se gândeşte, dă din aripi contemplativ.

Ce mai aveai de pierdut s-a dus deja, îmi şopteşte.

Toţi părinţii mei, a spus Leonard. Câţi a avut? De câte frigidere încuiate şi de pahare de lapte fierbinte şi de farfurii cu carne fiartă o să mai am parte până când se va termina totul şi când voi fi? Scuipată pe asfalt? O adolescentă de 18 ani, cu o valiză roz roasă pe margini şi… nimic?

Creierul mi se învârte. Sunt atât de multe lucruri în casa LaLei. Trebuie să fie şi o aspirină pe care să o înghit. Ceva ascuţit pe care să-l folosesc.

Mă cuprinde un fel de linişte mohorâtă. Ceva ciudat de cald şi de calm. Ca ceaţa peste mlaştinile din cărţile mele.

Gărgăriţa aşteaptă, bate uşor din aripi.

Brusc le înţeleg pe fetele de la Eugene Field care se taie cu lame şi cu cioburi şi chiar şi pe cei care duc lucrurile mai departe.

Este aşa cum a zis Thaddeus: dacă intru în gaura neagră, rămân acolo pentru totdeauna.

Degetele îmi tremură îngrozitor, dar reuşesc să-i dau un mesaj lui Cake.

Nu mi-e bine. Mi-e frică. Am început să mă gândesc la tot felul de lucruri.

Cake îmi răspunde imediat.

OMG, la ce?

La chestii rele. Cuvântul cu S. Mi-e rău, Cake. Mi-e atât, atât, atât, atât de rău.

Cuvântul cu S, aşa am început să-i spunem eu şi Cake după ce au făcut puştii ăia acum doi ani. Eram la

Şcoala Generală Davidson şi nu-i ştiam. Ei erau mai mari şi învăţau la Liceul Eugene Field.

S-a întâmplat repede, întâi singura fată, Tonia, apoi cei doi băieţi, Harvey şi Crash. Vene. Ştreang. Pistol.

Cake îmi scrie: *NU!*

Mama a murit, Cake. Nu mai am pe nimeni. Mi-au găsit un loc în Sierra Vista. Plec luni.

Telefonul sună. Respir atât de greu, încât încep să sughiţ şi nici măcar nu pot s-o salut pe Cake.

— Taci din gură în secunda asta cu prostiile astea cu cuvântul cu S, ai înţeles? Eşti prietena mea cea mai bună şi să mor eu dacă nu te iubesc şi *nu* o să te las să mori. Mă ai pe *mine.* Şi eu sunt supremă. Şi cumva o să trecem de asta. Nu ştiu *exact* cum, pentru că suntem nişte amărâte de fete, dar o să reuşim, bine?

Îşi pierde vocea.

— E un băiat aici, de vârsta noastră, care spune că ar trebui să fug.

— Hmmm, un băiat. Ce mama dracului ştie el? Nu te *ştie* pe tine. Eşti la fel de firavă ca un pui de găină, ce naiba?

— Ştiu.

Fac o pauză şi sughiţ. Simplul fapt că vorbesc cu Cake mă linişteşte.

— Tatăl lui vitreg îl bătea, cred. I-a rupt spatele.

— Asta… ţie n-o să ţi se întâmple asta, bine?

Dar şi ei îi tremură vocea. Amândouă suntem conştiente că nu se ştie ce mă aşteaptă. Zice:

— Şi e groaznic. Dezgustător. Oamenii sunt de *căcat.* Cum poate cineva să *facă* asta unui *copil?*

— Sunt aşa de obosită, Cake.

— Biata de tine. Hai, o să te liniştesc eu, bine?

Mă ghemuiesc pe pat, trag pătura peste mine şi

pun telefonul lângă cap, pe pernă. Ştiu ce urmează şi sunt recunoscătoare.

Cake e extrem de talentată la muzică. Când s-a născut, părinţii ei au luat-o în turneu cu ei. Toată lumea credea că Rhonda avea să se dea la fund, să nu mai poată cânta acum, cu un copil după ea, dar le-a demonstrat că se înşelau. După ce s-a născut Cake, au înfăşat-o bine şi au luat-o cu ei în turneu până a făcut 8 ani, moment în care s-au hotărât să se stabilească în Mesa Luna, unde locuia Connor, fratele Rhondei. Eu n-am fost niciodată mai departe de Mesa Luna şi Tucson, dar Cake a fost prin toată lumea.

Britney Spears a învăţat-o alfabetul, Gwen Stefani a învăţat-o să danseze şi a fost cu Billy Joel într-un turneu uriaş care s-a terminat în Tokyo, unde el a adus-o pe scenă şi ea a cântat la pian „Only The Good Die Young”, în faţa a 50 000 de oameni Avea 7 ani. Tatăl ei a filmat totul de pe scenă. Dacă ai puţină răbdare, poţi găsi spectacolul pe YouTube şi e amuzant şi mult prea marfă în acelaşi timp. La un moment dat, Billy ridică pur şi simplu mâinile în aer şi o lasă pe Cake să cânte şi la microfon. Acele şase minute? Vor face furori în orice şcoală de muzică care se va bate pe ea când va termina liceul.

Se aude o forfotă, apoi Cake începe să cânte o variaţie a „Odei bucuriei” de Beethoven. Dacă nu ai auzit niciodată soloul acesta de vioară, atunci te implor să îl cauţi chiar acum pe YouTube şi să îl asculţi, pentru că e minunat şi trist şi apoi vesel şi perfect într-un fel misterios.

Habar n-am dacă Cake greşeşte vreo notă sau dacă scoate vreun sunet care n-ar trebui să fie acolo. Eu nu am ureche muzicală şi bat la tobe în bandul

nostru Broken Craddle ca un copil care a băut prea mult Kool-Aid şi mama mereu îmi spune că e OK. „Ascultă-ţi inima. Asta e tot ce contează.”

Ştii ce fac cei mai buni prieteni? Ştiu ce ai nevoie fără să le spui tu, aşa că, atunci când termină, Cake o ia pur şi simplu de la capăt.

Şi o ascult cum cântă piesa asta iar şi iar, linia melodică întocmai ca un ocean care ia cu el durerea şi care mă leagănă până adorm şi care mă duce departe, cât mai departe de gaura neagră.

6 zile

BÂZÂITUL TELEFONULUI mă trezeşte dintr-un somn adânc. Răspund ca prin vis. E Karen.

— Să fii gata mâine dimineaţa la 08:00, cu bagajele făcute, bine?

— Cât o să stau acolo? mormăi adormită.

— Orice se poate întâmpla şi multe depind de tine. De comportamentul tău.

Îmi aduc aminte de ce mi-a spus Thaddeus despre fugă, aşa că o testez pe Karen.

— Şi dacă fug? Ce se întâmplă atunci?

Nici măcar nu se oboseşte să fie drăguţă şi să-mi zică Tiger.

— Grace, spune cu o voce care devine rece, care nu-mi place deloc şi care mă face să regret instantaneu că am zis ceva. Nici să nu te gândeşti la asta. În primul rând, fac asta de mult timp şi am văzut mulţi copii cu *multe* probleme şi te rog să mă crezi când îţi zic că nu ai rezista nici măcar o zi pe stradă. În al doilea rând, ce se întâmplă dacă fugi? Or să te

găsească imediat şi or să te vâre la şcoala de corecţie şi ce crezi?! Tot ce ai văzut în filme despre şcoala de corecţie e adevărat. Şi ce crezi? Uneori viaţa e chiar *mai rea* decât în filme. Ai 16 ani. Mai ai doi ani până când legea îţi dă dreptul să fii pe cont propriu şi într-o zi tu şi prietena ta Butter veţi putea închiria un apartament în care să locuiţi împreună, ca Laverne şi Shirley. Bine?

— Numele ei e Cake, răspund docilă. Şi habar nu am cine sunt Laverne şi Shirley.

— Erau cele mai bune prietene dintr-un serial TV la care mă uitam când eram mică şi aveau apartamentul lor şi paturi identice şi Laverne bea lapte amestecat cu Pepsi şi pe toate hainele avea un *L* mare, care îmi plăcea la nebunie, şi Shirley avea un prieten pe nume Big Ragu şi voiam să fiu exact ca ele când aveam să cresc. Să fii gata la 08:00. Sunt foarte morocănoasă dimineaţa şi nu-mi place să stau după oameni.

Închide brusc.

Când ies pe hol, îi aud în bucătărie. Clinchet de tacâmuri. Râsete.

Când intru, nimeni nu mai zice nimic. LaLa îşi face de lucru cu nişte orez şi câteva legume. În cele din urmă, Leonard întreabă:

— La, cât o s-o mai laşi să poarte rochia aia? Începe să miroasă.

Mă uit la rochia mea. Dacă e după mine, n-o s-o mai dau jos niciodată. A fost ultima dorinţă a mamei în ceea ce mă priveşte şi, indiferent dacă a ştiut sau nu că avea să fie ultima, am de gând s-o port cât simt nevoia. Poate şi pentru totdeauna.

— Oamenii au moduri diferite de a jeli, Leonard, zice LaLa.

Mă aşez pe scaun. Thaddeus îmi zâmbeşte şi îmi împinge o farfurie plină.

Leonard molfăie nişte orez şi se gândeşte:

— Nu ştiu ce înseamnă cuvântul ăsta, *a jeli.*

— Înseamnă că inima ei nu a simţit niciodată atâta tristeţe, acum, că i-a murit mama, răspunde Thaddeus.

Într-un roman de Charles Dickens pe care l-am citit odată pentru şcoală, femeile care purtau doliu alegeau rochii negre şi ample, dintr-un material aspru, numit bombasină. Purtau rochiile astea doi ani, până când trecea perioada tristă. Dar asta era valabil mai degrabă în perioada de doliu pentru soţi, cred. Nu ştiu cât purtau rochiile de bombasină dacă le mureau mamele sau copiii. Poate ani de-a rândul. Atunci mureau mulţi oameni, unul după celălalt, *clinc, clanc, clanc,* pentru că totul era insalubru şi greu, deci poate că unele femei îşi petreceau întreaga viaţă în haine negre şi ample, durerea devenind un fel de parfum permanent.

Leonard zice aşa, pur şi simplu:

— *Eu* nici măcar nu-mi cunosc părinţii naturali. M-a luat statul când eram mic, pentru că tata m-a lăsat pe capota maşinii când de-abia mă născusem şi am căzut. Era drogat.

Ridică din umeri şi bea un pahar uriaş de lapte, de parcă să fii uitat pe capota unei maşini nu e mare lucru.

— Mama e la spital, zice Sarah cu o voce chiţăită. A fost mereu acolo, iar tata stă în Flagstaff, dar îl doare în cur de noi. Aşa ne-a zis mereu mie şi lui Pookie, sora mea: „Mă doare în cur de voi. Acum dispăreţi dracului din faţa mea”. Şi până la urmă, asta am făcut. Am stat într-o cutie de frigider la intersecţia străzilor Salter şi

Fifth, exact lângă 7-Eleven, şi obişnuiam să mâncăm hotdogii pe care oamenii îi aruncau la gunoi.

Mă holbez la Sarah, surprinsă de cuvintele urâte şi de poveştile triste care îi ies pe gură. Are 10 ani.

Ronţăie un morcov şi se uită la mine. Asta înseamnă *viaţă* pentru ea şi pentru Leonard, pur şi simplu.

Părinţi care nu te vor.

Mama e mult prea protectoare şi secretoasă şi uneori băgăcioasă, dar măcar mă iubeşte mai presus de orice.

Toată lumea de la masă tace şi mănâncă.

Mă uit în jos, la grămada de orez şi morcovi sotaţi şi ciuperci lucioase din farfuria pe care mi-a dat-o Thaddeus.

Gărgăriţa mă corectează. *M-a iubit,* şopteşte. De-acum nu mai zici *mă iubeşte.*

***

După ce se duce toată lumea la culcare, după ce o aud pe Sarah că începe să sforăie şi pe Leonard, din celălalt capăt al holului, că începe să mormăie în somn, mă hotărăsc să ies afară, la şezlong, la stele.

Thaddeus e şi el afară, cu o pătură peste picioare şi cu căştile pe urechi. Îmi întind şezlongul. Îmi doresc să-mi fi adus şi eu o pătură.

Uneori, eu şi Kai foloseam aceeaşi pereche de căşti la bibliotecă, în timp ce stăteam pe jos, printre rafturi, şi îmi plăcea mult cum stăteam cu capetele atât de apropiate, de parcă muzica ar fi trecut din corpul lui în al meu.

Acum, de-abia îmi mai aduc aminte ce ascultam.

Bănuiesc că nici nu mai contează. Cred că aş fi ascultat şi zgomotul pe care îl fac copacii când sunt doborâţi dacă asta însemna să stau atât de aproape de Kai Henderson.

Îmi scutur capul ca să scap de acest gând. Mă face să mă simt şi mai singură, atât şi nimic mai mult, şi vreau să încerc să stau departe de gaura neagră cât de mult pot. M-am speriat aseară; m-am simţit atât de liniştită când m-am gândit să mă omor. Când m-am gândit la cuvântul cu S.

Şopârle şi câini de prerie se foiesc prin tufişurile din curtea întunecată a LaLei. În doar câteva ore voi pleca spre un alt loc nou-nouţ, al treilea în şase zile.

Sentimentul care se naşte în mine mă copleşeşte şi mi-ar plăcea să aud vocea mamei. Trag cu ochiul la Thaddeus.

Are ochii închişi. Nu mă bagă în seamă.

Ridic telefonul şi formez numărul mamei. N-am idee unde e telefonul ei, pentru că n-am mai dat pe acasă de când am fost împreună cu Cake să-mi fac valiza, iar eu am dormit în vechea Hondă albă.

Cum îi aud vocea, mă cuprinde un val fierbinte de singurătate.

„Mi-e dor de tine”, zic încet. „Aş vrea să fii aici.”

Unde e telefonul ei? Ce o să se întâmple cu lucrurile noastre, cu casa noastră mică? Ce o să se întâmple cu gemurile şi jeleurile de pe rafturile de pin din magazia din spate, care aşteaptă să fie vândute din camioneta noastră vara asta? Jeleumobilul. Aşa îi zice toată lumea din oraş. O hodoroagă de camionetă de îngheţată care de-abia mai mergea, pe care mama a cumpărat-o de pe Craigslist de la un tip pe nume Canyon şi cu care şi-a petrecut ore întregi, vopsind-o şi

reparând-o. Pe o parte are un cactus saguaro uriaş şi sexy, cu buze roşii şi pălărie de cowboy. Era complet jenant şi umilitor să conduci aşa ceva prin Mesa Luna şi apoi să parchezi aşa ceva pe marginea drumului, aşteptând să treacă pe lângă noi turişti din Kentucky şi Dakota de Nord, care să se minuneze de jeleul de pere şi de gemul de mere, dar era viaţa noastră împreună.

Ce o să se întâmple cu teancurile de cărţi şi poze şi cu păturile şi cu hainele şi cu cănile ciobite şi cu colecţia de pietre vopsite din curte? Or să ajungă toate în nişte cutii şi o să fie aruncate pe marginea drumului, ca să umble prin ele oameni înfometaţi, care au nevoie de haine şi de căni de cafea? O să văd pe cineva într-un magazin din Sierra Vista purtând tricourile ei?

Nu mi-am verificat mesageria vocală de când s-a întâmplat. Văd câteva mesaje de la Cake şi câteva de la Bonita, prietena mamei.

Ascult primul mesaj. Vocea Bonitei e tristă. „Mija. O, mija mea. Sunt Bonita. O, Tiger.”

Ochii mi se umplu de lacrimi. Bonita plânge. Ea şi mama s-au iubit extrem de mult, ca mine şi Cake. Tot urăsc faptul că a purtat rochia aia prea sofisticată la priveghiul mamei, dar Cake e prietena mea cea mai bună şi asta n-o să strice lucrurile dintre noi.

„Scumpo, aş vrea să fiu cu tine. Aş vrea să vin, dar mama e foarte bolnavă. Nu se face mai bine. O să-ţi trimit nişte bani. Nu mulţi, dar ceva, bine? Să-ţi fie de ajutor. Ştiu că June…”

Se aude un bip şi mesajul se termină. Apăs pe al doilea.

„Tot eu sunt, Tiger. *Gratie.* Ascultă, am nevoie să mă asculţi cu atenţie. M-a sunat Rhonda, bine? Mi-a spus ce se întâmplă, toată povestea asta cu

plasamentul. O, mija, am ceva să-ţi zic. Te rog s-o ierţi pe mama ta. Credea că face ce e mai bine, dar i-am zis şi i-am tot zis să fie sinceră cu tine şi să-ţi spună despre tăticul tău şi despre trecutul ei şi ştii cât de încăpăţânată era. Uite, el există. A zis că o să-ţi scrie o seri…”

Bip.

Al treilea mesaj. Inima îmi bate atât de tare şi mâinile îmi tremură atât de rău, că scap telefonul printre degete, în praf. Stă acolo, cu ecranul aprins. *Tăticul tău.*

Uite, el există.

Thaddeus îşi scoate căştile.

— Frate, Tiger. Eşti bine? Ce-ai păţit?

Ia telefonul de pe jos şi-l şterge de praf. Are unghiile murdare. Mai devreme a făcut un regat de noroi cu Sarah şi Leonard.

— Ce se întâmplă? Pare că ţi-e rău. Respiră. Sunt aici. Sunt chiar *aici.*

Cu ultimele puteri, îi spun:

— Există. Tata. Există…

Thaddeus se încruntă şi pune telefonul pe speaker.

Vocea Bonitei răsună în deşert.

„Ay, yi, yi Telefoanele astea tâmpite. N-ar trebui să te trimită în plasament, ai auzit? A zis că voia să-ţi scrie o scrisoare, dar nu ştiu dacă a făcut-o. O, scumpo. Îmi pare rău. Dar ţine minte, a avut motivele ei.”

Undeva în Texas, Bonita oftează adânc. Luther, micul ei mops, schelălăie pe fundal.

Ce spune Bonita în continuare mă face să mă cutremur.

Îl cheamă *Dusty Franklin şi a locuit în Albuquerque,*

după aceea în Austin, după aceea în Socorro şi după aceea nu mai ştiu.

— Să-mi bag picioarele, zice Thaddeus.

Ne holbăm amândoi la telefon, care nu mai e un telefon, ci un extraterestru, un străin, o bilă magică, trecutul şi viitorul aduse împreună.

Dusty Franklin. Am un tată şi numele lui e *Dusty Franklin.*

Eu şi Thaddeus ne uităm unul la celălalt. După aceea fugim înăuntru şi o trezim pe LaLa, care se freacă la ochi şi care mă ascultă cum bălmăjesc vrute şi nevrute şi apoi mă pune să repet ce am zis. Tremur, aşa că mă roagă să mă întind pe pat.

— S-au întâmplat *multe,* înţelegi asta, Tiger? Ai trecut prin *multe* în ultima săptămână. Sufletul tău are nevoie de odihnă.

Dusty Franklin. Dusty Franklin. Dusty Franklin.

Gândul că am un tată, un tată adevărat, că partea aia mitică din ADN-ul meu, care m-a făcut să-mi placă fructele de avocado şi să le urăsc pe cele de kiwi, chiar există e aproape prea mult de suportat, aşa că fac ce-mi zice LaLa.

Patul este cald de la corpul ei şi asta mă linişteşte. LaLa îşi pune ochelarii. Ascultă mesajele de la Bonita, unul câte unul. Thaddeus îşi scoate tenişii uriaşi, galben-neon şi se întinde lângă mine.

Din capul patului, LaLa se uită la mine. Nu îmi dau seama de ce crede. Nu-mi dau seama dacă e fericită sau tristă sau îngrijorată. Îmi dă telefonul înapoi.

— Mă duc să dau nişte telefoane. Stai aici.

Vreau s-o sun pe Bonita şi s-o întreb tot, absolut tot, dar probabil doarme acum.

Am un tată.

Am un tată.

Dusty Franklin. Dusty Franklin. Dusty Franklin.

Fac nişte calcule rapide pe telefon.

Mi-a luat 16 ani, adică aproximativ 8 409 600 de minute ca să aflu că tata trăieşte şi că are un nume.

Ceasul arată ora 04:24 dimineaţa. Mă tot holbez la cifrele care se schimbă, 04:25. 04:26. 04:27, de parcă aş fi în transă.

Acum, fiecare minut care trece e o posibilitate.

Pentru că în mai puţin de patru ore ar trebui să merg într-un loc nou.

Dar, dacă am un tată, pot să mă duc să locuiesc cu el, nu? Nu trebuie să stau aici sau cu nişte străini. Nu vreau să mă gândesc la altceva, adică unde a fost până acum sau de ce mama nu mi-a zis niciodată nimic despre el sau altceva. Vreau doar să fie aşa cum e chiar acum, un fel de far călăuzitor.

Deschid ochii doar pentru că LaLa mă scuturǎ cu putere. Thaddeus încă doarme. Soarele mai are puţin şi răsare.

— OK, am trezit-o pe Bonita, zice LaLa cu vocea obosită. Nu ştie multe sau, dacă ştie, nu vrea să-mi zică mie, dar i-am dat numărul lui Karen. Spune că e posibil să existe o scrisoare pe undeva, dar cine ştie? Măcar avem un nume.

Mă ridic şi îmi netezesc părul.

— Hai să mergem, zic ferm. Hai să mergem… să-l găsim. Te plac şi îţi mulţumesc că ai avut grijă de mine, dar e *tatăl meu.*

Zâmbeşte şi clatină din cap:

— Cu drag, dar nu merg nicăieri, scumpo. Aici am şi copii mici, şi copii mari, care au nevoie de somn. Se ocupă Karen de tot. Am vorbit cu ea. Face investigaţii

chiar acum. La urma urmei, nu ştim nici cine e, nici unde e, nici *ce* e. Sunt multe aspecte juridice de care trebuie ţinut seama.

Respiră adânc.

— Ar putea să fie şi o dezamăgire, Tiger, şi trebuie să te pregăteşti şi pentru asta. Dar şi dacă este o dezamăgire nu înseamnă că trebuie să fie şi devastator, pricepi? Viaţa vine cu *asta,* şi cu *aia* şi uneori mai vine şi cu câte un val. Trebuie să ne lăsăm purtaţi de val. Te duci la fund, te ridici, te duci iar la fund, dar uneori doar pluteşti.

Ştiu că are dreptate, aşa că dau din cap, dar fiecare fărâmă din mine îşi doreşte cu ardoare să afle cel mai mare secret pe care l-a avut vreodată mama.

Dusty Franklin. Dusty Franklin. Dusty Franklin.

6 zile, 12 ore

E LUNI.

Casa din Sierra Vista a picat deocamdată. Tot ce-mi spune LaLa este că lucrurile se mişcă.

Aştept să aud veşti de la Karen despre tata. Sarah şi Leonard au venit de la şcoală şi se uită la *The Octonauts* când se aude o bătaie puternică uşă. Mă reped să deschid, dar LaLa strigă răspicat:

— Nu, Tiger, lasă-mă pe mine.

Dar este prea târziu.

Femeia de la uşă pare foarte serioasă şi are pe umăr o geantă uriaşă, plină cu dosare.

— Pot să vorbesc cu LaLa Briggs, te rog?

Peste umărul ei, văd maşina. Văd sigla de pe portiera din spate.

Apoi Sarah începe să urle.

Îmi stă inima. *Pe tine au venit să te ia,* câr̂âie gărgăriţa. *Nu,* îi zic. *Nu încă. Nu până mâine. Am un tată.*

Nu, zice gărgăriţa. *Nu încă, n-ai.*

Dar se înşală, pentru că nu pe mine mă vrea femeia, ci pe Leonard.

Femeia îi zice pe numele întreg: Leonard Louis Lamont.

Leonard începe să plângă. Femeia trece pe lângă mine.

LaLa ştia că asta urma să se întâmple. Sigur ştie mereu, pentru că scoate brusc o valiză maro, cu feţe zâmbitoare pe ea, şi ghiozdanul cu Batman al lui Leonard.

Thaddeus apare în prag. Are faţa posomorâtă. Sarah se bălăngăneşte înainte şi înapoi pe canapea. *Nu poţi să-l ai, nu poţi să-l iei, mereu ne iei.*

În cea mai mare parte a timpului par curajoşi, dar nu şi acum.

— O să vă rog pe toţi să vă calmaţi şi să urmaţi procedurile, vă rog. Hai, Leonard.

Femeia lasă capul în jos, ca să îl vadă mai bine. Lacrimile îi curg şiroaie pe faţă, dar nu scoate niciun sunet.

— Ţi-am găsit o casă frumoasă. E chiar şi o piscină în cartier. Pun pariu că îţi place să înoţi.

Leonard dă din cap:

— Nu, mulţumesc. În apă sunt rechini.

Opreşte-o pe fata aia din urlat, spune gărgăriţa. *Mă doare tot corpul când o aud.*

Mă duc la canapea şi o îmbrăţişez pe Sarah. Îşi îngroapă capul în pieptul meu.

Thaddeus îngenunchează lângă Leonard.

— Fii puternic, puştiule. Mai ţii minte ce-am vorbit? Lucrurile rele?

— Toţi supereroii au fost nişte copii trişti, şopteşte Leonard. Tristeţea i-a făcut puternici şi s-au ridicat şi au ajutat oameni.

— Şi tu o să te ridici, Len. O să-ţi găseşti puterea. O să ne mai vedem, sunt sigur. Fraţii mereu se regăsesc, bine?

Leonard îşi trage nasul şi dă din cap. Îşi ţine ochii fixaţi pe tenişi. Simpli şi uzaţi.

Sper ca Leonard să aibă parte într-o zi de un milion de tenişi, nou-nouţi şi strălucitori, atât de curaţi, că o să scârţâie.

LaLa îl ia în braţe, dar Leonard nu schiţează niciun gest; are ochii inerţi. Thaddeus îl ciufuleşte.

— Pa, Leonard, îi zic. Mi-a părut bine să te cunosc.

— Pa, fată mirositoare. Să-ţi schimbi rochia, bine? Miroase oribil.

Asistenta socială se ridică şi ia lucrurile lui Leonard. LaLa semnează un formular şi i-l dă.

— Vino cu mine, Leonard. Hai să mergem să luăm nişte îngheţată.

Sarah plânge şi mai tare. Leonard se uită la ea.

— Să nu accepţi căcaturi, Sarry. Ne vedem pe partea cealaltă. O s-o găseşti pe Pookie, sunt sigur.

Şi pleacă pur şi simplu.

Thaddeus are umerii lăsaţi. Pleacă repede în dormitorul lui. Peste câteva minute, dă drumul la muzică. Tare.

— Ce mama mă-sii?! zic şi încerc să-mi recapăt suflul. Vin aşa… pur şi simplu?

— Ai grijă cum *vorbeşti,* zice LaLa şi se aşază pe

canapea, ca s-o mângâie pe Sarah pe cap. Aşa stau lucrurile. Copiii sunt duşi de colo-colo, câteodată fără motiv sau noimă. Sunt nişte copii minunaţi, dar au şi probleme mari, care nu pot fi rezolvate într-o săptămână sau o lună şi e greu să găseşti familii care să-i ţină o perioadă mai lungă. Leonard se duce la nişte oameni care au experienţă cu copiii cu probleme ca ale lui şi care îl pot ajuta mai mult decât mine.

Maşina asistentei sociale se aude pe alee.

Dacă nu găsesc repede ceva despre tata, o să fiu ca Leonard şi ca Sarah, pe care probabil or s-o ia cât de curând şi or s-o ducă dintr-o casă ciudată în altă casă ciudată, până când o să fie prea mare ca să mai fie nevoie de plasament.

LaLa o loveşte foarte uşor pe Sarah pe spate, cu degetele, până când fetiţa adoarme epuizată în braţele ei.

— Sunt ca picăturile de ploaie, îmi explică ea încet. Aşa li se face femeilor în travaliu. Le distrage atenţia.

Face o pauză, după care continuă:

— Sora ei a fost luată de un bărbat care i-a dat lui Sarah o pungă de chipsuri şi o Cola şi i-a zis să stea lângă un coş de gunoi, că o să vină şi după ea. Nu s-a mai întors niciodată. Şi nici sora ei. Când pleacă oamenii, îi e foarte greu.

O ating pe Sarah pe genunchi. Poartă pantaloni scurţi şi un tricou cu Pinkie Pie. Are o julitură în genunchi, de la un joc pe care l-a jucat ieri cu Leonard.

— O să vină şi după ea, zice LaLa. Peste câteva zile. Şi apoi or să vină alţii aici. Mereu or să fie copii trişti pe lumea asta.

Bănuiesc că acum şi eu fac parte din grupul lor.

Îi dau un mesaj lui Cake. Nu ştiu cum să-i zic, aşa

că scriu pur şi simplu: *Am un tată. Asistenta socială vine aici curând să vorbim despre asta.*

După doar câteva minute, Cake îmi răspunde: *STAI CE? CE? UN TATĂ? VIN IMEDIAT. Fug de la repetiţii.*

Pauză.

Stai. Nu ştiu unde locuieşti acum şi asta mă întristează foarte tare. 😂

Şi pe mine.

După ce îi scriu asta, ridic ochii din telefon:

— Nu prea ştiu regulile. Poate să vină aici prietena mea? E drăguţă, jur.

— Normal, zice LaLa. Rămân în picioare aceleaşi reguli. Fără alcool, droguri şi sex şi ţineţi cont de spaţiul lui Sarah şi al lui Thaddeus.

LaLa îmi zice cum se ajunge la ea. În mai puţin de o oră, Cake apare cu cafele de la cafeneaua mamei lui Grunyon.

Primul lucru pe care îl spune e:

— Să dea naiba, *un tată?*

— Aşa se pare, îi zic şi îi fac semn să intre.

Ne luăm în braţe şi, pentru o secundă, mă simt în siguranţă, simt că totul o să fie bine, pentru că Cake e singurul lucru care mi-a mai rămas din vechea viaţă.

Gândurile de genul ăsta mă dor atât de tare, încât trebuie să clipesc foarte repede ca să nu plâng.

Cake îmi dă o cafea.

— E o veste *uriaşă.* Cum te simţi? mă întreabă şi se uită atent la mine.

Iau o gură de cafea:

— Pierdută. Oarecum entuziasmată. Îngrozită. Tristă.

— OK, bine, cum îl *cheamă?* Ce ştii? Doamne, vreau detalii.

— Îl cheamă Dusty Franklin. Asta e tot ce ştiu. Asistenta socială vine azi pe aici, ca să-mi zică mai multe.

Cake mijeşte ochii.

— Dusty Franklin? Aduce puţin cu numele unui beţivan de cântăreţ de country, din anii ’50.

— Sau a unui cântăreţ de 50 de ani, dintr-o ţară puţin alcoolică, zic eu.

— Poţi să *fii puţin* alcoolic? Sunt sigură că trebuie să fii alcoolic pe bune ca să fii alcoolic, spune Cake.

— Alcoolul te face să cânţi muzică country. Puţin. Când ai mult peste 50 de ani.

Zâmbim una la cealaltă şi lucrurile sunt ca înainte, când turuiam despre orice şi ne prosteam, dar apoi zâmbetul îi piere, la fel şi mie, şi ne întoarcem de unde am plecat: casa unei necunoscute, una dintre noi cu mamă, cealaltă, nu.

Când se trezeşte Sarah, ea şi LaLa se duc în bucătărie, unde sunt înconjurate de ghemuri de lână, lipici şi hârtie colorată – confecţionează un leu.

— Nu pare aşa de rău, şopteşte Cake.

LaLa se uită în sus şi îi zâmbeşte:

— Eu sunt LaLa.

— Cake.

— Fain nume. Tu şi Tiger vă potriviţi perfect.

— De şapte ani. O să trecem împreună de la codiţe la ciorapi de plasă, zice Cake.

— Îmi aduc aminte de zilele petrecute cu prietena mea, Speedy. Am trecut de la gogoşi cu gem la inele în buric într-o clipită.

O duc pe Cake în camera pe care o împart cu Sarah. Sunt cât pe ce să-i zic „Hai în camera mea”, dar nu e camera mea. Camera mea e într-o casă pe care n-

o s-o mai văd niciodată.

Cake se uită în jur:

— Unde e băiatul?

Îi fac semn înspre hol, înspre uşa închisă a lui Thaddeus. Din cameră se aud trompetele lui Chance the Rapper. *I'm at war with my wrongs, I'm writing four different songs.*

— E drăguţ? şopteşte Cake.

— Nu prea-mi stă gândul la asta, Cake.

— Întrebam şi eu.

Se uită în jur, la camera mică:

— Mai ţii minte când eram mici şi ne-am rugat de tata să ne facă paturi suprapuse? E ciudat că acum ai în sfârşit asta.

Se uită atent la mine:

— Încă mai porţi rochia, Tiger.

— Ştiu.

— Ai de gând s-o dai jos în curând?

— Nu.

— E din cauza disputei?

Mă abţin să plâng. Cake a auzit ce i-am zis mamei la cantină. A auzit cât de groaznică am fost.

— Mama ta te-ar ierta, să ştii. Să fii sigură.

Ar ierta-o, dar nu mai poate, şopteşte gărgăriţa. *Aşa că o să purtăm rochia, pentru că habar n-ai cum e. Tu eşti o fată care are o mamă.*

Eu şi Cake ne uităm una la cealaltă.

— Bine, zice în cele din urmă. Dar dacă o să te simţi iar ciudat, cum a fost ieri, ştii tu, cuvântul cu S, promite-mi că o să-mi spui, bine?

Dau din cap.

Thaddeus apare în pragul uşii, cu ochii roşii. Nu simt miros de iarbă, aşa că ştiu că a plâns.

— Hei, zice el.

— Cake, spun eu, el e Thaddeus.

Mă întorc spre Thaddeus:

— Thaddeus, ea e cea mai bună prietenă a mea, Cake. Îl ştie pe Billy Joel. Şi pe Billie Jo Armstrong. Nu şi pe Billie Holiday, pentru că ea a murit, dar aproape orice Billy faimos la care te poţi gândi.

— Billy Brag, de exemplu, zice Cake. Şi am cunoscut-o odată şi pe Billie Jean King. Apropo, tu eşti cel care i-a spus prietenei mele să fugă? Pentru că asta m-ar omorî.

— Scuze. Doar voiam s-o pregătesc, spune Thaddeus.

— Ei bine, pregăteşte-o *mai puţin,* OK? Am nevoie de ea.

— OK.

Încep să vorbesc ca să mai detensionez atmosfera.

— Părinţii lui Cake lucrează în branşă. Şi se descurcă binişor chiar. La partea cu rock'n'rollul. Şi Cake la fel. Cake, spune-i la ce instrumente cânţi.

Dar înainte să apuce să îi zică ceva, LaLa vine la uşă, cu o expresie serioasă:

— Tiger, a venit Karen.

— Acum e-acum, zice Cake, mă ia de mână şi mă duce în sufragerie, cu Thaddeus după noi.

În sufragerie, încerc să ghicesc veştile după mimica lui Karen, dar e ca un jucător de poker, un truc pe care l-a învăţat probabil de când lucrează în povestea asta cu copii pierduţi.

Karen se uită la Cake şi la Thaddeus:

— Scuze că v-am întrerupt petrecerea, dar am ceva serios de vorbit cu Tiger. Puteţi să ne lăsaţi singure, vă rog?

Dau din cap:

— Pot să rămână.

Cake ne ia pe mine şi pe Thaddeus de braţ. El roşeşte puţin când face asta:

— Da, zice Cake. Rămânem. Şi noi suntem familia ei.

— Bine, spune Karen, după care scotoceşte puţin prin geantă şi scoate nişte hârtii împăturite.

Privirea pe care mi-o aruncă îmi trimite şocuri de frică în inimă. Are o expresie ciudată, de parcă... de parcă ea ar fi cea căcată pe ea de frică.

— Ce? spun gâtuit. *Zi* odată.

Respiră adânc:

— Tiger, primul lucru pe care încercăm să-l facem în situaţii de genul ăsta e să găsim rudele copiilor ai căror părinţi nu mai pot avea grijă de ei. La început nu am ştiut numele tatălui tău, dar acum îl ştim. Dusty Franklin. *Dustin* Franklin.

— În sfârşit ai un tată, zice Cake veselă. Asta e bine. Pare bine. Nu?

Ne uităm una la cealaltă.

Îmi dau seama că amândouă ne amintim acelaşi lucru. Prima dată când am fost la ea acasă după ce ne-am cunoscut, în clasa a III-a, tatăl ei ne-a făcut brioşe. Mi s-a părut cel mai tare lucru din lume. Era drăguţ şi amuzant şi mirosea a zahăr şi când a venit mama să mă ia, i-am spus: „Vine şi Gabe cu noi. Poate să fie şi tatăl meu”. Mama a râs puţin, la fel şi tatăl lui Cake, dar m-am supărat rău când mi-au zis că nu se putea. Am plâns.

În ziua aia, Cake mi-a spus cu blândeţe: „E *al meu.* Dar poţi să-l împrumuţi până îl găseşti pe al tău, bine?”

În sufrageria confortabilă a LaLei, Cake zâmbeşte

larg. Bănuiesc că mi-am găsit *în sfârşit* tatăl.

Dustin Franklin. *Dustin. Dusty.* Vreau să văd cum sună:

— Tatăl meu… *Dustin.*

Nimeni nu zice nimic până când Cake o întreabă pe Karen:

— Deci ce se întâmplă acum? Se duce la el? Ai *vorbit* cu el? Unde e? Vine aici?

— Nu te grăbi, Cake.

Karen încă are o expresie ciudată:

— E mai complicat decât atât. Tatăl lui Tiger nu *poate* să aibă grijă de ea.

— De ce nu? E mort şi el? zic eu.

Nu voiam să par atât de disperată, dar nu mă puteam abţine.

— Nu e *mort,* zice Karen şi mă priveşte direct în ochi, în momentul de faţă se află într-un centru de corecţie din Springer, New Mexico, şi ispăşeşte o pedeapsă între 6 şi 10 ani. Când o să iasă, deja o să ai peste 18 ani.

Încerc să zic ceva, dar nu pot.

În sfârşit am un tată, dar e închis, ca o piatră preţioasă, dar şi criminală.

Dar Thaddeus poate să vorbească. Ia hârtiile de la Karen şi citeşte ceva care pare un act oficial, cu logoul Centrului de Corecţie din New Mexico în partea din stânga sus.

— Gagiul a omorât pe cineva cu maşina? zice el şi face ochii mari, nevenindu-i să creadă.

Karen dă din cap.

— Era băut. Şi nu l-a omorât, ci doar l-a rănit, dar domnul Franklin mai avea antecedente, aşa că sentinţa e justă. Domnul Franklin… *tatăl* tău… are… un cazier

impresionant. Dependenţă de alcool, multiple arestări pentru chestiuni legate de consum de substanţe ilegale.

Cake respiră adânc:

— Auci!

Ochii lui Thaddeus se întunecă atunci când se întoarce spre mine. În momentul ăsta este singurul care ştie tot soiul de chestii legate de povestea asta cu plasamentul, aşa că, atunci când îi văd privirea evident că mi se strânge stomacul, pentru că-mi dau seama că lucrurile nu stau bine deloc.

— Înseamnă că *trebuie* să te duci la noua casă. Adu-ţi aminte ce ţi-am zis, bine? Adu-ţi aminte, bălmăjeşte el.

Despre plecat. Despre fugit. Mă gândesc la Sarah şi la sora ei, Pookie, care scormoneau după hotdogi în gunoiul din faţa unui 7-Eleven. La cum dormeau într-o cutie de carton.

Pookie nu s-a mai întors.

Dusty Franklin. Numele tatălui meu e Dusty Franklin şi e în închisoare, unde o să stea până când o să fiu suficient de mare încât să nu mai am nevoie de el. Unde o să stea în timp ce eu o să fiu aruncată dintr-o casă în alta. Thaddeus mi-a spus că a fost *în paisprezece* locuri înainte de LaLa.

Simt că mi-e rău, sunt dezamăgită şi ameţită şi confuză, îmi dau seama că lucrurile pe care mama nu mi le-a spus cât era în viaţă sunt şi mai complicate decât mi-am imaginat vreodată.

— Mama ştia asta? şoptesc eu. Adică ştia unde e?

Karen se uită atent la mine:

— Dustin ne-a confirmat că au ţinut legătura, da.

Deci chiar a fost mereu acolo, în viaţă. A făcut

numai greşeli, dar a fost în viaţă. Un lucru. O persoană. O prezenţă de care aş fi putut să ştiu. Avocado şi comedie. Pistrui şi păr negru.

— Cred că o să vomit, zic încet.

E ciudat pentru că nu îmi mai e rău de tristeţe sau de spaimă, ci pentru că sunt *nervoasă* şi nu ştiu cum să gestionez faptul că sunt *nervoasă,* pentru că asta ar însemna că sunt *nervoasă* pe mama şi ea a murit şi nu poţi să fii nervos pe oameni morţi, nu? Nu e greşit? Dar *sunt,* pentru că cineva ar trebui să mă ajute cu asta, adică *o mamă,* pentru că eu sunt doar un copil.

Mă holbez la fiecare dintre ei. Cake îşi muşcă limba.

— Să-mi bag picioarele, o să leşine, zice Thaddeus.

— Stai jos, Tiger, zice LaLa. Stai aici. O să-ţi aduc nişte apă.

Nu vreau să stau. Vreau să sparg ceva.

Gărgăriţa bate în geam cu aripile ei subţiri ca nişte şoapte.

— Respiră, bine? zice Cake. Ia-o uşor.

A ştiut tot timpul ăsta.

— Probabil că a avut motivele ei pentru care nu ţi-a spus. Ştiu că e nasol, dar ăsta e adevărul, bine? Adulţii mint mereu, zice Thaddeus.

— E ca o telenovelă proastă, zice Cake şi se prăbuşeşte pe canapea, luând hârtiile din mâna lui Thaddeus.

Începe să citească.

Karen îşi aruncă geanta pe umăr:

— Tiger, ştiu că pare ca o telenovelă şi chiar îmi pare rău.

— Pot măcar să-l văd?

Vocea mea e aspră şi răguşită.

— Adică, acum, că ştiu despre el, când o să-l cunosc? Nu mă poţi ţine departe de el, nu? Adică… dacă nu cumva… dacă nu cumva…

Nu vrea să mă vadă.

Gărgăriţa îşi zgândăre o aripă rănită. *Nu e ca şi cum a încercat vreodată să te vadă.*

Aşa e. A ştiut de mine în toţi anii ăştia, de o parte din structura lui celulară, şi tot n-a venit să mă vadă. Nici măcar nu mi-a trimis o scrisoare. Nici măcar nu a încercat, eu ştiu, ceva, orice ca să mă cunoască.

Nu ştiu ce să fac cu toată furia asta care creşte în mine, pentru că se luptă cu tristeţea.

Îmi ţin răsuflarea. Îmi încleştez pumnii la spate.

— Hai să vorbim despre asta mai târziu, zice Karen şi face o pauză scurtă. Dusty mi-a mai dat nişte informaţii despre restul familiei tale, care schimbă circumstanţele imediate.

Restul familiei. Circumstanţe imediate.

— Să-mi bag picioarele, situaţia asta devine din ce în ce mai rea, spune Thaddeus.

— Mai rău nici că se poate, murmură Cake.

— Ai bunici din partea tatălui, dar suferă de demenţă amândoi, aşa că nu vor putea să aibă grijă de tine. Totuşi…

Vine spre mine şi îmi dă o foaie de hârtie.

Mă uit la imaginea pixelată a carnetului de conducere al unei femei. Bine, nu e o femeie-femeie, de vârsta mamei, ci o femeie tânără, studentă la facultate sau ceva de genul. Se scălămbăie, de parcă nu ar vrea să fie fotografiată. Are ochii umflaţi. Dar nimeni nu arată bine în pozele astea, nu? Până şi eu arăt în legitimaţia de liceu cu 5 kilograme mai grasă şi am ochii pe jumătate închişi, de parcă sunt pe punctul

să adorm.

— Ce mama dracului e asta? strig şi îmi aud inima cum îmi bubuie în urechi. Ce încerci să-mi *spui?*

— Ai o soră. O soră vitregă. E fata tatălui tău. O cheamă Shayna Lee Franklin, e chelneriţă în Hawaii şi are 20 de ani. O să fie aici la sfârşitul săptămânii.

— O *ce?* izbucneşte Cake.

— Ce înseamnă mai exact „o să fie aici la sfârşitul săptămânii”? întreb eu încet.

— Înseamnă că a fost de acord să-ţi fie tutore. Fiind sora ta vitregă, e cea mai apropiată rudă de sânge care poate să aibă grijă de tine. E… din familie.

Îmi zâmbeşte fals, de parcă ar fi cea mai bună veste din lume, deşi probabil că şi ea ştie că nu e.

Ţin hârtia aproape de ochi, de parcă în poză este ascuns un secret care poate fi descifrat doar dacă mă uit mai atent.

De fapt, chiar sunt câteva indicii.

Shayna Lee Franklin are părul negru şi cârlionţat, prins în coadă.

Shayna Lee Franklin are un nas puţin prea rotund la vârf şi ochi căprui.

Shayna Lee Franklin are o gropiţă în bărbie, care seamănă leit cu gropiţa mea din obraz.

E fata tatălui tău.

— Nu pot să cred, zic şi pare că niciunuia din cameră nu-i vine să creadă.

Am o soră şi ştiu că e adevărat, pentru că arată dracului *exact ca mine,* până şi pistruii de pe faţă sunt la fel.

Kiwi, avocado, Monty Python, abilitatea de a părea pe jumătate adormită în orice poză, deşi ai băut doi litri de cafea înainte, toate îmi sar în ochi din actul

acesta pe care scrie Statul Hawaii, strada Holamoana, numărul 1444, apartamentul 102, Honolulu, Hawaii. Sora mea vitregă are 52 de kilograme, e donator de organe şi permisul îi expiră pe 12 ianuarie 2025.

7 Zile, partea a doua

DUPĂ CE PLEACĂ KAREN, LaLa o duce pe Sarah la cumpărături şi, de îndată ce pleacă, toţi trei fugim în camera lui Thaddeus şi deschidem laptopul, pentru că, dacă e ceva ce adolescenţilor le place mai mult decât să sară la concluzii şi să stârnească dramă… păi, ce să zic, *nu* e nimic care să ne placă mai mult decât să sărim la concluzii şi să stârnim dramă.

Cake stă pe un scaun la biroul lui Thaddeus, chiar lângă el. Eu mă aşez pe pat, simt mirosul de băiat şi dau la o parte cămăşile şi cărţile sci-fi.

— Câte cămăşi din flanel ai mai exact, Thaddeus?

— 24, răspunde sec şi îşi trosneşte degetele. Să trecem la treabă. Sora sau tatăl mai întâi?

Cake se gândeşte puţin.

— Sora. Ştim unde e tatăl acum, dar sora e pe drum, aşa că trebuie să ştim ce ne aşteaptă. Tatăl nu pleacă nicăieri.

Se întoarce spre mine:

— Ai un *tată.* E *excelent.*

Ochii îi strălucesc de bucurie.

După felul în care zâmbeşte, zici că tocmai am primit un câine sau o brăţară nouă.

— *Cake.* E în închisoare. Hai să nu uităm asta, îi zic eu.

— Un mic detaliu, spune ea şi ridică din umeri.

— Hawaii, spun ca să schimb subiectul. Pe carnetul ei de conducere scria Honolulu.

Thaddeus caută printre nenumăratele pagini cu Shayna Lee Franklin, pe Facebook. Mă face să mă întreb câte Tiger Tolliver sau Gracie Tolliver n-or fi, toate variaţii ale mele.

Ce-ar fi ca una dintre ele poate să mi-o împrumute pe mama *ei.*

Mă holbez la tavanul lui Thaddeus. E acoperit cu postere: Minecraft, Wu-Tang, Thelonious Monk.

Am o soră. E chelneriţă. Are 20 de ani, ceea ce înseamnă că avea 4 ani când mama m-a avut pe mine.

Oare mama ştia despre ea? Pare cam urât să fii cu un tip căsătorit, mai ales cu unul care are un copil. Oare el *era* căsătorit când au fost împreună? De ce ar face mama asta? Poate că nu a ştiut, apoi a aflat şi de asta l-a părăsit.

Bonita i-a spus lui Karen că e posibil să existe o scrisoare. Poate acasă? Dar împărţeam totul. N-ar fi trebuit s-o găsesc până acum? La urma urmei, am găsit şi facturile neplătite.

Şi unde ar ascunde ceva de genul acesta, pe bune? O scrisoare în care să spună: *Dragă Tiger, scuze că te-am minţit toată viaţa, dar numele tatălui tău e Dusty Franklin şi ai o soră. Scuze că nu ţi-am zis despre ei!*

Începe să mă doară inima şi mi se face iar dor de mama.

Mă rotesc spre perete, ca Thaddeus şi Cake să nu îmi vadă lacrimile. Nu am crezut niciodată că o să devin aşa de bună la plânsul pe înfundate. Toată povestea asta cu tatăl nu merge cum speram.

Viaţa mea nu merge cum speram.

Imaginează-ţi cum e să îţi doreşti ceva mult timp,

cum ar fi să-ţi cunoşti tatăl, şi brusc se întâmplă, dar vine la pachet cu o grămadă de alte informaţii despre care nici măcar nu ştiai că o să ai nevoie, dar totul e aiurea şi unele chestii din poveste lipsesc şi nu reuşeşti să le pui cap la cap, dar nu asta e ce ţi-ai dorit?

Iar partea cea mai rea din lume este că nici nu mai vreau asta, pentru că a trebuit să pierd persoana pe care o iubeam cel mai mult, ca să aflu aşa ceva.

Închid ochii. Sentimentul ăla de gaură neagră se târăşte iar încet spre mine. Îmi ţin respiraţia ca să treacă.

O soră. Un tată în închisoare. Pa casă. Locuiesc cu nişte străini. Mama nu mai e. Nu mai suport.

În faţa ochilor îmi joacă luminiţe portocalii. Simt că sunt pe cale să explodez.

— Uite, stai, zice Cake.

Dar nu vorbeşte cu mine. Vorbeşte cu Thaddeus.

Expir încet tot aerul pe care îl ţineam în mine, ca Thaddeus şi Cake să nu observe. Mă doare capul.

Ei nu mai zic nimic. Îmi trag nasul şi îmi întind gâtul spre ei, ca să văd la ce se uită pe Facebook.

Această Shayna Lee Franklin zice că locuieşte în Boise, Idaho, nu Hawaii. Dar sigur e ea în poză, deşi pare mai fericită aici decât în poza din carnetul de conducere. Măcar în asta zâmbeşte şi are părul împletit, nu prins într-o coadă.

Sunt aproape numai poze pe profilul Shaynei Lee Franklin: explozii înceţoşate de oameni şi culori – mulţimi la festivaluri de muzică, baruri cu oameni strânşi ca să dea împreună shoturi pe gât, oameni cu ochii roşii şi feţele transpirate, cu pahare şi sticle în mână. Poze de la plajă, cu marea nesfârşită şi nisip şi puşti ireal de bine făcuţi, care poartă ochelari de soare

uriaşi şi se prostesc.

Se pare că sora mea are două lookuri: unul posomorât, cu faţa cenuşie, stând cocoşată la o masă şi ignorând camera, sau exaltată, cu gura larg deschisă şi ochii înflăcăraţi, în timp ce face semnul păcii sau al rockerilor, mereu cu o bere alături, cu un apus fantastic în spatele ei, purtând un tricou foarte scurt şi slipi de baie, cu cozile ude ieşindu-i de sub cască.

O arăta ca mine, dar clar nu se comportă ca mine.

— Mda, zice Cake. Interesant. În permisul acela nu zicea că are 20 de ani? Sigur are un buletin fals.

— Ăla e un… zice Thaddeus.

Se uită atent la ecran şi continuă:

— Are un piercing? întreabă şi arată spre buricul ei.

— Mişţoooo, răspunde Cake.

— Nu vă mai uitaţi aşa la sora mea, perverşilor, zic slab.

— Ce nostim. Cât de protectoare eşti deja, zice Cake.

Shayna Lee îşi face multe selfie-uri: cu grăunţe de nisip pe obraji, care se amestecă cu pistruii. Cu prietenii ei şi o mare de fete în bikini, cu brăţări pe gleznă şi tatuaje drăguţe cu fluturi sau modele pin-up.

Ea o să aibă grijă de mine? Fata asta care petrece non-stop?

— Nu mă simt bine, le zic. Mă simt ciudat şi pierdută. Pustiită.

Thaddeus nu mai caută:

— Nu pare aşa de rea. Ar fi putut să fie mult mai rău.

Cake îl fixează cu privirea:

— Mama ei e moartă şi tatăl ei, despre care nici măcar nu ştia că există până acum o oră, e în

închisoare. Cum ar fi putut să fie mai rău?

Thaddeus răspunde serios:

— Crede-mă, eu am văzut mai rău de atât.

Un spate rupt şi părinţi drogaţi. Tatăl meu e un beţiv care se află în închisoare. Sora mea vitregă petrece pe insula paradisului în bikini, bea bere şi se expune riscului de cancer de piele.

Bun *venit în noua ta lume,* zice gărgăriţa.

Oare aşa se simte când ai un atac de panică? Nu pot să respir. Mă simt ca pe ace, de parcă nu-mi găsesc locul în propria piele.

Fata asta de la Liceul Eugene Field, Janey Simpson, avea mereu atacuri de panică. Începea să transpire la ora de literatură în timp ce treceam prin *Catch-22* sau cine ştie ce altă carte scrisă de un tip alb şi bătrân despre chestii care n-aveau nicio treabă cu viaţa noastră de adolescenţi şi trebuia să se ducă la cabinet să stea întinsă. Părea o idee bună, aşa că am încercat şi eu o dată, pentru că, deşi îmi place să citesc, nu-mi place să vorbesc despre cărţi la oră, pentru că profesorii par că mereu te ascultă *cât de cât,* dar apoi încep să zică lucruri de genul „Bine, dar…” şi-ţi spun ce cred ei, adică ce trebuie să scrii tu la test şi cine naiba dă teste din *romane?* Ideea de a citi un roman sau o poezie e tocmai să vii cu ideile tale. Nu poţi să dai un test din asta. Poate că *ţie* ţi se pare că 800 de pagini despre o balenă sunt o metaforă a condiţiei umane, dar mie mi s-a părut plictisitoare toată povestea şi pun pariu că, dacă ai fi sincer cu tine, ai zice şi tu acelaşi lucru. E *o balenă,* pentru numele lui Dumnezeu. *800 de pagini?!*

Dar domnul Hoffmeister, de care chiar îmi place, nu m-a crezut. A clătinat din cap şi a zis: „Nu prea

cred, Tolliver. Stai. Jos.”

Brusc mi se face puţin dor de domnul Hoffmeister şi de ochelarii lui cu rama groasă şi de cămăşile de poliester şi de „Nu prea cred, Tolliver”. Câteodată, eu şi Cake îl vedeam la Cucaracha, unul dintre restaurantele noastre preferate, stând la masa de lângă fereastră, citind o carte groasă, bând un smoothie albastru şi mâncând pui cu chilii, iar Cake râdea, dar mie mi se părea adorabil şi interesant ca unui bărbat în toată firea să nu-i fie ruşine să bea în văzul lumii o băutură albastră pentru copii, plină de zahăr.

Cake mă mângâie pe păr.

— Of, Tiger, nu plânge. Adică, OK, e bine *să plângi,* dar serios, s-ar putea să se rezolve, OK? Ai o *soră.* O să aibă grijă de tine. Sigur e mai bine decât orice plasament.

Se întoarce spre Thaddeus:

— Fără supărare.

— O familie adevărată poate fi la fel de rea, dar să sperăm că nu e cazul, răspunde el şi ridică din umeri.

— Eşti un monument de speranţă, zice Cake.

Thaddeus ridică iar din umeri. Se uită iar la ecran şi mormăie:

— Cum naiba a ajuns tocmai în Hawaii?

Înghit în sec şi încerc să respir iar:

— Pe bune, ce naiba se întâmplă? Ce am făcut să merit asta? Cine e… *persoana* asta, *sora asta vitregă?* Ce dracului se întâmplă? Are ea faţă de mamă? De persoană care ar putea *să aibă grijă* de mine?

Thaddeus se uită în jur:

— Nu ştiu, zice el încet. Da, nu zic, e groaznic, viaţa ta chiar a fost oribilă în ultima săptămână. Şi nu

ştiu ce să zic despre tatăl tău, dar măcar o ai pe *ea.* Ai *ceva,* bine? Serios, ai zice că LaLa e o mamă bună dacă ai vedea-o la magazin? Ai zice că e doar o hipioată ciudată, cu toate ceaiurile ei şi fustele colorate şi mai ştiu eu ce căcaturi, dar e drăguţă. Asta e tot ce contează pentru mine. Şi adevărul e că…

Nu mai zice nimic şi începe să-şi zgândăre unghiile roz. Umerii i se lasă brusc.

— Adevărul e că oricum nu ai de ales. Ţi-e rudă de sânge. Statul te va da unei rude de sânge orice s-ar întâmpla. Chiar dacă nu i-ai cunoscut niciodată şi chiar dacă…

Privirile ni se întâlnesc:

— … te bat de te căci pe tine şi-ţi rup spatele. Cine ştie? Poate păpuşica asta se va dovedi o tipă de treabă.

Cake se încruntă. Mă întreb ce părere are despre ce a zis Thaddeus, dacă i se face la fel de rău de la stomac ca mie.

— Are dreptate, Tig, zice ea oftând. În fond, ce altă şansă ai? Măcar o să rămânem împreună şi o să pice faza cu Sierra Vista, nu?

— De fapt, nu ştii dacă o să rămână aici, zice Thaddeus încet. Sora ei ar putea s-o ducă oriunde. E familia ei.

Inima mi se strânge.

Maşina LaLei se aude pe alee.

— OK, le zic. Nu contează. Renunţ. Sunt ruptă de oboseală. Mă duc să mă culc.

Îi las acolo şi merg spre camera pe care o împart cu Sarah. Mă simt de parcă aş cântări un milion de kilograme.

Aş vrea să rog pe cineva să mă ia în braţe sau să

mă ţină strâns sau să-mi spună că totul va fi bine şi că pot să am încredere, dar singura persoană care ar putea să facă asta nu mai e, nu mai e, nu mai e.

Aşa că îmi trag pătura peste cap şi o sun iar şi iar şi iar, oriunde ar fi, doar ca să-i aud vocea.

UITE CARE SUNT LUCRURILE la care te gândeşti când îţi moare mama:

O să te viziteze? Ştii tu, gen să *apară?*

Ai văzut filme aşa, în care morţii le ies în cale celor vii ca să îi consoleze. Poate să îi şi sperie, dacă persoana vie a fost rea.

Nu crezi că ai suporta să se întâmple asta, adică în timp ce te speli pe dinţi şi scuipi pasta în chiuvetă să o vezi brusc pe mama ta în oglindă, obosită, fantomatică. Cu buza spartă, cu ochii înceţoşaţi.

Poate că, dacă ţi s-ar arăta într-un vis sau ceva de genul acesta, ar fi mai bine.

Ai citit odată o carte despre o fată care a călătorit prin timp şi spaţiu ca să-şi găsească mama moartă, iar când a găsit-o, mama i-a zis pur şi simplu: „Nu vreau să mă întorc”.

Adică, pe bune, ce dracului de fază e *asta?*

Te gândeşti că trebuie să fi existat un motiv pentru care s-a întâmplat asta, dar nu înţelegi care e.

Cum poate un creier… să explodeze pur şi simplu? Nu era bolnavă. O durea capul. O simplă migrenă.

V-aţi certat în maşină din cauza balului, v-aţi certat la telefon din cauza rochiei, i-ai zis nişte lucruri oribile, i-ai ignorat mesajele, ai sărutat un băiat în loc să mergi acasă şi, în acele ore, în acele minute, în acele secunde, mama ta *exista* şi acum *nu mai există.*

Nu poţi să respiri când te gândeşti la toate astea, la faptul că poate a existat o secundă în care i-a fost aşa de frică ştiind că e singură şi că moare şi ultimul lucru pe care i l-ai spus tu n-a fost *Te iubesc,* ci *De ce nu poţi să mă laşi dracului odată în pace?* Şi că poate tocmai la cuvintele astea se gândea când s-a întâmplat.

Simţi cum ţi se zdrobeşte pieptul când te gândeşti la cât de frică trebuie să-i fi fost.

La faptul că ultimele lucruri pe care le-a auzit au fost răutăcioase şi au venit de la tine. De *la fiica* ei.

Niciodată, niciodată, niciodată, niciodată, niciodată, niciodată nu o să mai poţi să schimbi asta.

Vina care te copleşeşte e fierbinte şi te face să te simţi foarte, foarte mică. Senzaţia de ciment ud te cuprinde iar, te apasă. Gărgăriţa plânge cu sughiţuri.

În ultimele minute de viaţă, mama ta s-a gândit probabil că *o urăşti.*

Gaura neagră freamătă. Aşteaptă. E înfometată.

7 Zile, 10 ore

TOT AMESTEC IAURTUL DIN BOL, încercând să fac să pară că am mâncat ceva, dar nu cred că o păcălesc pe LaLa.

— E ceva despre care vrei să vorbim, Tiger? E mult, un tată şi o soră deodată.

Aseară m-am gândit să-i dau un mesaj pe Facebook Shaynei Lee Franklin. Să-i trimit o cerere de prietenie. Mi s-a părut ceva ce ar face surorile. Mâna mea a planat deasupra butonului „Add Friend” mult timp.

Dar nu i-am scris şi nici nu i-am trimis cerere de prietenie. Am observat că nici ea mie. În plus, ce aş fi putut să-i zic? *Bună. Acum, că mama a murit, tu ai grijă de mine. Apropo, tata e marfă?*

Totul e atât de complicat şi aş vrea s-o întreb pe mama ce să fac sau cum să mă simt.

Dar nu pot.

Au trecut şapte zile. Zece mii şase sute optzeci de minute.

LaLa încă se uită la mine. Schimb subiectul:

— Cum rămâne cu şcoala? Mă întorc la şcoală? E marţi. Ce-ar trebui să fac toată ziua?

Şi mâine, şi poimâine, şi toată săptămâna. *Toată viaţa.*

Thaddeus intră în bucătărie şi îşi pune nişte cafea într-un termos.

— Nu cred că e cea mai bună idee, zice LaLa şi ezită puţin. S-ar putea să fie copleşitor. Poate că ar trebui să mai aştepţi. Oricum, mai sunt doar câteva săptămâni, nu?

— Trei, spun eu.

Şcoala se termină peste trei săptămâni, aşa cum se întâmplă mereu, cu balul organizat de Ziua Eroilor la Liceul Eugene Field, cel la care trebuia să merg cu Kai Henderson. Singurul motiv al rochiei pe care o port chiar acum.

Poate că mi-ar face bine să mă întorc. O să fiu cu Cake. O să am rutina mea. Sunetele, dulapurile vechi, cele pe care or să le înlocuiască vara asta, care scârţâie şi când le deschizi, şi când le trânteşti ca să le închizi. Or să ne dea tuturor pupitre transparente în loc de dulapuri.

Elevi care vorbesc, staţia care pârâie, mirosul

diferitelor tipuri de şampon, parfum şi apă de colonie, amestecate cu hormoni şi angoase de adolescenţi şi care formează astfel un miros specific şi deloc plăcut în perioada pe care toată lumea o numeşte „Cei Mai Buni Ani Din Viaţa Ta”.

Dacă rămân aici, o să stau în pat, cu ochii în tavan. Sau pe canapea, cu ochii la televizor. Sau o s-o privesc pe LaLa cum se uită la mine cu zâmbetul ei atât de trist. Nu cred că pot să suport asta.

— Aş putea s-o duc eu în drum spre serviciu, zice Thaddeus. Las-o. Nu e prizonieră aici.

LaLa se încruntă:

— Lasă-mă să-i dau un mesaj lui Karen.

Mă uit fix la Thaddeus:

— Stai puţin, *tu* de ce nu mergi la şcoală? Nu ai încă 18 ani.

— O să fac în curând. Peste câteva luni. Şi fac cursuri la distanţă.

Bea o gură de cafea şi zâmbeşte larg:

— Eu şi şcoala nu ne înţelegem prea bine.

LaLa îşi ridică privirea din telefon.

— A zis că e în regulă. N-ai de ce să nu te duci, dacă te simţi în stare de asta.

— Pe cai, zice Thaddeus şi zăngăneşte cheile de la maşină.

— Stai aşa, dă-mi voie să-ţi pregătesc ceva pentru prânz. Şi nu ai vrea… să-ţi schimbi hainele?

Mă uit la rochia mea. Deja începe să se jerpelească şi să îi iasă nişte fire la tiv, dar nu pot s-o dau jos. Pur şi simplu nu pot.

— Nu, îi răspund. Sunt bine aşa.

Începe să se agite cu nişte felii de pâine şi caşcaval, dar mi se face rău numai când mă gândesc la

mâncare.

— Nu, e în regulă, îi zic repede. Nu trebuie să-mi dai nimic. Oricum Cake are mereu în plus.

Ies din bucătărie înainte să apuce să zică ceva şi îmi iau ghiozdanul din dormitor. Thaddeus deja mă aşteaptă în maşină.

În timp ce Thaddeus conduce, mă uit pe geam la plopi şi la copacii mesquite, la kilometri întregi de garduri pentru vite, la munţii care par nişte triunghiuri de argilă pe cerul infinit şi albastru. La norii grăsuni şi pufoşi, ca de bumbac, care nu par să se clintească. O mică parte din mine, o fărâmă, se deschide odată ce ies din casă, cobor din pat, mă urc în maşină şi mă pun în mişcare. Pot să respir. Oi fi într-o rablă, dar măcar în ea pot să respir.

Trecem pe lângă cafeneaua mamei lui Grunyon şi pe lângă Groapă. Acum nu e nimeni acolo acum, pentru că toată lumea e fie la şcoală, fie la serviciu, dar la ora 15:00 o să se umple de skateri, de trupuri care se lansează în aer şi aterizează, de privitori.

— Mergi acolo? întreabă Thaddeus.

Dau din cap:

— Da. Dar nu mă dau pe skate. Doar privesc.

Mă uit la mâinile mele, pe care le ţin îndoite peste burtă, îmi întind degetele şi mă gândesc la Fulger, skate-ul pe care mi l-a luat Andy acum mulţi ani, la senzaţia în palme a benzii de aderenţă, în timp ce el îmi arăta cum să mă dau pe placă. Îmi tresaltă cumva dintr-odată picioarele doar când mă gândesc la skateboard? De parcă ar avea voinţă proprie? De parcă îşi aduc aminte de cele câteva momente în care m-am simţit uşoară şi liberă, frumoasă şi promiţătoare? De

cele câteva momente în care eram doar o puştoaică?

Înainte să-mi rup mâna şi mama să nu mă mai lase.

Scutur tare din cap. Nu contează. Acum sunt bucăţi. O adunătură de membre fantomatice, ţinute împreună doar de lacrimi.

Îi dau un mesaj lui Cake: *Vin la şcoală. Ne vedem la dulapul meu.*

Ce? Wow, OK.

Thaddeus se uită în jos, la telefonul meu:

— Prietena ta, de ieri? Aia înaltă?

— Da. De ce? Ţi-a plăcut de ea? zic eu şi-mi întorc telefonul.

— Nu! Adică nu că n-ar putea să-mi placă, pare cool şi toate cele. Doar că…

Ezită:

— Nu… prea ştiu cum merg lucrurile astea. N-am avut niciodată o prietenă.

Roşeşte. Eu oftez:

— Nici eu nu sunt chiar un monument de înţelepciune. Nici eu n-am avut niciodată un prieten, aşa că bănuiesc că dacă eşti drăguţ şi relaxat, e tot ce contează.

Thaddeus se uită la mine amuzat:

— Foloseşti cuvinte ciudate. Monument de înţelepciune. Care-i faza?

Când eram mică şi începeam să-mi bag nasul unde nu-mi fierbea oala, mama zicea Să *nu se audă nici musca.* Când puneam prea multe întrebări şi nu mai voia să răspundă, zicea: *Ce sunt eu? Un monument de înţelepciune?* Avea câte o zicală pentru orice.

Avea.

Îmi muşc buza:

— Niciuna. E doar o expresie pe care am auzit-o.

— În fine, fetele spun mereu că vor băieţi drăguţi, dar după aceea se uită la boi, aşa cum face mama. Când eram mic, mereu zicea: „Ăsta e diferit Ăsta e drăguţ”. Niciodată nu era aşa. Pe bune, de ce nu putea doar să aibă grijă *de mine?*

Mă uit la el.

Thaddeus e destul de frumuşel dincolo de claia de păr şi de şapca aia pe care toţi băieţii se încăpăţânează să o parte mereu, deşi nu fac niciun sport şi nici nu se uită la vreunul. Şi pare să aibă şi ceva muşchi, nu că ar conta, dar cine-şi poate da seama pe sub cămăşile alea lălâi din flanel şi tricourile largi pe care le poartă mereu?

Strâng cu putere între degete dantela de la rochie. Cine sunt eu să-l judec pe Thaddeus pentru cum se îmbracă? Bănuiesc că toţi avem costumele noastre, armurile noastre.

— Îmi pare rău pentru mama ta. Dar jur că nu toate fetele se uită după boi, zic eu şi mă încrunt, pentru că, pe bune, Cake fix asta a făcut.

Cu Troy, tipul ăla din Sierra Vista. Şi nici Kai nu e cine ştie ce comoară.

Thaddeus încetineşte, ca să lase nu ştiu ce prepeliţă să treacă drumul:

— E greu să mă apropii de oameni. Din cauza vieţii mele. Am o mulţime de probleme… Gen, dacă mi se pare că oamenii sunt supăraţi pe mine, încep să… fac tot felul de chestii. E greu de explicat.

Nu-şi ia ochii de la prepeliţă.

În faţa noastră se iveşte parcarea Liceului Eugene Field, văd deja elevii care zumzăie în zare, cară ghiozdane în spate, stau ciorchine în jurul copacilor şi

lângă fântâna veche şi crăpată unde se află şi statuia lui Eugene Field, care ţine o carte şi un creion la piept. A fost un poet faimos şi a scris rime ciudate pentru copii.

Thaddeus parchează:

— Frate, şopteşte. Nu mi-e deloc dor de liceu.

Stăm acolo şi ne uităm cum încep elevii să intre.

Stau cu mâna pe mânerul portierei. Pot să-i spun lui Thaddeus să plecăm, să mă ducă înapoi acasă, la patul meu, la pustietate. Sau pot să ies şi să mă topesc în marea de elevi, mai singură decât eram în urmă cu opt zile, ultima dată când am fost aici.

Acum sau niciodată. Deschid portiera.

— Ne vedem mai târziu, îi zic. Mersi.

— Succes, răspunde Thaddeus în timp ce cobor.

Mă concentrez pe uşile duble care dau în şcoală, încercând să merg drept până acolo. Dacă reuşesc să ajung pe hol, la Cake care mă aşteaptă lângă dulap, totul va fi bine.

În jurul meu, elevii se îmbrâncesc şi glumesc, se uită la telefoane, râd.

Mă uit panicată în jur, dar nu îl văd pe Kai. Mai întâi mă simt uşurată, dar după aceea îmi dau seama că o să fie la ora de bio.

La masa de laborator unde stăm împreună, pentru că suntem parteneri.

Bio e a doua oră. Prima este ora doamnei Perez.

Ultima dată când am vorbit cu Kai a fost când l-am sunat şi am fost rea şi l-am făcut să plângă. Mă întreb ce o să-mi zică. Cum o să se comporte.

Poate că nu a fost o idee chiar aşa de bună. Stomacul începe să mi se strângă.

Cake nu e lângă dulap. Îi dau mesaj. *Unde eşti?*

Întârzii. Nu m-am trezit! Scuze! Ne vedem la prânz, bine?

Introduc codul de la lacăt şi mă prefac că mă uit după ceva înăuntru. Iau un caiet, doar ca să am ce să ţin în mână.

În spatele meu, totul a amuţit. Inima începe să-mi bată cu putere.

Şoapte. *Mama ei a crăpat. Cred că a fost trimisă la un orfelinat.*

Doamne, ce poartă?

Nu sunt genul de fată cu mulţi prieteni care la şcoală vin s-o ia în braţe după o tragedie uriaşă. Nu că viaţa mea ar fi nasoală, dar bănuiesc că s-ar putea şi mai bine. O am doar pe Cake, care acum nu e aici. Viaţa mea deja mică se face din ce în ce mai mică.

Mai cotrobăi prin dulap şi iau un pix, ca să par ocupată. Degetele îmi tremură.

Încerc să nu mă uit la poza din dulap cu mine şi cu mama; uitasem de ea şi, în graba de a nu o mai vedea, trântesc uşa un pic cam prea tare.

Când mă întorc, un grup de elevi se holbează la mine. La rochie. La #fataorfana.

M-am *săturat* de asta atât de tare, încât mă întorc la ei şi strig: *Ce vreţi?* Mă uit cum se îndepărtează rapid.

Mă simt mai bine când ţip. Când sperii oameni. Mă îndrept spre prima oră.

Cu fiecare pas devin din ce în ce mai greoaie. Mă gândesc la banca de la prima oră, cu Selfie Kelsey şi nu-mi-pasă-Rodrigo şi timida Tina şi oribila de Lupe Hidalgo. Toţi uitându-se la mine. Sau, şi mai rău, *nepăsându-le.* Mă gândesc la cum o s-o ascult pe doamna Perez turuind la tablă sau la cum o să stau

lângă Kai la bio şi la cât de oribil o să fie şi deja am atât de multe lucruri oribile în mine chiar în acest moment.

Nu mai suport atâta oribilitate. Sunt plină până peste cap de oribilitate. A fost o greşeală cumplită.

Sfinte, acum chiar *sunt* ca Janey Simpson şi nu mă simt bine deloc. Mă panichez şi transpir. Trebuie să ies de-aici.

Îmi arunc caietul şi pixul într-un coş de gunoi. Încep să măresc pasul, cu ochii ţintă pe uşa de la capătul îndepărtat al holului. Dacă ajung până acolo, dacă ajung acasă, acasă *la mine,* totul o să fie bine, o să pot să mă ghemuiesc în pat, să-mi pun căştile şi s-o aştept pe mama să se întoarcă cu Livromobi…

Brusc, faţa mea e plină de lacrimi.

N-o să fie nimeni acolo. *Evident.*

Ar trebui să-mi fac pe mână un nenorocit de tatuaj cu asta, ca să-mi aduc aminte mereu: Acum n-am rămas decât *eu.*

— Tiger! Tiger Tolliver!

Walrus Jackson mă prinde din urmă, apăsându-şi cravata albastră pe piept şi respirând greu:

— Tiger, ce repede alergi. Te-ai gândit vreodată să te apuci de atletism? Cred că o să te recomand antrenorului Archer. Dumnezeule mare, nu mai pot.

— Uitaţi-vă la sânii mei, domnule Jackson. Chiar credeţi că aş fi potrivită s-o iau la goană pe pistele de atletism? Uitaţi ce e, trebuie să plec.

Mi se pare că văd o urmă de zâmbet pe faţa domnului Jackson.

— Tiger, nu am voie să mă uit. La tine. Sau la orice altă fată. Hai să trecem peste.

— Pot să plec, vă rog? Chiar trebuie să plec, insist

eu.

— Imediat, zice domnul Jackson ferm. M-a sunat asistenta socială care se ocupă de tine şi mi-a zis că te întorci azi. Să înţeleg că nu merge prea bine? Ar trebui să facem un plan pentru revenirea ta, cred. Să luăm lucrurile încet. Cu paşi mici. Poate să stai doar o jumătate de zi la început. Lucruri de genul ăsta. Cum ţi se pare? Uite. Poate ăsta ar fi un bun început.

Îmi întinde un flyer. Scrie „Marţi/Vineri, Ora 16:00, Sala 322, Eugene Field, *GD".*

— GD? Ce-i asta? întreb.

— Grupul Durerii. Pentru adolescenţi. Încercăm să-i găsim un nume mai potrivit, zice el zâmbind. Înţeleg că a fost început înainte să ajung eu aici, când au fost nişte probleme. Dar acum eu mă ocup de el.

Când au fost nişte probleme. Eu şi Walrus Jackson ne uităm unul la altul. Se referă la momentul în care s-au sinucis cei trei elevi. Aha.

— Cum îţi *e,* Grace?

Şi pentru că îmi foloseşte numele adevărat, mă gândesc că vrea să zică: *O să te sinucizi, Grace? Ce-o să alegi, vene, ştreang, pistol?*

Ne uităm unul la celălalt o secundă care pare să dureze o veşnicie.

Adulţii mereu spun că vor să le zici cum te simţi, dar când o faci de obicei îţi spun să încerci să te simţi *altfel,* într-un fel care presupune mai puţină muncă din partea lor. Pun pariu că în Grupul acesta al Durerii toată lumea spune cum se simte şi Walrus Jackson vine cu lucruri de genul: „Şi dacă am încerca *asta?",* „Sau *ailaltă?"* Probabil îşi desenează sentimentele cu creioane colorate.

Ar fi bine dacă cineva ar spune măcar o dată:

„Fato, situaţia e de cel mai mare *căcat* şi n-o să ieşi din ea prea curând. Aşa că uite cum poţi să te împrieteneşti cu întunericul”.

Cam ca la priveghiul mamei, când Mae-Lynn Carpenter a spus că de-acum încolo totul o să fie nasol rău de tot pentru mine. *Marea Nasoleală.* Măcar ea a fost sinceră.

Simt cum îmi pierd vocea.

— Mama *a crăpat.* Cum credeţi că îmi e?

Lui Walrus Jackson i se înmoaie privirea.

Jur pe ce am mai sfânt, cineva ar trebui să scrie un manual despre cei care mor sau despre moarte şi, dacă o să fiu eu persoana aia, Capitolul 1 o să fie: NU plânge când a murit cineva apropiat persoanei din faţa ta, pentru că o s-o faci să se simtă vinovată sau furioasă. *Tu* nu ai pierdut nimic.

Îmi strâng palmele în pumni la spate şi mototolesc flyerul cu Grupul Durerii, ca să nu vadă Walrus Jackson.

Respiră adânc:

— Eşti bine-venită la noi în grup, Grace. Cred că te-ar ajuta, dar nu vreau să te forţez.

— Cine sunt ceilalţi copii din grup? Pentru că mi-ar plăcea să ştiu ce altă persoană din şcoala asta se mai îneacă într-o mare de lavă a durerii, pentru că n-am văzut nicio astfel de persoană azi-dimineaţă, când toată lumea şuşotea şi chicotea despre asta… despre *rochia* asta şi despre *mama.*

Şi uite-aşa, cu colţul ochiului, încep să observ că elevii trag curioşi cu ochii la mine prin geamurile rotunde de la uşile claselor. Trebuie să ies de-aici.

Încep să merg înainte ca domnul Jackson să apuce să mai zică ceva, cu braţele pe piept, numărând plăcile de gresie alb cu negru ca să nu plâng iar. Dacă domnul

Jackson mă strigă, nu pot să-l aud. Sunt prea multe valuri care mi se sparg în creier.

Împing uşile duble cu cât de multă putere pot, iar lumina soarelui aproape mă orbeşte. Când îmi pun mâna la frunte ca să-mi protejez ochii şi sper să văd o cărare magică sau o rază de lumină care să-mi spună încotro s-o apuc, îl văd pe Thaddeus Roach, care se sprijină de fântâna goală din curtea Liceului Eugene Field. Ridică mâna spre mine, un fel de salut trist:

— M-am gândit eu că poate n-o să meargă, aşa că am rămas aici, pentru orice eventualitate.

Când îmi deschide portiera, zâmbeşte larg:

— Se pare că vii la serviciu cu mine.

Pentru prima dată în mai bine de şapte zile, simt un fior de bucurie şi relaxare. Alerg în jos pe treptele de la intrare şi arunc flyerul cu GD mototolit la coşul de gunoi.

7 zile, 11 ore

CÂND NE SUIM ÎN MAŞINĂ, Thaddeus îmi spune că a avut un presentiment.

— Mersi, îi zic. Am simţit brusc că nu mai pot să respir. Am simţit asta des în ultima vreme. Nu pot să îmi imaginez de ce. Hmmm…

Mă prefac că mă gândesc serios şi bat uşor cu degetele în bărbie.

Thaddeus se strâmbă la mine:

— Nu trebuie să fii amuzantă, Tiger.

Închid gura şi încep să mă uit pe geam la deşert şi la munţi, la cerul atât de strălucitor. Închid ochii şi las sunetul roţilor pe asfalt să mă adoarmă. Dacă sora

mea nu vrea să stea aici? Poate să mă ia pur şi simplu în Honolulu, fără drept de apel? Sau, pe bune, oriunde vrea? Nu am mai locuit niciodată altundeva, nu am mai fost niciodată altundeva. Mama s-a mutat aici din Albuquerque după cine ştie ce s-a întâmplat cu *Dusty Franklin,* cu mine foindu-mă în burta ei, şi asta a fost.

Tot mi se pare ciudată ideea că am un tată. Că există. Că e undeva acolo.

Şi că nu a încercat niciodată să mă găsească.

Până să-mi dau seama, îi dau un mesaj lui Karen, asistenta socială.

Bună. Tata a zis ceva? Despre mine? Când i-ai zis?!

Răspunde imediat: *Credeam că eşti la şcoală azi.*

Nu a ieşit chiar cum trebuia.

OK, scrie ea, după care: *Dusty a părut oarecum marcat de veşti. După cum îţi poţi imagina. A transmis condoleanţe.*

El a folosit cuvântul ăsta, condoleanţe, *sau asta zici tu?*

El l-a folosit. Chiar i-a părut rău să audă de mama ta, scrie Karen.

Tatăl meu, Dusty, a folosit cuvântul *condoleanţe*. Îmi place asta. Mă face să cred că poate la un moment dat i-a plăcut să citească, că poate într-o zi o să avem în comun şi altceva în afară de câteva asemănări celulare.

A întrebat ceva despre mine? Gen, cum sunt? Vrea să mă vadă?

Karen tastează.

Poate că nu e cel mai bine să vorbim despre asta prin mesaje. Pe termen lung, Tiger, poate că *ar fi bine să mergi la terapie. Să mergeţi toţi. Orice s-ar întâmpla.*

Cu toţii? întreb eu.

Tu şi sora ta. Poate şi tatăl vostru cândva. Va trebui să învăţaţi să trăiţi împreună dacă vreţi să meargă, Tiger. O să ajungă aici în curând.

Sora mea o să ajungă aici în curând.

Stomacul mi se întoarce pe dos. Nu a mai trebuit să învăţ să trăiesc cu altcineva în afară de mama şi mă simt copleşită şi mi se pare nedrept că trebuie să învăţ să trăiesc *fără ea* în acelaşi timp în care trebuie să învăţ să trăiesc *cu* o străină, mai ales când că e vorba de o soră apărută de niciunde, una cu cercel în buric.

Vorbim curând, scrie Karen. *Acum sunt cu un alt client.*

Şi cuvântul „client” mă doare. Mă afund mai mult în scaun. Thaddeus dă drumul la radio, nu ştiu ce post de muzică hip-hop. Închid ochii. *Cause when I was low you was there for me/ And never left me alone because you cared for me...*

Îmi frec ochii cu mâinile:

— Thaddeus, cât mai avem?

Îmi iau mâna de la ochi şi clipesc. Mă doare capul foarte tare. Sunt atât de obosită. Mergem pe un drum de ţară lung şi prăfuit spre o arcadă enormă din fier şi lemn, unde se văd cai galopând. Revin în poziţie normală şi inima începe să-mi bată cu putere.

— Serios? Aici?

Se opreşte la poartă, introduce un cod şi poarta se deschide. Thaddeus intră în parcare şi parchează maşina.

— Da, zice rânjind. Aici. Îmi place la nebunie. E locul meu preferat. Hai, ieşi. Nu mai avem timp.

N-aş fi ghicit nici într-un milion de ani că Thaddeus lucrează la ferma de cai a lui Randy Gonzalez. În jurul

parcării sunt câteva rulote albe şi lunguieţe şi nişte clădiri în josul drumului, lângă o hacienda gălăgioasă, vopsită în culori trandafirii.

Ies din maşină.

Thaddeus vine lângă mine.

— Ascultă, zice încet.

Nu ştiu la ce se referă, aşa că aştept în aerul tăcut şi nemişcat al deşertului. Stăm acolo atât de mult, într-o linişte atât de profundă, încât încep să mă agit. Simt iar senzaţia de ciment ud. Cântecul de la radio despre mama cântăreţului m-a întristat şi vreau să mă întorc la LaLa acasă, în patul meu. Să dorm încă o mie de zile.

Apoi aud.

Începe încet, în depărtare, un sunet slab, ca un ecou, ca ploaia sau ca un tunet înăbuşit.

Sunetul slab al copitelor care tropăie pe pământ.

Apoi apar dintr-un nor agitat de praf auriu şi strălucitor, vin pe lângă gard într-un grup ordonat, cu coamele în vânt, cu muşchii fremătând. Un mozaic de gri cărbune, maro pământiu, alb imaculat, negru ca abanosul. Par scoşi dintr-o carte fantasy, un film magic, un vis. Caii pe care mama i-a iubit dintotdeauna.

Rămân.

7 zile, 11 ore, 50 de minute

THADDEUS MĂ DUCE ÎN INTERIORUL uneia dintre rulotele albe şi se aruncă în spatele unui birou vechi. Începe să verifice mesajele vocale pe un telefon uriaş, care luminează intermitent. Pare să se simtă ca acasă,

se plimbă cu scaunul de colo-colo, ia notiţe, apasă butoane.

Mă duc la fereastră. Geamul e încălzit de soare. De aici pot să-i văd, sunt în ringul rotund, merg la trap şi la galop.

Prima dată când mama a oprit pe marginea drumului ca să-mi arate caii, eram mică şi cam speriată. Mi se păreau aşa de mari atunci. O plăceau pe mama şi o lăsau să-i mângâie şi să le dezmierde coama. Uneori mă ridica în braţe, ca să-i pot mângâia şi eu. Aveau părul încălzit de soare şi mătăsos.

Caii ăştia, cei din ring, par oarecum volatili. Introvertiţi. Dau din copite în grajd, fornăie, îşi flutură cozile.

Când îi privesc, mă simt puţin mai vioaie decât am fost dimineaţă. Sunt gata să facă ceva, să *se mişte.*

Doi bărbaţi şi o femeie intră în ring. Poartă cizme şi caschete şi au sfori şi ceva care seamănă cu un fel de bici.

Lucrează cu caii, îi pun să meargă la trap şi să facă exerciţii. Thaddeus dă nişte telefoane şi după aceea aduce cafea pentru amândoi, de la un aparat din colţul camerei. Îmi întinde o cană şi vine lângă mine, la fereastră.

— Sunt frumoşi, nu? Îmi place la nebunie aici. E mult mai bine decât la magazinul alimentar la care am lucrat înainte. Ştiu că nu e cine ştie ce fază să lucrezi într-o rulotă, dar vorbesc la telefon cu oameni din toată lumea. Domnul Gonzalez e destul de faimos. Are şi câţiva cai arabi pursânge, care sunt destul de speciali. Ştiai asta?

Clatin din cap că nu.

Se întinde şi cască:

— Mă duc în clădirea principală să-mi iau un sandvici. Vrei să vii sau îţi aduc ceva aici?

— Nu mi-e foame. Te aştept aici.

După ce pleacă, telefonul meu vibrează. E Cake.

Ce s-a întâmplat???

Cred că nu eram pregătită. Thaddeus m-a adus la lucru cu el. La fermă. Cu caii.

Ce tare! Hei, care e numele complet al mamei tale? Şi data ei de naştere? Vreau să mai caut câte ceva.

Anul trecut, eu şi mama am făcut singure tortul de ziua ei, o chestie cu trei etaje şi plină de cocoloaşe, fiecare etaj o culoare diferită: roşu, verde, albastru. A fost delicios şi dezgustător în acelaşi timp. A mâncat două felii una după cealaltă, apoi a oftat fericită. „Sunt atât de bătrână”, mi-a zis atingându-mă pe obraz. „O să ai grijă de bătrâna ta mamă într-o zi? O să-mi faci ceai? O să-mi pui o pătură pe picioarele decrepite?”

„Normal că nu”, i-am răspuns eu şi mi-am mai tăiat o felie de tort. „O să fiu în oraş cu toţi iubiţii mei, din bar în bar. N-o să am timp de oameni bătrâni, ca tine.” Zicând acestea mi-am fluturat părul cum făcea Selfie Kelsey Cameron la prima oră.

Mama a râs.

Ziua mamei pică între Ziua Recunoştinţei şi Crăciun şi îi place să zică: „Petrec două luni din an îngrăşându-mă 5 kilograme şi alte 10 încercând să le dau jos”.

Îi zic lui Cake data naşterii şi numele complet al mamei, June Frances Tolliver.

Şi apoi mă întreb: acesta o fi numele ei adevărat? Poate nici nu e.

Nu ştiu nimic despre copilăria ei, în afară de faptul

că îi plăcea să călărească şi că s-a dus la facultate şi că părinţii ei au murit şi că s-a făcut bibliotecară.

Mă uit iar la telefon. Cake scrie ceva…

Super. Trebuie să plec. Repetiţie. Te sun mai târziu.

Mă aşez la biroul lui Thaddeus şi mă uit la calculator. Pe ecran apare profilul lui de Facebook. Poze cu el şi cu nişte băieţi, făcând semne de rockeri şi cântând la chitară. O fetiţă cu părul de aceeaşi culoare ca al lui, într-un costum de baie galben, într-o piscinuţă roz. Probabil sora lui. Descrierea zice „Jax cică-ie sirenă”. Mă uit mai atent. Pe fundal, în spatele piscinuţei, se văd aruncate pe jos doze de bere. Un câine negru şi slăbănog în lanţ. Jucării de plastic rupte.

În căsuţa de căutare tastez *Shayna Lee Franklin.*

Aloha, prieteni şi iubiţi. A fost genial. Sunt pe cale să-mi iau zborul spre necunoscut. Mă aşteaptă aventura şi o viaţă nouă.

Inima îmi bate cu putere. Văd poze cu nori pufoşi, făcute de la geamul unui avion. Un selfie cu sora mea pe scaun, cu cerul albastru şi norii în spatele ei, ochii larg deschişi, creionaţi cu dermatograf. O bandană roşie peste părul negru. Gloss roz pe buze. Un zâmbet în colţul gurii. E aşa de frumoasă.

Ai un suflet mumos, Shay!!!! Te iubesc!!!!

Misterioase sunt căile Universului, scumpo, o să ne fie dor de tine pe plajă.

Să te întorci repede şi să ne povesteşti aventura ta.

Un suflet mumos. Sora mea are un suflet mumos.

Tastez: *Cât durează zborul din Honolulu în Tucson?*

Opt ore şi zece minute, o escală.

Căcat.

Thaddeus se întoarce cu o farfurie de carton pe care sunt un sandvici şi nişte chipsuri. Îmi întinde farfuria, dar scutur din cap.

— Numai piele şi os, bombăne el. Curând o să devii numai piele şi os, fato.

Se uită la calculator şi vede pagina de Facebook deschisă.

— A, serios? E nouă?

— Da, e pe drum. A pus poze din avion şi tot tacâmul, zic eu. Thaddeus clipeşte.

— O să fie bine, spune şi începe să ronţăie un cip de cartof.

Mă uit la modul în care se aşază pe celălalt scaun, încet şi atent. Mă gândesc la sora lui mai mică, Jax, în curtea ei murdară, în piscinuţa ei roz.

— Thaddeus, ce s-a întâmplat? Adică, ştii tu, după chestia aia. Cu spatele tău.

Are vocea stinsă şi ţine ochii în farfurie, mutând chipsurile de colo-colo cu un deget.

— Tatăl meu vitreg a încercat să spună că am căzut pe scările blocului, dar doctorii se prind de chestiile astea, ştii? Nu sunt proşti. Mereu mă… mă lovea şi tot felul de chestii. Mai ales când nu era mama acolo. Zicea că am căzut din pat sau mai ştiu eu ce. L-au băgat la închisoare. El şi mama nu erau căsătoriţi atunci oricum şi pe ea au trimis-o la dezintoxicare, că era praf. Amândoi erau praf mereu. Şi statul m-a luat. Mama a renunţat la mine. După aceea s-au împăcat şi au făcut-o pe Jax.

Vocea îi tremură.

— Uite, mai ştii cum am zis mai devreme, că am probleme? Nu pot să fiu atins, pentru că mintea mea crede că o să fiu rănit iar. Are sens? De-aia nu pot să

merg la şcoală. Prea multe căcaturi, se ţipă prea mult şi toţi mă fac sărac şi în toate felurile, ştii?! Mă enervez şi apoi fac căcaturi. A, nu, te rog, nu.

Se întoarce spre mine, mă vede şi zice rugător:

— Îmi pare rău că am zis asta. Te rog, nu.

Mă chinui din răsputeri să mă opresc din plâns.

— Am încercat să nu fac zgomot, îi zic eu. Am devenit destul de bună la plânsul mut de când… ştii tu. Cred că aş putea câştiga un concurs de plâns mut.

— Iar faci glume. Nu trebuie să glumeşti despre lucrurile triste.

Ignor ce a zis şi îmi şterg faţa cu mâneca murdară a rochiei.

— Cum poţi să te duci înapoi şi să-l vezi? Pe bune, nu te distruge?

Ridică din umeri:

— Surioara mea. Mă duc doar să văd cum stau lucrurile. Mama nu face alegeri prea bune în viaţă, ca să fiu drăguţ.

Thaddeus începe să aranjeze nişte hârtii pe birou. Mă uit la cârlionţii fini care îi cad pe spatele cocoşat, la felul ciudat în care sunt îndoite picioarele lui slăbănoage. Oare cum se face că de-abia acum observ că tot corpul lui Thaddeus e oarecum răsucit? Nu-i de mirare că fumează iarbă. Cred că îl doare foarte tare şi pe dinafară, şi pe dinăuntru.

Da, sigur s-ar lua elevii de el la şcoală. Ştiu exact din ce grup ar face parte şi ce i s-ar zice. Singurul motiv pentru care eu nu am de suferit este Cake. Ea şi şmechereala ei.

— Nu ţi-e frică de el, Thaddeus? Nu ţi-e frică că o să-i facă şi ei acelaşi lucru? Eu nu ştiu dacă aş putea să fac asta. Să mai văd pe cineva care mi-a făcut asta.

Thaddeus îşi trage scaunul lângă mine şi se uită pe pagina surorii mele. Plaje mărginite de ceruri aurii-roşietice. O faţă obosită, un şorţ de chelneriţă şifonat şi pătat, din care se văd ieşind nişte bani. Un şir de fete frumoase cu feţe strălucitoare şi fuste scurte, domnişoare de onoare care ţin flori colorate.

Când vorbeşte în sfârşit, are vocea blândă:

— Îmi iubesc sora mai mult decât mi-e frică de *el.* Uneori ai face orice ca să-ţi protejezi familia. E ceva ce pur şi simplu ştii, în adâncul fiinţei tale.

Sute de Shayne Lee Franklin pe pagina alb cu albastru.

Cu picioarele întinse, pline de nisip, degetele îngropate în nisipul alb. Un selfie, faţa arsă de soare şi zâmbitoare. Scoici mici pe un lanţ, la gât.

O soră în carne şi oase, magică.

7 zile, 21 de ore

ÎN NOAPTEA AIA, DIN PATUL de jos, Sarah îmi zice încet:

— Mergi la familia ta nouă în curând?

N-am stat la cină după ce eu şi Thaddeus ne-am întors. LaLa voia să vorbim, dar m-am dus direct în camera mea şi m-am aşezat pe pat, în întuneric, în timp ce ea, Sarah şi Thaddeus au râs, au vorbit şi au mâncat în bucătărie.

M-am simţit ciudat de singură când i-am auzit. De parcă sunt o familie temporară şi eu sunt doar o uriaşă bulă de tristeţe aterizată în mijlocul lor.

Îmi dreg vocea, ca să alung tristeţea:

— Da. Sora mea. Dar nu o cunosc încă. E…

complicat.

Mă simt prost de cum spun asta. Viaţa lui Sarah e deja mult mai complicată decât a mea; nu ştiu de ce nu îi explic pur şi simplu. O avea ea 10 ani, dar în anumite privinţe, n-are. La urma urmei, a trăit pe *străzi*. Într-o *cutie de carton.*

— Ţi-e frică? mă întreabă.

Mă uit în jos la ea, peste marginea patului. Îşi ţine pătura la bărbie şi pare îngrijorată.

— Sincer? Da. Mi-e frică. Mi-e foarte frică.

— Mi-ar plăcea să fim surori. Da, o am pe Pookie, dar nu ştiu unde e. Au luat-o. Pari drăguţă, chiar dacă dormi tot timpul.

Ochii îi sclipesc în întuneric, de parcă ar fi gata să plângă, aşa că mă dau jos pe scara patului, ţinând telefonul cu grijă într-o mână. Am devenit foarte protectivă cu telefonul meu. E singurul lucru care mai deţine vocea adevărată a mamei mele.

O parte din mine se teme că sunetul acesta o să se piardă înăuntrul meu.

— Pot să vin lângă tine?

Sarah îmi face loc. Mă strecor lângă ea şi mă uit la salteaua mea, printre stinghiile de la pat. Încerc să respir adânc şi conştient, aşa cum făcea mama când eram bolnavă, ca Sarah să simtă că sunt calmă. Poate o s-o calmeze şi pe ea şi n-o să plângă. Lumea e plină de lacrimi, iar eu încep să mă înec în ele.

E atât de slabă, încât oasele îi ies prin cămaşa subţire de noapte. Încerc să mi le imaginez pe ea şi pe Pookie dormind în cutia de carton din faţa magazinului. Dacă acum are 10 ani, când se întâmpla asta? Acum un an, doi? Trei? Când aveam 7 ani, grija *mea* cea mai mare era să adun şopârle şi broaşte râioase din curtea

din spate. Aveam un acvariu mare, luat de mama de la magazinul de vechituri al domnului Timmins, plin cu noroi, frunze şi un castronel cu apă. Broaştele şi şopârlele mele nu rezistau prea mult, pentru că, fireşte, voiau să fie libere, nu într-un acvariu de sticlă dintr-o curte din spate, dar îmi aduc aminte cum le aşezam trupurile inerte pe un petic de pământ şi cum mă uitam, zi toridă după zi toridă, cum li se întărea pielea şi începeau să apară bucăţele de os gri.

Şi Sarah ar fi putut să facă asta, dar în schimb ea a mâncat resturile scârboase ale altcuiva, dintr-un coş de gunoi.

— Cât ai stat în cutia aia, Sarah?

Închide ochii strâns, să se gândească.

— Nu ştiu. Nu mă pricep la timp. O vreme.

Face o pauză:

— Uneori oamenii ne dădeau bani. Pookie ştia să numere bani şi ne mai luam câte un suc sau ceva. Care avea gust bun. După ce se închidea magazinul, ne făceam nevoile pe aleea din spate.

— Nu a încercat nimeni să… să vă ajute?

— Pookie zicea că trebuie să fim atente ca nu cumva să ne despartă, aşa că, dacă cineva punea prea multe întrebări, mergeam şi stăteam la un alt magazin aflat la câteva străzi distanţă. Pookie are 12 ani, dar are sâni, aşa că oamenii cred că e mai mare. Dar sânii ei nu sunt la fel de mari ca ai tăi.

Îmi pun mâinile la piept.

Faţa i se schimonoseşte, de parcă se gândeşte la ceva important. În cele din urmă zice:

— Poate Pookie nu mai are 12 ani. Poate are mai mult. Aşa cum am zis, nu mă pricep la timp. Dar avea 12 ani.

— Îmi pare rău de sora ta, îi zic.

— Nu e nimic. Bărbatul ăla drăguţ i-a dat o casă. Atât doar că nu a avut loc şi pentru mine. Eu oricum nu eram bună ca Pookie. Aşa îmi zicea toată lumea. Tata zicea: „Aia mare e deşteaptă, da' aia mică e proastă ca o şosetă plină de pietre".

Stomacul mi se întoarce pe dos şi închid ochii.

— Sarah, nu, şoptesc. Nu, eşti minunată. Eşti foarte mişto. Iar tatăl tău e un *bou nenorocit.*

— Şi mie îmi pare rău de mama *ta,* zice Sarah ferm, de parcă nici nu m-a auzit. Că a murit.

Aştept puţin înainte să răspund, pentru că junghiul pe care îl simt în piept este prea puternic.

— Da, zic. Aşa e.

— Poate se întoarce. Mama ta, zice Sarah cu speranţă. Ca în cartea pe care mi-o citeşte LaLa. Uite aşa…

Îmi ia mâna şi mi-o sărută:

— Şi apoi prinţesa se trezeşte, zice mulţumită. Dragostea o face să se trezească.

Şi apoi prinţesa se trezeşte. Chiar simt asta. Adormită, sub apă, sub valul de ciment ud. O fantomă umblătoare.

Vreau să îi spun lui Sarah că lucrurile nu merg aşa, că morţii rămân *morţi* şi că, odată ce corpul lor este luat, nu se mai întorc niciodată. Dar nu o fac. E doar un copil, un copil cu o viaţă oribilă şi, dacă are nevoie de speranţa din basme, atunci o să mă asigur că eu i le ofer.

— Poate că ai dreptate, Sarah. Nu ar fi tare? zic veselă.

Adoarme. Căldura ei mă trage şi pe mine la somn, dar îmi aduce aminte de mama, de cât de bine mă

simţeam când dormea cu mine în acelaşi pat.

Cu mâinile tremurânde, îi dau un mesaj lui Cake, întunericul mă cuprinde iar.

Singură. Speriată.

După câteva minute, telefonul vibrează:

Te iubesc, T. Respiră adânc.

Apoi îmi trimite 60 de emojiuri cu inimioare roşii. Ştiu pentru că le număr pe fiecare în parte, chiar de două ori, până mă liniştesc. Cine ar fi crezut că număratul emojiurilor în formă de inimioară va înlocui număratul oilor?

Totuşi, la puţin timp după ce îmi dau seama că şi Cake a adormit, le simt: una câte una, una câte una, una câte una, lacrimi care îmi alunecă uşor pe tâmple şi prin păr, care inundă faţa de pernă cu Spongebob a lui Sarah.

Şi şoptesc, în caz că mă aude, oriunde ar fi.

Te rog, întoarce-te.

UITE CÂTEVA LUCRURI la care te gândeşti când mama ta moare şi tu încerci să adormi:

O să îţi apară la noapte, în vis? Ai citit cărţi despre părinţi care îşi vizitează copiii în vis. Filmele alea cu oameni morţi în colţ, învăluiţi de un nor de ceaţă, care stau pe trunchiuri de copac şi veghează.

Harry se uită în oglindă şi părinţii lui sunt acolo.

De acum încolo, când vei simţi o adiere uşoară pe faţă într-o cameră altminteri fără niciun geam deschis, oare va fi ea? Mâna ei care îţi mângâie obrazul.

De acum încolo o să asculţi cu mai multă atenţie lumea din jurul tău, sunetele ei, în caz că încearcă să-ţi vorbească? Să-ţi transmită un mesaj.

O şoaptă în timp ce ibricul şuieră. Numele tău care pluteşte într-o cameră aglomerată şi gălăgioasă, care se pierde în flecăreala străinilor.

Visele par un loc sigur în care te-ar putea vizita, aşa că în fiecare noapte zici cu voce tare, dar totuşi în şoaptă, ca să nu o trezeşti pe fetiţa din camera ta, *E în regulă. Nu mi-e frică. Te rog, întoarce-te.*

Până şi gărgăriţa se opreşte locului şi aşteaptă, plină de speranţă.

Dar visele tale sunt doar lespezi de gri şi negru, nori pâcloşi de nimic. Fără oameni. Fără muzică. E ca şi cum ai intra într-o cameră, uşa s-ar închide şi nu ar exista niciun întrerupător.

Eşti doar tu, împleticindu-te şi pipăind în jur, căutându-i mâna ca să te agăţi de ea.

8 zile, 4 ore, 35 de minute

MĂ TREZESC. Nu pot să-mi amintesc niciun vis. Doar întuneric.

Casa LaLei e cufundată în linişte.

Sarah oftează în somn. Corpul ei transpirat e lipit de al meu.

Am adormit cu telefonul strâns la piept.

E 01:56 dimineaţa.

Calculez pe telefon.

Au trecut 11 795 de minute de când a murit mama.

Ca un fulger, dorul de ea îmi electrocutează tot corpul.

8 zile, 10 ore

LALA IA O GURĂ DE CEAI.

— Ieri am vorbit cu consilierul tău, domnul Jackson. A sunat. Aş fi vrut să-mi spui că ai plecat de la şcoală.

Simt că-mi rămâne ovăzul în gât. Mă înec şi evit privirea LaLei. Sunt atât de obosită, încât de-abia îmi mai ţin ochii deschişi. Mă întreb dacă până aici mi-a fost, dacă o să ţipe la mine, dacă o să devină genul ăla de mamă adoptivă.

Pune cana pe masă:

— Domnul Jackson a vorbit cu profesorii tăi şi cu directorul şi toată lumea crede că ar fi bine să te întorci la şcoală, să ai iar un *program,* dar că ar fi bine să începi încet. Cu jumătăţi de zile. S-o iei uşor. Să vezi cum merge.

Mă gândesc la ziua de ieri şi la modul în care s-au holbat colegii la mine. La cum am ţipat pe hol. Poate nu *vreau* să mă întorc.

— Chiar trebuie?

— Nu *trebuie,* dar ar putea să te ajute. Domnul Jackson a mai spus ceva şi despre un grup de consiliere pentru elevi.

GD. Grupul Durerii. Flyerul pe care l-am aruncat.

— Crede că ar trebui să te duci măcar la o întâlnire. Eu nu te pot obliga, dar şi Karen crede că e o idee bună şi o să vorbească despre asta şi cu sora ta.

Sora mea. Ieri părea ursuză şi părea să se afle într-un avion, călătorie care ar fi trebuit să dureze opt ore.

— Că tot veni vorba, zic eu? Când ajunge aici? *Ştie* cineva?

LaLa ridică din umeri.

— Este en *route,* astea au fost vorbele lui Karen.

Nu ştiu exact ce înseamnă asta. Ştiu că e greu să nu ştii nimic concret.

Thaddeus vine cocoşat în bucătărie, cu părul lui lung şi încâlcit pe umeri. Cască:

— Vii cu mine la serviciu azi?

LaLa aşteaptă răspunsul meu.

O parte din mine îşi doreşte să vadă caii din nou. M-am simţit liniştită acolo, în timp ce-i priveam. Dacă stau aici, o să fim doar eu şi LaLa. Ea o să stea în camera ei şi o să coasă ceva, iar eu o să... o să stau în patul supraetajat şi o să dorm. Simt că, dacă mai dorm mult, o să ajung să mă scufund într-un loc din care n-o să mai fiu în stare să scap.

Poate că ar trebui să mai încerc o dată să mă duc la şcoală. Pot să nu mă uit la nimeni, să îmi ţin capul jos, ca de obicei. Măcar aşa aş vedea-o pe Cake. Aş avea parte de o bucată infimă de normalitate.

Nu mai există normalitate, pufneşte gărgăriţa.

— Cred că o să încerc din nou. Poate că azi o să fie mai bine.

— Sigur, zice Thaddeus dând din cap. Lasă-mă să fac un duş şi te duc eu în drum spre serviciu.

LaLa îşi drege vocea:

— Apropo de duşuri, trebuie să fiu sinceră cu tine. Povestea asta cu rochia începe să devină uşor insalubră. Nu consider că nu ar trebui s-o mai porţi. Cred că pot să înţeleg de ce vrei s-o ţii pe tine. Dar dacă alegi să o porţi în continuare, mai ales la şcoală, cred că ar trebui s-o speli. Ultimul lucru de care ai nevoie e ca ceilalţi copii să râdă de tine.

— Râdeau de mine şi înainte, chiar şi când mama nu era moartă.

O ţintuiesc cu privirea. LaLa se uită şi ea lung la

mine:

— Ai nevoie de protecţie, zice în cele din urmă. Vino cu mine.

În camera ei, deschide uşile duble ale şifonierului. E burduşit cu haine care arată interesant, gen rochii strălucitoare cu franjuri şi costume sclipicioase de extraterestru.

— E cealaltă meserie a mea, îmi zice. Fac costume. Am şi mai multe în depozit, dar ar trebui să găsim ceva şi aici.

Începe să umble prin cutii:

— Se filmează multe westernuri aici, aşa că am o mulţime de chestii de cowboy. Uite. Hai să începem cu o pălărie. Asta se potriveşte la fix cu rochia ta. E o replică a celei pe care o poartă Blondie în filmele cu Clint Eastwood. Am folosit-o într-un film despre o fată care lucrează la o fermă după ce îi mor părinţii. Actriţa din rolul principal a furat pălăria originală, dar nu pot s-o condamn.

Mi-o întinde. Simt pielea moale printre degete.

— Frumoasă, nu?

Mi-o pune încet pe cap. Îmi vine bine şi se simte perfect.

Aranjează puţin borurile.

— Vârful ăsta de aici, îmi zice bătând uşor în creştetul pălăriei, se numeşte o coroană telescopică. Am început să fac haine şi costume când eram cam de vârsta ta. Îmi plăcea să fiu diferită. Să îmi costumez prietenii, să îi văd cum devin curajoşi în ele, cum devin oameni noi. E uimitor cum poate să-ţi schimbe viaţa puţin material.

LaLa cotrobăie în fundul şifonierului, dând la o parte cutii şi genţi, până găseşte ce caută:

— Astea ar trebui să meargă. Scapă de tenişii ăia, bleah, vechi şi uzaţi.

Îmi pun şosetele groase şi negre şi cizmele groase şi maro pe care mi le dă. Când mă ridic, simt că cizmele îmi vin bine şi că sunt rezistente.

De fapt, simt că aş putea să fac lumea bucăţi cu cizmele astea.

— Pălăria îţi vine *perfect.* Merge cu fizionomia ta, zice LaLa şi îmi netezeşte părul, dându-l după umeri.

Mă cuprinde o senzaţie stranie, tristă.

E genul de lucru pe care îl spune şi îl face o mamă. Îţi alege hainele, îţi aranjează părul.

— Ai o faţă minunată, zice LaLa. Şi un spirit adevărat. Pot să-ţi simt esenţa.

Ruşinată, mă uit în jos şi iau de pe rochie nişte scame imaginare.

Pe hol, Sarah o strigă pe LaLa.

— Vin imediat, zice LaLa.

Cu pălăria pe cap, cu şnurul strâns bine sub bărbie, cu cizmele groase şi rochia mea murdară şi jerpelită, mă uit în oglinda în mărime naturală şi mă imaginezi un fel de războinică a deşertului. O luptătoare a deşertului îndureratã, tristă, care arată groaznic, atât de diferită de fata tăcută, cu fuste hippie şi tricouri spălăcite cu trupe rock pe care nu le mai ascultă nimeni.

Fata aia nu mai există. Era mai blândă şi mai plină de speranţă. Poate că fata asta o să mă ajute să o scot la capăt.

Telefonul meu vibrează. E Cake:

Mă gândesc la tine. La calculator, caut chestii despre mama şi tatăl tău.

Îi scriu şi eu. *Ai găsit ceva? O să încerc iar să vin la*

şcoală.

URA. Am aflat că tatăl tău a fost profesor de istorie.

Serios? Încerc să-mi imaginez asta, dar e greu. Nici măcar nu ştiu cum arată Dusty Franklin. Tot ce pot să-mi închipui este un corp fără cap, cu cravată în dungi şi pantaloni maro, care stă în faţa unei table, dar asta nu se pupă cu *cealaltă* imagine, a unui tip în uniformă gri, care stă ghemuit pe un pat, într-un colţ de celulă.

Da, am găsit nişte articole despre accident. Despre chestia aia, scrie Cake.

O. Accidentul în care a fost depistat băut la volan, care l-a trimis la închisoarea din New Mexico.

Deci bănuiesc că era alcoolic. Avea multe antecedente. Aşa scrie în articol. „Antecedente”, continuă Cake.

Mama bea vin uneori, dar niciodată mai mult de un pahar şi întotdeauna cu prietena ei, Bonita, după o zi lungă. Odată mi-a zis: „Îmi place gustul. Nu exagerez. E doar o chestie de socializare, dar nu vreau ca tu să faci asta vreodată. Trebuie să ai încredere în mine. O să vorbim despre asta când o să fii puţin mai mare”.

Bănuiesc că acum îmi dau seama de ce nu voia să beau. Poate că de-aia nu am apucat să mă duc niciodată la petrecerea cuiva. Colegii o chemau pe Cake, iar Cake mă chema şi pe mine, dar mama nu mă lăsa niciodată, iar mie mereu îmi era prea frică sau poate că eram uşurată că puteam să dau vina pe ea. În cele din urmă, Cake a încetat să mă mai întrebe.

Profesor de istorie, tastez eu.

Da. O să printez nişte articole şi le aduc la şcoală dacă vrei. Trebuie să plec. Ne vedem curând.

După ce mă lasă Thaddeus, îmi ţin privirea sus şi ignor privirile chiorâşe şi râsetele înfundate în timp ce intru în clădire. *Războinica deşertului nu are nevoie de nimeni. Are propria cale, a singurătăţii şi durerii.* Mă duc direct la dulap. Pun înăuntru punga de hârtie pe care mi-a dat-o LaLa. E ciudat să am mâncare pentru prânz. M-am obişnuit să-mi aducă Cake de mâncare.

Mă încordez, încerc să aud orice şoaptă la spatele meu, dar nu e nimic. Doar sunetul elevilor care mişună pe hol, tenişi care scârţâie pe podea. Poate că pălăria şi cizmele chiar mă apără. Ca un scut.

Lupe nu a venit la prima oră, ceea ce mă linişteşte. Kelsey Cameron se apleacă spre mine:

— Care a fost faza cu maşina? Taran zice că te-au dus în plasament. Aşa e?

Înainte să apuc să-i răspund, Tina Carillo pune o mână pe braţul meu şi zice:

— Îmi pare foarte rău de mama ta.

În afară de Walrus Jackson, e prima persoană de la şcoală care îmi zice ceva frumos despre mama şi asta mă ia prin surprindere. Îmi împreunez palmele şi le strâng foarte tare, până mă dor, ca să opresc valul de lacrimi care se prefigurează.

— Mulţumesc, îi zic încet.

Doamna Perez bate din palme:

— Bine, oameni buni. Şepci şi mâini, şepci şi mâini.

Ăsta este semnul că trebuie să ne dăm jos şepcile sau ce are fiecare pe cap, să lăsăm deoparte telefoanele şi să punem mâinile pe bănci. Eu dau jos pălăria pe care mi-a dat-o LaLa şi o pun pe picioare. Mă simt bine să o ţin, să am la ce să mă concentrez, pentru că, deodată, simt cum Mae-Lynn Carpenter mă fixează intens cu privirea pătrunzătoare şi întunecată,

şi vocea ei de la priveghiul mamei îmi răsună în minte.

Bine ai venit în Marea Nasoleală.

De-abia la jumătatea drumului spre ora de bio îmi aduc aminte că o să fie şi Kai acolo şi mă opresc atât de brusc, încât nişte elevi se lovesc de mine. *Scuze* zic şi merg încet restul drumului, stând cât se poate de aproape de dulapurile aliniate la perete.

Scaunul şubred al lui Kai e gol. Mă aşez uşor pe al meu. Taran Parker apare brusc în faţa mea:

— Te-am văzut. La fast-food. În maşină. Unde stai acum? Eraţi doar tu şi mama ta, nu? Îmi pare rău.

Are o faţă superserioasă şi-mi dau seama că nu cred că l-am văzut vreodată să *nu* zâmbească. Arată de parcă, îmi pare rău s-o zic, a murit cineva.

Amuzant, zice gărgăriţa. *Păi, nu eşti tu amuzantă?!*

— Nu ştiu. Adică stau cu o doamnă. Cu cineva. Gen o mamă adoptivă.

Mă hotărăsc să nu zic nimic despre sora mea.

Faţa îmi ia foc. Mă uit la ceas. Mai sunt trei minute şi începe ora. Unde e Kai? Vreau doar să terminăm odată cu asta.

Taran dă din cap serios:

— Şi e OK acolo? E drăguţă? Eu… mie…

Îşi pierde vocea şi începe să tragă de nasturii de la cămaşă, fără să se uite la mine:

— Îmi pare rău. Atâta tot.

Se întoarce la locul lui.

Nu sunt obişnuită cu un Taran Parker nesarcastic, aşa că în primă fază nici nu-l observ pe Kai în uşă, ţinând ghiozdanul de bretele într-o mână, holbându-se la mine.

Inima începe să îmi bată cu putere când ni se

întâlnesc privirile. Apoi el se uită în altă parte, se duce în faţa clasei, îl bate pe Marshall Gleason pe umăr şi face un semn înspre mine. Marshall se ridică, se îndreaptă înspre mine şi se aşază pe scaun, trăgându-l sub el cu un oftat. Îşi deschide revista *Mad* şi mă ignoră.

Mă uit fix la ceafa lui Kai.

Simt cum mă înţeapă buzele acolo unde nu demult am simţit dulceaţa gurii lui, gustul de biscuiţei. Credeam că vara avea să fie plină de săruturi. Credeam că aveam să fiu un anumit gen de fată peste vară.

Scrâşnesc din dinţi. Laizure începe să scrie pe tablă.

Îl aud pe Marshall Gleason de lângă mine:

— Frate, îmi pare rău de mama ta şi de ce s-a întâmplat cu tipul ăla, Kai, dar te rog eu să nu plângi, pentru că pe bune dacă aş şti ce să fac.

Bine ai venit în Marea Nasolealã, râde gărgăriţa. *Acum nu mai eşti aşa de amuzantă, nu?*

După ore, Cake mă aşteaptă pe hol. E trasă la faţă.

— Ce s-a mai întâmplat?

— Îmi pare rău, zice Cake. Cei de la pompe funebre au sunat-o pe mama, pentru că ea a plătit.

Îmi pune o mână pe braţ.

Inima mi se strânge.

Cake începe să plângă.

— Mama ta. E gata. Au zis... au zis că putem să mergem să îi ridicăm cenuşa.

UITE CE SE ÎNTÂMPLĂ când îi suni pe cei de la

pompe funebre ca să stabileşti când poţi să te duci să ridici cenuşa mamei tale.

— Bună ziua, sunt Leanna Linkletter de la Casa de Pompe Funebre Linkletter şi Familia, cu cine vorbesc, vă rog?

Cu mine.

— Şi cu ce vă pot ajuta astăzi?

Mă puteţi ajuta cu persoana asta, cu femeia asta, cu mama mea, cu mama mea. E acolo. Voi m-aţi sunat pe mine. June. June Tolliver. Aşa o cheamă. Aşa o chema. Scuze.

— Mulţumim. Rămăşiţele lui June Tolliver sunt disponibile şi le puteţi ridica astăzi. Avem deschis până la ora 18:00.

OK.

— Vă rog să aduceţi şi un act de identitate cu poză. Mulţumesc. La revedere.

Clic.

Pur şi simplu. O să iei ce a mai rămas din mama ta de parcă iei haine de la spălătorie sau lapte în drum spre casă. O sarcină de bifat pe listă. O treabă neaşteptată.

O să închizi telefonul şi o să stai în parcarea prăfuită de la liceu, cu prietena ta cea mai bună şi înaltă alături, care se întreabă ce ar trebui să-ţi spună:

— Ar trebui să mergem, zice în cele din urmă.

În maşina ei, pe care i-au cumpărat-o părinţii şi pe care i-au făcut-o cadou de ziua ei, te gândeşti: *Mie n-o să-mi ia nimeni vreodată o maşină.* Şi apoi te simţi vinovată, pentru că e un gând meschin.

Te gândeşti: *Nu că mama ar fi avut bani de aşa ceva oricum.*

— Vrei să ascultăm muzică? te întreabă prietena

ta.

Nu.

— Vrei să mănânci ceva? N-o să fim aici la prânz. Am mâncare în ghiozdan.

Nu.

— Ai emoţii?

Te rog, taci, te rog.

Mintea începe să-ţi zbârnâie, pentru că nu ştii la ce să te aştepţi, pentru că nu există un manual pentru moarte, deşi începi să-ţi doreşti din ce în ce mai mult să fi existat unul. Cum se numeau cărţile alea după care învăţau copiii mici? *Abecedare.* Ar trebui să existe abecedare şi pentru moarte, ca să poţi să uneşti punctele, de la şoc la tristeţe la cenuşă la tristeţe la şoc la *singură.*

#moarteapentrutonti #manualdemoarte
#unabecedarpentrudurere

Când ajungi la pompele funebre, doamna de la recepţie îţi cere un act de identitate, aşa că îi dai legitimaţia de la şcoală. La început pare să ezite, aşa că îi spui: *Pe bune, nu e ca şi când n-o să mi-o mai daţi pe mama, nu?* Iar ea ridică din umeri uşor ruşinată şi îţi întinde nişte acte.

Semnezi actele.

Îţi dă un sac de catifea albastră cu şnur auriu. Are formă pătrăţoasă şi este surprinzător de greu.

O să afli mai târziu de ce e aşa de greu. Nu e doar cenuşă acolo, ştii?! Sunt şi bucăţele, şi fragmenţele de os, ca un sit arheologic ciudat, pe care ai putea să-l reconstitui ca pe un puzzle dacă ai avea timp.

Şi înăuntru nu e doar o cutie, aşa cum credeai. Sunt trei.

Doamna îţi spune că peste trei săptămâni o să

primeşti prin poştă trei certificate de deces şi un raport al autopsiei. Zice că dacă mai vrei alte exemplare din certificatul de deces, o să te coste 25 de dolari fiecare.

— Trei nu ajung? întreabă prietena ta.

Doamna îţi aruncă o privire plină de milă:

— Of, scumpo, era mama ta? Îmi pare foarte rău. Dacă avea facturi pe numele ei, telefonul sau utilităţile ori carduri de credit, or să te sune de la bancă să le plăteşti şi tu o să le spui *Dar mama a murit* şi, îmi pare rău să-ţi spun, dar răspunsul lor va *fi Dovedeşte-o.* Şi trebuie să le trimiţi un certificat. Nu acceptă copii. Trebuie să fie un act oficial. Chiar dacă nu au bani, majoritatea oamenilor ajung să ia măcar zece.

— Ce jecmăneală tâmpită, zice prietena ta.

Şi astea ar trebui să fie în abecedar. Facturile. Cine se ocupă de astea pentru copiii ai căror părinţi dispar sau mor? Cum rămâne cu telefonul? Singura legătură cu prietena ta şi cu vocea mamei tale? Karen a zis că poţi să ai telefon dacă poţi să-l plăteşti, dar cu ce?

Şi cum rămâne cu casa ta? Poate că domnul Pacheco, proprietarul, a acceptat ca mama ta să tot întârzie cu chiria, dar n-o să accepte să nu plăteşti *deloc* şi e genul de om nesuferit, care îţi aruncă lucrurile în stradă, unde sunt rupte de porci sau transformate de coioţi în bârloguri.

— Îmi pare sincer rău pentru pierderea ta, zice doamna şi ia o pungă de plastic din spatele biroului. Aici sunt hainele ei, cerceii şi alte lucruri.

Aha. Deci… le dau jos. Înainte să se întâmple.

Prietena ta ia punga, pentru că tu ai mâinile pline de cutii în care e mama ta.

O cari la piept până la maşină şi o ţii aşa tot drumul până acasă.

Eşti amorţită.

Crezi că o să plângi din nou, poate pentru că a fost redusă la câteva cutii medii, asta după ce a fost o prezenţă atât de importantă în viaţa ta atât de mult timp… îţi taie răsuflarea.

Este destul de greu de înţeles cum un om, după ce a trăit atât, devine… cenuşă. Pusă în cutii.

— Eşti… Vrei să-i… împrăştii cenuşa undeva? Cred că trebuie să te gândeşti şi la asta, zice prietena ta.

Îţi aduci aminte de ce au zis Rhonda şi LaLa despre cenuşă: ghiveciul cu azalee, cenuşa lui Speedy, împrăştiată peste o şină de tren, pe ruta preferată. Te imaginezi aruncând cenuşa mamei tale în lacul Powell sau făcând o excursie sumbră în Mexic, ca s-o arunci în mare. Mama ta nu a vorbit niciodată despre ce-şi dorea şi nu ţi se pare corect să faci presupuneri.

Şi, dacă laşi vântul sau apa să îi poarte cenuşa departe, n-o s-o mai ai lângă tine.

Acum înţelegi de ce unii oameni preferă înmormântările şi cimitirele: au un loc în care să se ducă. Să fie trişti. Să stea şi să plângă, să ştie că persoana iubită – sau ce a mai rămas din ea – fizic e cumva încă acolo.

Exact cum se întâmplă cu rochia de dantelă, te imaginezi cărând-o pentru totdeauna pe mama ta în cutiile ei albe, cu dragoni roşu cu verde, din sacul de catifea albastră.

Îi spui prietenei tale: *Nu pot să mă gândesc la asta acum. E prea mult.*

— Nu trebuie să decizi nimic acum. O să mergem acasă, zice ea.

Îţi vine să întrebi *Unde e acasă?* Dar nu o faci.

Mergeţi fără să vă grăbiţi deşi zice că îi e foame şi

se opreşte o singură dată pentru burgeri şi cartofi prăjiţi săraţi, ignorând pungile de prânz din ghiozdan. Zgomotul pe care îl face ambalajul în maşină sună a ploaie. Zgomotul pe care îl fac cuburile de gheaţă din paharul de suc sună a ploaie.

Nu te deranjează.

Telefonul ţi se aprinde. Te uiţi în jos. E orfanul băiat.

Rezistă.

Strângi cu putere la piept cutiile cu cenuşa mamei tale. Ai doar 16 ani şi asta nu ar trebui să ţi se întâmple, nu ar trebui ca tot ce a mai rămas din mama ta să fie bucăţele şi fragmenţele, cenuşă şi oase arse.

Te gândeşti la mesajul pe care ţi l-a dat băiatul. La cuvântul lui simplu şi blând.

Toată viaţa ai fost îndrăgostită de cuvinte şi de limbaj, chiar dacă nu eşti aşa de bună la şcoală. Ţi-au plăcut cuvintele ciudate şi cuvintele inteligente şi cuvintele frumoase şi cuvintele bizare, toate. *Podunk*[6]*. Intelect. Miasmă. Macrosomatic. Tărăboi.*

Dar în univers nu există niciun cuvânt care să descrie ce simţi acum.

8 zile, 16 ore

MAŞINA LUI KAREN e parcată în faţa casei LaLei, ceea ce e ciudat, pentru că nu mi-a dat niciun mesaj, dar şi mai ciudat e că, atunci când eu şi Cake trecem pe lângă maşină, vedem o valiză roz-bombon pe bancheta din spate. Oare Karen pleacă undeva? Nu pare genul de persoană care să agreeze rozul.

6 Oraș fictional, care simbolizează un loc mic, uitat de lume (n.t.).

Cake se holbează la valiza roz şi deschide ochii larg. Zice „Hai, să mor eu!” şi inima mi se opreşte.

Acum e acum.

Ne holbăm una la cealaltă pe aleea din faţă.

Uşa de la intrare se deschide larg.

— A venit! Tiger, a venit sora ta! strigă Sarah.

Cake se holbează la mine, eu mă holbez la Cake. Două căprioare împietrite.

— Nu sunt pregătită, îi zic.

— Prea târziu. Se întâmplă.

— Nu pot.

— Nu ai de ales.

Îşi pune mâinile pe umerii mei şi mă întoarce înspre casă.

Mă împinge uşor înainte. Pe măsură ce înaintăm, murmură:

— Gândeşte pozitiv.

LaLa, Thaddeus şi Karen au feţele plouate. O fată slăbănoagă, cu părul prins într-o coadă de cal şi îmbrăcată cu un maieu şi nişte blugi rupţi şi o cămaşă de flanel prinsă în jurul taliei, se agită în faţa canapelei în timp ce ascultă ceva la telefon. Pare frustrată.

— Shayna Lee? zice Karen.

Când îşi aude numele, fata cu coadă de cal – Sau femeia? Pe bune, ce eşti când ai 20 de ani? – se întoarce şi clipeşte spre mine.

Timpul se opreşte. Nu cred că mai respiră cineva în cameră, nici măcar Sarah.

Primul lucru pe care sora mea nou-nouţă mi-l zice e: „Ce. Papucii mei. *Porţi* pe tine?”

8 zile, 17 ore

MAŞINA SURORII MELE S-A STRICAT undeva în Utah. N-am idee de ce era în Utah sau de ce s-a hotărât să transforme venirea aici într-un fel de excursie. Credeam că trebuia să vină să mă ia şi atât.

Până la urmă a luat un autobuz spre Tucson, de unde a fost luată de Karen. Îi e cald şi e transpirată şi e murdară şi e într-o dispoziţie proastă. Se încruntă la mine, în sufragerie.

— Mama mi-a luat-o. Pentru un bal, zic încet.

— Îţi arde de dans acum?

Îngheţ. Nu îmi dau seama dacă glumeşte sau nu şi, sinceră să fiu, se uită la mine de parcă aş fi cine ştie ce insectă enervantă, de parcă încearcă să-şi dea seama cum să mă omoare dacă o înţep.

Bănuiesc că nu o să ne luăm în braţe sau mai ştiu eu ce, pentru că nici ea nu face niciun pas spre mine, nici eu spre ea.

Bănuiesc că doar am crezut că prima noastră întâlnire va fi puţin mai *fraternă.*

Shayna se întoarce brusc spre LaLa:

— Unde e baia? Cred că am nevoie să mă reîmprospătez puţin înainte s-o luăm din loc.

LaLa îi face semn înspre capătul holului.

Odată ce aude că s-a închis uşa, Thaddeus zice:

— Doamne. Dumnezeule.

Strâng şi mai tare la piept Cutiile cu Mama.

— Asta a fost ciudat, şopteşte şi Cake.

— E obosită, zice Karen. E o perioadă stresantă şi copleşitoare pentru toată lumea. Hai s-o luăm pas cu pas.

Se aude cum trage apa.

Shayna se întoarce în cameră, cu faţa mai strălucitoare. Îşi împreunează palmele.

— Bine, zice. Ce se întâmplă acum? Sunt începătoare. Trebuie să semnez nişte documente sau ceva? Pentru… ea?

Simt cum îmi îngheaţă sufletul. Nu sunt un căţeluş de la adăpost.

Thaddeus ridică uşor din umeri înspre mine, de parcă ar spune *Dă-i o şansă.*

Poate că are dreptate. La urma urmei, cine credeam că o să vină, Jennifer Aniston? Un fel de înger vesel care mă ia în braţe imediat şi îmi face părul şi îmi şopteşte secrete la ureche?

Shayna îşi încrucişează mâinile la piept, scoate un şold în afară şi începe să se uite la unghii. Mă bucur că se uită în jos, aşa pot să o studiez în voie.

Aş vrea ca măcar o secundă să am nişte puteri supranaturale care să îi facă pe toţi din cameră să îngheţe, mai ales pe Shayna, ca să pot să mă învârt în jurul ei şi să caut ce avem în comun. Vreau puţin timp s-o analizez, de parcă ar fi un artifact rar sau un obiect preţios. La urma urmei, suntem rude de sânge. Ce avem în comun?

Karen vorbeşte încet la telefon. Shayna se uită în sus, îşi umflă obrajii şi expiră cu putere.

În cele din urmă, ochii îi pică pe mine:

— Aşa deci, tu eşti tu. Iată-te. Într-o rochie foarte ciudată.

— Şi eu mă bucur să te cunosc, *bănuiesc,* răspund eu obraznic.

Thaddeus îşi ţine răsuflarea.

— Asta nu merge bine deloc, şopteşte.

Sora mea se uită atent la mine.

Karen închide telefonul şi îşi drege vocea.

— Hai să mergem, Tiger. LaLa ţi-a făcut bagajul, iar eu mai am un client în câteva ore. Putem să vorbim mai mult despre aşteptări şi proceduri în maşină.

Shayna îşi trage brusc un zâmbet larg pe faţă, când vede sacul din catifea albastră pe care îl am în braţe.

— Mi-ai luat un cadou? Sacul ăla e aşa de frumos! Mulţumesc!

Vine spre mine să ia sacul:

— E mama, zic eu.

În cameră se lasă o tăcere stânjenitoare.

Shayna îşi trage repede mâinile înapoi:

— *Corect.* Trecem mai departe. Vă mulţumesc că aţi avut grijă de surioara mea. De acum preiau eu frâiele. Nu vă faceţi griji, totul o să fie bine. Super.

Îşi dă jos ochelarii de soare roşii care îi stau cocoţaţi pe cap şi îi pune la ochi, iese repede şi o ia spre maşina lui Karen.

Eu rămân acolo, uşor panicată. E pe bune cu patru ani mai mare decât mine şi o să aibă *grijă* de mine.

Nici nu mă pot mişca.

Mi-e atât de dor de mama acum, încât totul în mine pare dat tare, precum cel mai asurzitor tunet, genul de tunet care zguduie ferestre, care clatină casa din temelii, care te face să-ţi fie teamă. E atât de tare, încât nici nu-mi dau seama cine zice că *O să fie bine:* LaLa, Cake sau Thaddeus?

Tot ce ştiu e că vreau să ţip atât de tare încât să-i asurzesc pe toţi. Pentru că nu o să mai fie *niciodată* bine, niciodată niciodată niciodată.

Dau să plec ca un zombie, ignorând tentativa de îmbrăţişare a lui Cake, pe Thaddeus care îmi zice să-l

sun, pe LaLa care îmi şopteşte *Fii curajoasă.*

Curajoasă, zice gărgăriţa. *Cum adică?*

***

Ajunse afară, ne suim toate trei în maşina lui Karen, eu în spate, ca de obicei. Din valiza roz a surorii mele iese miros de parfum. Ţin la piept Cutiile cu Mama.

Nimeni nu zice nimic o vreme, până când Karen rupe în cele din urmă tăcerea:

— Am fost la tine acasă să verific dacă e totul bine, Tiger. Trebuie să ne oprim la un magazin înainte. Nu aveţi deloc mâncare.

— Apropo de asta, zice Shayna încet. Am cheltuit o groază în Utah, cu remorcarea şi motelul, aşa că nu mai am foarte mulţi bani.

— Pe bune, ce căutai în Utah? întreb brusc şi aspru.

Sora mea nu se întoarce:

— În vizită la nişte prieteni. Am cumpărat o maşină, dar s-a dovedit a fi o rablă. Ca să vezi…

— Chiar acum se emite un card pe care puteţi să-l folosiţi pentru mâncare, până când rezolvăm cu actele şi vă includem pe amândouă în sistemul de beneficii.

Începe să ne zică despre alocaţiile sociale pentru copii orfani, o sumă lunară de la stat, acte pentru asigurarea medicală şi chirie.

— O să fie un drum anevoios. Mereu e aşa.

Shayna mormăie.

— Am cheltuit o grămadă de bani pe biletul de avion. Sper să meriţi, zice şi se uită scurt la mine.

Am impresia că ea are impresia că face o glumă,

dar nu e una bună şi oricum sunt iritată de la comentariul cu rochia de mai devreme şi poate de la faptul că până acum nu prea s-a purtat ca o soră, aşa că lucrul pe care îl spun în continuare pare mai mult un ţipăt:

— Îmi pare rău pentru idioţii ăia de bani ai tăi, dar nu ţi-a *cerut* nimeni să vii aici.

— De fapt, răspunde Shayna, ridicându-şi ochelarii pe cap şi lăsându-se pe spate ca să mă vadă mai bine. Cineva *chiar* mi-a cerut să vin aici. Ca să te salvez pe tine, se pare.

— Să mă salvezi de la ce? Mama e moartă – de la *asta* n-ai cum să mă mai salvezi.

— Să te salvez de la orfelinat, bineînţeles. Dacă n-aş fi eu aici, acolo ai ajunge. Pentru că Dumnezeu ştie că nu te poţi baza pe dragul de tăticu'. Ştii tu, tatăl *nostru.* Sau, aşa cum îmi place să-i zic acum, deţinutul numărul 24 491. Cel care ne-a părăsit pe mine şi pe mama pentru mama ta. Sunt doi ani din viaţă pe care, ce crezi, n-o să-i mai primesc înapoi, aşa că, pe bune, chiar *ai putea* să fii puţin mai recunoscătoare.

O lasă vocea, astfel că se întoarce iar cu faţa spre drum, punându-şi ochelarii.

— Nici măcar nu mai există orfelinate aici, zic eu tăios. Doar case de plasament. Părinţi de închiriat, nu-i aşa, Karen? Habar n-ai despre ce vorbeşti. *Habar n-ai.*

Ochii mi se umplu de lacrimi de furie şi confuzie.

— Fetelor, zice Karen ferm. *Ajunge.*

Nici eu, nici sora mea nu mai zicem nimic. Eu strâng Cutiile cu Mama şi mai tare şi las privirea în jos. Comentariul despre tata m-a durut. Niciodată în toţi anii în care am sperat să am un tată, în care m-am gândit la el, nu mi-a trecut prin cap că ar putea să aibă

altă familie, darămite un copil – unul care ar fi putut să sufere foarte tare.

Şi uite-l chiar în faţa mea.

Şi sunt aproape sigură că mă urăşte.

Mă urăşte, îi zic lui Cake într-un mesaj. *E groaznic.*

Nu te urăşte. Nimeni nu poate să te urască pe tine. Calmează-te. Dă-i o şansă, îmi scrie Cake.

— *Fetelor,* zice Karen încet. Nu cred că este o conversaţie pe care s-o purtaţi chiar acum. Haideţi să respirăm adânc, să luăm ceva de mâncare, să mergem la Tiger acasă şi să începem tranziţia către căminul vostru.

— Nici măcar nu l-am *cunoscut.* Nu e vina mea, mormăi eu.

Shayna se încruntă:

— Super, zice Shayna şi se încruntă. Ei bine, eu l-am *cunoscut.* Am avut o familie mică până când a apărut mama ta şi *boom.*

Flutură din degete şi se întoarce spre geam.

Brusc îmi dau seama că viaţa mamei de dinainte de apariţia mea a lăsat în urmă un dezastru. Acum mă simt vinovată pentru ceva cu care n-am nicio legătură.

Ce a spus Thaddeus despre plecat, despre fugit, e un gând sumbru, dar începe să îmi încolţească în minte.

Karen opreşte în parcarea de la Stop N Shop şi îi dă Shaynei un card, unul care arată ca un card cadou pe care îl primeşti la unele magazine. Pe el e o poză cu Marele Canion la apus.

— Mergeţi şi luaţi ce aveţi nevoie pentru acasă, mă refer la alimente. Pe cardul ăsta vor fi puşi bani lunar, în fiecare zi de 5. Banii sunt doar pentru mâncare. Dacă vindeţi cardul acesta sau lucrurile luate cu el, o

să fiţi pedepsite prin lege. Nu puteţi să cumpăraţi pastă de dinţi, hârtie igienică, tampoane, nimic de genul ăsta. Doar mâncare. Ăsta e PIN-ul.

Îi dă Shaynei o bucată de hârtie.

— Bingo.

Shayna îi smulge cardul din mână şi se dă jos din maşină.

Karen îmi aruncă o *privire:*

— Du-te cu ea, Tiger.

Alerg prin parcare ca să o prind pe Shayna din urmă, ţinând strâns Cutiile cu Mama sub braţ. În Stop N Shop e răcoare, aşa că Shayna oftează uşurată:

— Ce *cald* e aici. Habar n-aveam cum o să fie aici. Aşa ceva…

— 0 să fie şi mai cald, zic încet.

Shayna înjură, ceea ce mă face să zâmbesc.

Se uită prin Stop N Shop de parcă ar fi magazinul ei, cu mâinile în şold şi cu ochelarii pe cap. Are maieul puţin ridicat, aşa că îi văd cercelul din buric.

Nu îmi dau seama dacă sunt fascinată de ea sau dacă o urăsc.

Shayna ia un căruţ şi se îndreaptă spre raionul de snacksuri, oprindu-se la rafturile cu prăjituri de ciocolată, gogoşi şi Twinkies. Pune nişte cutii de Little Debbies în coş.

Apoi 12 doze de Cola Zero. O pungă de chipsuri. O cutie de Lucky Charms. 10 iaurturi *(10 la 6 dolari* scrie mare pe raft). Rulouri de ou congelate. O pungă de Tater Tots congelate. Când ajungem la raionul de lactate, pune în căruţ o sticlă mare de lapte. Doamne, cum de e aşa de slabă?

— Ai auzit vreodată de legume? întreb exasperată în cele din urmă.

Îmi aruncă o privire tăioasă:

— N-oi fi vreo obsedată de sănătate?!

— Nu, doar un om care ştie cât de importantă e lintea sau broccoli.

Mergem la raionul cu fructe şi legume. Pun în căruţ un broccoli şi nişte morcovi.

Îmi aruncă o salată aisberg leşinată:

— Mulţumită?

Îmi ţin răsuflarea o secundă. Suntem chiar lângă kiwi. Ce o să facă? O să chiuie de bucurie? Sau o să se strâmbe de scârbă?

Împunge unul cu degetul:

— Ce scârbos. Parcă ar fi testicule.

Nu *chiar* cel mai elegant răspuns la întrebarea mea legată de ADN, dar pe-aproape.

Trece mai departe, împingând căruţul spre raionul de conserve, unde eu pun în coş nişte linte şi fasole neagră.

Shayna se uită lung la ele:

— Să ştii că nu sunt cine ştie ce bucătar. Nu o să fim ca în *Chopped.* N-am răbdare. Gen *ard* chestii. Nu mă prea pricep la gătit.

— Linte şi fasole neagră, poţi să faci o cantitate mai mare odată şi să congelezi pentru mai târziu. Şi sunt ieftine, vezi?

Dar îţi fac bine, îi zic eu. Mama m-a învăţat să gătesc. Se pricepea la asta. Când aveam bani.

Îmi simt vocea gâtuită, aşa că mă prefac că mă uit la nişte conserve de mazăre la ofertă, ca să nu-mi vadă faţa.

— Tare, zice Shayna încet.

Pun în căruţ o pungă de orez şi calculez în minte cât am cheltuit până acum, aşa cum m-a învăţat

mama, şi aproape îi spun Shaynei că ar trebui să ne oprim cât încă mai avem bani, dar simt că n-o să-i pese, pentru că se îndreaptă spre raftul de ciocolată Hershey de lângă casă.

Pune câteva pe banda de produse. Azi la casă e doamna Spinoza. Mamei mereu i-a plăcut de ea. Obişnuiau să facă glume despre cum îmbătrânesc, despre firele de păr grizonant şi genunchii care trosnesc. La priveghi m-a strâns aşa de tare în braţe, încât aproape am putut să-i miros plămânii.

Doamna Spinoza ne scanează cumpărăturile încet, analizând-o pe Shayna în timp ce vorbeşte cu mine:

— Am auzit că te-au dat în plasament, aşa e? Şi acum asta, cine-i asta?

Înghit în sec:

— Ăăă, sora mea.

Doamna Spinoza fluieră.

— Ay, ay, ay. Sună a poveste complicată, nu?

Dau din cap.

Doamna Spinoza ţâţâie dezaprobator:

— Nu pare mult mai mare decât tine, Tiger. Două fete tinere, de capul lor. Dumnezeu să ne ajute pe toţi.

Face un semn către Shayna, care îşi roade o unghie cu o expresie de plictiseală maximă pe faţă:

— Ai face bine să ai grijă de asta mică, soro. Am iubit-o pe mama ei.

Shayna scuipă unghia şi pune pungile în căruţ.

— Nu e o competiţie, soro, îi zice doamnei Spinoza.

Doamna Spinoza se uită atent la mine în timp ce Shayna se îndepărtează.

— Ai grijă cu asta, Tiger, spune încet.

În parcare, în drum spre maşina lui Karen, când o prind din urmă, Shayna scoate două batoane de

ciocolată Hershey şi îmi dă şi mie unul, ca pe o ofrandă de pace, mică şi dulce.

Ciocolata are gust bun.

***

Karen umblă prin casă şi ia notiţe, în timp ce eu despachetez cumpărăturile.

Dulapurile şi frigiderul nostru n-au mai fost de mult aşa de pline. De câteva ori, când eram mult mai mică, înainte ca mama să intre în povestea cu Livromobilul, îmi amintesc că îmi făcea mâncare doar mie, nu şi ei, şi bea ceai în timp ce eu mâncam.

Ştiu că încerca să facă economie la mâncare. Că era îngrijorată.

Înghit în sec şi strâng o conservă de sos de roşii atât de tare, încât simt că aş putea s-o zdrobesc.

Shayna se uită pe telefon.

— Un asistent social va veni să vă vadă săptămânile viitoare, zice Karen tare, cât să-i atragă atenţia Shaynei. Cineva va fi desemnat în curând. Vă sugerez să faceţi şi nişte consiliere, ca să vă acomodaţi una cu cealaltă. O să fie complicat, dar nu cred că e imposibil dacă depuneţi puţin efort.

Se uită cu precădere la Shayna, care acum are privirea aţintită asupra apei murdare de la robinet. E dezgustată.

— Vreau să te felicit, Shayna, că te ocupi de cazul lui Tiger. Sper că o să iei lucrurile în serios. Nu îţi cer să fii… *părintele* ei. Îţi cer să îi fii tutore, îngrijitor, cu tot ce presupune asta.

Shayna opreşte apa:

— M-am prins. No problemo. Ore de stingere,

centuri de castitate, tot ce fac părinţii.

— *Shayna.* Nu e o glumă. Vorbim despre bunăstarea unui copil, îi zice Karen.

Sora mea ridică mâinile în aer:

— *Glumeam.*

Karen oftează:

— Tiger, dacă ai nevoie de orice, sună-mă sau dă-mi un mesaj. Ai numărul meu. Rhonda o să se ocupe de factura ta la telefon până când tu şi Shayna vă puneţi pe picioare.

Dau din cap. Mă întreb ce fac Thaddeus şi LaLa şi Sarah. Dacă patul meu a fost deja ocupat de un alt copil trist şi singur. Mă uit în jur, la casa mea mică.

Nu am mai fost aici din ziua de după decesul ei şi îi simt mirosul peste tot, în fiecare colţ, în fiecare fir de praf.

Acum *era aici* şi în secunda următoare a ajuns la spital şi apoi *n-a mai fost deloc.*

Mă bucur să mă întorc în casa mea familiară, dar în acelaşi timp îngrozitoare şi acum sunt varză pe interior. De-abia înţeleg ce zice Karen despre documentele de tutorat, despre cursurile de parenting şi despre un nu ştiu ce solicitat de tribunal. Stau pur şi simplu nemişcată, ţin în braţe Cutiile cu Mama, iar vocea lui Karen pare să se audă de foarte departe.

După ce pleacă Karen, Shayna arată spre robinet şi mă întreabă:

— Care-i faza cu apa asta din iad?

— Nu ştiu. Era la fel şi la duş înainte să…

Fac o pauză.

— Cred că mama nu a plătit chiria pe luna trecută şi proprietarul nu vrea să repare nimic până nu-i plătim.

Shayna clatină din cap:

— Pe naiba. Nu aşa or să stea lucrurile aici. Ai numărul lui? Cum îl cheamă?

Îl găsesc în telefon:

— Gilberto. Gilberto Pacheco. Dar n-o să răspundă. Nu răspunde niciodată.

— Ba o să răspundă. O să-i transmit eu telepatic să facă asta, zice şi râde la propria glumă.

Îmi ia telefonul şi formează numărul:

— Iartă-mă pentru teatrul care urmează, surioară, dar nu am de gând să suport căcatul ăsta.

„Da, bună, Gilberto? Da? Bună, eu sunt Shayna Franklin şi sun sora lui Grace Tolliver. Exact. Grace Tolliver. Da, *copilul* a cărui mamă tocmai *a murit. În casa pe care le-o închiriezi.* Nu, nu, tu să mă asculţi *pe mine.* O să vii aici şi o să repari ţevile astea de căcat sau o să sun la Protecţia Consumatorului şi poate chiar şi la poliţie şi o să le spun în ce condiţii insalubre *ai forţat* copilul ăsta să locuiască de…”

Se uită la mine şi mă întreabă încet: *De cât timp?* Dau din umeri, nu sunt sigură, aşa că ridic zece degete.

„De *trei* săptămâni, *Gilberto.* Nu poate să bea apă, nu poate să facă un duş şi crede-mă, Gilberto, chiar *are nevoie* să facă un duş. Nu mă face să-ncep cu rochia asta ciudată şi murdară pe care o poartă. Am Protecţia Consumatorului pe speed dial, Gilberto. Şi mă cam mănâncă degetul, Gilberto. Câte proprietăţi ai? Stai să te caut pe Google…”

Îmi face cu ochiul, în semn de izbândă.

„Super. Ne vedem atunci.”

Trebuie să recunosc, sunt impresionată.

— Boom, zice. Acum arată-mi baia. Trebuie să fac

o treabă supermare. Am mers cu autocarul un milion de zile şi n-a fost chip să fac treaba mare la doamna aia acasă, cu voi toţi în sufragerie.

Îi fac un semn spre dormitor.

— Ăăă, OK. Nu cred că trebuia să ştiu asta, dar OK. Acolo. La stânga.

Stau pe jos, pentru că mi-e frică să mă aşez pe canapea. Poate era acolo când… s-a întâmplat.

Thaddeus îmi dă un mesaj:

Cum e?

☹ La propriu . Asta face acum.

Prea multe detalii! Prea multe detalii! Apropo, doi copii noi. Unul plânge. Unul loveşte. Deja mi-e dor de tine şi de rochia ta puturoasă, îmi scrie Thaddeus.

Mersi mult.

Ai grijă de tine. Vrei să ieşim la o cafea în weekend? mă întreabă.

Sigur.

Nu uita, sunt aici dacă ai nevoie de mine.

Shayna se întoarce, aşa că pun telefonul jos. S-a schimbat în nişte pantaloni de pijama de velur roz de la Victoria’s Secret, unii foarte strâmţi, un maieu alb şi un hanorac roz.

Trag de tivul rochiei. Pare să aibă încredere în ea, ceea ce mă sperie şi mai tare. Mă simţeam bine cu mine când eram mică, dar în jur de 11 ani şi ceva, când mi-au crescut sânii ăştia, am început să nu mă mai simt aşa.

Shayna face un semn cu capul spre bucătărie:

— Asta. Roşul ăsta. Explică-mi, zice fluturând mâna.

Când aveam 12 ani, mama a hotărât să dea o pată de culoare bucătăriei şi a vopsit blaturile şi peretele

roşu, dar s-a hotărât să vopsească în roşu şi tot ce era *pe* blaturi şi pe perete, aşa că acum avem o bombonieră roşie, un prăjitor de pâine roşu, o cafetieră roşie şi un cuptor cu microunde roşu.

Când Cake a văzut totul prima dată, a zis: „June, parcă ar fi bucătăria morţii”, ceea ce a făcut-o pe mama să scuipe cafeaua în noua ei cană roşie.

— Mama. Îi plăcea să înveselească lucrurile, îi zic eu.

Se aude cineva la uşă.

Proprietarul, Gilberto Pacheco, stă spăşit în prag, cu o cutie enormă de scule ruginite într-o mână şi nişte ţevi complicate în cealaltă. Se uită atent la sora mea când o vede în costumaţia roz şi mulată.

Trece pe lângă ea cu grijă, de parcă ar putea să-l muşte. Cine ştie, poate chiar o s-o facă.

— Îmi pare rău de mama ta, Tiger, îmi zice mie cu seriozitate. Am venit să repar ţevile.

Se duce mai întâi în baie.

Shayna taie o mână de salată aisberg într-un bol, deschide nişte pachete de biscuiţi şi se trânteşte pe canapea:

— Mâncare şi relaxare, zice, dând drumul la televizor. Partea mea preferată din zi.

Pe ecran apare un episod din *Toată lumea îl iubeşte pe Raymond.*

Eu rămân pe podea, cu picioarele încrucişate, şi îl ascult pe domnul Pacheco cum mormăie şi bombăne aproape o oră în baia noastră mică, înainte să treacă la bucătărie.

Sora mea nu îmi zice nimic. Soţia lui Raymond ţipă la el, la fel şi tatăl lui, iar mama lui se văicăreşte. Asta e tot ce se aude, cu excepţia domnului Pacheco şi a

ţevilor lui care răsună cu ecou.

Fără mama, casa asta nu mai pare acasă. E doar o casă din chirpici cu un dormitor şi o baie, la capătul unui drum lung şi prăfuit, cu o bucătărie roşie şi nişte floarea-soarelui mamut, care începe să se iţească din pământ, în curtea din spate. Când era mama aici, podeaua veche de lemn îmi părea rustică şi fermecătoare, iar crăpăturile din perete indicau că această casă îmbătrâneşte într-un mod poetic. Cu puţină vopsea, mama a transformat dungile din perete în nişte tulpini verzi de flori, aşa că acum avem margarete şi crini pe tavan. Când ploua şi începea să se prelingă apă din tavan, picăturile care cădeau în tigăile şi oalele de pe podea se auzeau ca o orchestră, nu erau deloc enervante sau periculoase.

Dar acum, când îl ascult pe domnul Pacheco cum schimbă ţevile şi înjură încet, totul pare singuratic şi dezordonat. Şi sărăcăcios.

Şi ştiu că sună ca un clişeu, dar e adevărat: dragostea face ca totul să pară mai bun, iar în casa asta nu mai există dragoste. Cel puţin eu n-o mai simt.

Nu încă.

Simt că mă înec.

Gărgăriţa se agită. Până acum a dormit. *Cantitate neidentificată,* şopteşte, făcând un semn cu aripa spre sora mea, care se află pe canapea. *Orice se poate întâmpla.*

Raymond se plânge la soţia lui şi ea se plânge la rândul ei.

Aşa o să fie de acum încolo, bănuiesc.

Domnului Pacheco îi mai ia o oră să repare ţevile din baie şi din bucătărie, timp în care înjură şi bocăneşte mult. Shayna îl pune să bea un pahar de

apă, doar ca să fie sigură. El începe să întrebe de chirie, dar ea îl dă afară din casă şi se trânteşte înapoi pe canapea.

Mă duc în baie. Pun cu grijă sacul de catifea al mamei pe masa de toaletă. Pun o cârpă peste săpunul ei cu ovăz. Îi îndes şampoanele într-un colţ al duşului. Mă dezbrac.

Nu plâng. Stau pur şi simplu sub apă, lăsând-o să cadă pe mine ca o cascadă.

Nu am mai mâncat ceva adevărat de atât de mult timp, că încep să mi se simtă coastele prin piele. Poate că o să dispar încet în marea de nimic, pielea o să mi se dezintegreze, corpul o să mi se transforme în nişte oase decalcifiate din deşert. Animalele or să mă mănânce. O să mă transform în ceva cu totul diferit, nu o să mai fiu fata asta îngrozitor de tristă.

Unde se duc oamenii când mor? Dacă mama e undeva, unde e? Dacă avem suflete, ce se întâmplă cu ele? Plutesc… pur şi simplu pe undeva? Ca aburii? Încep *să ameţesc.*

Când ies, găsesc nişte pantaloni de yoga şi un tricou larg, iau coşul de rufe şi mă aşez lângă Shayna pe canapea. Ea tot butonează la televizor şi bombăne.

Maşina de spălat şi uscătorul sunt în curtea din spate, într-o magazie mică. Mama zicea că aici a locuit un olar în anii ’60, care folosea magazia pe post de atelier, ceea ce explică de ce avem apă pentru maşina de spălat şi curent electric pentru uscător şi două geamuri mari, prăfuite. Sunt mulţi artişti în Mesa Luna, ţesători şi pictori şi bijutieri. E chiar şi o femeie care face tablouri din capace de sticle, aplicându-le sârguincios pe lemn şi pânze. Ai crede că sunt doar nişte capace de sticlă, dar la final sunt de fapt o formă,

o imagine. E foarte cunoscută. Odată a fost invitată şi la emisiunea *Today.*

E oribil să te duci acolo iarna, când e frig, dar e mai bine decât să mergi cu maşina în centru şi să speri că e deschis la Spin Cycle, unde de cele mai multe ori nu este. Tot acolo îşi ţine mama gemurile şi jeleurile iarna, pentru că se păstrează reci. Deschid uşa magaziei şi rânduri întregi de borcane strălucitoare se holbează la mine. În perioada asta a anului, mama ar scoate Jeleumobilul, ar testa motorul, cauciucurile, l-ar pregăti pentru vară. Mă uit pe ferestruica din magazie la Jeleumobilul din curtea din spate, acoperit acum cu o prelată.

Îmi pun rochia în maşina de spălat şi scot şi Cutiile cu Mama din coş.

„Uite”, îi zic încet. „Spăl rufe. Nici nu a trebuit să-mi zici tu.” Cutiile cu Mama nu zic nimic.

Bag mâna în coş şi scot nişte haine de-ale ei.

Mirosul ei mă învăluie şi îmi face inima să bată cu putere.

Speli hainele pentru o persoană moartă? Ce faci cu hainele unei astfel de persoane? Le ţii într-un colţ din dulap? Ştiu că mama lua toate hainele noastre de la magazine second hand, dar mi se pare ciudat să ştiu că altcineva i-ar purta hainele. Cum ar fi să mă întâlnesc cu doamna Spinoza la Stop N Shop şi să văd că poartă tricoul gri al mamei, cel cu o lalea decolorată?

Un tsunami uriaş de deznădejde mă învăluie: dacă, în cele din urmă, nu suntem decât un morman de haine murdare şi de bucăţele de săpun cu ovăz, gata să fie aruncate pe stradă? Nu vreau să fie adevărat, dar poate că este. Poate că la asta se rezumă viaţa

unei persoane.

Poate că în definitiv atât de mărunte sunt vieţile noastre, indiferent de cât de importante încercăm noi să le facem cât încă trăim.

Mă uit la cutii.

„Ce să fac?”

Cutiile cu Mama nu zic nimic.

Îi spăl hainele.

Stau în magazie până se termină şi ciclul de spălare, şi cel de uscare, după care împăturesc şi pun cu grijă totul înapoi în coş. Îmi dau jos pantalonii de yoga şi tricoul şi pun din nou rochia pe mine. Sângele de pe mânecă s-a transformat într-o pată rozalie.

Cutiile cu Mama stau pe hainele frumos împăturite.

Shayna moţăie pe canapea când mă întorc în casă. Se ridică, se freacă la ochi şi strigă deodată:

— Căcat, machiajul meu!

S-a frecat atât de tare, că pare să aibă ochi de raton.

Cât stă la baie, eu sar în pat şi îmi ascund telefonul sub pătură. Cearşafurile şi pătura miros a stătut, par nefolosite. Ar fi trebuit să le spăl şi să le schimb şi pe acestea.

Când iese Shayna, are faţa roz şi foarte curată. Fără machiaj pare încă şi mai tânără.

— Mă culc, îi zic şi trag pătura până la gât.

Shayna se uită în jur. La mine. La singurul pat de aici.

— Probabil că o să dorm aici. Am ce-mi trebuie, zice şi face un semn spre sacul de dormit din colţ.

Are şi o pernă roz, care se potriveşte cu pătura roz de deasupra. Mă uit prin uşa deschisă. La canapea. Avem un singur dormitor pe care eu şi mama l-am

împărţit ani întregi, până când eu am împlinit 13 ani şi ea a decis că trebuie să ne separăm, că am nevoie de spaţiul meu. La început am fost cam amărâtă. Îmi plăcea să dorm cu mama, să citim amândouă până nu ne mai puteam ţine ochii deschişi şi adormeam cu lumina aprinsă, dar după o vreme am înţeles şi am început să transform dormitorul în spaţiul meu, vopsind fiecare perete în altă culoare: albastru, lila, mov. Aveam stele fosforescente pe tavan şi postere cu skateri, iar când venea Cake pe la mine puteam să închidem uşa şi să vorbim despre prietenul ei, cel care i-a frânt inima.

— Nu ştiu ce să zic de canapea, îi zic cu ezitare. Acolo dormea mama. Şi doar ca să ştii, cred că tot acolo a… ştii tu, se poate ca acolo să fi…

Shayna ridică o mână în aer:

— Nu e nevoie să zici mai mult.

Oftează:

— Se poate ca locul ăsta să fie cam mic. Nu mă înţelege greşit, înţeleg toată povestea cu aerul rustic din sud-vest, dar strict din punctul de vedere al spaţiului, e puţin cam strâmt. Poate că ar trebui să vorbim despre asta. Când o veni momentul. Dacă totul merge bine.

Dacă totul merge bine.

Se uită prin cameră la lucrurile noastre, la lucrurile mele, la lucrurile mamei.

Devin brusc foarte protectivă cu mama, simt că vreau să adun toate sticluţele ei de paciuli şi castronaşele raku în care îşi ţinea cerceii şi să le ascund undeva.

— Poate o să dorm în spate. Ştii tu, ca o temerară, în sălbăticie etc., prostii de genul ăsta. Am mai dormit

în maşină la popasuri. De multe ori şi pe plajă, în Hawaii. Nu-i mare scofală, îmi zice Shayna.

Eu nu spun nimic. N-are decât să înveţe singură cum e cu gândacii şi cicadele şi coioţii.

Shayna ridică sacul de dormit:

— Bine. Ciao!

Pleacă. Uşa din spate se deschide şi se închide.

Mă dau jos din pat, scot cutiile mamei din coş şi le pun pe jos, în dulapul pe care îl împărţim, şi închid uşa, dar am senzaţia că o pun pe bară sau ceva de genul ăsta, aşa că o aşez pe scrin şi o acopăr cu una dintre eşarfele ei subţiri, de la Ted's Threads.

„Noapte bună", îi zic şi sting lumina.

Mă întind pe pat şi mă uit la tavan. Una câte una, stelele mele fosforescente se aprind deasupra mea.

Dar singură în pat şi în casă, încep să mă simt ciudat. De parcă ceva se mişcă înăuntrul meu.

Dacă ar mai fi în viaţă, aş auzi-o în camera de alături cum fredonează şi îşi pregăteşte canapeaua. Cum se bagă sub pătură, cum deschide cartea.

Îmi şterg lacrimile când se întoarce Shayna cu perna roz şi sacul de dormit la piept:

— E frig afară. Ce căcat? E *mai.* Şi se aude de parcă am fi în junglă sau ceva.

— Pecari, zic eu şi îmi trag nasul. Sunt aduşi de aluviuni.

Nu vede că plâng? N-ar trebui să observe că am vocea stinsă şi slabă?

— Ce zici acolo?

Face pipi cu uşa deschisă. Mă uit în altă parte, în timp ce îi răspund:

— Aluviuni. Un arroyo. Ştii tu, ca un râu. Numai că e uscat. Se umple când plouă. Iar pecarii sunt ca nişte

porci nesuferiţi. Mistreţi.

— Oribil. Şi de ce le ziceţi *aluviuni?* E o prostie.

Iese trăgându-şi pantalonii roz. Îşi aruncă sacul de dormit pe pat, în partea dreaptă, la margine de tot. Se suie în pat, se bagă în sac, mormăie un „noapte bună”. În câteva minute sforăie.

Mă holbez la stelele fosforescente de pe tavan.

Luna luminează pe fereastră, plină şi strălucitoare.

Lângă mine, Shayna se agită. Nu pot să cred că am o soră, că e în casa mea, că sforăie lângă mine. Evenimentele importante din viaţă, precum naşterea, şcoala, căsătoria, moartea, ar trebui să se întâmple în timp, într-o anumită ordine. Şi părinţii tăi ar trebui să moară când eşti bătrân, nu când eşti tânăr.

Aşa ar trebui să meargă lucrurile în viaţă.

Universul ar trebui să fie blând şi să aştepte până când ştii câte ceva despre viaţă, anume cum să deschizi un cont bancar, cum să alegi un aspirator, cum să-ţi iei o slujbă sau să mănânci responsabil, nu biscuiţi la cină, şi universul n-ar trebui să-i lase pe părinţii tăi să *moară* când sunt încă tineri. Ar trebui să îmbătrâneşti, să ajungi atât de bătrân încât să te saturi să mai auzi oamenii spunându-ţi cât eşti de bătrân şi să dea televizorul *mai încet* când tu vrei să fie *mai tare* şi să te saturi că nu te bagă nimeni în seamă şi că nu mai auzi nimic din *Anatomia lui Grey* şi *atunci* mori.

Simt că mi s-au întâmplat 75 de milioane de lucruri uriaşe în doar nouă zile şi brusc mă simt deopotrivă bine şi copleşită că sunt iar acasă. Nu ştiu dacă ar trebui să mă simt uşurată sau să-mi fie frică. Să dorm sau să stau trează.

Simt cum mă cufund în familiaritatea cearşafurilor mele stătute şi nespălate, în confortul cearşafurilor şi

al păturilor mele. Telefonul se aprinde şi văd cuvintele: *Eşti acolo?* Şi o lună, o stea şi un tigru, dar de-abia pot să ridic mâinile ca să răspund. Cuvintele lui Thaddeus plutesc în faţa mea în întuneric: *Noapte bună.*

Cad din ce în ce mai repede în abisul gri care mă învăluie ca o pânză de păianjen.

10 zile, 12 ore

MĂ TREZESC CU LUMINA soarelui pe faţă, între pereţii mei multicolori, cu posterele mele cu skateri, sub pătura mea pufoasă, atât de familiară.

Sunt acasă.

Preţ de un minut îmi simt întregul corpul ca o bilă aurie şi strălucitoare, pentru că aud pe cineva dincolo de uşa dormitorului, care mută lucruri prin bucătărie. Simt miros de cafea proaspătă.

A fost. A fost un vis urât. Un coşmar. Un ceva. Ca atunci când Dorothy se trezeşte şi o vede pe mătuşa Em şi începe să-i povestească despre Oz şi mătuşa Em zice ceva de genul *Ce căcat zici, Dor?* Dar e drăguţă cu ea, pentru că are impresia că Dorothy doar s-a lovit la cap.

Poate doar m-am lovit la cap.

Uşa de deschide.

— Ma…

Dar persoana care ţine în mână cana roşie ciobită nu e mama. Privirea mi se îndreaptă către scrin.

Mama e în cutiile ei, sub eşarfa de mătase de la Ted’s Threads.

E cealaltă persoană, străina. Sora mea. Are părul strâns într-un coc negru şi dezordonat. Bea din cana ei

şi se scarpină în fund prin pantalonii de pijama de velur roz.

— Să mă trăsnească, credeam că n-o să te mai trezeşti *niciodată.* Ţi-am şi umblat prin lucruri să văd dacă nu cumva *ai luat ceva.* Bine, nu pari genul, dar cine ştie? Durerea le face chestii de căcat oamenilor.

Shayna clipeşte:

— Eşti bine? Glumeam doar. Zi ceva. Ai dormit aproape *două zile.* Prietena ta, fata aia înaltă, a venit pe aici şi n-am putut să te trezim. A zis că probabil eşti traumatizată şi că de-asta dormi. Serios, am fost îngrijorată.

Mă uit la ea:

— Serios? Ai fost îngrijorată?

— Da, zice şi ridică din umeri. Nu am venit aici degeaba, să ştii. N-am venit aici doar ca să mori…

Se opreşte brusc:

— Îmi pare rău. Sunt foarte idioată uneori.

Îi zic că e în regulă, pentru că probabil o să aud des asta, încerc să zâmbesc.

— Aşa, zice triumfătoare. Asta vreau să văd. Un zâmbet. Acum, ai pierdut câteva zile de la şcoală, ceea ce e OK, pentru că avem o problemă şi mai mare pe cap.

— Cum ar fi? întreb şi mă dau jos din pat.

— Cum ar fi faptul că mama ta nu a plătit nicio factură.

Se apleacă şi aprinde lumina:

— Am primit o scrisoare prin care suntem informate că suntem câââât pe ce să ni se taie curentul. Trebuie să mergem şi să plătim în câteva zile; dacă nu, s-a dus. Eu am nişte bani, dar nu cine ştie ce şi nu ştiu când o să începi tu să primeşti ce ţi-o da

statul sau cât ţi-o da. Am sunat-o pe asistenta aia socială, dar nu a răspuns.

Se uită la mine cu atenţie:

— Nu sunt sigură că am unde să mă angajez în Mesa Luna. Aşa că vreau să fiu clară de la început. E posibil să facem nişte… schimbări.

Inima mi se strânge:

— Am nişte prieteni în Boise. Au cumpărat un motel vechi, lângă o staţiune de schi. Dar nu e cine ştie ce zăpadă. Cred că ar putea fi fain. Şi ştiu nişte oameni în Portland care fac brânză artizanală şi cresc struţi, dar e al naibii de întunecat acolo. Nici măcar un struţ nu poate să compenseze cerul întunecat, zice şi ridică din umeri.

Ultimul lucru pe care vreau să-l fac e să plec de lângă Cake. Să las puţinul care mi-a mai rămas, singurul loc pe care îl ştiu, dar are dreptate cu jobul. Mama a trebuit să improvizeze. Mulţi oameni care stau aici fac naveta în Tucson sau în Sierra Vista ori au ajutor de şomaj sau lucrează pe cont propriu, ca artiştii şi oamenii ca mama lui Grunyon, care are o cafenea/restaurant/librărie şi care încearcă să deschidă un fel de fermă de lame alpaca în curtea din spate, visând la eşarfe din păr de alpaca, la mănuşi şi pălării, deşi niciunul dintre ei habar n-are cum să le producă. Deocamdată.

— Nu sunt pregătită să las totul pentru struţi şi nişte brânză ciudată, îi zic încet.

Eu şi sora mea ne uităm una la cealaltă.

— Bine, zice ea. Mai gândeşte-te. Ştiu că e complicat. Ar fi greu. Mă duc să stau afară. Să mă prindă soarele puţin.

Şi se duce.

Afară. Creierul meu compensează pentru cele două zile de somn, se gândeşte neîncetat la cum ar fi să ne mutăm.

Afară.

— Shayna! strig atât de tare încât o fac să stresară şi să verse cafeaua pe pantalonii roz.

— Frate! Mai încet! strigă, ştergându-se de lichidul maro.

— Nu, dar, Shayna, afară, afară! strig şi dau din mâini.

— Ce? Ce e afară?

Încerc să dau păturile de pe mine, mă împleticesc în ele şi mai că mă rostogolesc pe jos.

— Frate, rochia aia. Tot cu ea eşti? întreabă şi clatină din cap dezaprobator.

— Lasă asta.

Mă ridic şi îmi dau părul de pe faţă.

— Afară. Jeleumobilul. E mai, Shayna. E timpul pentru Jeleumobil.

Nu cred că am mai zâmbit aşa de larg de luni întregi.

10 zile, 13 ore, 19 minute

ÎN CURTEA DIN SPATE, Shayna se holbează la Jeleumobil.

— Ăăă, murmură ea. Hmmm.

— Nu e minunat? îi zic Shaynei în timp ce şterg de praf sexosul ardei jalapeño cu cizme de cowboy.

I-a sărit puţin vopseaua de pe buzele care schiţează un zâmbet, aşa că va trebui s-o revopsim şi oricum ar trebui să-i reîmprospătăm culoarea pe

coroana de căpşune şi chili roşii.

— Aşa ceva… zice sora mea. Chiar e pe bune? E în realitate?

— Ei bine, da, îi spun eu. E realitatea *mea.* Cinci zile pe săptămână, vara. Aşa facem rost de bani.

— Toată ziua? mă întreabă ea. Adică staţi în camioneta asta? Şi oamenii chiar cumpără lucrurile astea?

— Păi, uneori sunt chiar şi şapte zile, în funcţie de cât am făcut. Şi uneori stăm afară, sub o umbrelă, dar, da, în mare parte stăm în camionetă. Mergem prin oraş sau chiar în Sierra Vista, schimbăm locul în fiecare săptămână.

— Şi *funcţionează?* Adică voi chiar faceţi bani?

— Oarecum. Suficienţi. Mai conducea şi Livromobilul pentru bibliotecă şi mai lucra şi la grădiniţă.

— Aproape că mi-e frică să întreb, zice Shayna cu ezitare, dar fie! Unde sunt gemurile astea şi jeleurile mitice? Şi de cine, unde, ce, de ce şi când sunt făcute?

Deschid uşa de la magazie, ca să vadă rafturile pline-ochi cu borcane aliniate frumos şi aşteptând să le fie puse o sforicică colorată în jurul capacului.

Shayna fluieră:

— Şi mama ta a făcut toate astea? Cât ţin?

— În general le face iarna. Noaptea. Pot să ţină şi doi ani dacă sunt închise cum trebuie. De obicei le ducem în bucătărie vara şi le ţinem în lădiţe, pentru că aici se face cald.

— De ce nu vindeţi online? Nu ar fi mai uşor decât să staţi în camionetă toată ziua?

Ridic din umeri:

— Nu ştiu. Părea să-i placă. Petreceam timpul

împreună. Cunoştea oameni noi. Uneori cumpărau mai mult când ajungeau acasă, oriunde ar fi fost asta. Adică avea cărţi de vizită şi tot ce trebuie şi le trimitea prin poştă după ce îi spuneau ce vor şi îi trimiteau banii.

Shayna îşi trece mâna peste camionetă:

— Ştii, chestia asta ar merge bestial în Portland. Adoră orice fel de camionetă din care se vinde ceva de mâncat sau de băut.

— Mda, zic încet şi netezesc pământul de sub picioare. Dar noi nu locuim acolo.

Chiar se gândeşte să ne mutăm?

Ne. Ce ciudat e să mă gândesc că acum suntem „noi" doar pentru că am fost aduse împreună. Cred că trebuie să meriţi să faci parte dintr-un „noi". Sau să vină de la sine. Aşa cum se întâmplă cu o mamă.

— Trebuie să ne gândim la toate variantele, nu? îmi zice ea.

Se plimbă în jurul Jeleumobilului şi dispare o secundă:

— Bănuiesc că există un permis pentru asta, nu? Ai idee unde îl ţine?

— Poţi să verifici înăuntru. Ţinea lucrurile de genul ăsta în biroul din sufragerie.

Telefonul Shaynei vibrează. Se încruntă:

— Căcat.

— Cine e? întreb eu.

— Nimeni. Doar Ray. Trebuie să răspund. Vin imediat.

Deschide poarta şi pleacă pe aleea din faţă.

Îi dau un mesaj lui Cake. Îi arăt camioneta. Nu avem bani. Mama nu a plătit facturile.

OMG. Gemurile lui June. Jeleumobilul. Şi, apropo, ai

fost LEŞINATĂ, îmi scrie ea.

Ştiu.

Cred că te simţi bine că ţi-ai revenit.

Da şi nu, îi zic eu.

Sora ta nu pare genul care să facă gem, dar cine ştie?

Vrei să treci pe-aici? o întreb.

Îmi trimite înapoi un mesaj cu o faţă tristă:

Nu pot. Îmi filmez show-ul pentru tabără.

Credeam că nu ai fost acceptată. E o tabără de vioară de trei săptămâni în Massachusetts, la care Cake voia să meargă, dar a fost pusă pe lista de aşteptare.

Doi copii s-au retras şi acum aleg din listă. Dar trebuie să le mai trimit o melodie.

Zice în continuare: *Voiam să-ţi spun, dar s-au întâmplat toate astea. Oricum nu merg! Nu o să te las singură. Vreau doar să fac clipul ăsta. E un exerciţiu bun pentru când o să candidez la şcolile de muzică.*

Ar trebui să te duci. Dacă intri – nu cred că am mai tastat vreodată ceva atât de încet.

Doamne, nu. Hei, hai să ne vedem duminică, bine? Mă gândeam că putem să cotrobăim prin casă, să vedem dacă mama ta a lăsat ceva.

OK, îi spun eu.

OK.

Mă aşez pe un şezlong, soarele îmi încălzeşte scalpul. Cake o să fie plecată trei săptămâni.

Brusc mi se pare că toată lumea pleacă vara asta.

Shayna se întoarce cu o faţă posomorâtă:

— Hai la treabă, zice hotărâtă. Am nevoie să mă descarc puţin.

Îmi dau seama că îi tremură mâinile:

— Eşti bine? Cine e… cine e Ray?

— Un tip. Nu s-a terminat bine. Nici nu merită să vorbesc despre el.

— Era prieten…

— Am zis că nu merită să vorbesc despre el. Ai o cutie de scule? Probabil că o să fie nevoie să umflăm cauciucurile.

Se apleacă şi pune mâna pe cauciucuri. Nu vrea să se uite la mine.

Ray. Ceva mă îngrijorează în povestea asta. Nu pare genul de fată care să sufere după un tip, nu la cum s-a purtat cu Pacheco. Pare genul care nu acceptă căcaturi de la nimeni.

— Ai de gând să mă ajuţi sau nu? La urma urmei, a fost ideea ta, îmi zice.

Mă duc în magazie să iau soluţiile de curăţare şi trusa de scule.

Ne ia mult să curăţăm camioneta, ceea ce înseamnă că am ocazia s-o aud pe Shayna cum înjură. Mult. Combinaţii de cuvinte de-a dreptul halucinante, despre care nici nu ştiam că există. Dacă mama ar fi cunoscut-o i s-ar fi părut probabil criminal de amuzantă.

Ceea ce mă face să mă întreb: *oare* mama ştia de ea? Shayna avea 4 ani când m-am născut eu. Mă uit cum se şterge de picăturile de transpiraţie de pe frunte în timp ce curăţă bara din faţă cu un burete.

Ce ar fi zis mama de ea, de situaţia asta? De noi două, împreună. Oare mama avea de gând să-mi povestească vreodată de asta… de lucrurile din viaţa ei de dinainte să apar eu?

Şi oare cât ştia tata, *Dusty Franklin,* omul care înfundă în prezent o închisoare de minimă securitate

din Springer, New Mexico, despre viaţa mamei? Pe bune, oamenii care se iubesc nu-şi împărtăşesc secrete? Sigur au fost îndrăgostiţi, nu? La urma urmei, am apărut *eu.*

Sau poate că am fost doar un accident.

Înainte să mă pot abţine, o întreb pe Shayna:

— Shayna, poate ar trebui să-l sunăm pe ta… pe Dustin. Ar fi OK? Cred că el ar putea să ştie câte ceva. Despre mama. Despre cum era înainte să mă aibă pe mine şi tot tacâmul. Ea niciodată… niciodată nu spunea mare lucru despre ea.

Nu mi s-a părut în regulă să îi zic „tata” de faţă cu ea. La urma urmei, el a făcut asta, *a fost* asta cu ea, nu cu mine. Mi se pare că are dreptul acesta asupra lui mai mult decât mine.

Shayna e în camionetă, şterge bordul de praf:

— Nu cred că e o idee aşa de bună acum.

— De ce nu? Sigur ai numărul…

— E foarte complicat, zice şi strânge cârpa de praf, transformând-o într-o minge mică.

— De ce? Nu e ca şi cum o să plece de-acolo prea curând.

— Las-o baltă. Sunt eu aici. Nu e suficient deocamdată?

Începe să se enerveze.

— Nu înţeleg de ce te superi. Vreau doar să-i pun câteva întrebări despre…

Shayna aruncă mingea pe jos şi îşi strânge mai bine elasticul de păr. Vocea ei sună repezită şi supărată:

— Poate că nu vreau să vorbească cu tine, bine? Poate de-aia. Poate că nu cred că ar trebui să primească o recompensă pentru comportamentul lui

naşpa, ce zici de asta? Eu sunt deja aici, strâng mizeria în locul lui, aşa cum am strâns mereu…

Se uită la mine.

Faţa îmi arde. Îmi muşc limba cât pot de tare, fără să-mi dau sângele.

— Nu asta am vrut să zic, continuă ea.

Zăngăneşte cheile de la Jeleumobil şi nu se uită la mine. Are vocea mai blândă acum.

— Nu sunt o mizerie, zic eu.

— Îmi pare rău. Sunt puţin stresată. Să ştii că totul e stresant şi pentru mine, bine?

— Vrei măcar să fii aici? Pentru că poţi să pleci. Serios, pleacă.

Inima îmi bate atât de tare, încât îmi răsună în urechi.

— Normal că vreau să fiu aici. Eşti sora mea. Sângele apă nu se face.

— Nu sunt o mizerie, şoptesc eu.

— Nu, zice. Nu eşti.

Oftează:

— Am o gură mare, bine? O să încerc să lucrez la asta. Dar hai să punem asta pe picioare, bine? O să vorbim despre tata mai târziu.

Bagă cheile în contact, acoperind orice răspuns aş fi putut să-i dau. Jeleumobilul scuipă şi pufneşte, dar până la urmă revine la viaţă, lăsând rotocoale de fum în curticica pustie din spate, ridicând nori de praf.

Gărgăriţa clipeşte neîncetat. *O mizerie,* zice. *O mizerie!*

Sângele apă nu se face.

11 zile, 12 ore

A DOUA ZI E sâmbătă. Eu şi Shayna ne purtăm cu mănuşi una cu cealaltă şi nu spunem mare lucru în Jeleumobil. Pe drum spre locul preferat al mamei, Shayna se opreşte la Grunyon să ia nişte latte-uri. Văd înăuntru nişte colegi de la şcoală, aşa că mă las mai jos în scaun. Cele patru lame alpaca, John, Paul, George şi Ringo, se uită atente la mine din spatele gardului, cu ochii lor adormiţi.

Shayna stă înăuntru puţin mai mult decât e nevoie, uitându-se la animale pe fereastră. O văd cum stă acolo şi ia o gură de cafea şi mă întreb ce o fascinează atât de mult la John, Paul, George şi Ringo.

Când ajungem la locul de vânzare, scoatem lada frigorifică plină cu apă, mâncarea pregătită pentru prânz şi gustările şi îi arăt cum să aranjeze lângă camionetă semnul pictat de noi, cum să folosească POS-ul, cum să înregistreze vânzările în registrul preferat al mamei.

Descărcăm borcanele şi le aranjăm în camionetă, pe rafturi. Shaynei îi ia ceva timp să aranjeze borcanele *la fix* pe blatul din faţa geamului.

Şi apoi aşteptăm. În camionetă sunt ventilatoare şi o mică unitate de aer condiţionat, conectată la un generator în miniatură.

După nici cinci minute, Shayna începe să se văicărească:

— Este atât de plictisitor.

— Am adus cărţi, zic eu şi îi arăt două cărţi de Stephen King şi *Mândrie şi prejudecată.*

Oftează, ia o gură de apă şi aranjează borul uneia dintre pălăriile mamei. Nu sunt sigură dacă-mi place că

poartă lucrurile ei, dar nu zic nimic. Bănuiesc că vreau să ţin lucrurile cât se poate de liniştite după ziua de ieri. Am impresia că am fost aproape de ceva periculos.

— Sunt rezervaţii aici, zice şi admiră peisajul. Deşertul uscat, cerul albastru, norii pufoşi.

— Da.

— Sunt mulţi amerindieni la tine la şcoală?

— Câţiva. Prietenul meu… Kai. E pe jumătate Navajo şi pe jumătate japonez.

Tot mă doare când îi zic numele.

— Ce combinaţie dată naibii, zice Shayna. Îi e greu?

— Nu ştiu.

Mă gândesc la întrebare. Suntem colegi dintotdeauna, iar în Mesa Luna sunt tot felul de copii, pentru că e singurul liceu pe o distanţă de kilometri întregi, aşa că o groază de elevi vin cu autobuzul din alte orăşele prăfuite, deci poate că există probleme pe care nu le-am observat niciodată.

— Cel puţin nu zice nimic despre asta, zic eu.

— L-ai întrebat vreodată?

— Nu. Adică, e doar *Kai.* Culoarea pielii lui nu contează. Contează caracterul. Ascultăm discursul „I Had a Dream”[7] în fiecare lună februarie, când sărbătorim Luna Istoriei Negrilor.

Îmi place să ascult vocea lui Martin Luther King prin difuzoare, în clase.

Shayna pufneşte:

— Nişte bălării gen pace-şi-iubire mai căcăcioase nici că am auzit, Tiger, dar să ştii un lucru – culoarea

7 Discurs susținut de Martin Luther King în 1963, devenit un simbol al luptei împotriva discriminării și a rasismului (n.t.).

pielii lui *chiar* contează. Şi nu e Negru; etnia noastră nu e universală, ştii? Nu poţi să te prefaci că nu contează culoarea doar pentru că tu crezi că nu *ar trebui* să conteze, pentru că tu te-ai născut cu pielea albă şi eşti privilegiată. Şi nu poţi pur şi simplu să te prefaci că nu observi rasismul doar pentru că asculţi în fiecare an discursul unui negru faimos. Nu e *suficient*. În lume sunt nişte oameni îngrozitori, absolut îngrozitori. Viaţa lui Kai va *fi mereu* extrem de diferită de a ta.

Mai ia o gură de apă:

— În plus, ai făcut o pauză semnificativă între cuvintele „prietenul meu" şi „Kai", deci sună ca şi când ar fi ceva între voi. E iubitu'?

Roşesc instantaneu:

— Nu! Nu e…

Îi sună telefonul. Se uită în jos.

— Frate, zice încet. Nu. O. Să. Faci. Asta.

Începe să dea un mesaj.

— Cine e? întreb eu.

— Ray, zice şi se strâmbă.

Iar Ray. Poate o să aflu mai multe de data asta.

— E iubitul *tău?*

— Aşa cum am zis, nu s-a terminat bine. Nu e chiar pregătit să ne zicem ciao.

— De ce nu? Ce s-a întâmplat? El cu ce se ocupă?

Am mers prea departe. Shayna se uită urât la mine şi reia subiectul despre mine.

— Cât de departe ai mers cu tipul ăsta, Kai? Te-ai înroşit toată, deci ştiu că s-a înfiripat o poveste acolo.

Pare curioasă.

Îmi trag pălăria pe faţă.

— Nu ai de ce să fii ruşinată. Contactul sexual e cel mai tare lucru, zice şi râde.

— Termină! Nu am făcut asta! Doar ne-am sărutat! Şi după aceea…

— Ce? După aceea *ce?*

Shayna se apleacă în faţă şi îşi trage puţin fusta.

— Nimic. Nu vreau să vorbesc despre asta, îi zic eu.

Nu plânge nu plânge nu plânge.

— Mă omori. De ce eşti aşa de ruşinată?

Mă împunge cu degetul în umăr şi se apleacă brusc pe fereastră:

— Clienţi. Să trecem la treabă.

Uşurată, îi arăt ce trebuie să facem. Cei care coboară din rulotă au accent de sudişti, spun ceva despre cât de uscat e aerul, vor să ştie de când locuim aici, ce conţin gemurile, cât pot fi ţinute afară, dacă avem un site, cât de norocoase suntem că trăim în frumuseţea asta nesfârşită.

Facem asta câteva ore. Opreşte o maşină la fiecare cincisprezece minute; oamenii coboară, cumpără gem şi băuturi din lada frigorifică. Şi Shayna chiar se pricepe la *vorbit.* Sunt impresionată. O adoră oamenii ăştia, îi sorb fiecare cuvânt pe care îl spune. Li se pare că e amuzantă şi prietenoasă. O persoană îi spune că face chimioterapie, iar Shayna dă buzna afară din camionetă, ca să o îmbrăţişeze. Un bărbat zice că vrea să cumpere jeleu pentru fratele lui care are un şold fracturat şi care locuieşte în San Diego. O să mănânce sandviciuri cu gem, aşa cum făceau când erau mici, ne spune. E bătrân. Are borul pălăriei de paie tocit şi maşina lui scoate nişte sunete neplăcute când porneşte la drum. Mă întreb dacă o să ajungă la destinaţie.

Shayna îşi muşcă limba.

— Bietul moşulică, zice încet şi îşi verifică iar telefonul. Ray! Ahhh!

Când mă uit la ea, mă simt deopotrivă bucuroasă şi tristă, pentru că seamănă cu mama din punctul ăsta de vedere: oamenii se deschid în faţa ei, îşi pun sufletul pe tavă.

Pe drum spre casă, e foarte vorbăreaţă. Cred că se bucură de bani. Sau poate e liniştită.

Zice că ar trebui să luăm pizza şi să ne uităm la filme, aşa că luăm una congelată de la Stop N Shop, folosind cardul pe care ni l-a dat Karen. După ce fac duş şi încep să pun nişte felii de pizza pe farfurii, iese din baie în pijamaua ei roz şi sexy şi se instalează pe canapea. Ea n-are nicio problemă să stea acolo, eu, da, aşa că mă aşez pe puful pe care mi l-a luat mama când am făcut 12 ani. E mov cu galben şi mi se pare că seamănă cu o brioşă.

Shayna schimbă canalele până găseşte un film cu multe accidente de maşină şi înjurături şi stăm aşa amândouă, văzând film după film. Nu mănânc multă pizza, dar Shayna nu pare să observe.

În timp ce îmi plimb pizza în farfurie, mă gândesc că mă simt relativ OK cu toată treaba asta, cu *ea,* cu *noi,* că lucrurile s-ar putea să iasă bine până la urmă, chiar dacă o să mergem înainte cu paşi mici, chiar dacă o să ia ceva timp. Sora mea îşi ridică somnoroasă capul de pe canapea şi trage cu ochiul la mine:

— S-ar putea să mă duc în Tucson mâine. O să iau maşina mamei tale, bine? Am nevoie de o maşină. Doar să mă uit prin zonă. A fost fain azi în camionetă, dar nu cred că e chiar stilul meu. Ar trebui să luăm în considerare mai multe variante, nu?

Se uită la mine încercând să vadă ce părere am,

dar apoi îşi pune din nou capul pe mânerul canapelei.

Rup crusta de la pizza în bucăţi mici, mici, mici de tot.

12 Zile, 16 ore

CAKE SE UITĂ ÎN şifonierul meu. Sora mea e în sufragerie, se uită la *House Hunters* şi se bucură de o relaţie foarte apropiată cu o pungă de chipsuri.

— Nu pot să cred că nu te-ai uitat aici, zice Cake. Nu ai fost nici măcar puţin curioasă?

Îmi ţin perna la piept, încerc să trag aerul cu putere. Rochia mea de doliu începe să prindă un iz puternic şi sărat. Cred că ar trebui să o spăl din nou.

— Nu. Ştii cum era mama. Nu mi s-a părut că are rost să cotrobăi. Era…

Caut cuvântul potrivit.

— *Refractară.*

Un alt cuvânt învăţat la ora lui Hoffmeister.

— Adevărat, zice Cake şi dă la o parte cu grijă o parte din hainele mamei. Dar poate că sunt nişte indicii aici Trebuie să fi păstrat *ceva.*

Cake a petrecut destul mult timp căutând pe Google chestii despre mama, folosind doar numele şi data naşterii ei. Aşa, la plesneală, a sunat la arhiva Universităţii din New Mexico, unde a lucrat mama în trecut, şi a convins o femeie pe nume Laura să îi spună câte ceva despre mama.

— A plâns când i-am zis că mama ta a mu…

Cake se opreşte brusc şi se uită la mine cu faţa împietrită.

Ne uităm una la alta.

— Poţi s-o zici, îi spun eu. Nu e ca şi cum nu e adevărat dacă n-o zici, nu?

— Mi-e greu s-o zic. Nu vreau să te…

Se opreşte.

— Întristezi? continuu eu. Prea târziu.

— OK, zice Cake încet.

Ne uităm iar una la cealaltă.

— A murit, zice Cake ferm. A plâns când i-am zis că mama ta a murit.

— Vezi? zic încercând să glumesc, deşi mă doare când o aud zicând asta. Nu a fost aşa de rău, nu?

Amândouă ştim că de fapt a fost rău, dar e ca un obstacol pe care trebuie să-l depăşim, cred.

Se întoarce la şifonier:

— I-a fost supervizoare şi a zis că mama ta era foarte drăguţă şi muncitoare.

Vocea i se aude înfundat pentru că este practic în şifonier.

— A zis că mama ta avea un prieten. Bănuiesc că este vorba despre tatăl tău. Şi că s-au certat şi că mama ta a plecat fără preaviz şi că nu a mai văzut-o niciodată. Dar, continuă Cake ieşind din dulap cu o geantă şi analizând-o atent, a mai zis şi că mama ta i-a spus că a copilărit în Phoenix. Ştiai asta?

Dau din cap. Cred că mereu am presupus că e din Albuquerque.

Cake ridică ochii de la geantă şi se uită la mine:

— Crezi că a avut un *testament?*

Mă uit la Cutiile cu Mama, de parcă aş vrea s-o întreb: *Ai avut unul?*

Bineînţeles că nu răspunde.

— Costă să-ţi faci un testament? o întreb pe Cake.

— Aşa cred.

— Atunci nu cred că mama a avut unul.

Ne zâmbim una alteia.

— Corect, zice Cake şi scoate nişte pungi de carton pe care scrie *Luminiţe de Crăciun şi Halloween* şi apoi se afundă atât de adânc în şifonier, că nu îi mai văd decât tălpile.

Se dă înapoi şi se pune în genunchi, cu poalele rochiilor mamei peste faţă:

— Uite, zice fără aer. Uită-te pe-aici.

— Alea sunt doar ale mele, zic eu văzând cutiile maro de pantofi pe care le împinge înspre mine. Am mai văzut cutiile astea. Sunt doar poze vechi cu mine la şcoală.

Cake trece repede prin ele, ca să fie sigură. Ridică o poză cu mine la grădiniţă. Ştirbă, cu codiţe ciufulite şi în fundal poza aia odioasă cu deşertul şi un iepure cu coarne. După aceea scoate o poză cu toţi colegii din clasa a III-a, anul în care s-a mutat aici.

— Doamna Hervey, zice serioasă. A fost *cea mai rea.*

Doamna Hervey îi zicea mereu lui Cake să stea jos, deşi Cake *deja stătea jos.* Era înaltă chiar şi pentru un copil de 8 ani. Şi doamna Hervey refuza să îi spună Cake, preferând doar Katerina, aşa că şi Cake refuza să-i zică doamnei Hervey „doamna Hervey”, preferând „doamna Răutate”. Nu a fost un an bun, în afară de faptul că m-am împrietenit cu ea.

Cake stivuieşte cutiile şi se bagă şi mai adânc în şifonier. Vocea ei pare stinsă din cauza hainelor şi a întunericului.

— Nu pot să cred că nu te-ai uitat niciodată aici. Eşti cea mai necurioasă persoană pe care o ştiu.

— Nu-i adevărat! Îmi place să citesc, îi zic în

apărarea mea.

— Necurioasă despre viaţa reală atunci.

Scutur din cap:

— Nici asta nu-i adevărat. Pur şi simplu nu am avut prea multe ocazii.

Cake se uită la mine.

— Ştii cum era mama, îi zic eu.

Era. Mă arde gura când zic asta, când o transform într-un trecut.

— Ştiu. Îmi pare rău.

Iese de tot din şifonier şi îşi dă părul de pe faţă.

— Dar eu aş fi fost grămadă peste toate astea, căutând măcar un indiciu.

Uite ce aş vrea să îi spun lui Cake, dar nu am curaj: *Poate că nu vreau să desluşesc misterul deocamdată.* Am trecut prin cel mai greu lucru prin care poţi trece, mi-am pierdut un părinte, şi nu sunt sigură că pot suporta să ştiu mai multe decât am crezut vreodată că se poate, mai ales dacă unele lucruri se dovedesc a nu fi, cum să zic, prea *plăcute,* cum ar fi posibilitatea ca ea, în deplină cunoştinţă de cauză, să fi furat un bărbat căsătorit.

E foarte greu să te gândeşti la părinţii tăi ca la nişte *oameni.* Plini de alegeri proaste şi decizii proaste, cu certuri şi inimi frânte, tot tacâmul.

Pentru că dacă nici măcar nu pot naibii să aibă grijă de ei, cum or să aibă grijă *de tine?*

Şi am cunoscut deja destui copii ai căror părinţi nu pot să aibă grijă de ei. Sau care nu vor. Şi dacă singura problemă a mamei a fost că voia să aibă *prea multă* grijă de mine, ei bine, înseamnă că am fost o norocoasă.

Iar am zis asta. *A fost.*

Brusc mă simt foarte obosită. Vreau să fiu singură în camera mea şi să nu vorbesc şi să nu o mai tratez pe mama de parcă ar fi un episod din *Forensic Files.*

— Cake, când se întorc părinţii tăi? o întreb eu.

Au lăsat-o la mine şi s-au dus la cumpărături în Sierra Vista.

— Nu ştiu, mormăie din fundul şifonierului.

Vârfurile părului ei mov îi sunt încurcate în tricou.

Brusc îmi aduc aminte de prima dată când mama ei a lăsat-o să se vopsească, când avea 12 ani. Cake avusese un an greu. Nişte copii o hărţuiseră destul de tare în toamna aia pentru că se îngrăşase din nou şi începuse să se enerveze, răspunzând obraznic. Rhonda a adus acasă vopsea şi a vopsit-o chiar ea: roz-bombon cu nişte şuviţe verde-deschis. Din cine ştie ce motiv, părul acela ciudat i-a dat lui Cake un fel de putere. Copiii se uitau altfel la ea, cu un fel de admiraţie. Unii copii au mai încercat să fie răi, dar ea *s-a simţit* diferit, asta a fost chestia. Cum a zis şi LaLa, că oamenii pot deveni mai curajoşi când au o armură, cum ar fi haine diferite. Sau părul vopsit, în cazul lui Cake.

Mama nu a prea fost de acord să fie lăsată să se vopsească aşa de mică, dar Rhonda i-a zis: „Uneori trebuie să le lăsăm să decidă singure, June. Trebuie să găsească un mod sigur de a se revolta, de a se simţi speciale. Prefer să ştiu că îşi vopseşte părul decât că fumează iarbă sau că se răneşte pentru că se simte urâtă”.

Niciodată în viaţa mea nu am putut să-mi aleg singură hainele sau coafura.

Mă afund şi mai tare în pat.

Cake apare din dulap, cu un iepuraş de praf lipit de obraz.

— Uite, zice. Asta pare promiţător.

Îmi întinde o cutie albastră.

Dau capacul la o parte. Pe acesta, cineva a scris cu litere rotunde, de copil: *Proprietatea lui June Tolliver. Dacă deschizi cutia asta, rişti să fii omorât.*

Înăuntru sunt fotografii în huse de plastic, un plic şi un articol de ziar, împăturit. Deschid plicul. Din el cad nişte medalii de aur şi de argint şi nişte panglici de competiţie viu colorate. Le întind şi citesc ce scrie pe etichete.

Locul 1, Dresaj, June Tolliver.

Locul 1, Novice începător, Program complet, June Tolliver.

Sunt atât de multe premii. Unele dintre panglici sunt uriaşe, cu nişte rozete mari de satin la capăt. Trec cu degetele peste calul în două picioare şi călăreţul din faţa mea. În punguţe sunt fotografii cu o fetiţă drăgălaşă care zâmbeşte şi care poartă o cască de catifea cu vârful rotund şi o curea de prindere sub bărbie, o cămaşă şi o jachetă care par foarte elegante. Ţine de după gât un cal superb. Pare incredibil de fericită. Mă uit mai atent la fetiţa zâmbitoare din poză. Mâinile încep să-mi tremure.

Scrisul rotunjit de pe spatele pozei spune *June, 9 ani. Concursul din Phoenix.*

Ating cu degetele faţa fetiţei, faţa *mamei mele.*

Nu am văzut-o niciodată pe mama când era mică.

Pe faţă are un rânjet uriaş, un pic arogant, de parcă spune tocmai-am-câştigat-tot-concursul-ăsta. Mama, o fetiţă fericită, care călărea. Nu-i de mirare că îi plăceau caii de la ferma lui Randy Gonzalez. A crescut printre cai. I-a iubit de când era mică.

Inima mă doare, iar ochii mi se umplu de lacrimi.

Mă uit la Cutiile cu Mama şi zic în sinea mea *De ce n-ai putut să-mi spui despre asta, despre amintirea asta? De ce?*

Simt pe obraz respiraţia caldă a lui Cake:

— Oau, zice şi îmi ia poza din mână. Mama ta era *adorabilă.* Şi aveţi aceiaşi obraji.

Pe măsură ce mă uit prin cutie, copilăria mamei mi se dezvăluie: cai, o casă din cărămizi roşii, ca o fermă, cu piscină şi un tobogan circular şi doi oameni drăguţi, pe nume Ed şi Crystal. Bunicii mei. Cei care au murit când ea era la facultate.

Ed poartă ochelari şi are mereu două pixuri în buzunarul de la cămaşă, iar Crystal are părul blond, ca mama, şi ţine mereu în mână un tort cu lumânări sau îi dă mamei un cadou de Crăciun sau stă afară, lângă o bucată mare de carne pusă pe grătar.

Bunicii îţi trimit cecuri călcate cu fierul şi puse în interiorul felicitărilor de ziua ta, câte una pentru fiecare an pe care-l ai. Bunicii îţi dau bomboane cu caramel şi suc când părinţii nu se uită. Te cresc sau cel puţin asta am văzut în Mesa Luna, când părinţii tăi mor sau când unul dispare sau când unul poate bea prea mult ori e dependent de droguri. Mereu veneau mulţi bunici la şedinţele cu părinţii de la Şcoala Generală Davidson, intrau alene în clădire, cu papuci pufoşi şi cămăşi în carouri mult prea mari, strecurându-se stânjeniţi în bănci.

Din poze, Ed şi Crystal par să fi fost foarte drăguţi şi simt un dor de ei pe care nu l-am mai simţit niciodată.

Bunicii mei. Oamenii care ţineau pixuri în buzunare, cărora le plăcea să facă grătar şi care i-au cumpărat mamei un cal pe nume Charlotte.

Lucru pe care îl aflu din articolul de ziar împăturit bine, despre una dintre victoriile mamei, din care aflu că ea şi Charlotte erau pe drumul spre nu ştiu ce campionat din Texas. Când reporterul a întrebat-o care era numele calului, mama a zis: „Păi, am botezat-o după un personaj din cartea mea preferată, *Pânza Charlottei.* Ştii tu, cea cu păianjenul? Păianjenul şi porcul sunt prieteni foarte buni, exact ca mine şi calul meu”.

— Oau, exclamă Cake, ce tare e!

Se uită prin cutie, dar nu mai e nimic altceva de văzut. Ne-am uitat prin tot. Mă uit la pozele cu mama mea ecvestră şi cu bunicii mei, în timp ce Cake intră înapoi în şifonier şi mai cotrobăie prin lucruri. După aceea iese transpirată şi mulţumită:

— Asta e tot. În celelalte cutii sunt doar pantofi. Cine ar fi crezut că mamei tale îi plăceau pantofii aşa de mult? În plus, acum ştim cum îi chema pe bunicii tăi, ceea ce o să ne ajute. Putem să-i căutăm pe Google.

Împăturesc cu grijă articolul de ziar. *Fată din zonă tropăie spre lucruri măreţe.* Mama s-a transformat dintr-un copil dolofan, cu obraji bucălaţi, într-o fată slabă cu medalii şi panglici şi un cal şi apoi viaţa ei… s-a oprit. Până am apărut eu.

Nu mai sunt poze din şcoala generală. După un anumit an, nu mai sunt panglici. Nu sunt poze din liceu. De la bal. De la absolvire.

„Cine eşti?”, întreb cutiile cu dragon. „Ce s-a întâmplat cu tine de când aveai 10 ani până… am apărut eu?”

Cake ridică mâinile în aer:

— Stai, cu cine vorbeşti?

Arăt spre Cutiile cu Mama de pe scrin:

— Cu June. E acolo.

Cake respiră adânc, gândindu-se ce să zică:

— Nu că vreau să te critic, dar vreau doar să clarificăm lucrurile: mai întâi rochia, acum… vorbeşti cu cenuşa mamei tale? Am înţeles bine?

Mă simt ciudat, nu atât de pustiită sau de tristă cum aş putea, dar nici fericită. Îi zâmbesc lui Cake cu jumătate de gură. E o prietenă bună, din moment ce face toate astea pentru mine.

— Da, acum vorbesc cu mama mea *moartă.*

Cake se strâmbă când aude cuvântul şi se şterge de praful de pe genunchi:

— E bine de ştiut. Dar, dacă te hotărăşti să faci experimente ciudate cu electricitate şi, mai ştiu eu, cu părţi de corp omenesc şi toate cele doar ca s-o aduci înapoi… Nu sunt sigură că pot să mai fiu prietena cea mai bună care te susţine. Vreau doar să fie clar.

— S-a notat, îi zic eu.

— Mă duc să mă spăl pe mâini, spune şi închide uşa de la baie.

Aud o maşină care opreşte afară şi două portiere care se trântesc. Apoi, şoapte furioase. Pun fotografiile jos.

— E *ridicol.*

O voce de bărbat. Tatăl lui Cake.

— Ba o să meargă.

— Are 16 ani. Poate să ia propriile decizii, indiferent că sunt bune sau nu, şi apoi să suporte consecinţele. Nu vrea să-şi lase prietena.

Rhonda are un ton rugător, de parcă vorbesc despre asta de multă vreme.

Cred că vorbesc despre Cake. Despre tabără.

— Am făcut tot ce am putut pentru fata asta. Am ajutat-o cu bani, am ajutat-o cu mâncare, am ajutat-o cu reparaţia maşinii, îi plătim *telefonul* şi o iubesc, chiar o iubesc, dar de la un punct începe să o ţină pe loc pe fata *noastră.* Pe fata noastră foarte, foarte talentată. Nu poate să refuze tabăra iar. A avut noroc că i-au mai dat o şansă după ce s-a retras anul trecut.

— Tiger a avut mononucleoză, şopteşte Rhonda. Mereu au fost foarte apropiate. Sincer, mie mi se pare frumos că fata noastră e aşa de inimoasă.

Cake a fost acceptată la tabăra de muzică din Massachusetts? Nu ştiam. Nu ştiam nici că a intrat şi vara trecută.

Am fost foarte bolnavă o lună. Cake a stat cu mine cât a putut de mult, a purtat o mască şi mănuşi de plastic, ca mama să poată pleca cu Livromobilul şi cu Jeleumobilul. Râdea de costumul ei de protecţie împotriva materialelor periculoase. Ne-am uitat ore întregi la televizor şi am ascultat muzică şi am dormit şi eu am ţinut-o în braţe când a plâns din cauza lui Troy, tipul din Sierra Vista.

Şi ce tot spun despre bani şi reparaţiile de la maşină?

Au împrumutat-o pe mama fără să ştiu?

— Rhonda, serios acum. Îmi pare rău că June *a murit* şi şi mie mi-e dor de ea, mi-e foarte dor, dar fata noastră chiar are o şansă. Ce? N-o să meargă nici la facultate doar pentru că nu-şi permite şi prietena ei? Trebuie să începem s-o încurajăm să se gândească mai întâi la ea. A sosit momentul.

E ceva ce Cake chiar ar face. Chestia cu facultatea. Nu m-am gândit la asta, nu serios, doar aşa, abstract. Dar ar face asta. Ar rămâne în urmă de dragul meu.

Se aude cum este trasă apa la toaletă. Cake iese:

— Ce? Ai o faţă ciudată.

— Au venit părinţii tăi.

— A, tare, zice şi îşi pune căştile şi telefonul în ghiozdan.

— Apropo, ce se mai aude cu tabăra de muzică? Ai intrat? o întreb eu.

Nu se uită la mine:

— Nu mi-au zis nimic şi sunt sigură că n-am intrat, dar nu-i mare lucru.

Prietena mea mă minte despre ceva care ar trebui să fie fericită.

Minte pentru că *eu* sunt nefericită şi pentru că am o mamă moartă şi pentru că are impresia că nici *ea* nu ar trebui să fie fericită.

— Cake, încep eu, dar Shayna intră în cameră.

— Intru la duş şi după aceea plec spre Tucson, bine? Nu ştiu când mă întorc, îmi spune ea.

Închide uşa de la baie. Dă drumul la apă. Se aude soneria.

— Cake? strigă mama ei. Hai să mergem. Ne întâlnim cu Connor la cină în cincisprezece minute.

Cake îşi aruncă ghiozdanul pe umăr şi mergem împreună în sufragerie.

Mama ei adună nişte sutiene aruncate pe spătarul canapelei.

— Cum eşti, scumpo? Lucrurile par puţin… dezordonate pe-aici, spune şi îmi arată două sutiene mov.

Tatăl lui Cake oftează.

Încerc să ignor faptul că tocmai s-a plâns că ne-au salvat pe mine şi pe mama de la *tot* şi mă concentrez pe Rhonda.

— Sora mea începe să se simtă ca acasă, zic încet.

Aşa e. Casa începe să se „Shaynifice”: sutiene pe clanţa de la baie şi pe canapea, creioane dermatograf pe măsuţa de toaletă din baie. Căni pătate de ruj şi farfurii murdare pe blatul din bucătărie. Numere din *Cosmo* peste tot, pe jos.

Îşi pune chiar şi rufele murdare în coşul meu. Dacă n-aş spăla eu rufele sau farfuriile sau n-aş strânge prin casă, cred că nu s-ar face nimic.

Rhonda împătureşte sutienele şi le pune pe canapea:

— Eşti bine? Eşti curajoasă?

Mă uit la ea. Ce legătură are curajul cu *orice?* Mama e moartă şi eu ar trebui să fiu curajoasă? Parcă nici n-am voie să plâng acum, că a trecut înmormântarea şi că sora mea e aici şi ne-am început viaţa împreună.

Pentru că, dacă aş plânge, bănuiesc că i-aş face pe oameni să se simtă incomod.

— Sigur, zic sec.

Rhonda se încruntă şi ezită, de parcă ar vrea să mai spună ceva, dar nu ştie exact ce:

— De ce nu vii la mine în noaptea asta? întreabă Cake cu vocea ei ultraveselă şi se uită la mine şi la mama ei. Sora ta oricum e plecată.

— Cake, zice Gabe nerăbdător. Hai să mergem. Mi-e foame.

Ar fi frumos să merg la baza confortabilă a lui Cake, cu toate ferigile ei şi lumina difuză şi muzica din fundal.

Dar acum mă simt ciudat. De parcă le-aş mai lua ceva. De parcă aş opri-o pe Cake să mai fie Cake.

— Nu, zic eu. E în regulă, o să fiu bine.

Rhonda mă îmbrăţişează. O las câteva secunde, apoi mă strecor uşor din braţele ei şi mă dau în spate. Gabe bate din palme:

— Bine, puştoaico, hai să mergem. Poate mai repetăm piesa nouă când ajungem acasă, bine, Cake?

În baie, Shayna fredonează încet. Aud bâzâitul periuţei ei electrice.

Nu pot să fug mereu spre o viaţă mai bună, ca a lui Cake, şi să mă ascund. Acum asta e viaţa mea. Sutiene pe canapea. Picături de cafea pe jos, pe care trebuie să le curăţ.

— Îţi dau un mesaj, zice Cake şi iese din casă.

Mă duc înapoi în dormitor, mă bag în pat şi pun capacul peste cutia cu poze şi medalii.

Întreaga viaţă a mamei, suficient de măruntă cât să încapă într-o cutie albastră de pălării.

UITE CUM TE SIMŢI când sora ta vitregă pleacă din casa în care obişnuiai să locuieşti cu mama ta.

Asculţi tăcerea.

Te întrebi când o să se întoarcă.

Te întrebi *dacă* o să se mai întoarcă.

Dacă s-a întâmplat ceva cu ea dacă a lovit-o o maşină dacă a lovit ea pe cineva cu maşina dacă a continuat să conducă şi nu s-ar mai întoarce niciodată şi cerul ar deveni din ce în ce mai întunecat şi stelele ar apărea şi tu n-ai face decât să aştepţi.

Singură.

Odată ai plecat de acasă şi te-ai dus la şcoală şi mama ta a murit.

Inima ţi se strânge. Degetele îţi tremură pe telefon.

Apeşi pe numele ei.

Când crezi că te întorci?

E plecată de 3 ore, 22 de minute şi 11 secunde.

Aştepţi.

Gărgăriţa clipeşte, aşteaptă. Şopteşte *Dacă pierzi şi* asta, *chiar că s-a dus naibii norocul.*

Niciun răspuns.

E totul bine? Ştii când te întorci?

Niciun răspuns.

Încep să mă îngrijorez.

Niciun răspuns.

Începi să te agiţi prin casă. Faci ture în jurul *canapelei* unde trebuie să se fi întâmplat şi te ia panica din ce în ce mai tare, puncte negre îţi joacă în faţa ochilor. Te duci înapoi în dormitor.

Ar trebui să suni la poliţie. Să o declari dispărută. Dar nici măcar nu ştii unde s-a dus. Nu ştii mai nimic *despre* ea. Şi ea e *un adult.* Mă rog, oarecum adult.

O suni. Intră mesageria vocală. *Sunt îngrijorată, nu am mai auzit nimic de...*

Doamne, ce proastă eşti. Ce ciudată. Întrerupi mesajul.

Uşa de la intrare se deschide exact când începi să plângi. Sora ta apare în pragul dormitorului, cu telefonul la ureche. Are părul ciufulit şi ochii roşii.

Vă holbaţi una la cealaltă.

— Sunt aici, zice încet. Bine?

Dai din cap.

Bine.

13 Zile, 10 ore

A DOUA ZI, CÂND PLEC la şcoală, Shayna încă

doarme. Am crezut că o să se trezească la timp cât să mă ducă ea, dar până la urmă i-am dat un mesaj lui Cake. *Nu ştiu ce a făcut azi-noapte, dar sora mea nu se trezeşte. Mă duci şi pe mine?*

— Poate merge la petreceri sau ceva de genul ăsta, îmi zice Cake în maşină. La urma urmei, profilul ei de Facebook e plin de halbe de bere.

— Are doar *20* de ani, nu? Poate s-a dus la o întâlnire de grup sau ceva. Undeva. Să... cunoască oameni de... teapa ei.

Cake râde:

— Pare de treabă. Cred că o să se lege lucrurile. Probabil e doar greu să vă acomodaţi. Ca atunci când cineva are un copil şi trebuie să înveţe ce înseamnă fiecare tip de plâns, dacă îi e foame sau somn sau trebuie schimbat. Sora ta trebuie să înveţe toate lucrurile astea.

— Nu sunt un copil, zic şi îmi netezesc rochia, după care îmi aranjez pălăria.

Nu, zice gărgăriţa. *Eşti o mizerie care trebuie curăţată, îţi aduci aminte?*

— Costumul ăsta de cowgirl. Cât o să-l mai porţi?

— Nu ştiu, spun uşor şi mă uit pe geam. Poate toată viaţa. Tu o să pleci şi o să te duci în tabără sau la facultate şi eu tot aici o să fiu, o ratată care colindă pe străzile oraşului nostru prăfuit în rochia asta veche şi murdară şi cu pălăria de Clint Eastwood.

Pentru că o să-mi petrec toată viaţa fiindu-mi dor de mama, deci exact aşa ar trebui să mă şi îmbrac, ca femeile din romanele lui Dickens. Murdare şi triste şi pustiite.

— Ce chestii ciudate zici, spune Cake încet.

Opreşte în parcarea de la Eugene Field.

— Pe bune, ce vrei să zici cu asta?

Se uită la mine. E rănită:

— Nu te-aş abandona niciodată aşa. Eşti cea mai bună prietenă a mea.

— Toată lumea pleacă, bombăn eu. Doar mă prosteam. Las-o baltă.

— Pari supărată pe mine, zice ea precaut.

— Las-o baltă.

Mergem prin parcare în linişte, intrăm în linişte. Mă simt prost că am zis asta, dar mă simt prost şi că mi se pare că ea ar trebui să stea cu mine pentru totdeauna. Sau că o trag cumva înapoi.

Amărâta ei de prietenă orfană.

— Atunci ne vedem la prânz, cred, zice Cake.

Mă uit cum pleacă, umerii căzuţi, ghiozdanul cu cap de mort legănându-i-se pe lângă şold.

Deschid dulapul şi văd pe uşă poza cu mama. Simt un fior de durere la vederea zâmbetului ei, a feţei. Ochii încep să-mi ardă şi să se umple de lacrimi. Mă lipesc de zidul de metal.

Doamne, ce haine are.

Încă mai poartă rochia aia.

O să mor.

Nu spune cuvântul ăla!

Râsete.

Oops. Scuze.

Mă întorc încet, cu inima în flăcări.

Ellen Untermeyer stă în spatele meu cu un grup de prieteni, iar Kai Henderson e lângă ea, cu privirea în pământ. Mormăie ceva şi încearcă s-o apuce de cot, dar ea se fereşte şi îi şopteşte ceva la ureche prietenei ei.

Ellen Untermeyer a fost prietena lui Kai în clasa a

VIII-a, *singura* fată din lume în afară de mine pe care a sărutat-o, o fată despre care a spus că saliva ca un copil căruia îi dădeau dinţii şi dacă ar trebui să-mi descriu sentimentele cu ajutorul unor emojiuri, ar arăta cam aşa:

□□□☹

Şi faţa lui ar fi aşa 😗 şi faţa lui Ellen Untermeyer ar fi aşa 😹.

— *Ce* ai spus? zic eu şi încerc să-mi controlez vocea, ca să nu mai tremure.

Serios, întreaga lume, sau cel puţin lumea de pe holul ăla, înlemneşte. E ca şi cum s-ar auzi ace care zgârie un disc de pick-up şi cauciucuri care derapează pe o stradă întunecată, ca într-un scenă dintr-un film, care se repetă la nesfârşit. Adică, elevii se opresc din mers şi se adună ciorchine în jurul nostru.

— Bătaie între fete, zice un tip cu geacă de piele şi râde.

— *Ce* ai *spus?*

Vocea mea sună grav şi îndepărtată.

— Doamne, Grace. Te rog. Chiar nu mai ştii de glumă? În plus, *ai văzut* cum arăţi?

Ellen Untermeyer mi-a zis că sunt o boboacă toantă în faţa întregii clase, la ora de literatură engleză, doar pentru că am pronunţat incorect cuvântul *hiperbolă* şi, deşi mereu i-am simţit privirea aprigă de fiecare dată când mă vedea stând cu Kai pe hol sau la Groapă, niciodată nu am mai băgat-o în seamă.

Ochii ei mici şi migdalaţi sunt exact ca nişte stafide răutăcioase, dacă stafidele ar putea fi răutăcioase.

Mă uit la Kai.

Kai îşi ţine privirea în pământ.

Sunt atât de supărată pe el. Rănită şi plină de furie că… stă acolo pur şi simplu. Exact ca atunci când *m-a lăsat* singură la spital.

— M-ai lăsat acolo pur şi simplu, zic eu.

Cuvintele îmi ies din gură înainte să apuc să le opresc. Vocea mea e stinsă, rugătoare.

— Ţi-am zis că îmi pare rău, îmi spune ridicând ochii.

— Mama a murit şi tu m-ai lăsat pur şi simplu acolo.

Doamne. Vocea mi se sparge. O fată din cercul din ce în ce mai mare de elevi îşi acoperă gura, de parcă îi pare rău pentru mine.

— Graaaaaace…

Când îmi rosteşte numele, vocea lui Ellen Untermeyer pare o felie de lămâie, acidă şi ascuţită.

— Grace, *treci peste.* Serios, *treci peste.*

Ellen Untermeyer îşi dă peste umăr părul vopsit roşcat. E exact genul ăla de fată: deşteaptă la şcoală, care nu te lasă niciodată să uiţi asta, dar pentru ea chestia asta e şi un fel de blestem, pentru că ceilalţi o urăsc pentru asta, aşa că nu are foarte mulţi prieteni şi se poartă de parcă nu-i pasă, dar ştii că de fapt îi pasă foarte mult şi asta îi face pe oameni să o placă şi mai puţin.

Ceva din felul în care îşi strânge buzele în momentul acela mă străfulgeră. Îmi dau seama că nu i s-a întâmplat niciodată ceva cu adevărat rău, altfel nu s-ar uita aşa la mine.

Nu s-a simţit niciodată copleşită, pustiită, trasă în jos.

Nu s-a simţit niciodată cum m-am simţit eu în ultimele treisprezece zile.

Stă pur şi simplu în mijlocul holului, arogantă în viaţa ei fără de aroganţă.

Mă duc spre ea şi o pocnesc peste faţă cât pot de tare.

Şi apoi ridic şocată palma şi mă uit la ea, de parcă mi-aş zice *Hei, ce faci bucată de carne nebună şi agresivă?*

Aproape că sunt şi mai şocată de cât de bine m-am simţit. S-o lovesc. Să lovesc ceva. *Orice.*

Respir greu. Acum vreau să lovesc tot ce apuc. Să lovesc tot cu cizmele astea mult prea şmechere. Pentru că m-am simţit *bine.*

Poate ăsta o să fie colacul meu de salvare, talentul meu născut din durere: o să ajung o pugilistă faimoasă în toată lumea, care o să se lupte până o să treacă peste moartea mamei ei, care o să-i reducă pe oamenii oribili din jurul ei la nişte firimituri.

Ah, rahat, se aude din mulţime. Unii încep să aplaude. *Bătaie bătaie bătaie.* Elevii şi-au scos deja telefoanele.

#fataindurerata #bataielascoala #bataieintrefete #fatanebuna #bagafatacurajoasa

Sunt invadată de atâta adrenalină, încât de-abia mai văd sau mai aud ceva în jurul meu. Cred c-o aud pe Cake cum strigă: *Tiger, nu.*

Pentru că am mâinile ridicate şi vreau s-o lovesc iar pe Ellen.

Pe Ellen, care se ţine de obrazul drept cu ambele palme de parcă ar fi un ou Fabergé, unul dintre ouăle complicate, confecţionate din aur pentru familia regală din Rusia acum multă vreme, unul dintre ele având înăuntru chiar şi o replică în miniatură a unei canapele regale, ceva ce am aflat când m-am uitat la *Antiques*

Roadshow cu mama, care e acum moartă, lucru peste care se presupune că *ar trebui să trec.*

Elle Untermeyer se vaită şi mă face nenorocită. Prietenele sale se strâng în jurul ei, protejând-o ca pe un pisoi pierdut. Kai se uită fix la mine. *Sfinte, Tiger, ce e în neregulă cu tine?*

Asta mă face şi mai furioasă, pentru că acum sunt şi o mizerie şi dereglată, aşa că îl împing cât pot de tare, ceea ce îl face să cadă pe spate peste mulţime, să-i sară ochelarii şi să aterizeze pe pământ. Aud zgomot de sticlă spartă.

Cineva din mulţime zice: *Oopsie.*

Şi după asta îl văd pe Walrus Jackson dând elevii la o parte şi strigând: „O, nu, nu, nu în şcoala mea, nu, în niciun caz, şi tu, Tiger Tolliver, să încetezi *chiar acum, înţelegi?"*

Dar n-am în cap decât mâini şi nervi şi sânge şi ruşine, toţi copiii se holbează la mine, Kai Henderson e pe jos, căutându-şi ochelarii pe care copiii îi tot dau de colo-colo, pentru că aşa sunt copiii, de tot rahatul, şi asta mă face să mă simt şi *mai rău,* aşa că mă lupt cu domnul Jackson, lovindu-l cu pumnii în cămaşa lui albă cu nasturi până sus, până când trece în spatele meu şi mă cuprinde cu braţele şi *mă ia pe sus* şi mă poartă pe hol ca pe o păpuşă sălbatică şi agresivă.

13 zile, 11 ore, 39 de minute

ÎMI PUN PUNGA DE GHEAŢĂ pe care mi-o dă directoarea Vela pe mână, care deja a început să se umfle.

Am lovit-o pe Ellen Untermeyer în figură atât de

tare, încât i-am scos un dinte care acum zace într-o punguţă de plastic, pe biroul lui Vela.

Directoarea oftează şi îşi pune capul în mâini:

— Ăsta e motiv de *exmatriculare.* Măcar realizezi cât de gravă e situaţia, Grace? Poate că treci prin cea mai oribilă criză din viaţa ta, dar asta nu e o scuză pentru violenţă, înţelegi?

Dau din cap, cu ochii în lacrimi.

— Grace, ştiu că niciodată nu te-ai mai simţit aşa de rău, dar, pe măsură ce va trece timpul, vei începe să te simţi mai liniştită.

Vorbeşte de parcă mama e cine ştie ce ratat de iubit, după care n-o să mai plâng peste câteva săptămâni.

Fii puternică. Fii curajoasă. Timpul le vindecă pe toate.

Nici nu pot să respir, vreau să ţip cât pot de tare. Capul îmi pulsează.

Directoarea Vela îmi ia de pe cap pălăria de Clint Eastwood şi o aruncă pe birou:

— Aici respectăm nişte reguli. Nu purtăm pălării înăuntru.

Se uită la ceas:

— *Unde e* sora ta? A trecut *o oră.*

— Nu ştiu, şoptesc.

Acum, că nu mai sunt plină de adrenalină, mă doare mâna foarte tare.

O sună iar pe sora mea de pe telefonul ei şi îi mai trimite un mesaj concis.

— E totul în regulă? întreabă cu o voce mai blândă. Cu sora ta zic. Poţi să îmi zici.

— O cheamă *Shayna.* Mănâncă tort la cină, îi spun eu.

Directoarea Vela se încruntă.

Ne holbăm una la alta.

Se aude o bătaie uşoară la uşă. Doamna Delgado, secretara şcolii, bagă capul înăuntru:

— A venit sora. O poftesc înăuntru?

Directoarea Vela dă din cap şi se sprijină de birou. Biroul ei e plin de bannere cu Eugene Field şi cărţi şi trofee. Ea şi mama se plăceau. În fiecare an cumpăra gem de pere de la noi, ca să i-l trimită fiului ei în Fort Collins, Colorado.

Shayna intră ca o floare în blugii ei tăiaţi şi un maieu, cu părul încă ud de la duş. E învăluită într-un nor de şampon de cocos. Şamponul mamei mele.

Un alt lucru care nu înseamnă nimic pentru ea, dar totul pentru mine. Adică putea să se ducă la Stop N Shop să-şi ia naibii un Garnier Fructis, pe bune.

Aş vrea să pot să-mi retez nasul, ca să nu mai simt mirosul.

Apăs şi mai tare punga de gheaţă de la mână.

— Scuze c-am întârziat. Nu m-am simţit foarte bine. Hei, boxerule, ce faci? întreabă Shayna.

Se apleacă şi se uită la mână mea umflată:

— Ai un croşeu de stânga bun, se pare.

— Nu mi se pare nimic amuzant, domnişoară Franklin, şi mă miră că nu sunteţi de aceeaşi părere cu mine.

Vocea directoarei Vela e tăioasă şi dezaprobatoare.

Sora mea se trânteşte pe un scaun lângă mine:

— N-am zis că e amuzant. Încerc doar s-o fac pe sora mea să se simtă mai bine.

— Consilierul nostru a vorbit cu familia celeilalte fete. Au folosit cuvântul *asalt,* ceea ce înseamnă că ar trebui să sunăm la poliţie.

— Să sunaţi la poliţie doar pentru că sora mea a pălmuit-o pe fata lor? Sună a ceva care se întâmplă mereu la liceu. Plus că ştiţi cum sunt fetele. Suntem ale naibii de rele, îi răspunde Shayna.

— Ellen Untermeyer şi-a pierdut un dinte, zice directoarea Vela, ridicând punguţa.

Sora mea se apleacă, uitându-se atent prin plastic, la dintele rozaliu. Îşi scoate telefonul din geantă:

— Nu e chiar cel mai rău lucru din lume.

Începe să scrie ceva.

— Din câte văd pe contul ei de Instagram, are o grămadă de bani. Sigur poate să rezolve problema. Apropo, interesant cont are.

Ridică telefonul înspre directoarea Vela, care se uită atent.

— Uitaţi-vă mai ales la postarea asta, spune Shayna. Directoarea Vela clipeşte rapid. Faţa i se schimbă.

— O, Doamne.

Sora mea pufneşte:

— Vedeţi ce scrie aici? E o poză cu sora mea plângând în cantină, făcută acum două săptămâni, în ziua în care mama ei a murit. Bine, nu murise *încă,* asta s-a întâmplat mai târziu, dar ceva o supărase şi plângea şi fata asta, Ellen Nu-ştiu-cum, i-a făcut o poză şi a pus-o pe Insta. Cum i-a zis surorii mele aici? A, da, i-a dat hashtag cu #plangacioasa #ciudata #fetitaluimama. Asta seamănă a… hărţuire.

— Aici avem zero tolerantă fată de hărţuire, zice ferm directoarea Vela.

— Hmmm, spune sora mea, tastând de zor. Ciudat. Pentru că, atunci când caut pe Insta după hashtagurile lui Ellen Nu-ştiu-cum şi dau şi de alţi elevi de la Eugene

Field, găsesc *o groază* de poze cu sora mea şi multe lucruri mai puţin frumoase scrise despre ea şi găsesc şi multe chestii despre alţi copii care învaţă aici şi nişte poze dubioase rău, cum ar fi asta, cu un copil care e împins cu faţa în noroi. Vedeţi, mărunţelul ăsta de aici.

Ridică iar telefonul:

— Deci ce ziceaţi despre politica de zero toleranţă?

— În orice caz, sora dumneavoastră a lovit-o pe Ellen Untermeyer şi i-a adus daune fizice, zice directoarea Vela supărată. Există martori. Părinţii ei ar putea să ne dea în judecată şi pe noi, şi pe voi.

— Spune-mi exact de ce ai făcut asta, zice sora mea şi se uită la mine cu o privire rece.

— Pentru că... pentru că... pentru că mi-a zis să trec peste. Peste băiatul ăla despre care am vorbit, spun şi îmi trag nasul. El a fost cel care m-a dus la spital în noaptea... în noaptea în care s-a întâmplat şi după aceea el pur şi simplu... m-a lăsat acolo. Dar ea... *Ellen...* a vrut de fapt să zică... să trec peste... faptul că mama a murit. Şi au râs. De rochia mea.

După aceea eu şi Cake... nu, *eu* m-am certat cu Cake pentru că se pare că trecem prin Vara în care Toată Lumea o Părăseşte pe Tiger.

— Wow, zice sora mea şi se întoarce iar spre directoarea Vela. Mie mi se pare că sora mea care este în doliu a fost provocată. Asta trebuie să fi durut tare, nu credeţi? Când mama ta moare şi nu ştiu ce fată de la şcoală îţi zice pe hol, în faţa tuturor, să treci peste. Şi ştiţi ce mai pune *sare* pe rană? Aceeaşi fată stând lângă băiatul cu care te-ai sărutat prima oară şi care apoi te-a lăsat baltă în noaptea în care mama ta a murit. Am înţeles bine? Cu sărutatul şi plecatul? Zice sora mea uitându-se la mine.

Dau din cap.

Sora mea ridică din nou telefonul:

— I-am dat un mesaj lui Cake Rishworth, care a fost atât de amabilă să-mi trimită nişte mesaj e de la şase copii care jură că Ellen Untermeyer a început disputa, luându-se de sora mea, şi, deşi nu sunt de acord cu violenţa, nu pot să trec cu vederea faptul că sora mea e un copil orfan şi uşor destabilizat acum, care uneori uită de logică şi se enervează când o provoacă o fată răutăcioasă şi, ce credeţi, poate aş putea *eu s-o* dau în judecată pe fata răutăcioasă pentru hărţuire, dat fiind că i-a făcut poze surorii mele orfane în timp ce plângea în cătină, după care le-a pus pe reţelele de socializare, o postare care acum are 4 452 de vizualizări. Poza cu mărunţelul acela de copil care mănâncă noroi are 9 000 de vizualizări.

Faţa îmi arde din cauza unui amestec de ruşine, frică, stânjeneală şi, ei bine, *mândrie.*

Telefonul de pe biroul directoarei Vela sună. Ne roagă să aşteptăm afară.

La recepţie, Shayna se uită la mâna mea, care acum se transformă într-un mov-prună.

— Scuze că a durat atât. A trebuit să adun dovezi. Să mă transform în Olivia Benson.[8]

— Mersi, îi zic eu. Sunt în rahat până-n gât, dar mersi.

— Eşti în cea mai de rahat situaţie, dar se putea şi mai rău. Cred că putem negocia. Doar nu m-am uitat degeaba la zece sezoane de *Lege şi ordine.*

Îmi zâmbeşte cu jumătate de gură, de parcă suntem în asta împreună. O echipă.

Sângele apă nu se face.

8 Personaj din serialul *Lege şi ordine* (n.t.).

De la birou, doamna Delgado îi face semn surorii mele:

— Directoarea vrea să vă vadă, domnişoară Franklin. Doar pe dumneavoastră.

Se uită la mine cu suspiciune şi mă aşez.

— Doar pe mine? zice sora mea, ridicându-se şi aranjându-şi blugii.

— Doar pe dumneavoastră.

— La naiba, ce noroc pe mine!

Sora mea intră în biroul directoarei.

Doamna Delgado se uită la mine prin ochelarii ei argintii strălucitori:

— Mamei tale nu i-ar fi plăcut un astfel de comportament. Să te lupţi şi să te baţi şi să porţi haine murdare. Crezi că i-ar fi plăcut să fii genul ăsta de fată?

Las ochii în jos.

#ratata #fiicarea #mizerie

13 zile, 12 ore, 9 minute

MAMA AR URÎ FELUL în care conduce Shayna. E unul dintre şoferii ăia care sunt mereu cu mintea în altă parte şi care nu e niciodată speriat de gândul unei morţi violente. Îşi ţine telefonul pe genunchi, uitându-se în jos de fiecare dată când bipăie. Îşi verifică faţa în oglinda retrovizoare, dându-şi şuviţele de păr de pe obraji. Cafeaua pe care am luat-o de la benzinăria la care ne-am oprit e proptită periculos între picioare.

— Te rog să nu ne omori, îi zic disperată şi strângându-mi tare mâna rănită. Oi fi eu în doliu, dar asta nu înseamnă că vreau să-mi iau zborul din lumea

muritorilor.

— Asta e dintr-o piesă, nu? M-am uitat prin cărţile de la tine de-acasă. Îţi place să citeşti? întreabă şi ia o gură de cafea. Dar mai relaxează-te puţin. Conduc de la unşpe ani. Ştiu ce fac.

— Cum adică conduci de la unşpe ani? o întreb eu.

Se uită la mine cu colţul ochiului, de parcă şi-ar măsura cuvintele. Tot nu mi-a spus încă ce s-a întâmplat în biroul directoarei Vela.

— Lui tata, zice în cele din urmă, cu vocea mai plată. Lui tati. Lui *Dusty*. Îi cam plăcea să bea. Cam prea mult, dar bănuiesc că te-ai prins de asta din povestea cu închisoarea. Avea perioade şi perioade. El m-a învăţat să conduc. La început credeam că e doar un tată marfă, dar după aceea mi-am dat seama că făcea asta ca atunci când era trosnit rău, iar mama dormea, să pot să mă duc să-l iau de la bar.

Încerc să mi-o imaginez pe Shayna atât de mică, conducând o rablă de maşină noaptea târziu şi uitându-se peste volan la străzile întunecate. Nu ştiu exact de ce, dar până şi Shayna asta mică, cu părul prins într-o codiţă de cal, poartă tot un trening superstrâmt de la Victoria’s Secret, ceea ce nu e deloc o imagine plăcută.

Tot n-am idee cum arată tata, aşa că pot doar să-mi imaginez un bărbat cu părul negru, căzut într-un şanţ din faţa unui bar dubios şi nişte câini vagabonzi care îi ling pantalonii şi îl adulmecă.

— Unşpe ani? Cam aiurea. Trebuie să fi fost tare greu.

Shayna ridică din umeri:

— Eram într-un orăşel din Kansas. Asta a fost. Nu am locuit mult acolo. Iniţial a avut o slujbă, dar după

aceea a fost dat afară, aşa că am mers mai departe.

— Aţi fost… aţi locuit şi în… Albuquerque? Unde a cunoscut-o pe mama? dau eu să întreb.

Shayna nu-şi ia ochii la drum:

— Nu. După ce a fost dat afară a plecat în San Antonio şi nu l-am mai văzut decât după aceea. Nu-mi amintesc. Eram foarte mică.

Apoi schimbă subiectul:

— Hai să ne întoarcem la tendinţele tale de pugilist.

Inima mi se strânge.

— Da, îmi pare rău. Sunt exmatriculată? Trebuie să îi plătim dinţii? O să mă angajez ca să ajut. Bănuiesc că pot să… să lucrez la Stop N Shop.

— Nu, nu eşti exmatriculată. Trebuie doar să stai departe de fata aia, Ellen Fullermeyer…

— Untermeyer, zic eu.

— În fine. Şi trebuie să-i scrii o scrisoare prin care să-ţi ceri scuze, pe care, dacă o pune pe reţelele de socializare, o să mă duc personal la ea acasă şi-o s-o ciufulesc bine de tot şi mai trebuie să te duci la nu ştiu ce grup al durerii condus de un consilier al cărui nume zici că e scos dintr-o carte de copii.

— Stai, ce? Walrus? Walrus Jackson?

Grupul Durerii GD.

— Da, el. Pare de treabă. Trebuie să te duci la cel puţin şase şedinţe, de două ori pe săptămână. Dacă nu, părinţii ne vor pune să plătim dentistul. N-au fost prea fericiţi când le-am arătat dovezile că te-a provocat, când au văzut toate postările alea de rahat despre alţi copii, pe care le pune pe Insta.

— Ar trebui să-i zic şi lui că-mi pare rău.

— Cui?

— Lui Kai. Tipul pe care l-am împins. Cel care m-a sărutat şi m-a lăsat baltă.

Nu-i spun şi despre cum l-am sunat şi l-am făcut să plângă.

— Nu cred că e cazul. O să mai ai parte de tot felul de dezamăgiri în dragoste, crede-mă. Şi de tipe ca Ellen Untermeyer, din păcate. Fetele rele se înmulţesc ca porcii de Guineea pe măsură ce cresc.

Ia o gură mare de cafea, se strâmbă şi trage pe dreapta:

— Uite, zice şi îmi aruncă cheile. Condu tu. Cafeaua asta e oribilă. Începe să mă doară capul.

Cheile sunt calde de la degetele ei. Cheile mamei mele: cheia aurie de la casă, cheia argintie de la maşină, piciorul de iepure cu blana încâlcită. Mângâi blana iepurelui. A zis că i l-a dat mama ei când a făcut 17 ani. Dar poate că şi asta a fost o minciună.

— Nu pot, îi zic şi îi arunc cheile înapoi. Nu am permis.

— *Ce?* Nu ai nici măcar permis de începător?

— Nţ.

— Când ai împlinit 16 ani? Eu mi-am dat examenul fix în *ziua* în care am împlinit 16 ani. De-abia *aşteptam* să conduc legal, zice Shayna.

— Mama nu voia să încep încă. Zicea că am timp destul să fac asta. Nici Cake nu înţelege, dar s-a obişnuit cu faptul că mama îmi interzicea anumite lucruri.

Shayna îmi dă iar cheile:

— Ba bine că nu. Să nu laşi pe mâine ce poţi face azi. Urcă-te în şa, cowgirl.

Trece peste schimbătorul de viteze către scaunul din dreapta aşa încât, ca să nu mă storcească, trebuie

să mă strecor pe sub ea ca să ajung pe scaunul şoferului. Şoldurile ni se lovesc şi începe să râdă.

O secundă mă gândesc: *Aha, deci aşa e să râzi cu o soră, să te „încâlceşti" cu ea într-o maşină.*

Îmi place senzaţia. E aproape… confortabil.

Stau acolo, bucurându-mă de sentiment, până când Shayna zice:

— Hai odată, ce mai aştepţi? Dă-i drumul!

Şi sentimentul plăcut dispare. Puf. *Cline, clanc, clanc.*

Îmi pun stresată centura şi încerc să-mi folosesc mâna bună. Pe cea rănită o pun pe volan.

Lumea se vede cu totul altfel din scaunul ăsta, din partea asta a maşinii. Pare atât de multă… responsabilitate. Inima îmi bate cu putere:

— Nu cred că ar trebui să facem asta. Uită-te şi tu la mâna mea. Şi nici măcar nu am permis.

Îmi şi imaginez optsprezece maşini ciocnite şi metal deformat şi câteva sirene care îmi urlă în cap, deşi suntem singura maşină de pe drum.

— O femeie fără roţi e o femeie fără libertate, zice Shayna. Aşa că bagă cheia în contact şi hai să mergem.

Îmi explică totul: lucrurile de pe bord, literele ciudate de pe schimbătorul de viteze, frâna de mână, luminile, ştergătoarele, pedala de acceleraţie. Îmi spune cum să ajustez oglinzile, cum să dau în marşarier şi, *în fine,* cum să conduc.

Am o soră care mă învaţă cum să conduc o maşină, aşa cum fac surorile. Aşa cum se face într-o familie.

Inima îmi tresaltă de bucurie.

Aproape imediat îmi iese din cap tot ce îmi zice,

aşa că merge mai greu la început, dar sunt atât de entuziasmată să o fac, încât uit de orice urmă de durere din mâna umflată.

Dar nu ţipă la mine, ci doar mă corectează cu răbdare, în timp ce eu tot greşesc. Iar ea repetă mereu: „Stai liniştită”.

În cele din urmă mă relaxez, deşi mă uit obsesiv în oglinzi, la fiecare jumătate de secundă. Mă simt de parcă aş fi pe un nor mic, de parcă aş pluti. Vreau să zic un nor *de metal,* capabil să provoace răni grave, explozii şi decapitări, dar un nor. Un nor pe care îl controlez doar eu. Şi am tot felul de gânduri nebune, de genul: *Aş putea să conduc până în Kentucky! Dar unde este Kentucky? Nu contează! Aş putea să mă duc până acolo! Chiar acum! Kentucky e un vis fezabil!*

Shayna îşi sprijină capul de tetieră, uitându-se pe geam.

E aşa de frumoasă în lumina soarelui care îi străluceşte pe faţă.

Ceea ce mi se pare ciudat, având în vedere că văd părţi din mine când mă uit la ea, şi, dacă văd în ea părţi din mine, poate că asta înseamnă că şi eu sunt cât de cât frumuşică. Nu că n-aş crede că sunt, dar e greu să-mi dau seama. Mama mereu zice că sunt, dar e mama mea şi aşa trebuie să zică; face parte din fişa postului. Şi mereu adaugă: „Dar ce e pe dinăuntru contează cu adevărat” – pentru că şi asta scrie în fişa postului ei, să îmi formeze un caracter frumos, o chestie tipică unei mame.

Sau cel puţin era.

Sinceră să fiu, nu cred că e nimic în neregulă să vrei să fii frumoasă sau să arăţi bine sau să ai grijă de părul şi de pielea ta şi să porţi roz dacă vrei, oricine ai

fi. Dacă te simţi bine că faci toate lucrurile astea, n-o să te simţi automat bine cu tine?

Şi apoi o să te simţi bine că eşti pe lumea asta? Încrezătoare, bănuiesc? E un lucru chiar aşa de rău?

În timp ce mă uit la sora mea frumoasă şi văd în ea părţi mici din mine, îmi dau seama că ceea ce văd cu adevărat sunt părţi din mine în viitor, din Viitoarea Tiger, cândva după absolvirea liceului şi a facultăţii şi după ce voi fi trecut prin mai multe. Mă sperie să mă gândesc la asta.

E o pisică pe drum? Ce e acolo? Un iepure sălbatic, încetinesc, cât pe ce să opresc de tot. Iepurele se uită la mine peste umăr, de parcă ar zice: *Fraiero, drumul e AL MEU.*

— Cake zicea că mama ta era cam prea protectoare, şopteşte Shayna.

Aştept ca iepurele să treacă. Ce treabă avea Cake să vorbească cu sora mea despre mine?

— Bănuiesc. Adică nu e o crimă sau mai ştiu eu ce, îi zic eu.

Oare vocea mea sună mai supărată decât ar trebui? Apăs pe acceleraţie prea tare şi zvâcnim în faţă.

— Uşor, zice Shayna încet.

— Adică uneori mă scoate din sărite, da. Gen fără tabere, fără cursuri, fără baluri. Şi m-a obligat să mă duc la un centru de zi până la 11 ani, când mama lui Cake a ţipat la ea. Nu am avut niciodată alţi prieteni în afară de Cake. Şi în afară de Kai o scurtă perioadă.

— Pare cam exagerat, zice Shayna.

Mă încrunt şi continuu să mă uit la drum:

— Da. Uite, când prietenul ei, un tip pe nume Andy, m-a dus la skateboarding şi mi-a plăcut chiar mult, ea

a început brusc să se comporte ciudat. În cele din urmă m-a lăsat să mă duc, dar după aceea mi-am rupt mâna şi s-a crizat. S-au şi despărţit din cauza asta.

Shayna se uită la mine:

— Serios?

— Da.

Încep să-mi aduc aminte tot felul de lucruri. După *ce* s-a întâmplat cu Andy, am încercat să nu mă mai gândesc la el, pentru că mă întrista prea tare şi nu voiam să fiu supărată pe mama că l-a alungat, dar acum, când vorbesc cu Shayna, îmi revine în minte.

Andy era înalt şi slăbănog şi mi-a cumpărat o placă cu curcubeie şi sclipici şi m-a învăţat trucuri şi m-a dus la Groapă, de parcă eram un copil normal. De parcă era normal să duci un copil la skateboarding fără să faci mare caz din asta, aşa cum făcea mama mereu.

Mi-a plăcut mult de Andy. Era mereu elegant acolo, în piscina goală; toţi copiii îl admirau şi asta mă făcea să mă simt specială, pentru că era *cu mine.* Şi într-o zi m-am ridicat şi după aceea am căzut. Mama a ţipat la el şi el a ţipat la mama, ceea ce m-a surprins. S-au certat tare.

O foloseşti ca să nu trebuiască să trăieşti, June. Şi asta înseamnă că nici ea nu poate să trăiască. De ce îţi e atât de frică?

Am tras cu urechea din camera mea, cu mâna bine imobilizată în ghips.

După aceea nu s-a mai întors.

— O vreme am crezut că or să se căsătorească şi că o să am un tată şi toate cele, dar nu s-a întâmplat, spun eu şi îmi muşc buza.

— Păi, doar pentru că ai doi părinţi nu înseamnă că e totul grozav, să ştii. Mi se pare că mama ta chiar

eram cam protectoare, zice Shayna încet.

— Da, bine, dar era *mama.*

Îmi dau seama de ce am zis. *Era. Era* o mamă. Era nebună şi protectoare şi uneori cam sufocantă, dar nu o să mai am niciodată parte de asta.

Şi, din senin, când mă gândesc la *mama* îmi vine în minte un verb, nu un substantiv şi încep să mă panichez.

N-o să mai existe *dădăcească.* N-o să mai fie o mamă care să-mi spună ce să fac, cum ar fi temele sau curăţatul dinţilor, cum ar fi: „Tiger, fă-ţi un program pentru testele la mate", „Tiger, trebuie să te clăteşti după ce te speli, nu înainte".

Şi n-o să mai fie o mamă care s-o vadă pe Viitoarea Tiger, cea de după liceu şi poate chiar de după facultate, care va fi mai trecută prin viaţă.

Shayna nu e o mamă. Mănâncă biscuiţi şi salată la cină şi i se pare normal să stea ore întregi pe canapea şi să se uite la *Lege şi Ordine,* ceea ce ajută în anumite situaţii, după cum am aflat, dar nu mereu.

Mamele nu fac asta. Mamele te pupă de noapte bună şi ştii exact unde se duc după aceea: pe canapea, să viseze la Anderson Cooper sau să citească o carte deocheată.

O să fiu mereu în întuneric, o să caut întrerupătorul şi n-o să-l găsesc niciodată.

Încep să respir foarte, foarte repede. Faţa mi se umple de lacrimi.

Nu înţeleg cum totul e bine acum şi într-o secundă devine de rahat.

Shayna se îndreaptă în scaun, serioasă:

— Trage pe dreapta. Hai să facem schimb. Respiră puţin.

De data asta nu ne mai strecurăm una pe sub cealaltă. Ne dăm jos fiecare pe partea ei şi ne ducem pe partea cealaltă.

Din scaunul şoferului, cotrobăie în geanta ei de piele şi îmi dă un şerveţel mototolit. Are pe el o urmă ştearsă de ruj mov.

Ridică din umeri:

— Abilităţile mele de consolare sunt puţin cam slab dezvoltate.

Mă bate sincer pe umăr.

Conduce restul drumului în tăcere. Odată ajunse acasă, îşi aruncă telefonul pe pat şi se duce direct în baie. Eu mă ghemuiesc sub pături.

Brusc mi se face dor de Sarah şi de LaLa şi de Thaddeus şi de Leonard şi de casa mică şi curată a LaLei. Mă întreb unde e Leonard şi dacă e bine şi începe să mă doară sufletul când îmi aduc aminte de povestea cu spatele rupt al lui Thaddeus şi de cea cu sora lui Sarah, de faptul că până şi propriii părinţi pot să fie cruzi cu tine.

Telefonul Shaynei vibrează. Mă ridic şi mă uit la el.

Nu tu deţii controlul. Să nu uiţi asta.

Înainte să mă pot controla, ridic telefonul.

Ray.

Inima îmi bate cu putere. Ce vrea să zică? Pare... îngrozitor.

Mă uit spre uşa de la baie. Probabil că se schimbă sau îşi aranjează machiajul. Mă uit şi printre mesajele mai vechi.

Îţi zic pentru a o mia oară: lasă-mă-n pace. Îţi zic pentru a mia oară: nu mai vreau să fiu cu tine.

Nu ştii despre ce vorbeşti. Nu o să te descurci fără mine Ştim amândoi cum eşti.

Termină.

Cum poţi să-mi faci asta. Te-am salvat.

Te rog lasă-mă am o viaţă nouă. Am zis că nu mai vreau.

Nu tu deţii controlul.

Shayna îmi smulge telefonul din mână:

— Ce faci? E al meu. Eu nu mă uit prin telefonul tău.

— Îmi pare rău, s-a aprins şi…

Se încruntă la mine:

— Nu e treaba ta. Mă descurc.

— Pare furios, zic încet.

— Nu-ţi face griji, bine? Nu e nimic de ştiut. Mă descurc.

— Ai zis asta deja.

— În fine.

Îşi strânge coada mai bine. S-a machiat cu mult negru la ochi şi are faţa proaspăt pudrată.

— Ies puţin. Să nu mănânci toţi biscuiţii.

Dă să plece, dar se opreşte puţin la uşă.

— Uite, nu încercam s-o vorbesc de rău pe mama ta. Adică da, *vreau* să fac asta, pentru toată faza cu furatul tatălui meu, dar nu şi pentru că a avut grijă de tine. Mama practic mă dădea afară din casă în fiecare zi, ştii ce zic? Mda, bănuiesc că nu.

Mă uit fix la ea. Nu ştiu ce să zic. Are obiceiul ciudat de a sări de la un subiect la altul foarte repede şi eu am rămas setată pe mesajele de la Ray.

— Adică o parte din mine crede că mama ta l-a lăsat pe tata tocmai ca să te protejeze. Ca să nu creşti *ca mine*. Înţelegi? Nu zic că a fost un monstru, dar nici nu a fost cea mai bună viaţă pentru un copil, Tiger.

Pare că nu se simte foarte confortabil. Mă gândesc

cum conducea noaptea ca să-l ia de la bar. Oare trebuia şi să-l ajute să urce în maşină? Oare cum o făcea asta să se simtă? Încerc să-mi imaginez cum e să ai unşpe ani şi să conduci noaptea încercând să-ţi găseşti tatăl, în loc să fii acasă şi, nu ştiu, să te uiţi la televizor, să dansezi pe clipuri de pe YouTube sau mai ştiu eu ce. Lucruri pe care eu şi Cake le făceam când aveam 11 ani.

Aproape îmi pare rău pentru ea, pentru sora mea.

— Ne vedem mai târziu, Tiger. Ia nişte ibuprofen şi culcă-te. Pune-ţi nişte gheaţă pe mână dacă simţi nevoia, bine?

Se întoarce şi dă să plece.

— Stai, îi zic eu.

Se uită la mine.

— Ştii când te întorci?

Simt cum mă cuprinde iar panica, aşa cum s-a întâmplat aseară.

— Nu sunt sigură. O să-mi închid telefonul puţin, dar o să-l verific când pot, bine? Nu-ţi face griji. Îţi dau un mesaj când pornesc spre casă.

— OK, zic şi dau din cap. OK.

După scurt timp aţipesc. Telefonul îmi vibrează şi mă trezesc.

Kai zice: *Ai fost foarte imatură azi. Adică ai fi putut să fii exmatriculată. Ellen nu e cea mai drăguţă persoană din lume, dar nu trebuia să-i faci asta.*

Eu: 😴

Ne-am sărutat o dată Tiger. Nu e ca şi cum eram împreună oficial.

Eu:

ŢI-AM ZIS CĂ ÎMI PARE RĂU. Şi oricum practic mă urmăreai. Mereu stăteai cu mine la biologie. Erai

disperată după atenţie.

Ce se întâmplă acum în inima mea e adânc şi arde. E o rană care n-o să se vindece.

Sper să moară şi mama ta. Atunci o să ştii cum e, îi scriu eu.

Aşa, super. Aşa. Şi când te gândeşti că ţi-am luat apărarea în faţa lui Vela.

Faţa îmi ia foc. Îi zic:

Stai, tu ai fost? Tu ai fost unul dintre martorii mei?

Da. Cake mi-a zis că trebuie să fac ceva, aşa că am făcut. Şi după aceea mi-a dat numărul surorii tale. Dar m-am săturat. Mi-ai zis nişte lucruri oribile în noaptea aia, Tiger.

Are dreptate. Brusc mă simt copleşită de ruşine şi încep să mă gândesc la ce a zis Shayna, la faptul că viaţa poate fi mai grea decât cred, că am fost prea egoistă sau prea proastă ca să văd asta şi zic singurul lucru care îmi trece prin minte.

Îmi pare rău.

Încep să plâng, aşa că las telefonul jos. Mi-e groază de ce am spus, aşa cum mi-a fost groază că am lovit-o pe Ellen Untermeyer, dar probabil asta e noua versiune a mea: o fată îndoliată şi necruţătoare, care se comportă urât.

„Chiar mi-a plăcut de Andy”, le zic Cutiilor cu Mama. „Cred că poate l-ai iubit.”

Niciun răspuns.

„De ce l-ai ţinut pe tata secret?”

Linişte.

„Am condus azi”, zic încet. „Mi-a plăcut. Cred că o să mai fac asta, bine?”

Niciun răspuns.

„O să fiu foarte atentă”, o liniştesc eu. „Dar vreau

să mă şi distrez. Nu prea mult, pentru că sunt doar o fată foarte tristă ac…”

Mă opresc brusc. Îmi apăs ochii cu palmele cât pot de tare.

N-am idee cum o să trăiesc mereu cu o tristeţe atât de mare în corp, ştiind că n-o să se micşoreze niciodată.

Îmi pun mâna rănită pe piept şi o mângâi încet.

Mi-e dor ca mama să mă ţină în braţe. Să mă mângâie, să-mi aranjeze părul.

Gărgăriţa îşi scuturǎ aripile. Încetează. Doare, aduţi aminte. N-o s-o primeşti înapoi. E timpul să treci peste, cum zice toată lumea.

Camera devine din ce în ce mai întunecată, pe măsură ce soarele apune.

Cine ar fi crezut că nu oasele sau sângele sau inima sunt responsabile să te ţină în viaţă, ci, la naiba, *mama* ta, şi că, odată ce a murit, totul dispare.

Eşti doar o rochie goală, care zace mototolită pe podea, nimic în tine care să te mai ţină întreagă.

Tot aştept şi aştept şi aştept, încercând să nu adorm, până când telefonul vibrează.

În întuneric, citesc: *Sunt pe drum. Ne vedem curând.*

17 zile, 13 ore, 9 minute

E VINERI DUPĂ-AMIAZĂ, 15:30 şi cald de nu se poate în subsolul de la Eugene Field.

Am fost suspendată patru zile şi acum iată-mă într-o vineri după-amiază în faţa sălii 322, pentru prima mea sesiune de terapie obligatorie la Grupul Durerii.

Trebuie să merg de două ori pe săptămână, marţea şi vinerea, în total şase şedinţe.

Sora mea ar trebui să vină să mă ia mai târziu. A fost prost dispusă dimineaţă, uitându-se la factura de la apă, rupându-şi cuticulele şi distrugându-şi oja roz.

„Zici că mama ta a încetat să mai plătească orice.”

Mi-am băut cafeaua încet, gândindu-mă la ce a spus tatăl lui Cake despre banii pe care i-ar fi dat mamei. Nu am vrut să-i spun asta Shaynei.

Aşteptam să observe că pe masa de lângă uşă e un plic mare, trimis de Statul Arizona şi adresat „Shaynei Lee Franklin, Tutore”. Era acolo de câteva zile, pierzându-se treptat pe sub avize, facturi, flyere cu lucrări de peisagism.

A oftat şi a dat cafeaua pe gât, apoi a verificat vremea pe telefon.

„A, să-mi bag picioarele, 40 de grade şi eu o să ies cu camioneta.”

Părea că stă să plângă şi asta m-a speriat. Am ieşit toată săptămâna cu ea, mă refer la zilele în care am fost suspendată, şi am făcut bani împreună, dar nu la fel de mulţi cum făceam cu mama. De-abia a scos trei vorbe când a venit Thaddeus să mă ducă la scoală în dimineaţa asta. I-a vibrat telefonul şi, când a văzut de la cine e mesajul, şi-a pus capul în mâini. *Ray.*

Nu a fost aşa de rău să mă întorc. Câţiva elevi s-au uitat la mine şi au şuşotit, dar i-am ignorat. Ellen Untermeyer nu a fost la şcoală, iar Kai s-a ţinut departe de mine, alegând din nou un loc din faţa clasei la ora de bio şi stând în partea cealaltă la cantină, în timp ce eu şi Cake am mâncat în linişte, încă sub efectul acelei dispute stranii.

Şi acum, iată-mă.

Sala 322. La subsol, lângă atelierul lui Betty Bales. Cunoscută şi sub numele de fosta cameră de detenţie, înainte să se prindă că detenţia nu dă rezultate. Acum fac ceva care se numeşte „reflecţie în linişte”, care presupune yoga şi muzică liniştită într-o rulotă de afară, din spatele cantinei.

E ciudat să merg pe holurile şcolii când sunt practic goale. Dulapuri goale. Clase goale. Mă întreb cum o să mă simt la toamnă, când o să mă întorc aici. Clasa a XI-a. Când toţi elevii deştepţi şi cu bani or să înceapă să se gândească la facultate şi la „viaţa de după”. Cum o să facă şi Cake.

Cum a zis şi tatăl ei, are un viitor frumos, iar eu doar o ţin pe loc.

Aş vrea să spun că, atunci când o să plece Cake, o să fie ca şi cum mi-aş pierde o mână, dar deja simt că mi-am pierdut mare parte din corp.

Walrus Jackson deschide uşa de la sala 322 şi mă sperie. Nu e îmbrăcat ca de obicei, cu cămaşă lui albă şi elegantă şi pantaloni negri şi cravată. Şcoala s-a terminat, aşa că s-a schimbat în pantaloni scurţi kaki, o cămaşă în carouri cu mânecă scurtă şi sandale.

— Bună, Tiger, mă bucur că ai putut să vii azi.

Ne uităm unul la altul, ştiind amândoi de ce sunt aici, dar n-o să vorbim despre Palma Care a Răsunat în Toată Lumea.

— Mai aşteptăm o singură persoană şi după aceea începem. Intră, ia un loc.

Înăuntru sunt trei elevi, aşezaţi pe nişte scaune puse în cerc. O fată e aplecată atât de mult peste banca pe care scrie ceva, încât părul negru îi acoperă faţa şi nu-mi dau seama cine e, dar când ridică privirea trebuie să mă abţin să icnesc.

Mae-Lynn Carpenter. Îmi aruncă un zâmbet ciudat, ceva de genul *Ţi-am spus eu.*

Şi mai e şi Taran Parker de la bio, cel care a făcut mişto de sânii mei împreună cu fratele lui, Alif, care nu a făcut niciodată mişto de sânii mei, dar nici nu a dat vreun semn că aş exista.

Taran se uită la mine aproape ruşinat când mă vede, dar fratele lui de-abia dacă clipeşte înainte să se întoarcă la telefonul lui.

În ziua aia, când m-am întors, Taran a zis că îi pare rău de mama şi după aceea a încercat să-mi mai zică ceva, dar s-a oprit.

Cred că *asta* încerca să-mi zică. Că vine aici. Că el şi fratele lui sunt ca mine. Nişte baloane uriaşe de tristeţe care umblă de colo-colo în corpuri de adolescenţi.

Stau ca majoritatea băieţilor, scurşi pe scaune cu picioarele desfăcute şi întinse mult pe podea, cu nişte tenişi uriaşi din cauza cărora nu pot ajunge la scaunul meu. Trebuie să sar peste picioarele lor.

Domnul Jackson se uită la ceas.

— Haideţi să începem. Nu ştiu unde e celălalt membru. O ştiţi toţi pe Tiger? întreabă şi se aşază.

Alif şi Taran de-abia dau din cap. Mae-Lynn se uită atentă lamine:

— Am fost la priveghiul mamei tale. Îţi aduci aminte? A fost frumos. Mi-a plăcut cântecul şi că s-a cântat. Frumos gest. Confortabil. Mama nu a făcut nimic pentru tata.

Încearcă să păstreze o expresie cât se poate de neutră, dar mi se pare că văd cum îi tremură buza puţin.

Şi ea e o gărgăriţă într-un borcan.

— Băieţi? zice domnul Jackson.

— Eu te ştiu, zice Taran şi îmi face scurt cu mâna. De la laboratorul de bio şi umbli cu rockeriţa aia şi mergi cu maşini cu sigla statului pe ele.

Zâmbeşte larg.

Alif, fratele lui Taran, mormăie:

— Fata aia, prietena ei, rupe basul.

Îşi aţinteşte ochii asupra mea.

— Care-i faza cu rochia? Eşti ceva gen Aimless[9]?

Toţi ne uităm confuzi la el.

— Poftim? întreb eu.

— Aimless. Ştii tu, ca oamenii ăia care nu folosesc electricitate şi nu conduc. Şi care poartă haine foarte demodate.

— *Amish,* idiotule, zice Mae-Lynn. Se zice Amish, nu Aimless.

— De fapt, chiar *sunt* puţin aşa, dacă vrei să ştii adevărul. Şi, da, ea e prietena mea, Cake. Şi mama mi-a cumpărat rochia asta pentru balul organizat de Ziua Eroilor, doar că nu mi-a zis despre asta înainte şi ne-am certat şi după aceea i-a explodat creierul şi acum e moartă şi am pocnit-o pe Ellen Untermeyer şi de-aia sunt aici.

Ciudat, dar mă simt uşurată să zic totul cu voce tare. Pe bune, nimeni de aici n-o să se uite aiurea la mine, n-o să fie stânjenit dacă zic cuvântul *mort,* pentru că şi au pe cineva care a *murit, murit, murit,* altfel n-ar mai fi aici.

— Ooooooook, zice Alif. Sunt multe de procesat.

Mae-Lynn strânge din buze:

— Doamne, o urăsc pe Ellen Untermeyer. Cred că te-ai simţit tare bine.

9 „Fără țintă” (n.t.).

— Da, recunosc. Şi, sinceră să fiu, acum îmi tot vine să lovesc lucruri.

Mă uit la domnul Jackson:

— O să am probleme că am zis asta?

— Nu, răspunde el. Aici poţi să zici ce vrei. Dar sunt şi metode mai bune de a-ţi exprima furia.

Mae-Lynn zice:

— Când tata a murit în cele din urmă… A fost bolnav opt ani… I-am luat toate flacoanele şi foliile de pastile şi bandajele şi le-am ars în curtea din spate. A mirosit oribil şi a făcut-o pe mama să plângă şi vecinii au chemat pompierii, dar nu mi-a păsat.

Ochii îi scapără:

— Nu mai am voie să mă apropii de chibrituri sau de brichete.

Taran râde.

Domnul Jackson îşi drege vocea:

— Ajunge. Tiger, aici treaba e destul de relaxată. Vorbim despre lucrurile care ne stau pe cap, despre orice ne apasă cel mai mult în prezent. Ceea ce încercăm cei mai mulţi dintre noi să ţinem minte e faptul că durerea îţi pătrunde în fiecare aspect al vieţii, în fiecare zi, în fiecare minut. Mai este ceva cu care te chinui acum şi despre care vrei să vorbeşti?

Cu toţii ne uităm la el.

— Tipic Walrus, zice Alif. Mereu sare direct cu întrebările importante. *Normal* că suntem toţi defecţi, nu? Pentru noi au trecut deja patru ani şi tot suntem varză.

Zicând asta, se întoarce înspre mine.

Fratele lui dă din cap:

— Da, nu dispare.

— Super, zic încet. Mersi de încurajare.

Dar îmi face bine să aud asta. Restul persoanelor, cu excepţia celor din sala asta, îmi spun să fiu *curajoasă* şi *să merg mai departe,* de parcă este ceva peste care ar trebui să trec, ca şi cum aş sări peste sticlă spartă în parcare sau aş aştepta să se vindece nişte copci.

Mae-Lynn îşi dă părul pe spate:

— Ştii ce îmi plăcea mie să zic când tata era bolnav? Că aia era Viaţa mea Bolnavă. Opt ani am trăit o Viaţă Bolnavă, care a presupus chimioterapie şi paturi de spital amplasate în sufragerie şi o mamă care s-a transformat într-o fantomă. Acum, că nu mai e, duc o Viaţă îndurerată, care e oribilă în felul ei. Viaţa Bolnavă a durat cam jumătate din viaţa mea, dar măcar s-a terminat când a murit, înţelegi ce zic?

Îşi trage nasul, dar nu plânge:

— Dar Viaţa îndurerată? Asta e pentru totdeauna. Şi o să fie chiar nasol. E *deja* nasol. Asta e Marea Nasoleală despre care ţi-am spus.

Taran şi Alif dau din cap.

— Mama ta a murit brusc, nu? întreabă Taran.

Dau încet din cap.

— Da, aşa am auzit şi eu, continuă el. La fel şi tata. S-a răsturnat cu camionul pe autostradă. Într-o zi ne-am trezit şi ne-am dus la scoală şi totul era bine şi când ne-am întors acasă mama era pe podeaua din bucătărie şi plângea şi erau şi nişte poliţişti care făceau cafea.

Vocea începe să îi tremure. Alif se apleacă spre el şi îl ia de mână.

Ceea ce mă face să vreau să cam plâng – doi fraţi care se comportă ca nişte idioţi în majoritatea timpului, ţinându-se acum de mână.

— Acum noi avem grijă de ea, aşa ni se pare. Dar e mult. Chiar e mult. Şi bunica s-a mutat cu noi. După aceea, ca să ne ajute. Dar acum e şi ea bolnavă. O doare rău spatele. Ia multe pastile, zice Alif şi îşi şterge ochii.

Taran şi-i acoperă pe ai lui.

Faptul că Taran şi Alif plâng mă cam sperie. Mereu merg pe holuri plini de încredere, cu cămăşile lor din flanel descheiate şi cu tenişii ăia imposibil de mari tropăind pe podeaua alb cu negru, cu nişte rânjete enorme pe faţă. Comentariul ăla idiot pe care l-a făcut Taran despre sânii mei în clasa a VII-a, cel care m-a făcut să stau mai cocoşată şi să-mi ţin cărţile la piept.

Mereu i-am cam urât pe amândoi, dar acum nu mai pot.

Şi ei au fost goliţi pe dinăuntru.

Mae-Lynn mă atinge pe umăr, ceea ce mă face să tresar:

— Au perfectă dreptate. Uneori şi mie mi se pare că eu am grijă de mama acum, în loc să fie invers. La tine cum e?

Mă uit în jur. Miroase a cretă şi a markere şi a gume de şters şi a tristeţe:

— Eu nu… Eram doar eu şi mama. Pe tata nu l-am cunoscut. Nu-l cunosc nici acum. E la închisoare. Am o soră vitregă care a venit să aibă grijă de mine.

— Belea, fato, zice Taran. La închisoare? Rahat.

Domnul Jackson îşi drege uşor vocea:

— Mae-Lynn a punctat excelent. Nu putem să uităm că şi părintele care a rămas în viaţă suferă şi asta e greu, nu? Pentru că voi sunteţi copii şi cineva ar trebui să aibă grijă *de voi.* E ceva ce putem face în situaţia asta? Cum putem să îi spunem mamei sau

tatălui sau bunicii: „Mă simt copleşit de tristeţe şi am nevoie să mă ajuţi, să mă ascultaţi”?

Alif pufneşte:

— La dracu’, am încercat asta şi mama pur şi simplu a început să plângă.

— E praf, zice şi Taran. Şi bunicii nu poţi să-i zici nimic. E mereu ameţită de la atâtea pastile.

— Poate că ar trebui să avem cărţi de vizită pe care să scrie asta, domnule Jackson, adaugă şi Mae-Lynn. Pe care să le dăm pur şi simplu mamelor noastre când lucrurile devin complicate. Cum ar fi?

Domnul Jackson face o grimasă şi se uită la mine:

— Tu treci printr-o perioadă foarte grea, Tiger, mai ales că o jeleşti pe mama ta şi te obişnuieşti şi cu un nou membru al familiei, care are grijă de tine. Trebuie şi să procesezi durerea *şi* să cunoşti pe cineva în acelaşi timp. Şi asta poate fi stresant şi poate fi cauza a tot felul de lucruri, cum ar fi revolte sau atacuri de panică. Mulţi supravieţuitori suferă de sindrom de stres posttraumatic – SSPT.

— Credeam că asta se aplică doar veteranilor, zice Alif, rozându-şi unghiile.

Domnul Jackson scutură din cap:

— Nu, se aplică în cazul oricărui eveniment traumatic, care îţi schimbă viaţa. Vrei să uiţi, dar mintea nu te lasă. Mirosul hainelor persoanei respective. Poate vederea unei maşini de aceeaşi culoare cu a ei. Lucruri care te tulbură, te panichează, te fac să fii confuz.

Mă gândesc la sora mea, la cum a întârziat în noaptea aceea, la cât de speriată am fost, ca şi cum era încă o persoană care avea să dispară din viaţa mea.

Mae-Lynn dă din cap:

— Eu nu mai pot să mă uit la televizor, pentru că simpla vedere a unui spital într-o emisiune mă sperie.

Uşa sălii 322 se deschide brusc, izbindu-se de perete.

Mi se taie respiraţia.

Lupe Hidalgo stă în prag, prietena ei, Breisha Walters, alături de ea. Lupe are părul negru şi strălucitor prins în două cozi împletite şi e îmbrăcată cu o vestă din blană de oaie şi un tricou spălăcit, deşi sunt un milion de grade afară. Inima mi se opreşte. Nu a fost la prima oră de dimineaţă, aşa că am crezut că am scăpat în prima zi de după suspendare.

M-am înşelat, dar... Lupe Hidalgo e *aici.* Lupe Hidalgo e în Marea Nasoleală împreună cu noi, dar de ce? Cum?

Ne uităm cum o pupă pe Breisha de rămas-bun. Văd cu coada ochiului cum Taran şi Alif îşi dau coate, pentru că unii băieţi pur şi simplu trebuie să se comporte ciudat dacă văd că două fete sunt prietene *la cataramă.*

— Maturizaţi-vă odată, zice Mae-Lynn.

— V-a fost dor de mine? întreabă Lupe pe toată lumea, cu un zâmbet larg.

Are ochii umezi şi roz, dar nu cred că e de la ceea ce Mae-Lynn numeşte Viaţa îndurerată. Poate Viaţa Drogată.

— Lupe, avem totuşi nişte reguli, printre care şi să ajungi la timp, zice domnul Jackson. Mi-aş dori să le respecţi şi să le urmezi.

Îl salută cu două degete:

— Se face, Walrus. Acum, unde am rămas?

Se uită în jur. Privirea i se fixează pe mine.

Rămâne cu gura căscată:

— A, da. Da, bună. Aşa e. Corect. Şi tu eşti în rahat acum.

Se uită la Mae-Lynn şi zice:

— Scuze, don’şoară Viaţă îndurerată.

— Cred că ăsta e un moment bun să reflectăm, spune domnul Jackson.

Se ridică şi ne dă câte o foaie albă de hârtie şi un pix negru:

— Aş vrea să vă gândiţi cinci minute şi să scrieţi ceva ce vă amintiţi despre persoana iubită, de ce vă este dor cel mai tare. Nu trebuie să le citim. Ideea e să aveţi un loc în care să vă aduceţi aminte ceva, un moment.

Mă uit la foaia de hârtie. Ştiam eu. Ştiam că o să trebuiască să scriem ceva.

De-abia pot să fac faţă cu tot ce-am auzit de la nişte copii pe care de-abia îi cunosc, despre lucrurile oribile pe care le simt, şi el vrea să scriu despre mama. Cum anume ar trebui să aleg o singură amintire din milioanele pe care le am?

Lângă mine, Lupe se apleacă deasupra foii şi o acoperă cu mâna, de parcă suntem la un test şi nu vrea să copieze nimeni de la ea. Mă chinui să-mi dau seama pe cine ar fi putut ea să piardă, pentru că i-am văzut părinţii venind la şcoală în ziua meciurilor, dar nu îmi vine nimeni în minte.

Poate că despre tatăl lui Mae-Lynn am bănuit *ceva,* pentru că a lipsit de la şcoală câteva săptămâni şi când s-a întors a fost şi mai tăcută decât de obicei şi a început să stea singură în cantină în loc să piardă vremea cu prietenii ei buni la mate, în plus, mereu a stat oarecum pe margine. Taran şi Alif sunt populari şi

nu fac parte din acelaşi univers ca mine şi sunt şi cam răi, aşa că stau departe de ei.

Poate că ar fi trebuit să mă pricep mai bine la ea. La tristeţea lui Mae-Lynn.

Dar nu-ţi dai seama cum e, cum te simţi în hăul ăsta, cu *dorul* asta, până nu ţi se întâmplă chiar ţie.

Toată lumea scrie de zor.

Eu doar desenez pătrate goale, unul după celălalt.

Suntem cinci aici, dar oare câţi copii de la Eugene Field merg pe holuri goliţi pe dinăuntru şi pustiiţi şi eu habar n-am de ei? Câţi dintre noi nu sunt decât nişte fantome, care ajung acasă unde dau de săpunuri cu ovăz care nu vor mai fi folosite niciodată? De haine care atârnă în şifonier după luni sau ani întregi?

Mă gândesc la Thaddeus. Câţi copii nu se duc acasă, la părinţi dezaxaţi şi care le fac lucruri rele, cum ar fi să-i lovească? Şi care apoi vin la şcoală de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Tot locul ăsta e inundat de durere.

Mă uit la foaia mea de hârtie, plină de pătrate goale. Capul mi se învârte.

Scrie despre ceva de care îţi e dor.

Nu pot. Sunt prea multe lucruri, pentru că îmi e dor de ea cu totul. Nu a fost separată în bucăţi, în bucăţele de amintiri. Pentru mine e tot întreagă.

Lacrimile mele lasă pete mari şi umede pe foaia albă de hârtie, aşa că pun pixul jos.

— E în regulă, Tiger. Aici suntem prieteni. Nimic nu părăseşte încăperea asta, zice domnul Jackson blând.

Mae-Lynn se întinde înspre mine şi mă bate uşor pe mână:

— Toate la timpul lor, zice. Pentru că rahatul ăsta o să dureze toată viaţa.

Mă uit la foaia ei.

A scris*: Îmi făcea pâine prăjită cu o bucăţică de unt în formă de inimă, îmi citea Micuţele doamne de Crăciun, când aveam 9 ani, deşi îl obosea şi mai tare; mi-a cumpărat o pisică; sforăia în timpul meciurilor de fotbal; era tata, la naiba.*

17 zile, 19 ore, 40 de minute

MAE-LYNN CARPENTER ŢINE o sticlă de rom în ghiozdan.

O scoate în şanţul de apă din curte, după ce terminăm întâlnirea cu Grupul Durerii, după ce domnul Jackson pleacă în camioneta lui roşie şi după ce îi dau mesaj surorii mele, zicându-i ceva ce mamei nu i-am zis niciodată.

O să ajung acasă mai târziu. Stau puţin cu nişte colegi de la liceu. Mă aduc ei acasă.

Shayna îmi răspunde: *Ar trebui să-ţi spun când să fii acasă? Nu mă prea pricep la asta. Glumesc. Şi eu mă văd cu nişte oameni diseară. Ne vedem mai încolo.*

Sunt puţin dezamăgită că nu mi-a pus mai multe întrebări.

O mamă ar vrea să ştie când ajungi acasă, cu cine eşti, ce faci. Adică te face *să munceşti* puţin pentru picul ăsta de libertate.

Eu nu mai am parte de asta.

În şanţ, Taran şi Alif scot nişte cutii de bere din ghiozdane. Lupe Hidalgo exersează nişte pase cu o minge imaginară.

Mae-Lynn îmi întinde romul:

— Nu-ţi face griji, zice. Walrus *chiar* ne-a întrebat ce o să facem ca să ne simţim mai bine, nu? Asta facem. E vineri. Bam. Pe-tre-ce-reee.

Ţin sticla în mâini.

Alif aprinde ceva care nu e o ţigară. Îmi face cu ochiul.

Lupe vede că mă uit la el:

— Mereu ai fost o fată aşa de *cuminte,* Tiger Tolliver. Ţi-e frică de puţină iarbă?

— Nu mai e cuminte, zice Taran. E aici pentru că i-a scos dinţii gagicii ăleia, Ellen.

— Da şi nu, zic încet. I-am scos *un* dinte, dar am fost *provocată.*

Mae-Lynn face un semn spre sticlă:

— Dacă vrei, ia. Dacă nu, dă-o mai departe, bine? Am repetiţii la pian într-o oră.

Mama nu era niciodată de acord cu aşa ceva. Tata e în închisoare din cauza băuturii. Asta s-o transmite genetic? Să bei mult.

Dar mama e moartă. Shayna nu e aici. Pe tata nici măcar *nu-l cunosc.*

Asta fac adolescenţii.

Gărgăriţa se agită. Îşi dă capul pe spate. Aşteaptă.

Deschid capacul şi iau cea mai mică gură. E dezgustător şi tuşesc şi îi dau înapoi sticla lui Mae-Lynn. Taran şi Alif râd.

— Te obişnuieşti la un moment dat, zice Taran şi trage un fum. *Cu asta.* Şi cu *asta.*

Face un semn spre bere şi apoi spre noi toţi, cei *din şanţ.* O şopârlă fuge din nisip şi se caţără pe peretele şanţului.

Taran îmi dă cuiul. Cake mi-a zis mereu că a auzit prea multe poveşti despre prietenii rockeri ai părinţilor

ei, care au murit din supradoze de droguri şi chiar din ceva mai simplu, cum ar fi iarba. „Scârbos”, a zis odată, strâmbându-se. „Nu e de mine.”

Dacă i-aş da mesaj acum şi i-aş zice *Fumez iarbă în* şanţ *cu Taran şi Alif şi Lupe Hildago şi Mae-Lynn,* primul lucru pe care mi l-ar zice ar fi: *Nu te cred!* Şi apoi: *La naiba, OPREŞTE-TE. Vin să te iau chiar acum.*

Asta ar face. Tocmai asta e chestia. Mereu m-a salvat. Poate de data asta vreau pur şi simplu să plutesc şi să văd ce se întâmplă.

Lui Thaddeus i l-am dat înapoi atunci, în curte, dar e altceva acum.

Sunt într-o lume diferită acum.

Trag un fum.

Gărgăriţa îşi ascunde faţa cu aripile.

Mă arde pe gât şi tuşesc puţin, dar mai trag un fum înainte ca Taran să se aplece spre mine şi să mi-l ia.

Nu trece multă vreme şi începe să-şi facă efectul. E ca un val de apă caldă, care mă cuprinde încet din vârful picioarelor şi simt cum încep să mă relaxez cu totul.

— Ce ciudat e, zic. Mă simt ca o gumă de mestecat.

Toată lumea râde.

Mae-Lynn se apleacă spre mine, ca şi cum am fi prietene bune:

— Aşadar, Viaţa îndurerată. E grea. Nu se termină niciodată. Plâng în magazinul Claire din mall, când mă duc să-mi iau cercei. Plâng la clubul de dezbateri. Plâng *în timpul* dezbaterilor. Plâng la duş. Plâng când deschid o conservă de ton pentru pisica mea. Mă mir că încă nu m-am înecat în propriile lacrimi.

Alif se sprijină într-un cot. E genul ăla de băiat

slăbănog care pare să se simtă bine oriunde, chiar şi în şanţul plin cu graffiti şi cu prezervative folosite, aruncate peste tot. Poate unele sunt chiar ale lui. Am auzit tot felul de poveşti. Vede că mă uit la el, aşa că îmi mut imediat privirea.

— Eu am început să plâng în secunda în care am pus pe mine costumul pentru balul de Ziua Eroilor, de parcă *tata mi-ar fi spus ce tip chipeş sunt,* zice Alif.

Ochii i se umplu şi acum de lacrimi:

— Plâng în nenorocitul ăla de atelier, când zboară rumeguş peste tot şi se lucrează cu fierăstraie. Toată lumea e aşa de panicată naibii că o să-şi taie o mână sau un picior, că nimeni nu mă observă.

— Nu mi-ai spus niciodată asta, zice fratele lui.

— Ştiu, răspunde Alif şi ridică din umeri.

— Uite ce e, Tolliver, zice Lupe Hidalgo şi oftează. E nasol. Adică e chiar nasol.

Rosteşte ultimele cuvinte urlând, cu corpul ţeapăn ca al unei nebune:

— Dar chestia e că trebuie să-ţi dai seama că orice ne-ar zice Walrus Jackson, oricât de drăguţ e tot rahatul ăsta cu *hai să ne împărtăşim cele mai adânci sentimente,* faza e că o să-ţi petreci tot restul vieţii cu o gaură uriaşă în inimă. Cam de dimensiunea Marelui Canion, fato.

Îmi dau seama că niciunul nu ne-am vorbi astfel dacă n-am fi în Marea Nasolealã.

Încep să plâng, dar în linişte. Mae-Lynn mă bate pe umăr.

Iau o gură de rom. Acum, după ce am şi băut şi am şi fumat, mă simt ca o gumă de mestecat vorbăreaţă.

— Lupe, zic şi sughit puţin, nu ai zis la întâlnire. De ce eşti, aici. Pe cine… ştii tu. Pe cine ai… ştii tu.

Pierdut.

Taran şi Mae-Lynn şi Alif se încordează.

Lupe ridică privirea din telefon. Privirea i se întunecă brusc:

— Toată lumea ştie cine sunt. Tu, nu?

Se uită toţi la mine. Scutur din cap şi zic încet:

— Sinceră să fiu, mereu m-ai speriat ca dracu', aşa că încerc să nu ştiu mare lucru despre tine.

Ignoră răspunsul meu:

— Nu-ţi aduci aminte? De cei trei?

Se uită în jos şi loveşte nisipul cu piciorul. De-abia aud ce zice după, atât de încet vorbeşte:

— Copiii care au murit. Care s-au sinucis. Unul era al meu. Fratele meu. Crash.

Ridică încet două degete la tâmplă.

— Bang, bang, şopteşte.

Nimeni nu mai zice nimic până când Alif se ridică şi se duce la marginea şanţului.

Jur că nu pot să respir. Jur că n-o să mai respir niciodată. Nu-mi pot lua privirea de la Lupe. Expresia de pe faţa ei e cel mai trist lucru pe care l-am văzut vreodată şi nu pot să-l descriu în cuvinte.

Mae-Lynn îşi şterge lacrimile de pe obraji.

— Nu-ţi face griji, îi zice Lupe. Nu eu l-am găsit. Oamenii vor mereu să ştie asta, chiar dacă le e prea frică să întrebe. Dar înseamnă că sunt diferită de voi. Oamenii voştri n-au vrut să vă părăsească, înţelegeţi?

— Lupe, nu-i adevărat, şopteşte Mae-Lynn.

— Nu ştii. Nu ştii cum e când cineva pleacă aşa şi n-o să ştii niciodată, zice Lupe şi scutură tare din cap, de parcă vrea să alunge un gând.

Din parcarea din spatele nostru se aude ceva.

— La dracu', zice Taran.

Mă întorc. O maşină de poliţie tocmai a intrat. Mae-Lynn îmi pune sticla în braţe.

— Nu pot, şopteşte. Am pian. Mama o să mă omoare. Te rog.

Fără să mă gândesc, bag sticla în ghiozdan.

Maşina de poliţie face un cerc perfect în parcare şi iese înapoi în stradă. Taran şi Alif încep să râdă.

— Aproape m-am pişat pe mine, zice Lupe Hidalgo. Să-mi bag picioarele.

Băieţii îşi pun ghiozdanele pe umăr. Tot corpul îmi tremură de frică.

— Noi mergem la o petrecere. Vrei să vii? mă întreabă Lupe.

Ezit. Adică aş putea să mă duc. Pentru că nu mă aşteaptă nimeni.

Dar încep să mă simt puţin ameţită, aşa că dau din cap:

— Nu pot. Trebuie să ajung acasă.

— Şi eu am repetiţii la pian, zice şi Mae-Lynn şi se uită la mine. Eu şi mama putem să te ducem acasă dacă vrei.

— OK, spun eu.

Mă uit cum Lupe şi cei doi băieţi se suie într-o rablă de maşină gri; Taran se aşază la volan. Când încep să se îndepărteze, Lupe scoate mâna pe geam şi ne face un semn de rock, după care îmi strigă:

— Asta nu înseamnă că te plac, apropo. Tot eşti doar un noroi pe pantofii mei!

Eu şi Mae-Lynn începem să mergem prin parcare, spre şcoală.

— Eu nu am prea avut prieteni înainte de asta. A trebuit să moară tata ca ei să vorbească cu mine. Ciudat, nu? îmi zice ea.

Dau din cap.

— Bine, vorbesc cu mine doar la întâlnirile cu grupul, nu şi când suntem la ore. Dar e în regulă. Înţeleg. Ierarhiile din liceu şi mai ştiu eu ce.

Ne aşezăm pe treptele de la Eugene Field.

După ceva vreme, Mae-Lynn continuă:

— Nu vreau să fiu rea, dar cred că trebuie să ştii. Domnul Jackson e drăguţ, OK? Dar lui nu cred că i-a murit cineva vreodată, altfel n-ar zice nici jumate din lucrurile astea. Eu merg de parcă mi-a jupuit cineva pielea, mi-a fiert-o şi mi-a pus-o la loc. Aşa mă simt. Ca o bucată de carne fierbinte şi însângerată, îmi cade părul. Îmi provoc singură vomă după ce mănânc. E ca şi cum eu şi mama am fi sub apă într-o piscină, mama în partea opusă mie, şi văd cum i se mişcă gura. Dar nu înţeleg nimic din ce zice.

Scutură o cutie de Tic-Tac şi mi-o aruncă:

— Scuze că vorbesc aşa de mult. Nu am pe nimeni cu care să vorbesc despre asta. Nu pot spune totul la GD. E plăcut acum.

O maşină albă opreşte în parcare şi claxonează. Mae-Lynn începe să meargă, aşa că mă iau după ea.

— Jumătate din timp nici nu-mi vine să cred că stau în picioare, spune cu sinceritate. Asta ca să ştii.

Se uită la mine. Are aceeaşi privire pe care o am şi eu dimineaţa, în oglindă: pustiită, fără viaţă.

— D-asta îi zic Marea Nasoleală. E de tot rahatul şi niciodată n-o să fie mai bine.

Când mama lui Mae-Lynn opreşte în faţa casei, văd că maşina mamei nu mai e, ceea ce înseamnă că Shayna nu s-a întors. Sunt uşurată, pentru că sunt puţin beată şi, din moment ce nu am mai fost niciodată beată, nu ştiu cum ar reacţiona Shayna dacă s-ar

comporta în sfârşit ca un părinte. M-ar pedepsi? Mama nu a făcut niciodată asta. Nu i-am oferit ocazia. Sau poate că Shayna doar ar râde.

Îmi bipăie telefonul. Mă uit în jos ameţită. E Cake: *Cum a fost?*

A fost OK. Bine, cred. Greu de explicat, îi scriu eu.

Cine a mai fost? Zi-mi!

Deschid uşa, las ghiozdanul pe jos. Mă arunc pe puf. Ar trebui să beau apă? Cafea? Să mă trezesc puţin? Să mă culc?

Nu cred că ar trebui să-ţi spun. Poate unii dintre ei nu vor să să afle. Am auzit nişte lucruri foarte triste, îi scriu din nou.

A. Da, înţeleg. E normal. Crezi că te-a ajutat?

Nu ştiu, CAKE. Nu cred că ce am poate fi vindecat într-o şedinţă, ştii ce zic?

Scuze! Nu trebuie să sari la gâtul meu.

Nu vreau să mă mai cert cu Cake, aşa că îi spun adevărul:

Îmi pare rău. Am băut. În şanţ. Cu ei. După. Nu ştiu ce să fac acum.

Aproape că scriu „dupe”, pentru că aşa sună cuvântul în capul meu.

Doamne, serios? Îţi vine să vomiţi?

Nici Cake nu a băut niciodată.

Stai, caut pe Google. OK, zice să bei apă, să iei ibuprofen şi să te culci. Poate ar fi bine să-ţi pui o găleată lângă pat.

OK, îi zic eu.

Mă ridic cu greu, beau un pahar de apă, nu găsesc aspirină şi aproape ajung în pat când îmi dau seama că am cu mine sticla de rom a lui Mae-Lynn. Mă duc pe două cărări până la magazie şi o ascund între nişte lăzi

vechi de lapte, pline de prelate, şi mă întorc în pat, unde adorm de cum pun capul pe pernă.

UITE CE SE ÎNTÂMPLĂ când primeşti prin poştă certificatele de deces al mamei tale.

E înspăimântător. Despre căcatul ăsta n-am vorbit încă la Grupul Durerii.

Crezi că totul merge bine, nu minunat, pentru că nimic n-o să mai fie „minunat” de acum încolo. Dar tu şi sora ta începeţi să funcţionaţi împreună, mergeţi împreună cu Jeleumobilul în weekend. Ea mai merge şi în timpul săptămânii, singură. Încă mai ai o săptămână de şcoală şi patru întâlniri ale Grupului Durerii, deci vei mai merge la şcoală şi după ce se termină.

Simţi că rămâi mereu în urmă, că de-abia te urneşti. Universul nu mai aşteaptă să-l prinzi din urmă.

Ţii capul în jos. Thaddeus îţi zice să stai cuminte, să te porţi frumos cu sora ta, să fii OK la şcoală. Îţi zice că o să-ţi facă rost de o slujbă peste vară, la fermă. Ai vrea să poţi să te întorci şi să admiri caii, dar nu e timp. I-ai visat o dată, cu copitele lor frumoase tropăind prin praf şi făcând nişte rotocoale superbe, translucide.

Se pare că sora ta e mereu ocupată. Petrece mult timp la cafenea/librărie/restaurant. Brusc e interesată să se împrietenească cu Louise şi cu Mary. „Arată interesant locul”, a zis odată, când se pregătea să iasă. „Cred că trebuie să îi descos puţin.”

În fiecare zi mergi mai departe, aşa cum îţi zice toată lumea, şi în fiecare zi te simţi din ce în ce mai invizibilă.

Certificatele de deces ajung într-un plic mare,

galben-închis. În colţ scrie *Centrul de Examinare Medicală Tucson.* Nu e nicio scrisoare. Niciun *Dragă domnişoară.*

Arată ciudat, ca rapoartele pe care le primeai după lucrări la Şcoala Generală Davidson. Căsuţe bifate. Măsurători şi procentaje şi multe cuvinte pe care nu le înţelegi. Acum totul se desfăşoară online. Mama ta a trebuit să intre pe net să vadă ce rezultate ai. De-acum încolo sora ta va trebui să facă astă.

Mai e şi un raport întocmit de cei de la Urgenţe.

Fix înainte să-i explodeze creierul, mama ta vorbea la telefon cu Sue, mama lui Kai Henderson.

Nu ştiai asta. Pentru că nici Kai, nici mama lui nu au venit la priveghi şi mama lui nu a fost la spital în noaptea aia.

Apelant: Eram la telefon cu mama unei prietene de-ale fiului meu şi brusc n-a mai zis nimic. Cred că e ceva în neregulă.

Apelant: Credeam că fiul meu era acolo, cu fiica ei. Eram la telefon şi am auzit ceva. Cred că a căzut. Nu a închis încă. Sun de la alt telefon acum. O aud cum respiră. Ceva… nu sună bine.

Stai în bucătăria roşie şi înşiri pe blat toate hârtiile, una câte una câte una.

Apelant: Puteţi vă rog să trimiteţi pe cineva acolo? Nu îi stă în fire lui June. Sunt îngrijorată.

Astea au fost ultimele clipe pe pământ ale mamei tale.

Apelant: Nu pot să cred că se întâmplă asta. Vă rog, ajutor. Trimiteţi pe cineva? Ce se întâmplă?

Mi se înceţoşează privirea.

„Decedata a fost găsită…”

Decedata.

„Decedata a fost găsită cu faţa în jos, pe canapea, la domiciliul său. Decedata arăta semne de…”

Cu faţa în jos, pe canapea.

Corpul ţi se răceşte. Practic simţi că ieşi din propriul corp. O parte din tine este deasupra, se uită la cealaltă parte din tine, care citeşte documentele, se uită la fata aia tristă, în rochia ei de dantelă, ciudată şi murdară şi cu cizmele ei de cowboy, care citeşte nişte documente ciudate cu mâinile tremurânde.

Cu faţa în jos pe canapea.

„În urma examinării s-a constat că decedata…”

În dimineaţa aia v-aţi certat. Ai sărutat un băiat ore întregi într-un parc, în timp ce ea era aici şi murea şi era singură.

Îţi treci degetul peste raportul medical până găseşti un nume şi un număr şi de-abia reuşeşti să suni la numele şi la numărul ăla. Doctor Marisa Matthews.

Nu te aştepţi *să răspundă.* La televizor, legiştii sunt mereu prea ocupaţi să rezolve crime complicate şi interesante şi îşi dau cu tot felul de chestii cremoase pe la nas când investighează un cadavru în stare avansată de putrefacţie. Te gândeşti că o să-i laşi un mesaj şi cu asta basta. Măcar vei fi *încercat.* La urma urmei, cine ar suna înapoi un copil?

Dar uite.

— Doctor Matthews.

— Bună.

Proasto.

— Alo? Doctor Matthews la telefon. Cu cine vorbesc, vă rog?

Are vocea clară. Îţi imaginezi păr scurt, ochelari cu ramă subţire, un ruj neutru, gen piersiciu sau un roz-

pudră.

— Sunt Tiger Tolliver.

Pauză.

— Te… te cunosc, Tiger Tolliver?

Pare amuzată. Tuturor li se pare amuzant numele tău.

— Aţi… lucrat la cazul mamei. Azi am primit certificatele prin poştă. Raportul.

Încă o pauză. Când vorbeşte din nou, are vocea mai puţin tăioasă.

— Condoleanţe. Te pot ajuta cu ceva?

— Deci scrie şi aici, şi îmi aduc aminte şi de la spital, că a avut un anevrism cerebral? Creierul ei a explodat?

Doctoriţa Matthews vorbeşte cu atenţie, de parcă ai fi un copil.

Pentru că asta eşti. Eşti un copil şi ai impresia că toată lumea se aşteaptă să te porţi ca un adult. Să funcţionezi. Să treci peste. Grupul Durerii.

— E şi ăsta un fel de a spune, bănuiesc. Ai vreo întrebare anume legată de asta?

Te ciupeşti de coapsă prin rochia de dantelă. Cake nu e aici. Nu o să te vadă.

Ai nevoie de ceva care să te ţină ancorată pe parcursul conversaţiei.

— Păi, noi ne-am certat în ziua aia. Pe tema unei rochii pe care voia s-o port la un bal.

Doctoriţa Matthews râde încet:

— Cred că am trecut şi eu prin asta cu mama.

— Nu voiam s-o port.

— Rochia mea era prea decoltată. Mama m-a pus să-mi iau un şal oribil. L-am lăsat în limuzină când am ajuns acolo.

— Dar eu port rochia chiar acum. Nu am mai dat-o jos de când a murit mama, spui de-abia şoptit.

— Probabil că ar fi în regulă dacă ai vrea să porţi altceva acum, Tiger. Sau când o să fii pregătită, spune ea cu blândeţe.

— Ştiu, spui tu. În fine, mă întrebam… Când i se întâmplă asta creierului tău, mori imediat? Sau e totul foarte lent? Pentru că, ştiţi, cearta aia, a fost ultima dată când am vorbit şi am fost rea cu ea…

Faci o pauză.

— Suntem numai noi două. Mereu am fost numai noi două, deci era singură când s-a întâmplat şi ne-am certat şi eu…

Asta e. Nu mai ştii ce să zici. Te opreşti la *şi eu.* Plângi. Poate că ar trebui să închizi.

— Vrei să ştii dacă mama ta a suferit, Tiger? te întreabă doamna doctor Matthews.

— Nu ştiu.

— Cum o cheamă pe mama ta, Tiger? O să mă uit la dosarul ei. Ştiu că probabil e greu să înţelegi toate formularele.

— June Frances Tolliver.

O auzi cum tastează:

— Gata, l-am găsit. Să vedem. Există două tipuri de anevrism. Unul este lent şi există şanse de supravieţuire, iar celălalt e instantaneu. Mama ta a suferit cel de-al doilea tip. Singurul mod în care pot descrie ce s-a întâmplat este să te pun să-ţi imaginezi că eşti într-o cameră în care luminile aprinse se sting brusc. Becul nu pâlpâie, nu auzi niciun poc, totul se… întunecă. Dispare.

Luminile sunt aprinse. Luminile se sting.

Te uiţi în jur la camera mică, la canapea, la biroul

ei, la paharele ei cu creioane şi pixuri şi nişte hârtii. Afară apune soarele.

Probabil pierdea vremea prin casă. Poate citea pe canapea, te aştepta pe tine. Nu v-aţi certat foarte des. Uneori, când sunt doar doi oameni, ţii multe în tine. Trebuie să fie aşa, ca maşinăria bine unsă, arătoasă şi frumos mirositoare să meargă mai departe.

Se simţea singură? Îngrijorată că n-ai sunat-o? Şi apoi luminile s-au stins?

De câteva ori, în timpul unor furtuni de vară, se oprea brusc curentul. Poate că stăteai în pat şi citeai, înfofolită într-o pătură, şi se pornea vântul şi copacii foşneau, poate că se rupea un cablu undeva şi poc, întuneric.

Îţi stătea inima şi primul lucru pe care îl făceai era să strigi „Mama”. Şi ea răspundea, pentru că nu era niciodată departe de tine.

Îţi dai seama că fix asta a plănuit, să nu fie niciodată departe de tine. Să nu te piardă şi pe tine cum şi-a pierdut părinţii.

Doar că universul a avut alte planuri.

E de rahat, a zis Mae-Lynn. *Nu o să fie niciodată mai bine.*

— Mai eşti acolo, Tiger?

— A putut… şi-a dat seama de ce se întâmplă? A durut-o?

Vocea doamnei doctor Matthews e fermă:

— Nu. Aşa cum am zis, oricât de brutal ar suna, totul se opreşte. Dacă ar trebui să aleg cum vreau să mor, asta aş alege. Pur şi simplu se întâmplă. Un fulger care îţi loveşte creierul şi totul se opreşte brusc.

— Dar de ce? întrebi tu. De ce se întâmplă asta?

— Nimeni nu ştie, Tiger. Corpul e o maşinărie

incredibilă, făcută din sisteme complicate. Poţi să umbli pe acolo zile întregi, întorcând totul pe toate părţile şi încercând să-ţi dai seama *de ce* şi *cum* şi uneori chiar reuşeşti.

Respiră adânc.

— Şi uneori luminile pur şi simplu se opresc. Şi nu ştim de ce, pentru că, oricât studiem şi studiem şi studiem, universul e mereu mai deştept decât noi. Mereu vor fi lucruri pe care nu le ştim şi trebuie să ne împăcăm cu gândul ăsta.

Mereu universul, împotriva ta.

— Tiger? E cineva acolo, cu tine? Ai pe cine să suni după ce termini conversaţia cu mine? Pot să-ţi dau numărul de la o linie verde.

— Tata e la închisoare. Sora mea nu e acasă. Sunt singură.

Te-a strigat când totul s-a întunecat?

Nu ai fost acolo. Nu ai fost acolo să-i răspunzi.

Pereţii casei mici încep să te apese. Te zdrobesc. În ultima zi de viaţă a mamei tale, nu ai fost alături de ea.

— Credeţi în Dumnezeu? întrebi brusc. Sau în ceva? De genul ăsta?

Face o pauză atât de lungă, încât te întrebi dacă nu cumva s-a întrerupt conversaţia.

— Alo?

— Sunt aici, Tiger. Da, cred. Şi cred că mama ta e într-un loc mai bun. Cred că cineva are grijă de ea şi cred că te veghează şi că vrea să ştii cât de mult te iubeşte.

Închizi ochii.

— Îmi fac griji pentru tine, Tiger. Hai să-ţi dau numărul de la linia verde, bine? Cred că ai nevoie să vorbeşti cu cineva.

— Merg la un grup pentru adolescenţi. Un grup de consiliere. La liceu. Mereu acolo.

— Mă bucur. Nu e bine să ţii totul în tine.

Doamna doctor Matthews închide. Stai pe pat şi te uiţi la Cutiile cu Mama, cu raportul medical într-o mână, gândindu-te la toate modurile în care ai fost o fiică rea.

E o listă aşa de lungă.

Ai vrut haine mai frumoase, mai scumpe. Ai vrut să ai un tată. Ai vrut să mergi în tabără. În vacanţe. Mai multă mâncare. Mai mult din tot. Pe majoritatea le-ai ţinut pentru tine, dar uneori, cum a fost şi cu rochia, nu ai mai putut şi acum ea nu mai e aici.

Te ciupeşti de coapse. Cake nu-ţi răspunde la mesaj. Thaddeus nu-ţi răspunde la mesaj. De ce nu i-ai cerut lui Mae-Lynn numărul? Ea ar şti. Ar şti cum te simţi acum.

Afară e întuneric, în casă e întuneric, aşa cum trebuie să fi fost când a murit ea. Întuneric în capul ei. Întuneric în sufletul ei.

Şi în sufletul tău e întuneric. Ai senzaţia că tot întunericul ăsta o să te sfărâme.

Sunt treizeci de paşi până la magazie. Gărgăriţa sare în sus şi-n jos. *O să te simţi mai bine.*

Mae-Lynn ţi-a pasat-o când a văzut maşina de poliţie.

E încă acolo, ascunsă printre lăzile de lapte. Shayna n-are cum s-o găsească acolo. Nu spală niciodată. Ai senzaţia că mereu o să fii doar tu, tu, tu care îi spui cum să te crească, ce să-ţi dea de mâncare, cum să facă bani, cum să existe.

De ce trebuie *tu* să devii părintele?

Prima gură e oribilă, îţi arde gâtul, te râcâie pe

esofag.

A doua gură e mai OK, dar oricum.

Sub chiuvetă găseşti nişte cutii de Cola şi de apă minerală. Lucruri pe care mama ta le-a păstrat după petrecerea de ziua ta.

Ce mai petrecere. Tu, mama ta, Rhonda, Cake, Bonita.

Alţi copii au parte de superpetreceri de zilele lor de naştere, cu tort şi decoraţiuni şi DJ şi muzică răsunătoare şi carduri de credit şi excursii de shopping şi plastic şi strălucire.

Mereu te-ai simţit singură şi n-ai vrut să recunoşti.

E mai uşor să bei din sticluţa de rom dacă iei şi câte o gură de Cola. Zahărul mai taie din arsură.

Gaura neagră luceşte.

Gărgăriţa aprobă.

E mai bine decât să te ciupeşti de coapsă să-ţi crestezi pielea s-o loveşti pe Ellen Untermeyer e mai bine e mai bine e mai bine e mai bine e mai bine e mai bine e mai bine.

23 de zile

FAŢA SURORII MELE e furioasă şi împietrită.

Stă deasupra mea în magazie, ţinând în mâini sticla de rom şi cutia de Cola. Becul din tavan străluceşte în spatele ei ca o aură luminoasă.

— Ce naiba?

Vocea ei pare să vină de undeva departe, pentru că la mine în cap se aud numai artificii şi explozii. Încerc să deschid gura, dar e atât de uscată, încât mi s-au lipit buzele.

Apoi mă rotesc pe o parte şi vomit în coşul de rufe plin cu haine curate.

— Sfinte, Tiger.

Shayna pune jos sticla de rom şi doza de Cola şi curăţă podeaua cu un prosop verde. Mă rostogolesc la loc.

— M-am superîngrijorat. Le-am dat mesaje prietenilor tăi.

Vreau să-i zic *Am doar o prietenă,* dar apoi îmi aduc aminte de Thaddeus. Cred că acum şi el se pune, nu? Ura. Mama a murit şi mi-a crescut numărul de prieteni. Micile miracole.

— Tu nu bei. Ascultă-mă, nu poţi să bei. Serios acum. De unde ai luat asta? Credeam că azi te duci la întâlnirea cu grupul. Tiger, ce se întâmplă?

O apuc de mână şi dau din cap. În faţa ochilor îmi joacă puncte negre.

— Nu, zic eu.

— E de rău, Tiger. Ce se întâmplă aici? Cine sunt copiii ăştia? Nu pare să…

Nu! Mă ridic şi de-abia reuşesc să-mi menţin echilibrul. Mi-e teamă că o să vomit din nou.

— Sunt singurii care înţeleg, mormăi.

— Şi eu am zis la fel despre nişte prieteni, când aveam 16 ani. La naiba, chiar şi anul trecut, dar…

— Nu, nu e vorba despre asta. Înţeleg cum e cu ea. Cu mama. Că nu mai e aici Tu nu.

Se ridică în picioare şi se uită la mine:

— Aşa e, dar fac tot ce pot.

Pare că se apără.

Acum mă simt vinovată. Am făcut-o pe *ea* să se simtă prost.

Toate regulile despre moarte: Treci mai departe.

Ţine-te tare. Fii Curajoasă. Timpul le vindecă pe toate. Nu-i face pe alţii să se simtă prost. N-o să le învăţ niciodată pe toate.

Afară e întuneric. Luna albă e acoperită de nori. Mă duc spre intrarea din spate, împleticindu-mă. Shayna se ridică şi vine după mine, spre dormitor.

— Măcar lasă-mă să…

— Trebuie să mă culc. Trebuie să dorm. Lasă-mă în pace.

— Tiger…

Dar închid uşa de la dormitor, iar ea nu încearcă să intre.

24 de zile, 10 ore

SHAYNA E PE CANAPEA, îşi dă iar mesaje cu „e doar Ray”. Îmi dau seama, pentru că se strâmbă şi înjură în barbă. Nu a mai zis mare lucru de acum două zile, când m-a găsit beată. N-am zis nimic nici în Jeleumobil. Azi-noapte a sunat pe cineva şi a vorbit multă vreme în dormitor. Mă întreb dacă nu cumva era tata.

Mi-am petrecut toată după-masa de ieri în magazie, căutând pe telefon chestii gen:

Ce se întâmplă când mori?

Ajutor mama mea a murit.

Cum să trăieşti fără mama ta.

Mama mea a murit.

Cele mai populare rezultate pentru ultima sunt:

Mama mea a murit azi.

Mama mea a murit de cancer.

Mama mea a murit ce mă fac.

Aş vrea să am un tricou pe care să scrie *Mama a murit. Ce mă fac?*

Poate că, dacă l-aş purta suficient de mult, cineva mi-ar da un răspuns.

Există aplicaţii şi linii verzi şi locuri în care să laşi bilete în care să-ţi spui durerea şi în care să cunoşti oameni pe care nici măcar nu îi ştii, dar cu care poţi să vorbeşti despre persoana decedată. E o întreagă lume a morţii despre care nu ştiam că există. O întreagă lume a lacrimilor şi a inimilor cu răni adânci, mai ceva decât Marele Canion. O întreagă lume de oameni care se clatină pe marginea unor găuri negre.

Termin de pus cărţile în ghiozdan. Sora mea se uită în sus, cu ochii roşii.

— Plângi? o întreb încet. E rău cu tine?

— Nu contează, zice şi îşi şterge faţa. Oricum ai destule pe cap. Nu ai nevoie şi de rahaturile mele. Eşti gata? Am nişte treabă după ce te las pe tine.

Când trecem pe lângă masă, se uită la plicul galben-închis şi înjură în barbă.

— Poate că ar trebui să-l deschizi, zic ezitând. Pare important.

Îl ia şi îl bagă în geantă.

— Da. Încă ceva, nu? De parcă nu aveam destule pe cap.

Mae-Lynn îmi dă un ghiont la Grupul Durerii. Walrus Jackson nu a venit încă. Taran şi Alif stau pe telefon şi Lupe se joacă ceva.

— Unde mi-e sticla? şopteşte ea.

Mă strâmb:

— Apropo de asta. S-a… terminat. Am… băut-o.

— Ai băut toată sticla? zice tare şi Taran se uită în

sus.

— Nu mai era chiar aşa de mult, dar, da. Şi după aceea am leşinat şi sora mea m-a găsit şi am vomitat. Au venit… certificatele de deces al mamei.

— A, e greu. Acum chiar că e definitiv. Tot felul de prostii medicale, dar la urma urmei toate înseamnă acelaşi lucru: da, tot moartă e.

— Da.

— Hei, voi le-aţi păstrat hainele? întreabă Alif deodată. Eu, da. E ciudat?! Încă mai am unul dintre puloverele tatei, de când am mers odată cu cortul, care încă miroase a foc de tabără. Şi a el.

— Eu am ars multe din lucrurile pe care le folosea când era bolnav, zice Mae-Lynn. Eram aşa de… ştiţi voi. Dar mama ţine şifonierul plin cu lucrurile lui.

— Lucrurile mamei sunt încă în dulap, adaug eu. Mi se pare ciudat să le dau. De parcă, dacă aş face asta, ea n-ar mai conta sau ceva de genul ăsta. Dar hainele ei chiar au însemnat ceva pentru ea.

— Dar persoana tot nu mai e. Hainele nu sunt persoana în sine, zice Mae-Lynn.

Taran clatină din cap:

— Dar miros a ei. Şi poartă amintiri, cum e cu puloverul de la focul de tabără. Nu poţi pur şi simplu să renunţi la ele. Sunt…

Face o pauză.

— Sunt mici părţi din ei. Ultimele părţi din vieţile lor cu tine, zice Alif. E ca şi cum, dacă le tot dai lucrurile, la un moment dat nu o să-ţi mai rămână nimic din ei.

Se scarpină pe bărbie. Încearcă să-şi lase barbă, dar nu pare să meargă. Continuă:

— Vezi tu, Tiger, trebuie să te întreb. Rochia asta.

Care-i faza? Adică obişnuiai să porţi chestii trăsnite, dar acum porţi aceeaşi chestie trăsnită în fiecare zi. La care se adaugă o pălărie trăsnită.

Toţi se uită la mine. Pe hol, omul de serviciu dă cu mopul pe jos. E o spărtură în tavan. Aud zgomotul pe care îl fac roţile găleţii galbene pe plăcile din pardoseală.

— Mama mi-a cumpărat-o pentru Ziua Eroilor. Pentru bal. Fără să-mi zică. Şi ne-am certat. Şi după aceea a murit. Şi nu o să mi-o mai dau jos niciodată.

Taran pare că e pe punctul să plângă:

— Asta da iubire, Tiger.

Fratele lui dă din cap. Mae-Lynn zâmbeşte.

Mi-era teamă că or să-mi zică că-s nebună, că ar trebui să scap de ea, să n-o mai port, dar nu fac asta.

— Mulţumesc, le zic.

Domnul Jackson intră în clasă cu un morman de dosare în mână. Uneori uit că e consilier pentru toţi copiii, nu doar pentru noi, şi că are o slujbă adevărată aici, la şcoală.

— Copii, avem o problemă.

Pune dosarele pe masă şi se aruncă pe un scaun:

— Trebuie să găsim un loc nou de întâlnire pentru săptămâna viitoare. La urma urmei, azi este ultima zi de şcoală şi se vor face nişte renovări. Mă gândeam că am putea să ne întâlnim la bibliotecă sau să mergem toţi în Sierra Vista, dar apoi a apărut o oportunitate minunată.

Zâmbeşte larg:

— Ce-aţi zice dacă am petrece o săptămână cu cai?

— Ce? întreabă Alif.

— Cai cai? întreabă şi Taran. Din ăia adevăraţi? Nu

cred. Nu cred. Nici măcar nu ştiu să călăresc un cal.

— Eu n-am bani de aşa ceva, le spun. Taberele sunt scumpe.

— Nu, fiţi atenţi, zice domnul Jackson. Ieri, la cafenea, m-am întâlnit cu Randy Gonzales şi i-am povestit despre voi, despre grupul nostru mic, şi a spus că la ferma lui merg des copii bolnavi sau dezavantajaţi. Stau într-o casă mică, vizitează caii şi alte animale – Doamne, are şi raţe, şi ţestoase, şi capre, tot ce vreţi – şi învaţă să călărească şi să aibă grijă de cai.

— Staţi, zic. La *fermă?* Caballo Dorado?

Acolo lucrează Thaddeus. Practic aş putea să-l văd o săptămână întreagă.

Nu cred că l-am mai văzut vreodată pe domnul Jackson… radiind.

— Da, despre aceea este vorba, răspunde el.

— Mi-e frică de cai. Şi cum adică să stăm în aceeaşi casă? Adică împreună cu ăştia? zice Mae-Lynn şi arată spre băieţi.

— Sunt două case de oaspeţi pe proprietatea respectivă. Voi două aţi putea să staţi într-una, băieţii, în cealaltă. Lupe oricum o să fie la Universitate pentru un eveniment, aşa că n-o să vină cu noi. Eu mă voi duce acasă în fiecare seară. Nimeni nu trebuie să plătească nimic. Domnul Gonzalez o să vă pună la muncă. O să curăţaţi grajdurile, o să hrăniţi caii. O să învăţaţi să aveţi grijă de unele dintre cele mai frumoase creaturi lăsate de Dumnezeu. O să avem şi întâlniri. Dar cred că o să fie benefic pentru toţi să fim altundeva. Revigorant. Animalele sunt perfecte pentru terapie. Chiar şi puii, cel puţin aşa am auzit.

Mă gândesc la liniştea de gheaţă dintre mine şi

sora mea. La casa care pare aşa de goală şi de rece şi de indiferentă. Probabil o să se bucure să scape de mine o vreme.

Şi aş putea să-l văd pe Thaddeus. În fiecare zi. Pentru că mi-e dor de el. Nu în felul *ăla,* ci în felul *ştie-el-ce-vreau-să-spun.*

— Eu mă bag, zic deodată. Merg.

Mae-Lynn oftează:

— O să încerc s-o conving pe mama. Dar nu mă sui pe niciun cal.

Taran şi Alif se uită unul la celălalt:

— OK, o s-o întrebăm şi noi pe mama, zice Alif. E în regulă dacă plecăm puţin mai devreme azi? Trebuie să ne pregătim pentru bal.

Domnul Jackson dă din cap:

— Sunt extrem de entuziasmat. Şi, da, puteţi să plecaţi mai devreme. Acum haideţi să începem.

***

Mae-Lynn e cu maşina mamei ei, aşa că după întâlnire mergem până la Cucaracha să ne luăm smoothie-uri albastre şi după aceea ne întoarcem la Eugene Field şi oprim în parcare.

Ne uităm la nişte elevi care agaţă luminiţe aurii de copacii mesquite de la intrare, pun felinare pe scări şi pe alei.

E balul de Ziua Eroilor.

Mae-Lynn soarbe gânditoare din smoothie în timp ce ne uităm amândouă cum ajunge maşina trupei. Îşi descarcă instrumentele şi se reped pe scări, cu braţele pline.

— Ai fost vreodată la vreun bal? mă întreabă.

— Nu.

— Am putea să mergem împreună, zice ezitant. Adică dacă vrei. Nimeni n-o să ne observe. Putem doar să ne uităm dinăuntru. Oricum eşti *îmbrăcată* pentru asta.

Zâmbeşte firav şi mă bate uşor cu mâna pe rochie.

Mă gândesc la asta. Nişte elevi ajung în maşini scumpe, probabil închiriate, se dau jos în rochii frumoase şi costume bine călcate, fetele cu corsaje prinse elegant. În lumina slabă, lampioanele de pe alei par frumoase şi magice.

— Cred că trebuie să avem bilet, nu?

Şi eu trebuia să fiu unul dintre elevii ăştia, dar totul pare acum aşa de departe.

— Nu ştiu. Dar… nu.

Cake e înăuntru, ştiu asta. Trupa şcolii urmează să cânte ceva la început. Am tot fost tăcute una în preajma celeilalte. Simt că lucrurile se schimbă.

Îmi scot telefonul.

Ştiu că probabil ai fost admisă în tabăra de muzică. Sunt foarte fericită pentru tine. De-abia aştept să-mi povesteşti totul. E în regulă să-mi spui.

Îi ia mult să răspundă:

Nu vreau să te părăsesc. Nu mă duc.

Ba da. M-aş simţi oribil dacă ai rata-o doar ca să stai cu mine.

Fac o pauză. Mae-Lynn se uită la mine.

Şi oricum mă simt deja oribil. Bine? Nimic nu o să schimbe asta. Aşa că du-te. Pentru că asta m-ar face măcar puţin fericită.

Cake scrie: *Te urăsc şi te iubesc.*

Îmi bag telefonul în ghiozdan şi respir adânc.

Apar şi mai multe maşini, pline de elevi. Rochiile

strălucitoare, părul în vânt. Fete machiate, fete în smochinguri.

— Arată foarte bine, zice Mae-Lynn. Îmi plac fetele. Cred că îmi plac şi băieţii. Ţi se pare ciudat?

Mă uit la ea. Pare speriată, de parcă sunt prima persoană căreia îi spune şi probabil chiar aşa e din moment ce e chiar mai jos decât mine în Topul Distruşilor de la Eugene Field.

— Nu, îi spun eu. Iubeşti pe cine vrei, nu? Oricum viaţa e de rahat. Ar trebui măcar să putem iubi pe cine vrem.

— Sunt prea confuză să fac ceva în legătură cu asta. Dar mă tot gândesc că e un lucru pe care tata n-o să-l ştie niciodată. Cel mai important lucru. Cred că m-ar fi iubit oricum, zice încet.

Îşi pune mâinile peste ale mele:

— Sunt atât de multe lucruri despre mine pe care n-o să le ştie niciodată. Asta e cel mai dureros.

Deşi nu mă uit la ea, ştiu că plânge şi la fel şi eu. O strâng tare de mână.

Muzica începe să răsune prin ferestrele liceului. Râsete.

Eu şi Mae-Lynn stăm în maşină, fără să zicem nimic, şi ne uităm cum toţi ceilalţi trăiesc cei mai buni ani ai vieţii.

Într-o zi, când oamenii or să ne întrebe despre liceu şi baluri şi săruturi, ştiu că lucrul pe care noi o să ni-l amintim cel mai bine va fi cum ne-a fost furată normalitatea.

27 de zile

SORA MEA NU ZICE NIMIC când aduc vorba despre fermă. Se uită pur şi simplu la laptop, ghemuită pe canapea:

— Sună bine. O săptămână? Cred că o să fie distractiv.

— Nu costă nimic.

— Bine, pentru că oricum nu ne-am permite, zice ea.

Urmăreşte ceva pe ecran.

— La ce te uiţi? Ce e aşa de interesant? întreb şi mă duc în spatele canapelei.

Închide brusc laptopul:

— Nimic.

Îşi rupe pieliţele de la degete.

Respir adânc, aşa cum a zis Walrus Jackson să facem când vrem să vorbim despre ceva:

— Speram ca după ce mă întorc să-l sunăm pe ta… pe Dustin.

Inima îmi bate aşa de tare, încât de-abia îmi aud vocea:

— Simt că e important pentru mine să vorbesc cu el.

Sora mea nu-şi ia ochii de la unghii. Cojeşte, cojeşte, rupe, rupe.

— E singurul părinte care mi-a mai rămas. Adică tu măcar ai o mamă.

Shayna nu-şi ridică privirea. Cojeşte, cojeşte şi pe jos cad bucăţi de ojă mov.

— Da şi nu, zice încet. N-aş zice că am fost vreodată cele mai bune prietene, dar acum nu vorbeşte cu mine. Pentru că sunt aici. Că te ajut. Sunt

o trădătoare.

Vocea îi tremură.

Nu ştiu ce să zic.

Gărgăriţa spune *Nu plânge!*

Sora mea se uită la mine. Ochii îi strălucesc.

— Dar ştii ceva? Bine. E în regulă.

— Serios?

— Da. Serios. Dar s-ar putea să nu iasă cum vrei. Vreau doar să ştii asta. Dar bine, continuă ea.

— Nu încerc să-l fur de lângă tine…

Se ridică brusc, iar laptopul îi cade de pe picioare.

— E în regulă. E cum e.

Gata, s-a stabilit. Aşa e ea, bănuiesc.

Îşi scoate elasticul de pe încheietură şi îşi strânge părul în coadă.

— Mă duc să mă plimb puţin. E rândul tău să faci cina?

— Mereu e rândul meu să fac cina, zic încet.

Mă apucă uşor de bărbie, înainte să iasă din casă:

— Dar o faci aşa de bine!

Pleacă.

Mă uit în jos, la laptopul ei.

Mă uit la uşă.

Deschid laptopul, clic.

Apare o fereastră. *Binecuvântatul Boise! Un basm de iarnă. Slujbe la resort, beneficii, minuni ale naturii.* Dau clic pe o altă fereastră. Sunt deschise în jur de douăsprezece.

Vino în Maine! Vei descoperi că îţi place!

Vino în Minnesota, da, pariu că o să-ţi placă!

În fiecare fereastră, alt oraş. Oriunde altundeva în afară de Mesa Luna.

Închid laptopul.

Cred că vrea să ne mutăm, îi scriu lui Cake.

Dar Cake nu răspunde, pentru că e la New York, se bucură de vacanţă împreună cu familia ei, înainte să plece în tabără în Massachusetts. A plecat imediat după bal.

E probabil la o piesă sau la vreun concert. Acolo este cu trei ore în urmă.

Merg în dormitor.

„Cred că vrea să ne mutăm”, le zic Cutiilor cu Mama. „Ăsta e singurul loc în care am fost vreodată.”

Niciun răspuns.

Am început să mă obişnuiesc cu asta.

27 de zile, 16 ore

THADDEUS E CEL CARE ne întâmpină în faţa porţilor mari. Walrus Jackson ne-a luat pe mine şi pe Mae-Lynn; Taran şi Alif au venit după noi, cu dubiţa lor.

De cum mă dau jos la Caballo Dorado simt acelaşi lucru pe care l-am simţit când Thaddeus m-a adus prima dată aici: mirosul cailor, nerăbdarea mişcărilor, soarele fierbinte pe faţă.

Thaddeus îmi zâmbeşte mai întâi mie, ceea ce mă face să mă simt specială. Apoi devine serios şi ne arată hacienda, casa principală în care locuieşte domnul Gonzales, şi bucătăria de unde ne putem lua gustări şi în care putem face mâncare.

Casele de oaspeţi sunt pline de piese de mobilier frumoase, sculptate elaborat, şi pături şi perne viu colorate.

— Mă simt de parcă am fi colege la facultate, şopteşte Mae-Lynn.

Deşi asta mă face să-mi fie puţin dor de Cake, ceea ce zice Mae-Lynn e oarecum amuzant şi cool, pentru că are dreptate şi sunt entuziasmată de ce urmează să se întâmple.

De parcă aş fi în tabără. De parcă aş face chestii. Ca alţi copii.

La grajduri, Thaddeus ne lasă pe mâna unui băiat cu ten măsliniu pe nume Marco, care se uită imediat la pantofii lui Taran, Alif şi Mae-Lynn şi dă din cap:

— 0 să vă umpleţi de rahat pe pantofi. Să văd dacă avem nişte cizme pentru voi. Ar fi păcat de încălţările voastre. Sper că sunteţi gata de muncă.

Îi zâmbeşte larg lui Walrus Jackson, care râde. Walrus e echipat cu nişte cizme de cowboy strălucitoare şi o pălărie înaltă şi pare ridicol de entuziasmat să se afle aici. Dar sunt aproape sigură că el n-o să se murdărească pe cizme. Cred că doar îi place să se îmbrace aşa.

Marco ne duce în mijlocul grajdului. Ne zice că de-abia a trecut ora prânzului şi caii au terminat antrenamentul de dimineaţă. Spune că trebuie să fie răcoriţi şi ne arată o maşinărie interesantă, un fel de cadă enormă. Bagi caii înăuntru, închizi uşa şi, după ce îi dai drumul, caii sunt udaţi cu apă rece, ceea ce face să li se destindă muşchii obosiţi.

Caii fornăie şi tropăie. Mae-Lynn pare agitată.

— O să simtă asta, fato, zice Marco. Şi o s-o folosească împotriva ta. Sunt deştepţi şi jucăuşi şi le place să tachineze, dar sunt şi mari, periculoşi şi grei şi nu acceptă niciun rahat de la nimeni.

Când zice asta, se întoarce spre noi:

— Dacă vă prind pe vreunul că vă purtaţi urât cu caii mei, zburaţi de-aici. Fără o a doua şansă. Fără

explicaţii. Zburaţi. Aici nu se acceptă să trataţi animalele cu cruzime sau cu lipsă de grijă. S-a înţeles?

Toţi dăm din cap.

— Bine. În primul rând, cizme. Plimbaţi-vă pe aici, cunoaşteţi-ne familia, fiţi blânzi şi, după ce mă întorc, trecem la curăţatul rahatului, zice şi zâmbeşte larg.

— Doamne, ce pute aici, zice Taran de cum pleacă Marco.

Alif îşi acoperă gura. Mae-Lynn pare panicată.

— Sunt aşa de mari, zice, dar începe să se plimbe prin jur, uitându-se la cai prin gard.

O iau după ea. Are dreptate. Majoritatea au un aer regal, cu gâtul lor lung şi elegant. Îmi aduc aminte că Thaddeus mi-a zis că sunt arabi pursânge, o rasă foarte veche.

Mae-Lynn întinde încet o mână şi atinge un cal. Calul stă nemişcat, dar în momentul în care degetele lui Mae-Lynn îi ating coama, dă violent din cap şi strănută pe mâna ei.

— Bleah, scârbos. Doamne! zice Mae-Lynn, dar râde. E aşa de moale, le zice lui Taran şi lui Alif, care încă stau lipiţi de uşă.

Walrus Jackson mângâie un cal castaniu, puţin mai departe de noi.

Eu continui să merg, inhalez mirosul grajdurilor, transpiraţia cailor, tot ce se simte. Oare asta îi plăcea mamei? Totul? Azi-noapte am stat ore întregi căutând informaţii despre frâie, bice, şei perii, cizme.

În capătul culoarului, pe partea dreaptă, un cal mult mai mic decât restul se uită la mine fix.

Are un fel de atelă ciudată pe un picior. Îl ţine puţin ridicat de pe pământ. Se uită la mine şi clipeşte.

— Hei, îi zic.

Mă uit la poarta boxei, la semnul pe care scrie ce mănâncă şi cum o cheamă. „Opal.”

Marco intră ţanţoş pe uşile duble, cu braţele pline de cizme:

— A, ai găsit-o pe rebela noastră. Şi-a scrântit piciorul destul de tare acum ceva vreme, dar îşi revine. E puţin cam nevricoasă, dar are inimă bună.

Opal îşi scutură coama la el. Marco râde şi se duce cu cizmele la ceilalţi.

Eu şi Opal ne uităm una la cealaltă. Întind mâna şi o mângâi cu degetele pe nas. Aşa se cheamă, nas? Sau altfel? Am fost aşa de ocupată să caut *lucruri* de cai, încât am uitat complet de *anatomia* lor. Încerc să ţin minte să caut asta mai încolo, după cină.

E aşa de moale, ca de catifea. Şi emană căldură. Stăm acolo ceva vreme, doar respirând, şi simt cum mă afund într-un sentiment liniştitor, ca şi cum oasele mele se relaxează puţin.

Ca şi cum, măcar pentru o clipă, totul e bine.

Mă uit la atela ei „Îmi pare rău că te-ai rănit”, îi zic. „E oribil să fii rănit.”

Opal îşi sprijină nasul în palma mea.

Şi apoi Marco ne strigă că e timpul să strângem bălegarul.

Să strângi rahat e la fel de rău cum sună şi, după ce terminăm, ne doare spatele şi mirosim de la o poştă, sau cel puţin asta ne zice Walrus Jackson. El a stat tot timpul într-un colţ şi a citit, în timp ce noi am adunat bălegar, am porţionat mâncarea cailor, am greblat şi am spălat grajdurile.

Afară e cald şi muştele roiesc în jurul nostru. Marco pare aproape vesel în timp ce ne explică ce avem de

făcut.

Dimineaţa o să-l ajutăm să antreneze caii, o să ajutăm angajaţii cu lecţiile de călărie şi o să aflăm tot ce presupune să lucrezi acolo. După prânz, strângem bălegar. După ce strângem bălegar, îi ajutăm să dea de mâncare la raţe, la porci (sunt doi) şi luăm lecţii de călărie după-amiază.

— Nimic sofisticat, zice Marco. Dar trebuie să învăţaţi măcar lucrurile de bază.

Între timp a apărut şi Randy Gonzalez, cu pălăria lui cu boruri largi trasă mult pe frunte. Ne zâmbeşte tuturor.

— Bine aţi venit la mine acasă. Mă bucur că sunteţi oaspeţii mei săptămâna asta. Sper să vă găsiţi aici alinarea sufletelor.

Toţi patru ne uităm în jur stânjeniţi. Adulţii sunt ciudaţi. Mereu zic tot felul de lucruri măreţe, la care te gândeşti atât de mult, încât ajungi să uiţi ce au zis la început.

— În capătul aleii e o piscină, continuă el, arătând cu degetul. Puteţi s-o folosiţi, dar să nu faceţi prea mult zgomot. Cei mai mulţi dintre noi ne culcăm destul de devreme aici Viaţa la fermă începe înainte de răsăritul soarelui.

După aceea se îndepărtează încet.

— Tipul ăla pare scos din filmele cu cowboy, zice Alif.

Marco râde.

În camera de oaspeţi, în dormitorul nostru mic, Mae-Lynn sforăie adânc. Are mâinile pline de băşici de la lopată. A trebuit să cotrobăi prin baia cu pereţi roz, ca să găsesc nişte bandaje şi nişte alifie. Toţi am fost

aşa de obosiţi după prima zi, încât de-abia ne-am mai ţinut capul drept la cină, unde am primit tocană mexicană, frigănele şi ceai rece.

Şi eu sunt obosită şi mă dor toate oasele, dar nu pot să dorm. Mă simt şubredă, stângace. Mă ridic şi îmi pun rochia care este încă umedă – am spălat-o în chiuvetă ceva mai devreme, îmi pun şi cizmele.

Cerul e negru ca abanosul, iar vântul nu adie deloc. Pe drum spre cai, aud porcii cum grohăie în grajdul lor.

Normal că porţile sunt încuiate. La urma urmei, sunt cai importanţi. Merg spre capătul grajdului, unde e Opal. Poarta olandeză, cum ne-a zis Marco că se cheamă aceste jumătăţi de porţi, e parţial deschisă.

Bag mâna înăuntru.

După doar câteva minute, o aud cum se fâţâie şi fornăie şi limba ei lungă începe să-mi lingă degetele.

Apoi apare cu totul, cu ochii ei strălucitori şi curioşi.

„Mama a murit”, îi zic.

Fornăie uşor. Tropăie.

Îmi atinge mâna cu nasul.

Vorbesc cu ea multă vreme, îi zic despre mama mea şi despre sora mea până când nu mai pot să-mi ţin ochii deschişi şi îi spun noapte bună şi mă duc înapoi în casa de oaspeţi şi mă prăbuşesc pe pat, tot în rochia mea udă.

29 de zile, 18 ore, 39 de minute

THADDEUS STĂ PE MARGINEA RINGULUI, cu un zâmbet uriaş pe faţă. S-a uitat cum ne-am chinuit toţi

să ne suim pe cai, să stăm pe cai şi să dăm o tură de ring.

Călăria se pare că este mult mai complicată decât credeam, nu e suficient doar să te sui în şa.

Trebuie să-l perii, să-i pui şaua, chingile, căpăstrul şi apoi vine o chestie care sună ciudat – încălecatul. Şi apoi senzaţia de teroare provocată de faptul că eşti aşa de sus, pe un animal atât de puternic şi de imprevizibil.

Trebuie să înveţi să mergi, să te opreşti, să te întorci. Toate astea trebuie învăţate înainte să poţi merge la trap sau la galop, lucruri pe care Mae-Lynn a zis că nu le-a făcut niciodată.

— Sunt mulţumită doar să mă plimb, ne strigă ea în timp ce calul ei, Fireball, intră agale în ring.

Mae-Lynn de descurcă binişor. Taran şi Alif se chinuie.

Eu am tot dat ture la pas, pe Opal. La început Marco nu a vrut să mi-o dea din cauza piciorului ei, dar în cele din urmă s-a hotărât că e în regulă:

— Vouă vă place una de cealaltă, a zis. Ştiu că o să fii blândă cu ea. Nimănui nu-i place să fie forţat să facă lucruri pe care nu este pregătit să le facă şi o să te anunţe singură când nu mai poate.

Ţopăi mult când te afli pe un cal şi e uşor dureros pentru nişte muşchi şi oase pe care nici nu ştiai că le ai, dar îmi place.

Mă uit în jos, la Thaddeus, când trec pe lângă el a treia oară.

Îmi face un semn că totul arată bine.

Mă simt ca acasă.

Poate că şi caii, ca fructele de avocado şi spectacolele de stand-up, fac parte din ADN-ul tău.

30 de zile, 16 ore

RANDY GONZALEZ ŢINE RECEPTORUL telefonului de la fermă. E prins în perete, lângă rafturile cu nutreţ. Nu avem voie să ţinem telefoanele cu noi când lucrăm în grajd.

— N-am nevoie de nimeni care nu e atent şi după aceea se trezeşte lovit în cap, ne-a zis Marco.

— E sora ta, spune Randy. Nu-ţi face griji, zice că totul e bine.

Îmi scot mănuşile urât mirositoare şi le las să cadă pe jos.

— Hei, zice sora mea. Care-i faza pe acolo?

— Ăăă, bine? Doar că…

Mă uit în jur, la prietenii mei – prietenii mei! –, care strâng bălegar şi porţionează mâncarea pentru cai.

— Muncesc.

— Mă bucur să aud asta. Ascultă…

Vocea ei devine mai blândă, dar şi mai rapidă, de parcă are impresia că cineva o ascultă, iar eu îmi dau seama imediat de diferenţă.

— Ştiu că ar trebui să stai până duminică, dar e vară!

Face o pauză şi, când începe să vorbească din nou, are vocea mai ascuţită.

— N-ar trebui să te duc în vacanţă? Am făcut asta o dată, când eram mică. Am fost la o cabană în Redneck Riviera. Locuiam în Florida atunci. Şi în alte locuri.

— Nu ştiam că ai stat şi în Florida, îi spun eu.

— A, da, am stat în multe locuri. În fine. Am aranjat

maşina mamei tale şi pot să fac bagajele…

— Nu avem bani pentru asta, Shayna, nu? Îi zic şi îmi ling buzele.

Sună ciudat, de parcă ceva ar fi în neregulă, dar o vacanţă pare OK, nu?

— Nu-ţi face griji. Bunicul mi-a trimis un cec, nu cine ştie ce, dar, oricum, o să acopere o parte din cheltuieli şi, în plus, putem să le facem o vizită în Alabama. Îmi place aşa de mult să conduc. O să fie supertare. Poate conduci şi tu puţin. Pe drumuri mai mărginaşe.

— Ăăă…

Mă uit la Taran şi la Alif şi la Mae-Lynn, transpiraţi din cap până în picioare. Toţi se uită la mine.

— Păi, îmi cam place unde sunt acum. Ce zici, aş putea să rămân? Te poţi duce singură în excursie. Sigur Mae-Lynn mă ţine la ea până te întorci.

La capătul celălalt al firului se lasă o tăcere stranie.

— Shayna?

— Deci, nu. Uite, urăsc să fac pe tutorele, dar vii cu mine. Nu pot să te las aici.

— Nu vreau să… mă obligi să vin în vacanţă cu tine? îi zic eu.

— Da. Vin să te iau mâine dimineaţă, la 10:00, deci să fii gata! O să-ţi împachetez eu nişte lucruri, zice şi încearcă să pară veselă. O excursie între surori. Doar tu şi cu mine.

Închide. Ascult tonul înainte să pun receptorul pe perete.

Vocea ei a părut să tremure la final, când a spus *doar tu şi cu mine.*

Când mă întorc, toţi se uită la mine îngrijoraţi.

— Se pare că plec mâine, le zic. Cine mai dă o

tură?

***

Călăresc atât de repede, încât vocile lui Taran şi Alif se pierd în vânt. Opal se aruncă înainte, de parcă de-abia aştepta să galopeze iar. Simt cum îi pompează sângele sub picioarele mele.

Vreau să merg repede mereu.

Vreau să merg atât de repede, încât să nu mai văd, să nu mai aud, să nu mai fiu.

Eram fericită în locul ăsta şi acum sora mea mă ia de aici.

Dar mă simt mai bine în timp ce călăresc pe Opal. Poate că asta e povestea noastră comună: un cal rapid, timpul care stă cumva în loc.

Nu vreau să mă mai opresc niciodată. Îmi apăs călcâiele în coastele lui Opal.

Pot să călăresc atât de repede şi de departe, încât, când o să apar pe partea cealaltă, totul va fi diferit.

Plâng.

Ea fornăie. Încetineşte. Îmi spune că nu mai vrea. Scutură din cap. Eu îmi afund călcâiele şi mai tare. Nechează.

Se opreşte brusc. Zbor.

Aterizez câţiva metri mai încolo, izbindu-mă de pământ atât de tare, încât mi-e teamă că mi-am rupt ceva. Am mărăcini şi ciulini în păr, pe mâini, pe rochie. Cât pe ce să mă izbesc cu capul de o piatră.

Inhalez pământ şi praf. Tuşesc.

Opal fornăie, şchiopătează. Dă din copite.

Nu mi-a plăcut asta.

OK, îi zic*. Îmi pare rău.*

OK.

Se apleacă spre mine, îmi atinge faţa cu nasul. Fornăie, stropindu-mi obrazul cu salivă şi mucozităţi. O mângâi pe gât.

Taran şi Alif ajung lângă mine, aruncând peste mine un alt nor de praf.

— Ce dracului faci? Puteai să mori!

Taran se dă jos de pe Duster, îngenunchează lângă mine şi mă scutură de praf:

— Sângerezi.

Fratele lui mă apucă de braţ.

— Ai zbughit-o pur şi simplu. A fost vina calului? S-a speriat sau ceva?

— N-a fost calul, frate. A fost *ea,* zice Taran şi-mi scutură de pe mâneca rochiei nişte ace de pin. Parcă doar ne distram.

— Eu…

Se uită la mine amândoi. Soarele străluceşte puternic şi, deşi purtăm pălării, avem feţele transpirate şi murdare şi obosite. Patru zile de curăţat grajduri şi de fugărit raţe şi de învăţat totul despre cai te fac să arăţi aşa.

— Îmi pare rău, zic eu.

Alif are ochii trişti:

— Nu trebuie să-ţi pară rău, Tiger. Dar n-o să te ajute cu nimic dacă îţi faci rău singură.

Nu zic nimic.

— Haide, să mergem, spune Taran. Jackson o să se îngrijoreze. Şi caii au nevoie de apă.

Mă ajută să încalec din nou pe Opal. Corpul începe să mă doară şi să mi se încordeze. Călăresc în spatele lor. Când îmi dau seama că am rămas suficient de mult în urma lor, mă aplec la urechea lui Opal şi şoptesc:

„Chiar îmi pare rău”.

Îşi scuturǎ coama, mângâindu-mi obrazul cu pǎrul ei des.

În casa de oaspeţi, Mae-Lynn îmi analizează tăieturile şi îmi scoate ciulini din păr.

— A fost o prostie, zice. O prostie *uriaşă.*

Mă trage uşor de păr cu degetele.

— De ce eşti aşa de supărată? întreb şi îi dau mâna la o parte. Pur şi simplu am vrut să merg repede. Nu ştiu.

Mae-Lynn îşi încrucişează braţele. Are obrajii plini de lacrimi. Îşi ia ochii de la mine şi se uită în pământ:

— Ştiu ce încercai să faci. Credeai că poţi să mergi atât de repede şi de departe, încât totul să se schimbe sau pur şi simplu să mori, nu?

Se uită fix la mine. Are ochii plini de lacrimi:

— Nasol de tine. Şi cum îndrăzneşti?! Credeam că mi-am găsit în sfârşit o prietenă. Şi nu doar asta, ci şi o prietenă care înţelege gaura asta îngrozitoare pe care o am în mine, dar ştii ceva? Nu-mi pasă. Pentru că ce fel de prietenă m-ar lăsa aşa? Ce fel de prietenă mi-ar face asta după ce am trecut prin cea mai dureroasă pierdere?

Îi piere vocea. Plânge atât de tare, încât îi tremură umerii.

— Îmi pare rău, şoptesc şi mă aplec ca să o iau în braţe. Îmi pare rău. Nu o să te părăsesc. A fost o prostie. Promit. Promit.

— Nu, zice ea şi plânge în continuare. Te rog, nu. Nu mai suport.

30 de zile, 23 de ore, 17 minute

MAE-LYNN STĂ PE MARGINEA piscinei, cu picioarele înăuntru, agitând apa cu degetele:

— Îmi pare rău că pleci mai devreme, dar pare o excursie cool, nu?

— Da, cred. Dar a părut ciudat, îi spun eu.

— Oricum nu mai e cale de întoarcere. Asta e. Doar pe ea o ai şi trebuie să iei ce e mai bun din situaţie.

— Dap.

Mă ridic:

— Stai. Trebuie s-o sun. Trebuie s-o rog să pună ceva în bagaj.

Nu am mai fost niciodată într-o excursie fără mama şi nu vreau să încep acum. O sun pe Shayna, dar intră mesageria vocală. „Hei”, îi zic eu. „Ştiu că e ciudat, dar, ăăă, ai putea să iei şi Cutiile cu Mama? Nu ocupă mult spaţiu. Nu… nu vreau s-o las în urmă. OK. Sună-mă înapoi dacă vrei sau dă-mi un mesaj.”

Taran şi Alif încep să strige *Marco! Polo!* şi Mae-Lynn râde. Deşi port doar un tricou şi nişte pantaloni scurţi pe care mi i-a împrumutat Thaddeus, asta pentru că nu am costum de baie, mă înveseleşte să-i văd cum se joacă în piscină şi nu mă simt ciudat sau săracă.

Mai că îmi redau speranţa, cu vocile lor care răsună în aerul nopţii, sub cerul plin de stele perfecte.

Îmi iau avânt şi, când corpul meu atinge apa, mă simt la fel de liberă cum m-am simţit cu ani în urmă la Groapă, uşoară şi nepăsătoare la durerea ce avea să vină.

31 de zile, 12 ore, 39 de minute

SHAYNA NU VINE să mă ia.

O aştept în casa de oaspeţi, în timp ce butonez telefonul. Ceilalţi sunt la grajduri, muncesc.

Încerc să nu mă panichez, ca în noaptea aia. SSPT, aşa i-a zis Walrus. Îmi tot repet: doar pentru că o persoană a plecat, asta nu înseamnă că şi altcineva va face la fel. Respir adânc.

Îi trimit două SMS-uri şi îi las şi un mesaj vocal, după care mă duc la grajd, să îi rog pe Taran şi pe Alif să mă ducă acasă după prânz. Măcar pot s-o aştept acolo.

Primul lucru pe care îl observ când Taran şi Alif mă lasă acasă este Sedanul negru şi puţin buşit de pe alee. Shayna nu invită niciodată pe nimeni. Mereu zice că se întâlneşte cu tot felul de persoane, dar că nimeni nu o vizitează.

Merg încet spre uşă, cu inima bătându-mi cu putere. Mai întâi cică plecăm în nu ştiu ce excursie misterioasă, apoi nu apare şi acum are musafiri?

Când deschid uşa, al doilea lucru pe care îl observ e dezordinea.

Nu că Shayna ar fi vreo obsedată de ordine, în niciun caz, dar asta e mai rău decât mi-aş fi putut imagina din partea ei.

Haine peste tot, de parcă au fost aruncate la întâmplare. Grămezi de vase nespălate în chiuvetă şi teancuri pe blatul roşu. O cutie de suc de portocale desfăcută şi răsturnată, cu o mică pată de suc uscat alături.

Miros de fum de ţigară, care face să mă usture ochii.

Pun valiza roz lângă uşă, cu inima cât un purice.

— Shayna, zic încet. Am venit.

Mă întreb brusc dacă nu ar trebui să le dau mesaj lui Taran şi Alif şi să-i rog să se întoarcă.

Uşa de la dormitorul meu – al nostru – e închisă.

Pe măsuţa de cafea din faţa televizorului e o piramidă de cutii de bere.

O scrumieră plină.

Shayna nu fumează.

Vocea îmi tremură când îi strig din nou numele, de data asta puţin mai tare.

Niciun răspuns. Sunt complet panicată şi tocmai când dau să plec, să fug pe drumul prăfuit şi să-l sun pe Taran sau la Urgenţe, uşa de la dormitor se deschide larg şi o voce groasă zice:

— Tu trebuie să fii faimoasa soră mai mică. Cea care a făcut-o pe prietena mea să lase totul baltă şi să plece.

Degetele îmi îngheaţă. Întregul corp îmi îngheaţă.

Ray.

A zis că a dispărut din peisaj. A zis că nu trebuie să-mi fac griji din cauza lui. A zis: *E doar Ray. Doar gura e de el.*

Dar parcă vocea ei a tremurat, chiar şi numai puţin. Oare îmi aduc aminte corect? Chiar s-a întâmplat asta. S-a întâmplat.

Îţi zic pentru a o mia oară.

„Doar Ray” se reazemă de uşa de la dormitor, cu cămaşa lui din flanel descheiată, cu blugii murdari, cu părul în ochi. Are cearcăne adânci şi întunecate.

Zâmbeşte, dar vocea nu îi e deloc prietenoasă:

— Nu vrei să mă saluţi? La urma urmei am bătut atâta drum.

În spatele lui o văd pe sora mea chircită pe pat, cu părul ei lung revărsându-se peste marginea patului, aproape de podea. Se vede o mică ruptură în pantalonii de pijama roz Victoria’s Secret.

Au fost în patul meu. Au făcut chestii.

Stomacul mi se întoarce pe dos. Cred că o să mi se facă rău.

Nu vreau să mă mai uit la el, aşa că privesc în jos.

Apoi urlă atât de tare, că mi se ridică părul pe ceafă.

— Shayna, a venit sor-ta!

Sora mea sare din pat, se împleticeşte şi aproape cade. Se propteşte de pat cu o mână, îşi recapătă echilibrul şi se ridică în capul oaselor. Merge greoi spre Ray, care îi face loc în prag. Când îşi ia mâinile de pe faţă şi se uită la mine, văd că şi ea are cearcăne întunecate.

E palidă ca o stafie şi are buzele foarte uscate. Pe tâmplă are o umbră vânătă, care mă face să-mi stea inima:

— Te-a lo… zic cu o jumătate de gură, înainte ca ea să scuture violent din cap.

Nu.

Dar nu o cred, pentru că îmi aduc aminte dimineaţa în care şi-a lăsat telefonul pe pat şi s-a dus să facă duş şi ecranul s-a aprins. *Nu deţii tu controlul şi să nu uiţi asta.*

Începe să vorbească, înainte ca eu să apuc să zic altceva. Vocea îi sună ciudat, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, de parcă persoana asta furioasă care e cu noi în casă nu e o situaţie ciudată rău, ci una perfect normală.

— Ele Ray. Ţi-am povestit de Ray. A venit în vizită.

Ţii minte că ţi-am zis despre el. Ray, ea e Tiger. Sora mea mai mică. S-a întors.

— Da, văd asta, spune Ray.

Sora mea se uită în pământ.

Cândva a spălat pe jos cu proprietarul, cu cei de la taxe *şi* cu directoarea mea, cu vocea ei puternică şi încrezătoare, cu părul în vânt.

Dar acum părul încâlcit îi acoperă faţa şi are vocea răguşită şi pierdută.

— O să stea cu noi o vreme.

Ray rânjeşte. Nu mai pot să respir.

Sora mea se uită tot în jos.

Eram la ferma de cai şi m-am îndrăgostit de un cal şi m-am împrietenit cu Mae-Lynn Carpenter şi am venit acasă gata să formez o familie cu sora mea nebună şi imprevizibilă şi acum sora mea e altcineva. Cineva frânt şi nefamiliar.

Poate mereu a fost frântă şi pur şi simplu nu am vrut să văd asta.

Poate s-a priceput s-o ascundă.

— Ah, haide, mârâie Ray şi îşi aprinde o ţigară.

Cizmele lui pătează podeaua.

— Nu mai fi aşa plouată, puştoaico. Nu sunt aşa de rău. Mă pricep foarte bine să am grijă de oameni, nu-i aşa, Shay? Sunt chiar foarte bun la asta. Oare nu sora ta este cea care nu prea se pricepe? Ia zi, Shay?

Nu ştiu la cine să mă uit, la Doar Ray sau la Shayna.

Ea nu-şi ridică ochii din pământ şi îşi muşcă buzele. Cred că e mahmură, foarte mahmură.

Când zice ceva în cele din urmă, vocea ei pare slăbită, rugătoare:

— Te rog, Ray, nu face asta.

Ray se sprijină de blatul din bucătărie şi zâmbeşte:

— Dar acum suntem cu toţii o familie, nu-i aşa, scumpo? Ar trebui să ne ştim secretele, să o luăm de la zero.

— Shayna, şoptesc. Despre ce…

Ray latră atât de brusc, încât scap telefonul din mână pe podea cu un zgomot puternic:

— Să. Nu. Vorbeşti. Cu. Ea.

Vine spre mine fluid ca un şarpe, cu faţa la câţiva centimetri de a mea, îi simt respiraţia oribilă pe obraz.

— Ţi-a spus ce a făcut? Ţi-a spus ce a făcut fix înainte să fugă de mine?

Shayna începe să plângă:

— Nu-l asculta, Tiger. *Te rog.* O să am grijă să trăim bine împreună, promit.

Vocea ei pare de fetiţă.

— Chiar crezi că vrea să aibă grijă de tine? urlă Ray. Doar te-a folosit ca scuză să plece de pe insulă. Nu-i pasă *de tine.* Cum ar putea? E *o beţivă.* Ne-a ucis *copilul.*

Tace brusc.

Shayna ţipă *Iisuse, Ray* şi sunetul e aşa de dureros, încât vreau să-l fac să nu-mi mai ţiuie în urechi. Mă uit încremenită cum Ray începe s-o sculture, la faţa ei schimonosită şi plină de lacrimi. *Nu e ceea ce crezi, Tiger. Pot să explic.*

O apasă tare cu degetele în carnea de pe braţe.

Nu ştiu ce persoană devin, dar, oricine ar fi, persoana asta încearcă să-l smulgă de pe sora ei, trăgându-l de cămaşa din flanel, pentru că *sângele apă nu se face,* lovindu-l în picior. *Să nu îndrăzneşti să-i faci rău.*

Şi apoi zbor prin aer de parcă aş fi un nimic, o

scamă, o pană, un fir de praf care se izbeşte de perete, simţind forţa cu care m-a împins atât de violent.

Şi mă uit la sora mea care se uită la mine cu faţa împietrită şi fără să facă nimic ca să mă ajute, nici măcar când mă izbesc tare cu capul de perete.

Dar văd cum i se mişcă gura când Ray se apropie iar de ea, cu ochii înceţoşaţi de ceva care mă sperie aşa de tare, încât nici măcar nu-l pot numi.

Fugi.

Apoi înşfac telefonul şi fug afară, pe aleea prăfuită, sub soarele arzător.

***

Ecranul telefonului e crăpat. Scrie că mai am 5% baterie.

Respir atât de repede, încât am impresia că o să mi se fisureze coastele. Plămânii o să-mi explodeze. Ochii o să-mi iasă din orbite şi o să sângereze.

Aveam o mamă şi acum nu mai e. Aveam o soră şi acum nu mai e.

Nu mai am pe nimeni.

Ar trebui să mă întorc. Nu pot să mă întorc. Mi-e frică să mă întorc. Mi-e frică de tot.

Degetele nici măcar nu îmi tremură când sun la Urgenţe, când îi zic operatorului că o femeie e bătută pe Morales Road numărul 344 şi că trebuie să vină repede.

Încep pur şi simplu să merg. N-am idee unde ar trebui să mă duc. Nu vreau s-o sun pe sora mea şi, chiar dacă aş vrea, acum mi-a murit bateria. Poate o să merg în deşert şi o să mor acolo, în căldură şi

singurătate, printre coioţi şi iepuri sălbatici care or să-mi sfâşie carnea.

Nu am apă şi obosesc şi mi se face sete şi foame destul de repede.

La un moment dat mă împleticesc şi cad într-un cactus. Durerea îmi străfulgeră piciorul şi de-abia mai pot să respir.

Când dau piciorul la o parte, văd că de gambă atârnă pur şi simplu o parte din cacatus şi încerc să-mi folosesc rochia pe post de mănuşă, dar ţepii au intrat prea adânc şi mă înţeapă chiar prin rochie.

Renunţ. Merg ca o creatură dezlânată, încet, cu multe pauze, cu ţepi de cactus înfipţi în picior. Oriunde s-ar afla gaura neagră, acolo mă îndrept şi eu.

Merg cât de departe pot, cu bucata de cactus încă atârnându-mi de pulpă. Apoi mă opresc, pentru că nu mai pot să merg şi nici nu mai vreau, pentru că nu are niciun rost.

Sora mea nu mă vrea. Tatăl meu nu mă vrea. Cake e în partea cealaltă a ţării. Mama e moartă.

Cred că, dacă aş avea ceva acum, ceva care să mă ajute să fac un pas spre cuvântul cu S, aş face-o.

Mă aşez pe jos, îmi strâng rochia de doliu murdară în jurul meu şi încep să plâng. Mă gândesc la ce aş putea să-mi fac singură. Îmi zgârii braţele cu pietre ascuţite. Îmi lovesc fruntea cu podul palmei. Întregul corp îmi este electrocutat de dor, de groază, de finalitate. Doar aşa pot s-o exprim. Simt doar întuneric înăuntrul meu şi simt că ceva mă trage şi nu mai pot să mă opun.

Nu ştiu cât stau acolo. Timpul se opreşte.

Sper ca noaptea să mă înghită pe de-a-ntregul când o să se lase peste tot. Orice creaturi sălăşluiesc

pe aici pot să mă mănânce de vie. Nu contează. Pot să mă ronţăie încet, pot să sară pe mine cu dinţii lor ascuţiţi şi să mă facă bucăţi, nu îmi mai pasă. Sau pot să mor de la infecţia cauzată de acele de cactus înfipte adânc în picior.

Închid ochii. S-ar putea să adorm. Mă ridic când rochia începe să mă mănânce de la transpiraţia uscată. Când temperatura scade, apune şi soarele.

Ascult sunetele deşertului: chiuieli ciudate, cârâieli şi vuiete. Aud un huruit surd, în depărtare. Şi sunetul a ceva ce vine spre mine.

Când mă uit în faţă văd flăcări la distanţă, limbi imense de foc care brăzdează cerul şi, în faţa lor, o siluetă care vine spre mine plutind, cu părul în vânt ca o mantie neagră, pe fundalul unei lumini portocalii orbitoare.

Clipesc dezorientată. Nu mi-am dat seama că sunt aşa de aproape de Rancho Luna, vechiul hotel abandonat, şi că e focul de tabără de vineri şi că în curând grupuri întregi de copii vor veni la hotelul părăsit ca să bea bere şi să facă lucruri ruşinoase până când poliţia opreşte toată distracţia.

Îmi dau seama încet că silueta este a prietenei mele răutăcioase şi frumoase şi distruse, Lupe Hidalgo, care vine spre mine ca o apariţie din altă lume.

Mi-e teamă că o să mă lovească sau că o să-mi arunce nisip în faţă sau că măcar o să râdă de mine, pentru că nu suntem după Grupul Durerii, când toţi ne simţim apropiaţi şi conspirativi. Capitolul ăsta s-a încheiat. Sinceră să fiu, m-aş bucura să mă rănească. Sigur, fă-o. Ce-mi pasă? Încă un lucru n-o să facă nicio diferenţă.

Cu toate astea, îmi ascund faţa în mâini când se

apropie.

Dar nu mă loveşte. Nici nu aruncă cu nisip. Oftează adânc, îndreaptă lanterna spre mine, ceea ce mă face să clipesc des şi bombăne:

— Tolliver, cea mai mare proastă din lume, ce naiba faci aici?

Flutură mâna în faţa ochilor mei.

— Miroşi oribil, Tolliver. Rochia asta. E bălegar cumva? Doamne, v-aţi dus la ferma aia fără mine, nu? N-ai putut nici măcar *să faci un duş?* La dracu', ce naiba ţi-ai făcut la picior?

Îngenunchează lângă mine şi îmi luminează gamba cu lanterna.

— Ce tâmpenie, zice şi clatină din cap.

Caută ceva în buzunarul vestei ei din blană de oaie şi scoate un săculeţ. Ridică o pensetă. Cine are o pensetă în deşert?

— Mereu simţi nevoia să te pensezi în deşert, Lupe? întreb cu o voce răguşită.

Gâtul mă ustură de sete şi de la plâns.

— Taci. E pentru ţigări. Exact asta e în neregulă la tine. Ştii, Tolliver? Mereu trebuie să faci pe deşteaptă şi să fii aşa pompoasă. Mereu vorbeşti din cărţi.

— Nu eu am folosit cuvântul pompoasă, îi zic.

Se strâmbă şi se apleacă peste piciorul meu, gândindu-se la ce variante are.

— O să doară, zice. Scuze.

Lupe lucrează repede, scoţând mai multe ace deodată, ceea ce mă face să mă schimonosesc de durere, apoi se ocupă de cele mai mici. După ce termină, îşi linge tivul tricoului şi îmi curăţă piciorul. Când face asta, îmi apar pe toată suprafaţa pielii mici stropi de sânge.

Lupe scoate o sticluţă de snaps de mentă din buzunar şi se uită la mine. Ia o gură şi se aşază nici prea aproape, dar nici prea departe.

— Mersi, îi zic.

— N-ar trebui să fii aici. Ar trebui să fii acasă.

Face o pauză:

— Cum merg lucrurile cu sora ta?

— Nu prea bine.

Îmi dă sticla de şnaps.

— A apărut prietenul ei. S-au certat.

Lupe clatină din cap:

— A, la dracu'. Tu eşti bine?

Iau o gură mare şi simt cum îmi inundă tot corpul. Mă simt imediat mai bine: mai caldă, mai curajoasă, mai neînfricată, mai furioasă, mai importantă. Mai iau patru guri mari, una după alta, şi simt cum mă ia repede ameţeala, probabil pentru că sunt deshidratată şi mi-e foame.

Lui Lupe i se pare amuzant când încep să vorbesc aiurea, în special despre Thaddeus şi gaura neagră şi despre posibilitatea existenţei unei persoane în univers, care dă paginile poveştii vieţii noastre şi nu avem niciun control.

Lupe pufneşte:

— Ce prostii zici acolo, Tolliver? Nu cred o iotă. Cred că avem control absolut asupra destinelor noastre, ştii? Eu iau decizii, nu vreun ciudat pe un nor. Şi o să ies de-aici.

Râgâi:

— Ce?

— Ies. De-aici. Din Mesa Luna, din oraşul ăsta ca vai de capul lui. Am obţinut o bursă la facultate. Pentru softball, zice şi zâmbeşte mândră.

— A, da.

Sunetele care se aud dinspre Rancho Luna se intensifică. Râsete, ţipete. Sticle sparte.

— Prietena mea mi-a dat papucii, zice şi oftează.

— A, spun eu.

Mă aplec înspre ea şi îi iau încet sticla de şnaps din mână.

Mă simt uşoară şi minunat şi mai vreau:

— Îmi pare rău. E groaznic. Părea drăguţă.

Lui Lupe şi Breishei Walters le plăcea să se sărute la intrarea în bibliotecă, rezemate de dulapuri, îmbrăţişate strâns. Era aşa de greu să nu te holbezi; erau amândouă frumoase, cu părul închis la culoare şi ochii negri. Când erau împreună, arătau ca nişte eroine din romanele fantasy, care pun stăpânire pe şcoală cu ochii lor strălucitori şi părul mlădios. Mai că mă aşteptam să scoată câte o sabie în timpul pauzei de masă.

— Sunt dărâmată, se vaită Lupe. Pun pariu că ăsta e un cuvânt care îţi place. Nu vreau să merg la Rancho în seara asta. O să fie acolo. Mi-a zis că sunt prea posesivă. Ce naiba înseamnă asta?

Se apleacă spre mine şi ia sticla înapoi:

— Tu umbli cu cineva?

— Nu, zic hotărâtă. Nimeni nu mă vrea.

O secundă mă gândesc la Kai, dar alung gândul, pentru că nici asta nu mai contează.

— Nu-ţi mai plânge atâta de milă, Tiger. Toată lumea îşi găseşte pe cineva. Şi, chiar dacă nu e aşa, fii o femeie puternică, ce naiba? Învaţă cum să fii tu însăţi. Aşa cum am zis, ia controlul asupra propriului destin.

Mă întreb cum de-a devenit Lupe Hidalgo atât de

înţeleaptă.

Nu mai zicem nimic, ascultăm doar ţipetele şi râsetele celor de la focul de tabără.

— Uneori sunt aşa de furioasă pe fratele meu, zice Lupe încet. Că m-a părăsit. Mi se pare aşa de egoist. A făcut-o pentru că era copleşit şi trist şi îl afectau lucruri pe care nu mai putea să le controleze. Ştii, e ca o boală să fii aşa, dar acum *eu* am rămas în urmă şi *eu* sunt copleşită şi tristă şi lucrurile mă afectează pe *mine.*

Ochii îi strălucesc:

— Asta chiar e de tot *căcatul.*

Termină sticla şi o aruncă. Văd cum zboară prin aer, cum pluteşte pe cerul întunecat.

— Ar trebui să mergem undeva. Hai să mergem undeva. Adică *undeva.*

— Undeva, adică *undeva?* întreb. Serios?

— Dap. Gen să dispărem. Dar nu am maşina.

La Rancho, un grup de puşti cântă „Highway to Hell” cu vocile joase şi groase străbătând aerul nopţii. Beată cum sunt, mi se pare tare să cânţi asta, mi se pare că descrie foarte bine viaţa mea în momentul ăsta, aşa că o apuc pe Lupe Hidalgo de umeri şi zic:

— Am eu.

O să fie *supertare* să preiau controlul asupra propriului destin.

***

Nu ştiu cât durează să ajungem acasă, pentru că eu sunt beată. Ne-am oprit la Rancho ca Lupe să mai fure o sticlă de ceva; îmi aduc vag aminte cum Grunyon şi Boots, ameţiţi şi ei, au ridicat sticlele înspre mine. Eu am ridicat o mână goală, ceea ce li s-a părut

foarte amuzant.

Lichidul ăsta nou nu e verde şi mentolat şi delicios. E mai aspru şi, sincer, cam scârbos. Mă înţeapă pe gât şi miroase oribil, a benzină. Dar lui Lupe pare să-i placă.

În casă e întuneric. Honda şi Sedanul negru au dispărut. Mă întreb dacă a venit poliţia şi mi se întoarce stomacul pe dos numai când mă gândesc că se poate ca Shayna să fi fost rănită.

Lupe se ghemuieşte pe marginea drumului, lângă gard, şi face pipi.

Mă ghemuiesc şi eu lângă ea.

Ca de obicei, cheile de la Jeleumobil sunt sub scaunul din faţă. Le flutur în faţa lui Lupe şi ea râde.

— Camioneta cu jeleu? Mă omori, Tolliver. Hai să mergem.

Parcă a zis *sergem.*

Nu-mi trece prin minte niciun gând de genul *Nu face asta, e o greşeală. E o GREŞEALĂ.*

Gărgăriţa e suspect de tăcută, privind tot ce se întâmplă.

Lumea pare învăluită într-o lumină strălucitoare, dar tristă, una care pare să mormăie *Cui îi pasă?*

La urma urmei, cui îi pasă? Toţi au plecat din viaţa mea.

Dacă Lupe Hidalgo vrea „să mergem undeva”, cât se poate de departe de inima ei frântă, atunci, pe toţi sfinţii, o s-o duc eu cu Jeleumobilul, pentru că nu mai am nimic de pierdut.

E puţin greu să-l pornesc şi ne poticnim de câteva ori înainte să ajungem pe şosea. Nu trece mult şi ne trezim pe San Gabriel, unul dintre drumurile necirculate din Mesa Luna, o întindere de pământ şi

case răsfirate în spatele arbuştilor şi al cactuşilor. Geamurile sunt lăsate, iar briza blândă îmi flutură părul.

Lupe e dezamăgită să afle că de fapt nu există jeleu în Jeleumobil, dar găseşte un pachet de Little Debbies în cutia de mănuşi de unică folosinţă şi asta pare s-o mulţumească.

Cântăm amândouă pe melodiile de la radio. *I got that red lip, classic thing that you like... We never go out of style.* Până şi eu o ştiu pe-asta. Lupe ştie cuvintele tuturor cântecelor.

Se plânge de mirosul rochiei mele, ne pasăm sticla de la una la alta, eu încerc să conduc cu prudenţă, deşi privirea începe să mi se înceţoşeze şi în minte mi se strecoară un gând: *Mi-e puţin somn. Poate ar trebui să tragem de dreapta şi să ne odihnim.*

Nu ştiu unde mergem.

— Lupe, unde mergem mai exact?

Flutură sticla deasupra capului:

— Spre infinitate şi dincolo de ea.

Când sunt cât pe ce să-i zic „Nu, serios acum, poate ar trebui să ne întoarcem”, un iepure sălbatic mare şi blănos sare de nicăieri, ţâşneşte în faţa Jeleumobilului şi se opreşte în mijlocul drumului, cu capul spre noi.

În lumina farurilor, faţa iepurelui e albă, ca o fantomă.

Lupe Hidalgo ţipă, eu învârt de volan şi universul se învârte odată cu noi.

32 de zile, 2 ore

ŞTII, ÎN FILME, când oamenii derapează, şoferul reuşeşte de multe ori să repoziţioneze maşina înapoi pe drum, dar nu se întâmplă aşa şi în viaţa reală, mai ales dacă eşti un adolescent fără experienţă şi extrem de beat.

Universul se învârte repede, dar apoi încetineşte, aproape se târăşte, ca şi cum ar vrea să zică *Vreau să vezi fiecare moment, fiecare secundă.*

Ceva mare şi pătrat, de metal, se izbeşte de parbriz şi îl face ţăndări.

Bucăţele de sticlă îmi sar pe faţă şi în păr.

Lupe Hidalgo ţipă iar. Cred că fac şi eu la fel şi, instinctiv, îmi trag picioarele pe scaun, las capul jos şi strâng genunchii la piept.

Jeleumobilul derapează pe o străduţă rezidenţială întunecată, izbindu-se de ornamentele de pe peluză, care sar în aer şi îmi sparg oglinda. Geamul e deschis şi cioburi de sticlă mă lovesc în gură. Simt gust de sânge.

Lupe Hidalgo se foieşte pe scaun şi reuşeşte să pună piciorul pe frână. Jeleumobilul se opreşte la câţiva centimetri de un stâlp de telefon. Lupe se dă cu capul de bord.

Râde şi plânge în acelaşi timp, cu capul în mâini.

— Sunt varză rău de tot, s-a terminat, se vaită. Nu mai pot.

Uşile caselor de pe strada San Gabriel încep să se deschidă şi luminile telefoanelor încep să strălucească în direcţia noastră, se aud ţipete şi paşi pe pietriş. Oamenii aleargă înspre noi.

Eu şi Lupe izbucnim în lacrimi în acelaşi timp.

Suntem bete criţă şi în rahat până la gât şi ştim amândouă asta.

Multe se întâmplă când bei, când conduci fără permis şi când dărâmi o cutie de scrisori şi ornamentele de pe peluza cuiva, într-o camionetă de îngheţată transformată în altceva. Când ai 16 ani.

Stau pe locul din faţă o vreme, cu bărbia caldă şi umedă de la sângele care îmi şiroieşte din buza de jos, în timp ce Lupe şopteşte într-una „O, Doamne, o, Doamne, o, Doamne”, cu vocea tremurândă. N-am mai văzut-o pe Lupe speriată până acum şi nu-mi place.

„Îmi pare rău”, îi şoptesc eu, dar nu ştiu dacă mă aude. Îmi tremură tot corpul; dinţii îmi clănţăne ca nişte pietricele. Mă simt ca unul dintre scheletele alea de Halloween, care atârnă şi se bălăngănesc în bătaia vântului.

Oamenii se adună în jurul camionetei, ne întreabă dacă suntem bine, deschid uşa, se uită înăuntru. Din depărtare se aud sirene.

— Nu le mişca, zice cineva. E posibil să fie rănite grav.

Lupe iese din camionetă împleticindu-se şi cade. O femeie mai în vârstă, cu părul pe bigudiuri, se uită la ea şi o întreabă, ridicând trei degete:

— Câte vezi?

Peste tot e numai sticlă. În păr. Înfipte în rochie. În sângele de pe bărbie. Cineva îmi desface încet centura de siguranţă.

— Nu te mişca, vin ajutoare imediat.

Vocea îmi sună cunoscut, dar nu-mi dau seama de undeva, şi îmi simt ochii aşa de grei, încât de-abia mai văd.

— Ce naiba a fost *în capul* vostru?

Vocea e fermă, dar apoi se înmoaie.

— Aţi fi putut să muriţi.

Întorc capul şi încerc să focalizez faţa înceţoşată.

E greu să-mi dau seama în întuneric, cu privirea mea înecată în alcool.

Bărbatul îşi caută ochelarii în buzunarul halatului. Inima mi se opreşte.

— Grace Tolliver, Sfinte! Şi *Lupe?*

Walrus Jackson se uită la mine. În fiecare seară, după cină, pleacă din tabără şi se duce acasă.

Dezamăgirea din ochii lui îmi frânge inima:

— Doamne, fetelor, ce Dumnezeului v-a apucat?

Vine poliţia. O ambulanţă. Un reporter cu o cameră şi un microfon.

32 de zile, 5 ore

ÎNCHISORILE MIROS. MIROS a vomă şi a mâncare stătută şi a frică şi a furie.

Ne-au dus pe mine şi pe Lupe într-o cameră mică şi ne pun întrebări. Lumina incredibil de puternică mă orbeşte. Văd totul în ceaţă şi nu înţeleg ce mă întreabă. Tâmplele îmi zvâcnesc.

Stomacul mi se face mic, dar Lupe e cea care vomită în coşul de gunoi Aduc unul nou şi un şerveţel cu care să se şteargă la gură.

— Sunt terminată, şopteşte. Sunt în mare, mare rahat. Bursa mea.

Nu vreau nimic altceva decât să mă duc să mă culc, dar poliţista ne-a dat nişte sticle de suc, aşa că sunt agitată şi trează.

— Mama o să mă omoare. Sunt efectiv *moartă,* zice Lupe.

Poliţista mâzgăleşte ceva pe carnetul ei galben şi spune încet:

— Da, probabil că asta va face.

Poliţista, pe al cărei ecuson scrie *F. Ruiz,* tastează ceva pe laptop.

— Văd că protecţia copilului a deschis un caz. Aşa e? Mama ta e decedată, tatăl încarcerat şi nu există nici o altă rudă care să-ţi fie tutore?

Îmi ling buzele. Am gura uscată şi murdară. Cred că simt pe limbă bucăţele de sticlă de parbriz.

— Nu, adică, da, mama a murit, dar sora mea, sora mea vitregă, ea e tutorele meu. Shayna Franklin. Puteţi s-o sunaţi.

Îi zic numărul ei de telefon.

F. Ruiz continuă să tasteze. Se încruntă:

— Nu apare aici. Tu şi sora ta aţi completat documentele şi aţi fost la tribunal? Nu e nimic finalizat până nu mergeţi la tribunal şi până nu se face o inspecţie la domiciliu.

Inima mi se face mică.

— La dracu', mormăie Lupe.

— A zis… a zis că o să se ocupe de acte. Curând. Poate că încă n-au fost procesate? Nu ştiu.

Lucrurile se mişcă încet, mi-a zis Karen la un moment dat. Ultima dată când am văzut plicul galben-închis de la stat, Shayna îl băga în geantă.

Simt cum mă podidesc lacrimile. Pe rochie am numai pete de sânge, de parcă aş fi o imagine Rorschach[10]. Sânge în păr. Sânge pe faţă.

— P… puteţi s-o sunaţi pe sora mea, mă bâlbâi eu.

10 Imagini folosite într-un test psihologic influent. Pacienților li se arată o serie de imagini cu „pete de cerneală” și sunt rugați să spună ce văd (n.t.).

Sunaţi-o. O să vă lămurească ea.

Dar poate n-o să lămurească nimic. Îmi aduc brusc aminte. Apelul la Urgenţe. *Ray.*

— Hei, ştiţi ceva, puteţi totuşi să vedeţi ce face? Cred că i s-a întâmplat ceva. A trebuit să... sun la urgenţe.

F. Ruiz se uită atent la mine:

— În legătură cu ce?

— Prietenul ei era... furios.

— Violenţă domestică?

— Bănuiesc, răspund eu.

Scrie ceva pe carnetul galben:

— O să încerc să verific. Chiar şi aşa, tot trebuie s-o sun pe asistenta ta socială. Nu pot să-ţi dau drumul decât dacă eşti însoţită de un asistent social sau un tutore şi, sinceră să fiu, acest aspect, la care se adaugă infracţiunile din seara asta, nu arată deloc bine.

F. Ruiz îşi ia cana de cafea, laptopul şi carnetul galben şi pleacă.

— Tiger, tu eşti într-o situaţie şi mai rea decât mine, îmi zice Lupe. Frate! Pentru că tu conduceai. Şi, pe bune, unde naiba ai învăţat să conduci aşa? Fato, eşti letală. Doamne, îmi explodează capul.

Eu şi Lupe stăm în camera cu uşă de sticlă şapte ore. Ştiu asta pentru că pot să văd prin geam un ceas rotund, atârnat pe perete. Orele trec. Mă doare capul îngrozitor şi am numai puncte negre în faţa ochilor. Medicii de pe ambulanţă ne-au consulat după accident, dar au zis că o să fim bine.

Lupe doarme cu capul pe mâini şi cu mâinile pe masă, ca în şcoala primară, când ne puneau să stăm cu capul pe masă când făceam vreo prostie.

La 06:04 dimineaţa, F. Ruiz vine s-o ia pe Lupe. O zgâlţâie serios ca s-o trezească:

— Au venit să te ia. E antrenorul tău. Tu eşti fata despre care am citit în ziar că a obţinut o bursă la facultate?

Lupe dă încet din cap şi încearcă să se ridice. Are faţa umflată şi o vânătaie pe obraz, pe care n-o mai observasem înainte. Pe frunte, acolo unde a fost zgâriată de bucăţi minuscule de parbriz, are mai multe bandaje.

— Da, îi răspunde poliţistei.

— Antrenorul tău pare furios.

Lupe se ridică în capul oaselor. Se uită la mine cu ochi trişti:

— Pa, soro. Ai grijă.

Înainte ca F. Ruiz să închidă uşa, strig:

— Şi cu mine cum rămâne? Pe mine cine vine să mă ia? Aţi aflat ceva de sora mea?

Poliţista ridică din umeri:

— Nimeni. Nu era nimeni acolo când a ajuns poliţia în urma apelului tău. Tu rămâi cu noi deocamdată. Ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainte să te îmbeţi şi să te urci la volan.

***

De la 06:04 la 07:22 a.m. nu fac nimic. Nu pot să dorm. Nici măcar nu mă ridic, ca să merg prin cameră. Pur şi simplu stau şi mă holbez la lucrurile din jurul meu. La perete. La podea. La rochia mea plină de sânge. Îmi frec buza umflată. Mă ustură şi mă chinui să nu plâng.

Mi-e dor de toată lumea.

La 07:22, se deschide uşa grea şi intră o femeie pe care nu o cunosc. Se încruntă la mine:

— Grace Tolliver?

— Da. Unde e Karen? Ea e…

— Nu e nicio Karen. Eu sunt Luisa. Eu o să mă ocup de cazul tău de acum înainte.

— Nu… o vreau pe Karen. Ce se întâmplă?

— Ştii ce se întâmplă, Grace? mă întrebă Nicio Karen. Ai idee?

Dau din cap, cu ochii în lacrimi.

— Nu numai că ai luat o maşină şi ai condus fără permis. *Te-ai îmbătat* şi ai luat o maşină şi ai condus fără permis. Apoi ai dărâmat o cutie de scrisori. Avem deci distrugere a unei proprietăţi private, şofat fără permis de conducere, şofat sub influenţa alcoolului *şi* consum de alcool de către un minor. Să sperăm că proprietarii nu vor depune plângere. Treaba e foarte serioasă, Grace. Ai cazier. O să avem o înfăţişare în faţa unui judecător, de îndată ce se găseşte timp pentru asta.

Nicio Karen oftează:

— Uită-te la buza ta. Doamne sfinte! Probabil că ar fi trebuit să ţi se pună nişte copci. De ce nu te-au controlat medicii?

O ignor şi mă ridic. De-abia mă ţin pe picioare şi îmi vine să vomit:

— Unde e Shayna? E afară? E supărată?

Se uită la mine enervată:

— Ea e sora?

Deschide dosarul pe care îl are sub braţ, îşi linge un deget şi răsfoieşte nişte pagini:

— Nu, nu e afară, Grace, şi nici nu a răspuns la telefon, în plus, nu pare să fi completat actele pe care i

le-am trimis. Nu mă miră. Uneori, creşterea unui copil poate fi prea mult pentru unii oameni. Ce s-a întâmplat în timpul inspecţiei la domiciliu?

— Ce inspecţie la domiciliu?

— Trebuia să programaţi inspecţii periodice la domiciliu, zice Nicio Karen şi se uită iar în dosar.

Clatină din cap:

— Se pare că am contactat-o pe sora ta de trei ori, dar nu a răspuns niciodată.

— Nu, trebuie să fie o greşeală, îi spun eu.

Nu cred că se întâmplă asta.

Capul îmi zvâcneşte. Mă sprijin de masă. Simt cum încep să transpir.

— Nu e nicio greşeală, scumpo, zice cu o voce fermă. Va avea loc o anchetă care va dovedi dacă e potrivită ca tutore, asta dacă o găsim. Şi sincer, nu văd niciun efort din partea ei care să arate că vrea să facă lucrurile să meargă.

Îşi verifică telefonul:

— E timpul să plecăm. Mai am şi alte cazuri.

Bate la uşă şi poliţista se întoarce.

— Nu… unde plecăm? Vreau să merg acasă.

Am vocea ascuţită şi speriată, ca a unui copil.

— Mergi la şcoala de corecţie, Grace, zice Nicio Karen sec. Ai condus beată, ai furat o maşină, ai distrus bunuri şi nu ai un tutore legal. Intri în sistem.

Nu mă mai pot abţine. Vomit şi pe pantofii mei, şi pe ai lui Nicio Karen.

UITE CE SE ÎNTÂMPLĂ când mergi la şcoala de corecţie, care se dovedeşte a fi o clădire scundă de cărămidă din Sierra Vista.

Mergi într-o dubă albă, alături de alte patru fete. Toată lumea priveşte în faţă sau se uită la unghii. O fată plânge, dar încet, iar lacrimile i se preling pe faţă şi pe gât.

Nicio Karen stă în faţă. Ea e responsabilă pentru toate. Ea este cea care îi dă toate actele femeii de la intrare, care stă în ceva ce pare jumătate cuşcă, jumătate recepţie. Trebuie să treci printr-un detector de metale şi ţi se face o percheziţie. Două dintre fete au mai fost aici, pentru că gardianul de la detectorul de metale le zice numele. *Bună, Raisa. Bună, Trini.*

Când te uiţi în spate, Nicio Karen a plecat deja.

Îţi iau amprentele.

Te pun să stai ore întregi într-o cameră neaerisită, cu celelalte fete. Una câte una, sunteţi chemate într-o altă cameră neaerisită, unde vi se face o poză pentru o legitimaţie, vi se pun întrebări despre ciclu şi sănătate şi *eşti însărcinată crezi că ai putea fi însărcinată ai fost vreodată însărcinată iei pastile iei droguri ascunzi droguri eşti în sevraj.*

Gărgăriţa se agită. *Nu mai eşti nimic acum.*

Te duc într-o altă cameră mică şi albă, unde o femeie cu mănuşi de cauciuc se uită prin părul tău, prin gură, prin urechi, căutând numai ea ştie ce. Apoi te dezbraci şi îţi fac şi mai multe lucruri oribile şi jenante în locuri jenante şi, dacă înainte nu te simţeai ca un nimic, acum cu siguranţă aşa te simţi.

Îţi dau o salopetă bej cu fermoar în faţă şi o pereche de tenişi, trei perechi de chiloţi, două sutiene jigărite şi te aşteaptă să-ţi dai jos rochia şi te schimbi. Întrebi: *O să-mi primesc rochia înapoi?* Şi gardianul zice: *Ai probleme mai grave acum, fato.*

Un alt gardian îţi arată patul într-o sală enormă,

plină cu paturi suprapuse. Apoi eşti încredinţată unei fete cu faţa acră pe nume Wee-Wee, care are multe găuri în urechi şi care te duce într-o clădire plină de fete cu feţe acre, după care îţi arată unde sunt duşurile, cabinetul medical, cabinetul psihologic, sala de mese, camera cu televizor, mica bibliotecă. „Nici să nu încerci să mergi la psiholog”, îţi zice „E mereu coadă. Mai bine mergi la asistente. Măcar poţi să te întinzi. Te mai relaxezi. Avem şi ore. Dacă o să stai aici mai mult. Gen mate şi alte chestii.”

Îţi spune repede pentru ce ai putea fi pedepsită şi ce o să te ţină „pe plus”. Se uită atent în jur şi se apleacă spre tine. Miroase a lapte rânced şi a budincă. Apoi te ciupeşte tare de braţ şi-ţi zice: „Pricepi? Mai drăguţă de atât n-o să fiu.”

Pleacă.

Stai în pat şi încerci să nu plângi, pentru că ai văzut emisiuni despre închisori, adică cel mai apropiat loc de cel în care te afli acum şi ştii ce li se întâmplă celor care se arată vulnerabili. Ai vrea să ai o superputere şi să devii invizibilă *chiar acum.*

Salopeta bej te mănâncă. Tenişii sunt prea mari. Sutienul e prea subţire şi nu are sârme, aşa că sânii îţi atârnă şi te incomodează.

Îţi înghiţi plânsul, pentru că aici nu trebuie să te vadă nimeni plângând.

Te întrebi cum ai ajuns de *acolo, aici.* De la a avea o mamă la a nu mai avea una. De la o prietenă pe nume Cake la o fată pe nume Wee-Wee. De la cenuşă la întuneric, la cenuşă, la plasament, la delincvent juvenil.

După scurtă vreme te ridici şi te duci la bibliotecă, pentru că e singurul loc la care îţi aduci aminte cum să

ajungi. Nu priveşti pe nimeni în ochi. Stai aici, printre cărţi, ţinându-ţi firea şi încercând să plângi fără să scoţi un sunet. Mirosul de pagini vechi e familiar şi te face să te simţi mai bine, dar nu cu mult.

Nu cu mult.

Ai vrea nespus de mult ca mama ta să vină să te ia.

32 de zile, 15 ore

CENTRUL DE DETENŢIE JUVENILĂ se numeşte de fapt Centrul de Reabilitare pentru Fete Ignacio Ortiz. În ziua în care ajung stau în bibliotecă până când se aude o sonerie şi o altă fată, ascunsă după nişte rafturi, se uită la mine şi îmi zice: „Prânzul. Nu poţi să întârzii. Iei pedeapsă”.

O urmez şi fac tot ce face ea. Arăt legitimaţia, iau o tavă, stau la rând, beau nişte Kool-Aid îndoit cu apă, ronţăi un biscuit, mă întreb unde e rochia plină de sânge şi ascult zgomotele din jurul meu, fete care vorbesc şi ţipă.

La o altă masă, o fată înghiontește cu cotul o altă fată, care se ridică şi îi trage o palmă în cap. Prima fată se face mică.

Îmi trag coatele mai aproape de corp.

Deşi suntem doar nişte copii, sunt gardieni peste tot. Gardieni care dau ture prin cantină, feţe împietrite, ochi plictisiţi.

Fata Wee-Wee e şi ea la masă. Mănâncă metodic: mai întâi biscuiţi, o gură de Kool-Aid, o lingură de budincă, apoi una din sandviciul cu pâine albă, maioneză şi caşcaval.

Seamănă mult cu cantina de la liceu, dar bănuiesc că unele dintre noi au furat maşini sau şi-au lovit părinţii sau au furat din magazine sau poate chiar mai rău.

Nu vreau să ştiu ce ar putea fi mai rău.

Suntem atât de multe cele care am făcut ceva rău.

Probabil că aici sunt şi multe poveşti cu spate rupt.

Soneria se aude iar şi toată lumea se ridică, iar tăvile încep să zăngănească. Stai iar la coadă ca să pui tava într-un coş şi tacâmurile într-o găleată.

Nu ştiu unde să mă duc. Fetele mă împing, mă dau la o parte şi apare lângă mine Wee-Wee, exasperată. „Ce naiba e în neregulă cu tine? *Mişcă-te* odată. Vrei să ţi-o iei?", bombăne ea, luându-mă de cot şi trăgându-mă din calea fetelor grăbite. „E ca la şcoală. Facem ceva diferit în fiecare oră, bine?"

Mă duce într-un fel de sală de sport, cu rânduri întregi de fete care fac sărituri. Îşi ating degetele de la picioare, se întind spre cer.

Un bărbat solid, îmbrăcat în trening, stă în faţă. Fluieră spre noi. „În faţă, domnişoarelor, dacă nu ştiţi să veniri la timp." Wee-Wee se vaită, pentru că acum trebuie să stăm în faţa tuturor şi bănuiesc că ea preferă să stea în spate, unde nu-i vede nimeni fundul.

Mă doare când fac exerciţiile, pentru că tot corpul se resimte după accident.

Mă mai duce la o oră. „Sănătate", îmi şopteşte.

Ne uităm la un filmuleţ despre cum să ai grijă de copilul tău. Doamna din videoclip ţine în braţe un bebeluş fenomenal de fals. Un bebeluş alb, aşa că fetele de culoare din cameră râd. Strigă: *Nu e copilul MEU.*

Doamna din filmuleţ scutură copilul fals. *Nu vă*

scuturaţi niciodată copilul.

Pune copilul fals într-un pat uriaş şi se suie lângă el. Se preface că adoarme şi se rostogoleşte peste copilul fals. *Niciodată să nu vă puneţi copilul în pat. Puneţi copilul în pătuţul lui.*

Ţine copilul cu o mână, sub braţ, aprinde o ţigară cu cealaltă mână, face rotocoale de fum şi se uită la televizor. *Nu fumaţi în preajma copilului.*

O fată dă din mână plictisită. „Ce căcaturi, tari şi mami mereu au fumat lângă mine şi n-am avut nicio problemă.” Râde şi bate palma cu altă fată.

Doamna ţine o sticlă de suc la gura de plastic a copilului fals. *Bebeluşii au nevoie de lapte de la sân sau de lapte praf, nu de băuturi pline de zahăr.*

Unele dintre fete plâng.

— Lee dor de bebeluşii lor, îmi şopteşte Wee-Wee.

— Unde sunt bebeluşii lor?

Wee-Wee dă din umeri.

— Nu aici.

După cină, stau cu Wee-Wee în fundul camerei de relaxare. Fetele se uită la *Chopped* la un televizor atârnat sus pe perete. E în spatele unei cuşti.

Cineva schimbă canalul şi dă pe ştiri. „Tuşa a cumpărat bilete la loterie săptămâna asta. Vreau să văd numerele.”

Şi brusc mă văd pe ecran.

Aventura tinerelor din Mesa Luna şi a camionetei de îngheţată: „Două tinere au hotărât să… s-a dovedit aproape mortal… daunele suferite de proprietar…”

Nici nu pot să respir. Nu arată poze cu noi şi nici nu ne spun numele, dar arată poze cu căsuţa poştală pe care am dărâmat-o, un gard peste care am trecut şi Jeleumobilul, a cărui parte din faţă e complet distrusă

şi, cum toată lumea din Mesa Luna ştie camioneta, toţi bănuiesc ce s-a întâmplat. Sau parte din ce s-a întâmplat. Probabil.

#fatacriminala #delincventaorfana #hoatadejeleu

Mama ar fi aşa de supărată dacă ar şti. Dacă ar vedea asta.

Am trecut de la un copil normal, la o adevărată infractoare în puţin mai mult de o lună.

Mă duc înapoi în pat. Mi-e frică să mă întorc pe-o parte, aşa că stau pe spate. Fac rău pe mine, dar mi-e frică să mă duc la baie. Încerc să stau cât pot de nemişcată, ca să nu-mi vină şi mai tare să fac pipi.

Nimeni nu vorbeşte cu mine. Fetele din jurul meu se agită, se schimbă în pantaloni de trening şi tricou, îşi perie şi îşi împletesc părul. La un moment dat sună un fel de alarmă şi luminile se sting brusc.

Fata din patul de sus se apleacă spre mine. Are ochii mari, negri. Zice „Puricii să te sărute”, scoate din gură un ghemotoc de guma de mestecat şi îl lipeşte pe marginea patului.

În noaptea aceea petrec multă vreme holbându-mă la toate gumele mestecate şi lipite de pat.

34 de zile, 10 ore

DOUĂ ZILE MAI TÂRZIU, un gardian vine la mine ca să mă dea jos din pat. „Ai audiere”, îmi zice. „E timpul pentru tribunal.”

Băile de aici sunt înfricoşătoare, aşa că m-am abţinut toată noaptea să fac pipi. Nu mă mai pot ţine, aşa că mă lasă să mă duc la baie. Cabinele nu au uşi, ci perdele. Trebuie să stau la coadă şi îmi ţin coatele

lipite de corp şi privirea la plăcile ude de gresie de pe jos. Totul pute.

Un alt gardian ne duce la tribunal pe mine şi pe alte cinci fete într-o dubă.

Nicio Karen ne aşteaptă în hol şi ne trece prin detectorul de metale. Tribunalul nu arată aşa cum am văzut la televizor. Nu e nimic impunător cum vezi în serialele alea simandicoase despre justiţie. De fapt, arată chiar sărăcăcios. Nişte bănci lungi şi nişte mese şi un pupitru înalt şi banal pentru judecător. Pare genul de loc în care te duci ca să donezi sânge sau ceva de genul ăsta.

Nicio Karen mă ia de cot şi mă duce în camera din faţă. Judecătoarea mă întreabă dacă sunt Grace Maria Tolliver şi zic „Da, eu sunt”. Răsfoieşte în grabă dosarul cu infracţiunile mele şi se uită cu asprime.

Vocea ei sună de parcă are gâtul plin de pietriş. „Ce te-a apucat? Unde te duci? Ai luat-o pe un drum periculos, domnişoară. Ai fi putut *să omori* pe cineva. Nu e de glumă, înţelegi?”

Când zice asta, mă gândesc la tata. Acum chiar că sunt fata lui. Poate că mi s-au transmis toate slăbiciunile lui. Poate că prin ADN nu se transmit doar simţul umorului şi pasiunea pentru avocado. Poate că este vorba şi despre rea-voinţă şi prostie şi tot felul de alte rahaturi.

Judecătoarea zice lucruri precum *numirea unui avocat în curs de desfăşurare, investigaţie a situaţiei familiale în curs de desfăşurare, până când poate fi stabilit plasamentul, până la adjudecare.*

Nicio Karen zice lucruri precum *moartea mamei, fără antecedente, cazier curat. Doliu.* Dar pare aproape plictisită, de parcă nu-i pasă şi, sincer, de ce i-ar păsa?

Probabil că săptămâna asta o să mai vadă încă 50 de copii ca mine. Poate chiar numai azi.

Să se întoarcă la unitatea juvenilă până când avocatul...

Privirea mi se înceţoşează.

Dispar.

Nicio Karen oftează şi închide dosarul.

Judecătoarea mă întreabă dacă înţeleg şi, chiar dacă nu înţeleg nimic, dau din cap că da, pentru că nimic nu mai contează.

34 de zile, 12 ore

FATA CĂREIA I SE SPUNE Wee-Wee pare agitată şi asta te agită şi pe tine.

O vezi în hol după ce ţi se termină audierea şi după ce gardianul îţi face semn să ieşi. Acum ar trebui să urmezi un anumit program, ţi se înmânează o foaie de hârtie, o listă de lucruri pe care trebuie să le faci dacă vrei să vorbeşti la telefon, să iei cărţi de la bibliotecă, să primeşti vizite.

Trimisă în custodie la

Pentru o perioadă de

Până la data de

Simţi cum îţi îngheaţă tot sângele în vene, de parcă cineva te înfăşoară foarte strâns într-o bucată de pânză.

Wee-Wee vine spre tine. Scutură din cap.

Are vocea agitată în timp ce te trage spre ea, îi simţi respiraţia fierbinte la ureche. De-abia o înţelegi.

Lasă-te. Acoperă-ţi capul. Nu ţipa. Stai ghemuită.

Se tot uită în spate, la uşile duble care duc spre

dormitoare, acolo unde sunt paturile. Brusc se aud ţipete şi strigăte din spatele uşilor.

Apuci să zici doar *Ce na...*

Dar n-apuci să termini, pentru că uşile se deschid brusc şi apare un grup de fete, urmate de nişte gardieni cu feţe înspăimântătoare şi Wee-Wee te trage jos.

Acoperă-ţi capul. Nu ţipa. Stai ghemuită.

O cohortă de fete trece peste tine şi peste Wee, toate lovesc cu pumnii şi cu picioarele în timp ce se duc spre uşile din hol, cele care duc afară. Alarmele încep să răsune când fetele reuşesc să treacă.

Pantofi în faţă, pe obraz, pe spate.

Simţi cum eşti zdrobită.

Ca în spital, când a murit mama ta, te gândeşti: *N-are cum să se întâmple aşa ceva.*

Dar se întâmplă.

Lângă tine, pe jos, Wee-Wee are ochii plini de lacrimi. Buza îi tremură.

Miasmă, te gândeşti. *Maraschino.*

Cu voce tare şopteşti *Perpendicular. Entropie. Magnolie.*

Wee-Wee se holbează la tine, la câţiva centimetri de faţă îi tot trec pantofi. *Ce faci?*

Amfibian. Susurare.

Wee-Wee şopteşte şi ea *Lava. Sara Lee.*

Luminile se sting, dar alarmele continuă să răsune şi cuvintele se rostogolesc din voi până târziu în noapte.

40 de zile

DE DATA ASTA, Karen este cea care vine să mă ia. Văd că mă aşteaptă când ies de la proces îmbrăcată cu rochia pătată de sânge; acum petele sunt decolorate, de un roz murdar.

Zâmbeşte trist.

„S-au întâmplat multe”, zice încet.

Dau din cap.

„Hai să mergem.”

În maşină, îmi dă un hamburger rece învelit în plastic şi o sticlă de suc, tot de plastic. „Hai, mănâncă. O să-ţi povestesc pe drum cum stăm.”

Ţin sticla de suc între genunchi. Burgerul are gust de carton şi nu pot să iau decât o gură. Mi-am pierdut şi ultima fărâmă de apetit la Centrul Ignacio. După o vreme, nu mi s-a mai părut că merită să mănânc. Aşa cum a zis Wee-Wee, coada la cabinetul psihologului era lungă şi asistenta era mai mereu bolnavă.

„Uneori aduni în tine sentimente negative”, mi-a spus Wee-Wee după revoltă. „O să te obişnuieşti. Dar chestia aia cu cuvintele, aia a fost tare.”

Nu m-am obişnuit. Dar m-am întrebat ce fete se obişnuiseră.

Karen îmi spune că o să merg la un centru de plasament pentru fete tinere.

— Casa e monitorizată, îmi explică. Majoritatea fetelor au fost la şcoala de corecţie şi acesta este primul pas după eliberare. Dacă reuşesc să-şi încheie perioada de şedere fără să mai comită infracţiuni, pot merge într-o familie adoptivă sau acasă sau oriunde se aflau înainte. Unele dintre fete se dezvoltă.

Coordonatorul casei le învaţă tot felul de lucruri utile, cum ar fi să-şi facă un cont bancar, să-şi ia o slujbă part-time, să facă faţă scolii şi emoţiilor. Per total, nu e cel mai rău loc în care poţi fi.

— Când pot s-o văd pe Shayna? întreb încet.

Aproape că mi-e frică să întreb.

— Aţi găsit-o?

Karen scutură din cap:

— Nu ştiu, Grace.

Face o pauză, după care continuă:

— Acum nu îmi răspunde la telefon, ceea ce nu ne ajută deloc la soluţionarea cazului. Am văzut raportul de la Urgenţe. Aş fi vrut să ştiu despre asta înainte.

Mai face o pauză.

— Poate că pur şi simplu nu e pregătită pentru asta. Poate că este momentul să luăm în calcul şi alte variante.

— Ce înseamnă asta? întreb eu.

— Înseamnă că, în momentul de faţă, statul ţi-e părinte. Mănâncă burgerul. Nu arăţi prea bine.

41 de zile, 22 de ore

PE PRAGUL UŞII centrului de plasament e o pană. Gri cu alb, aşezată fix pe prag, prea atent ca să fie o întâmplare.

Eu şi Karen trecem pe lângă ea cu grijă. „Frumos”, zice Karen.

Sună la uşă. Pe un anunţ e scris: *Vizitatorii trebuie să primească aprobare în prealabil.* Deasupra uşii este instalată o cameră video.

Ne răspunde o femeie de culoare, veselă şi

zâmbitoare. Îşi şterge mâna pe ea.

— Bine aţi venit, zice cu preţiozitate, de parcă am fi într-un castel.

— Eu sunt Teddy. Tu trebuie să fii Grace Tolliver. Am înţeles că preferi să ţi se zică Tiger, aşa că Tiger să fie.

Casa e o fermă mare de cărămidă cu şase dormitoare, câte două fete în fiecare dintre ele, trei băi, o listă pe uşă, cu ora de duş a fiecărei fete. E un program şi în bucătărie; ajutăm la fiecare masă. Unele fete pun şi strâng masa. În timp ce ne arată locul, Teddy ne spune că fetelor le place să gătească feluri de mâncare pe care şi le amintesc de acasă: ouă şi pâine prăjită, sandviciuri cu tot soiul de chestii prin ele, macaroane cu brânză.

Teddy zice: „Nanette face cel mai bun burger Navajo pe care l-am mâncat *vreodată.* Şi pâinea ei prăjită e *criminală”*. Îşi linge degetele.

Teddy zice: „Copiii trebuie să înveţe abilităţi noi. Să gătească, să facă curat, să-şi facă temele, lucruri de bază. Poţi să găteşti pentru tine, să ţii o casă curată, să iei note bune, acestea sunt lucruri cu care să te mândreşti. Nu ai nevoie de un bărbat care să te facă să te simţi mândră de tine. Le învăţ pe fetele mele cum să aibă singure grijă de ele. O viaţă proastă duce la decizii proaste.”

Sunt unsprezece fete. Teddy trece pe lângă o cameră în care este un televizor şi apuc să le număr, tolănite pe canapea, pe jos. Unele dintre ele îşi ridică ochii la mine. Altele, nu.

Locul ăsta nu pare nici la fel de mohorât şi de gri ca al Georgiei, dar nici la fel de luminos ca al LaLei. Dar nici Centrul Ignacio Ortiz nu este. Sau ceva mai rău.

Nu e nici casa mea, dar bănuiesc că aia nu mai e o variantă.

E amuzant. Simt că ar trebui să plâng, pentru că situaţia nu e deloc bună, dar nu pot, pentru că nu mai am nimic în mine. Efectiv nu mai am nimic. Sunt doar un obiect de mutat, ca Leonard şi ca Sarah.

Am devenit o piesă de şah copil.

Thaddeus a fost norocos. El şi-a găsit o casă.

Teddy îmi întinde un teanc de haine şi-mi zice să mă schimb. „În casa mea se începe cu haine curate. Pentru mine, tu eşti cea mai minunată fată care a trăit vreodată. Nu ai făcut niciodată nimic rău. Cred în tine.

Se apropie de mine. Respiraţia ei miroase a ceai de mentă. „Doar să nu mă faci să mă înşel. Asta e tot ce te rog.”

Dau din cap, deşi nu cred nimic din ce spune.

Am ajuns la centru după cină, dar Teddy mi-a păstrat ceva de mâncare, aşa că stau în bucătărie, îmbrăcată în nişte blugi prea largi şi un tricou, şi plimb prin farfurie nişte crochete de pui şi câteva boabe de mazăre. Teddy stă cu mine şi se ocupă de nişte acte. Se uită în sus. Celelalte fete încă se uită la televizor. *Micuţele mincinoase.* Episoade vechi din *Buffy.* Lui Cake îi plăceau mult serialele astea.

Mă întreb ce face în Massachusetts, în tabăra de muzică. Dacă a aflat ce mi s-a întâmplat.

— Parcă ai fi un copil mic la cum te joci cu mâncarea aia. Şi, dacă te porţi ca un copil, o să te tratez ca pe un copil. Poţi să te ridici de la masă doar după ce mănânci şapte boabe de mazăre şi două crochete şi după ce bei şase guri de lapte. Eşti piele şi os, ştiai asta? zice Teddy.

Face o pauză, apoi continuă:

— Ai probleme cu mâncarea? Despre care ar trebui să ştiu? Nu văd asta în actele tale.

Actele tale. De parcă sunt un animal găsit la adăpost. Un dosar. Un număr. O fată fără chip.

— Pur şi simplu nu mi-e foame, îi spun eu. Mă doare să mănânc. Am fost implicată într-un accident de maşină şi a avut loc o revoltă la centru. M-am lovit destul de tare.

— Da. Şi ţi-ai pierdut mama, zice Teddy şi respiră adânc, pe nas. E foarte dificil. Dar ea ar fi vrut să mănânci. Mama ta ar fi vrut să fii în viaţă, înţelegi?

Mănânc două boabe de mazăre şi ronţăi o crochetă de pui.

— Vezi? E un început, spune Teddy.

Îşi pune ochelarii şi se întoarce la dosarul meu.

— Mama ta nu ar vrea să conduci beată într-o camionetă furată, nu?

Scutur din cap.

În bucătărie sunt citate peste tot. Pe postere. Pe mănuşile de bucătărie. Pe suporturile de pahare de pe masa rotundă.

Uită greşeala. Ţine minte lecţia.

Dacă nu se deschide, nu e uşa ta.

Deschide-ţi mintea, deschide o carte.

Mi se pare că nu am mai citit o carte de o viaţă.

— Atunci nu face asta, zice Teddy. De acum încolo, înainte să faci ceva întreabă-te dacă asta ar face-o pe mama ta fericită.

Şi gândeşte-te bine. Pentru că trebuie să ştii ce faci dacă răspunsul e nu. Îţi zic eu, *n-o faci.*

Ia o gură de ceai:

— Ar trebui să pun asta pe un tricou, nu? Aş face

un milion de dolari. Acum poţi să te duci să te uiţi la televizor cu celelalte fete.

După patru zile în casa de plasament, mă obişnuiesc cu rutina, în fiecare zi fac mate, engleză şi scriere la o masă lungă din subsol, împreună cu celelalte fete. „Deşi e vară şi nu se face scoală, asta nu înseamnă că nu mai aveţi nimic de învăţat”, ne zice Teddy.

Unele fete îşi dau ochii peste cap.

Unele fete par drăguţe, altele, rele, iar unele sunt de-a dreptul ciudate, tăcute, rănite, fete pentru care ăsta va fi cel mai frumos şi mai blând loc în care vor locui vreodată.

„E ciudat cât de tare se ataşează toată lumea de Teddy”, îmi zice o fată, Fran. „Adică, unele sunt eliberate şi apoi mai comit o infracţiune doar ca să fie trimise iar aici, înţelegi? E o dementă.”

Fran e foarte directă. Face cele mai bune macaroane cu brânză, pentru că foloseşte mult unt.

Împăturesc multe tricouri şi chiloţi albi şi blugi de toate mărimile.

Scriem în jurnale şi încercăm să nu plângem.

Eu mă mişc pe pilot automat.

Unele fete pot să dea telefoane şi încerc să-mi dau seama cu cine ar putea să vorbească. O iubită sau un iubit? Cu mama?

Cake e încă în tabăra de muzică. Mă întreb dacă am voie s-o sun, dacă ar vrea să vorbească cu mine. Poate o să-l sun pe Thaddeus.

Teddy îmi zice că încă nu am dreptul la telefon. Drepturile se obţin după şapte zile.

Tabelul de pe perete zice că poţi să câştigi dreptul

la telefon şi la „zile libere”. Unele fete pot să iasă din casă două ore, după-amiaza. Se întorc cu pungi de bomboane pe care Teddy le întinde pe masă.

„Dar din dar se face rai”, zice şi ne dă fiecăreia dintre noi câte o bomboană.

Într-o zi primesc o bomboană dulce-acrişoară cu aromă de lămâie, preferata mamei, iar gustul îmi aduce aminte de ea atât de mult, încât plec de la masă repede şi mă duc la baie şi, deşi nu e rândul meu să fac duş, dau drumul la apă şi las bomboana galbenă să-mi cadă din gură. O privesc cum pluteşte în chiuvetă şi mă întreb când vor mai fi lucrurile normale.

51 de zile, 15 ore

ÎNTR-O ZI, LONNIE VINE să mă ia din camera de studiu.

— Băiat în faţă, zice repede. Teddy îţi dă zece minute, în sufragerie.

Thaddeus stă pe canapea cu mâinile pe genunchi şi este privit de un zid de fete care stau cu braţele încrucişate. Marisela dă din cap:

— El e bărbatul tău?

Râd, nu pentru că e imposibil, ci pentru că mă bucur să-l văd.

Thaddeus clatină din cap:

— A, nu, nu…

— Nu e suficient de bună pentru tine? zice Marisela. Ai vrea tu să se uite o fată ca ea la tine, băiete.

Teddy intră în cameră şi dă pe toată lumea afară.

— Zece minute, zice. Şi o să fiu cu ochii pe voi.

Fără atingeri.

Stau lângă el pe canapea.

— Cum m-ai găsit?

— Karen. Am implorat-o. Arăţi… nu bine, spune Thaddeus.

Ridic din umeri:

— E în regulă.

Ne uităm unul la celălalt cu ochii trişti. Sunt prea multe de zis şi nu e suficient timp.

— Plec, îmi zice. Mă mut în Phoenix. M-am angajat la Best Buy acolo.

— Phoenix? Dar de ce?

Inima mi se face cât un purice.

El respiră adânc.

— O să mă duc acolo şi o să obţin custodia surorii mele. Trebuie să am o slujbă stabilă, o casă, să merg la lecţii de parenting. Şi după aceea o să depun actele pentru custodie. O să mi se aprobe. Mama o să renunţe la ea. A mers prea departe, îţi zic de pe acum că, atunci când o să mă mut acolo, o să-nceapă s-o lase pe Jax cu mine ca să meargă să se drogheze şi după aceea… într-o zi n-o să se mai întoarcă.

Începe să plângă, ceea ce mă sperie, pentru că e *Thaddeus.*

Nu ne putem atinge şi, chiar dacă am putea, tot îmi aduc aminte ce mi-a spus despre atingeri, anume că nu îi place să pună lumea mâna pe el, pentru că a fost bătut. Umerii i se cutremură.

— Asta e foarte bine, îi zic eu, încercând să fiu pozitivă. E minunat şi perfect.

Dă din cap şi îşi şterge obrajii:

— Da, şi după aceea o să mă întorc după Leonard. Ştiu unde e, am aflat. Nu e bine deloc. Pot să fac asta.

Sau cel puţin asta îmi spun.

Mă uit la uşă. Nici urmă de Teddy.

Întind o mână pe canapea.

Thaddeus se uită în jos.

Întinde şi el o mână, până când ni se ating doar buricele degetelor.

53 de zile, 12 ore

CÂND TEDDY ÎMI SPUNE că plec, mă gândesc că plec la altă casă, probabil prima dintr-o serie de case la care o să mă tot duc până când o să fac 18 ani şi când o să fiu azvârlită în lume fără prieteni, fără bani, aşa cum zic toate fetele de aici. „Atunci o să ţi se ducă dracului norocul”, mi-a zis Marisela odată. „Eşti de capul tău.”

Cake şi Thaddeus vor fi doar un vis. Sora mea şi tata se vor pierde în fundal.

Nici nu mai zic nimic, doar dau din cap. Nu mai am nimic acum, sunt înfrântă şi singură. O să mă duc oriunde mi se zice să mă duc.

Teddy face un semn spre hainele de pe mine:

— Poţi să le păstrezi Şi rochia aia cu care ai venit? Dumnezeule, rochia aia emana durere prin toate cusăturile. De-abia am putut s-o ţin în mână, Tiger. Indiferent de povestea din spatele rochiei, eşti gata să scrii „sfârşit”, fata mea.

Se uită la rochia ponosită pe care o ţine în mâini:

— Cât ai purtat chestia asta zdrenţuroasă?

— Nu-mi aduc aminte.

— Ce Dumnezeului te-a determinat să faci asta, Grace?

Nu ştiu cum să mă exprim. Totul pare aşa de departe, motivele pentru care n-am putut să-mi dau rochia jos.

— A vrut s-o port, zic în cele din urmă.

— Cine? întreabă Teddy cu o voce blândă, dar insistentă.

— Mama. Mi-a luat-o… înainte să moară. Şi eu n-am putut s-o sufăr.

Teddy se încruntă.

— E normal să nu-ţi placă hainele pe care ţi le alege mama ta. Aşa se întâmplă de când lumea.

Cât oi trăi o să-mi spun că am secat de lacrimi şi tot cât oi trăi o să fiu surprinsă mereu că, undeva în interiorul meu, şi mai multe lacrimi se conturează, pentru că ţâşnesc din mine şi îmi inundă până şi blugii.

— M-am certat cu ea. I-am zis că vreau doar să mă lase în pace. Şi chiar asta a făcut. Ultimul lucru pe care l-a auzit de la mine a fost îngrozitor. Îţi poţi imagina?

Vocea îmi tremură.

— Şi ultimul lucru pe care a vrut să-l fac a fost să port rochia asta. Aşa că asta am făcut.

Teddy nu zice nimic o vreme. Aud sunete de la televizorul din camera de alături. Emisiunea care îi plăcea Shaynei. *Chang, chang.*

— Tiger, ultimul lucru pe care l-a vrut mama ta *a* fost probabil să fii fericită. Nu să porţi o rochie până se dezintegrează pe tine. Nu să te răneşti în amintirea ei şi să sari la gâtul altora. Nicio mamă nu vrea asta.

Ţine rochia aproape de piept:

— Nu o onorezi pe mama ta purtând o rochie, scumpo. O onorezi pe mama ta aducându-ţi aminte de ea şi iubind-o în continuare, spune Teddy şi pune mâna pe inimă.

O întreb dacă pot să iau rochia, aşa că o pune într-o pungă mare şi mi-o dă.

Nu cred că o s-o mai port din nou, dar nici nu vreau s-o tratez de parcă n-ar însemna nimic. Nu vreau să ajungă într-o cutie pe marginea unui drum, o ciudăţenie cu pete roz, pe care s-o ia vreun străin.

Sună telefonul de pe biroul ei. Răspunde.

— Da, zice, cu ochii aţintiţi asupra mea. Da, iese acum.

Închide:

— E timpul.

Merg încet în spatele ei, fără să fiu prea încântată de un alt drum lung cu Karen, care o să mă lase la altă casă. Poate că o să ajung iar cu Blondina şi cu Bruneta în mijlocul pustietăţii, acasă la Georgia, cu rugăciunile ei în miez de noapte şi la carnea ei fiartă.

Când Teddy deschide uşa, soarele îmi intră în ochi, aşa că îi închid o secundă.

Când îi deschid iar, Shayna stă lângă o maşină neagră, pe care nu o recunosc.

— Hai, strigă ea. Mor de foame. Te-aş lăsa să conduci, dar nu mai ai voie să faci asta un an de-acum încolo, infractoare mică.

Zâmbeşte larg.

— Mulţumesc, îi zic încet lui Teddy.

Încep să plâng.

Teddy mă mângâie pe spate:

— Să fii cuminte, bine? Adu-ţi aminte de ce ţi-am zis.

Trec cu atenţie peste pană când cobor scările.

Sora mea mă strânge tare în braţe:

— Doar nu credeai că o să îmi iau catrafusele şi o

să te părăsesc, nu? Neah. Nu plec nicăieri, Tiger.

Înainte să mă sui în maşină, mă întorc spre Teddy:

— Am uitat să te întreb, pentru ce e pana?

Îmi zâmbeşte:

— Pentru binecuvântări. Toţi cei care intră şi ies din casa asta sunt binecuvântaţi. Pana poate să schimbe lucruri.

Pune mâna pe clanţă.

— Serios? întreb eu.

Teddy ridică din umeri:

— Uneori trebuie să fii deschisă şi să crezi în miracole, Tiger Tolliver. Uneori chiar trebuie.

53 de zile, 14 ore

ÎN TIMP CE MÂNCĂM la Triple T Truck Stop nişte burgeri prea uleioşi şi nişte cartofi prăjiţi prea săraţi, sora mea îmi povesteşte totul.

— Sunt alcoolică, îmi zice şi zâmbeşte trist. Acolo mergeam noaptea când ieşeam. La întâlniri. Îmi dau seama că ar fi trebuit să-ţi spun imediat, dar mi-a fost teamă că n-o să mai ai încredere în mine. Are sens? La urma urmei, mama ta murise, nu e ca şi când aveai nevoie fix de o alcoolică pe care nu te poţi baza, dar care să aibă grijă de tine? În definitiv, ştiu cum e.

Se şterge pe mâini cu un şerveţel. Înăuntru e prea frig de la aerul condiţionat şi văd cum i se face pielea de găină.

— N-am mai băut nimic de aproape şase luni, zice încet. Dar, aşa cum ai putut vedea, Ray încă mai bea. Iar când Karen m-a sunat să-mi zică despre tine, şi după aceea şi tata, care m-a rugat să vin la tine, mi-

am amintit de toată povestea aia cu „sângele apă nu se face”. E ciudat, dar m-am gândit că era şansa mea. Era soarta. Acum aveam un motiv să trăiesc. Aveam un scop, înţelegi?

Rupe şerveţelul în fâşii:

— A fost greu, pentru că am fost singură cu părinţii mei. Să am grijă de tata, să văd cum mama se distruge. Şi acum universul îmi dădea o soră, înţelegi? Şi-acum, *Ray.* Am încercat să-l părăsesc acolo, în Hawaii, dar m-a găsit. Acesta a fost motivul pentru care am plecat în Utah, să încerc să scap de el. Dar un prieten al unui prieten i-a zis încotro mă duceam.

Se face rozalie la faţă şi ochii i se umplu de lacrimi.

— De-aia te-am sunat şi ţi-am zis despre excursie. Voiam să fugim împreună. Ştiam că Ray e pe drum. Credeam că am timp, dar a fost... mai aproape decât mă aşteptam.

Începe să plângă.

— Ce a zis Ray e adevărat. Chiar am făcut un avort. Şi nu regret. Deloc. Pentru că nu doar că nu aş face niciodată un copil cu un om ca Ray, dar nici nu sunt gata să fiu mamă. Şi cu siguranţă a fost cea mai bună alegere.

Mă uit la ea, e rănită. Mă ia de mână.

— Dar asta nu înseamnă că nu sunt gata să fiu *o soră,* bine? Are sens? Putem să facem asta împreună. Ştiu că putem. *Vreau* să putem.

— Te... te-a... lovit? Atunci?

Îmi simt cuvintele ca de plumb. Îmi este frică de răspuns.

Se uită la mine multă vreme înainte să răspundă:

— Da. Dar cineva a sunat la Urgenţe. Am depus plângere. Nu o să ne mai deranjeze. Te rog să mă

crezi.

— Eu am fost, îi şoptesc. În seara aia. Eu am sunat. Îmi pare rău că te-am lăsat acolo.

Shaynei îi tremură buzele:

— E în regulă. Doar eu ţi-am zis să fugi. Ca să nu te rănească şi pe tine.

— OK, zic eu.

Iau o gură de Cola:

— O să mă lase să stau cu tine?

— Da, dar avem multă treabă. Am fost ocupată în ultimele câteva săptămâni.

Respiră adânc şi continuă.

— Am fost în Tucson şi am închiriat o casă. Am luat nişte bani de la mama şi de la bunicii me... *noştri.* Părinţii lui tata.

Face o pauză.

— Apropo, sunt nerăbdători să te cunoască. Sunt puţin bolnavi şi bătrâni, dar sunt foarte drăguţi.

— Ne mutăm? Serios?

— Nu pot să fac bani în Mesa Luna, Tiger. Şi cred că amândouă avem nevoie de un loc nou, de un loc doar al nostru, înţelegi?

Dau din cap.

— Dar am nişte idei. M-am tot întâlnit cu Louise şi cu Mary şi am vorbit despre lamele alpaca şi despre gemuri şi cred că, dacă avem grijă şi un plan bun, poate să iasă ceva. Evident că Jeleumobilul nu se mai poate repara, dar cred că ne putem uni forţele cu Louise şi cu Mary ca să vindem produsele noastre împreună cu ei, pe internet. Un magazin virtual. Mănuşi şi fulare din blană de lame alpaca, gemuri şi jeleuri şi ce mai vrei. S-ar putea să fie nevoie să învăţăm să tundem animalele şi să croşetăm şi tu va

trebui să-mi spui reţeta secretă de gem a mamei tale, dar suntem fete deştepte, o să ne descurcăm, bine?

— Oau, zic eu, pentru că mă simt puţin copleşită. E mult.

— Ştiu. Dar fii atentă. Deja am trecut prin multe vara asta. De acum încolo, simt că totul va fi mult mai uşor. Mi-am găsit o slujbă în Tucson. O să fiu chelneriţă. Bunicul Al o să ne ajute puţin. S-ar putea să mă întorc la şcoală anul viitor. Mă gândeam să mă fac asistentă. Apropo.

Caută ceva în ghiozdan şi îmi dă două cărţi:

— Ştiu că n-o să pot niciodată să fiu un părinte adevărat pentru tine. Nu pot să fiu mama ta. Mama ta va fi mereu mama ta, pricepi? Şi nici eu nu am avut cele mai bune modele în copilărie. Dar o să mă descurc mai bine. Jur. Uite, deja am început să învăţ.

Ţine în mână *Parentingul pentru tonţi* şi *Cum să creşti un adolescent.*

— Serios? întreb şi încep să râd.

— Normal. Afli nişte chestii bestiale de aici! O să trebuiască să te înscriu la o şcoală nouă. Şi cred că ai nevoie de nişte vaccinuri, gen pentru imunizare. Nu sunt sigură. Am cam fuşerit capitolul ăla. Şi sunt tot felul de chestii despre facultate şi conturi de economii şi presiunea din partea colegilor şi sex. Pentru sex o să mă bazez pe înţelepciunea lui Tami Taylor de la *Friday Night Lights.*

Ridică din umeri.

Mă simt brusc copleşită. Bunici. Ne mutăm.

După o viaţă trăită doar cu mama, se pare că am mai multe rude decât credeam că se poate.

Burgerul mi se lipeşte puţin de gât.

— N-am terminat. Eşti gata? zice Shayna.

— Nu ştiu dacă mai suport alte veşti.

— Încearcă. Una dintre condiţiile eliberării a fost să nu-ţi iei permis sau să conduci un an întreg. Trebuie să ţi se ia probe de sânge o dată pe lună, ca să vadă dacă iei droguri, să te înscrii într-un alt grup de sprijin, să participi la întâlnirile Alcoolicilor Anonimi pentru adolescenţi şi să îţi ceri scuze în scris de la Walrus Jackson, pentru că a lui era cutia poştală pe care ai dărâmat-o, dar *şi* de la tipul care deţinea ornamentul acela de grădină absolut hidos *plus* două săptămâni de muncă în folosul comunităţii împreună cu fata aia, Lupe. Ai priceput?

Shayna îmi întinde mâna. Batem palma.

Are mâna caldă şi zâmbetul plin de speranţă.

În ultimele două luni am trecut prin mai multe decât aş fi putut să-mi imaginez şi am ieşit la lumină. Nu e nasol. Nu e de rahat. E înspăimântător. Dar cred că putem face asta.

Aproape că mă simt… *bine.*

N-o să scap niciodată de tristeţe. N-o să încetez niciodată să fiu o fată fără mamă. N-o să mai fie niciun moment în care să n-am o gaură uriaşă în inimă.

Dar acum sunt şi o fată cu o soră şi o şansă, de care trebuie să profit. Vreau să profit.

— Bine, îi zic eu.

— *Iegz-celent.* Acum, hai să mâncăm. Mi-e o foame de lup şi avem multe bagaje de făcut.

6o de zile, 14 ore

E CA ÎN ZICALA AIA, credeam că am terminat-o cu moartea, măcar puţin, dar moartea nu a terminat-o cu

mine.

Credeam că am terminat-o cu detaliile legate de doliu şi de priveghi şi de înmormântare şi de sicriu şi de cântecele de rămas-bun şi de haine pe care să le păstrez şi de cele pe care să le dau. Am început să-mi strâng lucrurile pentru o viaţă nouă, într-un oraş nou. Nu ar trebui să mai fie nimic cu care să-mi bat capul.

Dar Cake, care s-a întors din tabăra de muzică şi care acum stă timidă pe patul meu, lângă Mae-Lynn, în timp ce eu împăturesc haine şi le pun în cutii, după care arunc tot felul de lucruri, îmi aduce aminte că n-am scris un necrolog pentru mama.

— Trebuie s-o faci, aprobă şi Mae-Lynn.

Luni, eu, Cake şi Mae-Lynn ne ducem la redacţia ziarului *Arizona Daily Star* din Tucson. Avem ziar local şi în Mesa Luna, dar e săptămânal, nu zilnic, şi Cake zice că ar trebui să facem asta cum trebuie.

— La urma urmei, e ca o declaraţie publică de dragoste. Negru pe alb, s-o vadă toată lumea, zice Cake. Vin cu tine, nici nu discut, îmi spune când ajungem în parcare.

— Şi eu, zice Mae-Lynn.

Înăuntru, secretara ne pasează unei doamne mai în vârstă, care stă la un birou dezordonat.

— Esme! strigă ea. Ai un necro.

Esme se uită mirată la toate trei:

— De obicei facem asta online.

Ridică ochelarii care stau atârnaţi la gât, de un lanţ, şi îi pune pe nas:

— Dar bine, luaţi loc.

Trebuie să se ridice şi să mute un munte de ziare de pe nişte scaune ca să ne putem aşeza.

Îi dau încet coala de hârtie pe care am scris-o cu grijă azi-noapte şi pe care am printat-o la biblioteca de la Eugene Field. Walrus Jackson m-a lăsat s-o folosesc.

„Chiar îmi place noua cutie poştală”, mi-a zis. „E mult mai mare.”

Esme începe să citească. Urmăreşte fiecare cuvânt cu un creion.

— E foarte frumos, spune. Tu l-ai scris? Sunt impresionată.

— Îi plac cuvintele, zice Cake. E o scriitoare bună.

— Văd asta.

Tastează nişte cifre la un calculator vechi, de genul celor cu role de hârtie. Face nişte zgomote ca *ciugga ehhh, ciugga ehhh.*

— Facturăm la cuvânt. Acesta e totalul.

Simt un gol în stomac când văd suma. E mult mai mult decât am câştigat vânzând gem. Ochii mi se umplu de lacrimi. Cum poate fi atât de scump să publici un necrolog? Ar trebuie să fie practic gratis, pentru că e *ultimul lucru,* nu?

Mae-Lynn scoate un zgomot speriat în spatele meu:

— Ce mult e!

Scutur din cap.

— Nu am atâţia bani, îi zic lui Esme. Nu putem să-l scurtăm puţin? Asta e tot ce am. Cât puteţi publica de atât?

Esme ia plicul din mâna mea şi numără banii. Când termină, începe să roadă capătul creionului şi o ţine aşa un minut.

— Sunt de ajuns, pentru că ai scris foarte frumos. Se simte emoţia. Sigur o să devii scriitoare într-o zi, nu?

— Nu, zic ruşinată. Nu cred.

— Ba da, zice Cake.

— Ascult-o pe prietena ta. E o fată deşteaptă.

Începe să taie din text:

— Fac asta de ceva vreme şi ştii ceva? E păcat să coste aşa de mult să spui lumii întregi că o persoană pe care o iubeşti te-a părăsit, chiar e. Şi ştiu că ne-am dori să scriem totul aici, pentru că vrem să arătăm o viaţă bună, o viaţă plină, nu? Chiar dacă a fost o viaţă scurtă.

Subliniază unele propoziţii, taie altele:

— Dar uneori…

Se uită în jos, mai taie nişte cuvinte.

— Cel mai important lucru e *esenţa* vieţii pe care a trăit-o. O diplomă de facultate n-o să-mi spună ce frumos a trăit cineva, nu? Oare o barcă e semn de viaţă îndestulată? Sau o casă de vacanţă? Dar să păstrezi fiecare felicitare primită de la băiatul tău sau să vinzi gem pe marginea drumului? Sau un milion de… cum le zice, selfie-uri postate pe un site ridicol. La urma urmei, ce înseamnă toate astea? O ştiam pe mama ta. În fiecare an cumpăram cinci borcane de jeleu de pere şi le trimiteam nepoţilor mei de Crăciun. Locuiesc tocmai în Memphis, închipuie-ţi. Şi sunt leşinaţi după gemul ăla.

— Încă mai facem, îi zic. Eu şi sora mea. O să vindem online. Gemurileluijune.com.

— Mă bucur să aud asta.

Îmi întinde coala de hârtie. O citesc.

— Eşti sigură? întreb.

Încerc din răsputeri să nu plâng, dar apoi mă gândesc mai bine. Poate că, exact ca personalul de la spital, şi cei care se ocupă de rubrica de necrologuri

sunt obişnuiţi cu lacrimile, aşa că nu mai contează…

Dă din cap.

— Nu vreau să spun vorbe mari, continuă ea, dar cred că e cel mai frumos lucru pe care l-am citit de când lucrez aici, de 19 ani. Ai şi o poză pe care o pot scana? În mod normal taxăm şi asta, dar o să-ţi fac un discount special, datorită acelui gem cu pere. Mai e valabil – se uită peste ochelari, la ceasul de pe perete – două minute. Ai noroc.

Scot poza din ghiozdan. Am pus-o cu grijă între două cartoane, ca să nu se îndoaie.

Esme se uită la poză. Apoi mă priveşte peste ochelari:

— Ce femeie tânără şi frumoasă era mama ta. Închide ochii.

— Şi ce gem al naibii de bun făcea.

— Da, aşa e, zice Cake şi plânge uşor.

La fel şi Mae-Lynn.

Esme lasă capul în jos, de parcă îşi aminteşte ceva. La fel fac şi eu.

UITE O LISTĂ scurtă de lucruri pe care o să le porţi şi pe care o să le găseşti în timp ce prestezi muncă în folosul comunităţii cu Lupe Hidalgo sau poate cu altcineva pe marginea unei şosele, timp de două ore:

O vestă portocalie fosforescentă, care te face să arăţi ca un dovleac dezumflat.

Mănuşi de lucru groase.

O cască şi ochelari de protecţie, puse la dispoziţie de Centrul Regional de Detenţie, genul acela care te fac să arăţi ca un poliţist sub acoperire *sau* ca un traficant de droguri şi care, oricât te-ar durea să

recunoşti, te fac să te simţi cool şi importantă şi misterioasă, ceea ce e bine, pentru că:

O să strângi nişte chestii dezgustătoare.

O să fie obişnuitele cutii de bere turtite, aruncate din maşină. Unele încă vor avea lichid în ele şi ar trebui să ştii că, la 40 de grade, berea miroase a cel mai naşpa pipi din lume, aşa că trebuie să ai grijă să n-o verşi pe tine. Trebuie să presupui că fiecare cutie e plină.

O să fie mucuri de ţigară, unele cu ruj pe ele, altele nu. Şi ele miros oribil când e cald afară.

O să fie ziare vechi şi post-it-uri cu tot felul de mâzgălituri ciudate.

Ambalaje de bomboane.

O să mai fie diverse acte de identitate, cum ar fi permise de conducere sau carduri de credit ori de debit, aşezate într-un fel de linie de-a lungul drumului, ceea ce te face să te gândeşti la cum au ajuns acolo. Şi Lupe e curioasă: „Pun pariu că aici sunt şi cadavre pe care nu le-au găsit încă”, şopteşte şi ridică din sprâncene.

Asta te face să te cutremuri, dar supraveghetorul se uită la tine, aşa că continui să strângi iar mucuri de ţigară cu un băţ.

O să fie chiloţi. La fel de dezgustători.

O să fie scutece. Vezi mai sus. Astea sunt greu de strâns dacă au fost aruncate de curând şi nu vrei să te mai gândeşti la ele vreodată.

O să mai fie farduri, creioane, pantofi desperecheaţi, şosete, pălării, ace. Şi pacheţele cu ceva ce ar putea fi droguri, care trebuie duse imediat la supraveghetor.

Uneori mai dai şi de animale, dar nu ai voie să le

atingi. Supraveghetorul cheamă imediat poliţia animalelor.

„Boli, frăţică”, zice Lupe cu seriozitate, sprijinindu-se în băţ. Se chinuie din răsputeri să-şi păstreze bursa. Le-a cerut scuze în scris domnului Jackson, proprietarului ornamentului de pe peluză, vecinilor de pe aleea pe care am mers cu Jeleumobilul. Mergeţi împreună la întâlnirile AA pentru adolescenţi şi sunteţi surprinse de cine mai e acolo, dar nu ziceţi nimic.

„Nu e treaba mea”, zice Lupe. „Nici a ta. Mergi înainte, Tolliver, nu înapoi.” După întâlniri mergeţi la Los Betos şi mâncaţi tacos. Juraţi că n-o să mai beţi niciodată. Acum îţi place de Lupe, de umorul şi încăpăţânarea ei, de inima ei mare şi gura ei la fel de mare.

La toamnă, când o să meargă la Universitatea din Arizona, o să vă întâlniţi la cafeneaua din campus o dată pe săptămână. Aţi făcut un pact. Noua ta casă nu e departe de universitate, ci la câteva staţii de autobuz şi puţin mers pe jos.

64 de zile, 16 ore

ÎNTR-O ZI, LUPE mă lasă acasă şi sunt obosită şi mi-e sete şi sunt transpirată şi enervată şi nu sunt deloc entuziasmată să mai împachetez cutii, să aleg o amintire cu mama în detrimentul alteia.

Sora mea mă aşteaptă înăuntru, cu o faţă foarte serioasă.

Las jos cascheta foarte urâtă, dată de stat şi mormăi:

— Ce? Ce am mai făcut?

— Du-te să te speli, îmi zice. O să te sune tata. În exact 23 de minute.

Mă holbez la ea, cu inima în gât. Faţa i se îmbunează:

— Grăbeşte-te. Are doar zece minute la dispoziţie.

Cât fac duş, inima îmi bate cu putere, ca un ciocan. Îmi pun pe mine nişte haine, unele frumoase, simple. Un maieu, nişte pantaloni scurţi în care mă simt bine, pentru că sunt confortabili. Mi i-a cumpărat Shayna când s-a dus în Tucson să rezolve problema cu utilităţile şi să deschidă un cont bancar. Mi-a zis că nu plănuise să se oprească la mall.

„Data viitoare”, mi-a zis ea, „când vom fi acolo şi gata instalate, o să vii şi tu cu mine. Să luăm haine pentru şcoală, nu? Probabil că n-o să le luăm pe toate de la mall, pentru că sunt cam scumpe, dar am găsit nişte buticuri OK. Dar poţi să-ţi alegi haine şi singură, bine?”

Aştept lângă telefon. Shayna mă lasă singură, se duce în dormitor, lucrează ceva pe laptop.

Telefonul sună. O voce nazală zice:

— Aveţi un telefon de la Penitenciarul Springer County. Acceptaţi apelul?

— Da, zic pe nerăsuflate, aşa cum m-a sfătuit Shayna.

— Bună, Grace, zice Dusty Franklin.

Tatăl meu.

Nenorocitul meu de tată.

— Bună, zic eu.

Se lasă tăcerea.

El spune:

— Îmi pare rău pentru mama ta.

El spune:

— Îmi e greu să vorbesc.

— Ştiu, îi zic eu.

— Îmi pare rău pentru tot, Grace. Ce nume frumos. Mama ta se pricepea la cuvinte, ştii?

— Ştiu, îi zic eu.

Mâinile îmi tremură aşa de tare, încât mă lovesc cu receptorul în obraz. Am atât de multe întrebări, încât nici nu ştiu de unde să încep sau ce să întreb mai exact şi avem doar câteva minute.

— Am auzit că-ţi place să citeşti. Şi mamei tale îi plăcea. Şi mie. Citesc mult aici.

— Da, îi zic eu.

Tăcere.

— Ai fost profesor.

— Da. Şi am fost bun, până când n-am mai fost deloc.

Pauză.

— Uneori lucrurile îţi scapă de sub control şi nu le mai poţi repara.

Nu ştiu ce să zic despre asta.

Tăcerea e grea. Aproape dureroasă.

— O să-mi povesteşti despre ea la un moment dat? Pot să… pot să mai vorbesc cu tine? întreb.

Are vocea gâtuită. Cred că plânge:

— Mi-ar plăcea să mă suni, Grace. Mi-ar plăcea foarte mult. Aş putea să-ţi spun nişte lucruri pe care ar trebui să le ştii. Da.

O voce ne întrerupe. *Două minute.*

— Zi-mi: Richard Pryor sau George Carlin? Kiwi sau avocado? spun eu brusc.

Şi începe să râdă. Vocea i se înveseleşte:

— Frate, nici nu se pune problema. Pryor clar, nu?

Îmi place de Carlin, este atât de deştept şi de agitat şi de la obiect, dar Pryor are ceva intens, ştii? Mai ales după toată povestea aia cu incendierea[11]. Şi nu mă provoca. Avocado, clar. Kiwi e o anomalie.

Respiră adânc şi continuă.

— Cum de ştii asta? Eşti prea mică să fi auzit de comedienii ăştia.

— Habar nu am. Cred că ştiu pur şi simplu.

Râde, dar pare trist:

— Trebuie să închid, Grace.

— OK.

— Ai grijă de tine.

— Şi tu.

Se întrerupe.

Ştiu că a făcut lucruri rele. A rănit oameni. A greşit mult. Dar asta nu înseamnă că nu contează pentru mine, că nu e *o* piesă din puzzle-ul vieţii mele. Are un loc lângă mine şi în mine, e o piesă.

Sora mea iese din dormitor.

— Totul bine? mă întreabă.

— Totul bine, îi răspund. Totul e bine.

65 de zile, 17 ore

ÎN ZIUA ÎN CARE EU ŞI SHAYNA terminăm de împachetat şi suntem gata să ne mutăm în casa nouă, găsesc Filmuleţul.

Bonita spusese că ar putea fi vorba despre o scrisoare, una scrisă pe o hârtie mototolită. O scrisoare pentru care Cake a răscolit tot şifonierul.

11 Într-o criză psihotică, Richard Pryor şi-a dat singur foc. A supraveţuit incidentului şi a continuat să joace pe scenă (n.t.).

Dar nu e nimic de genul ăsta. Absolut deloc.

Shayna e la Cucaracha să ia nişte burritos carne asada şi Cola, aşa că m-a lăsat pe mine să fac curat. Compania de mutări sau, cum preferă Shayna să-i numească, „cei trei amigos, cunoscuţi şi sub numele de Grunyon, Boots şi Chunk”, trebuie să vină dintr-o clipă-n alta, gata să trântească lucruri, să ne strice lămpile, să îndoaie galeriile, să scape cutii din mână şi să spargă farfurii şi să distrugă practic tot ce avem în timp ce le îndeasă într-un camion pe care Grunyon l-a cumpărat de pe Craiglist, hotărât să-şi înceapă propria afacere.

Ce nu distrug ei sigur o să fie distrus pe drum spre Tucson, unde umilele noastre bunuri vor fi instalate într-o căsuţă din colţul unei curţi cu alte cinci, toate aflate într-un cartier sărăcăcios din vecinătatea unui Pep Boys, a unei piste de bowling şi a unui bar pe nume Banditul Băgăcios.

În clipa asta, Cake, Thaddeus şi Mae-Lynn sunt în mica noastră casă, frecând toalete şi dulapuri şi dând un ultim strat de var.

Cake a spus că locul e „drăguţ pentru început şi de-abia aştept să vin la voi şi să mergem la cumpărături de vechituri pe Fourth Avenue!”.

Stau în camera din faţă, înconjurată de cutii şi cu mătura în mână. Domnul Pacheco nu o să ne dea garanţia înapoi, sunt sigură de asta, aşa că nu ştiu cât de bine vreau să fac curat. Mica masă din lemn de pin din bucătărie e plină de cutii; patul meu a fost demontat, iar salteaua şi cadrul sunt sprijinite de perete.

Asta înseamnă că a mai rămas canapeaua. Ultimul lucru din lume – sau cel puţin din casa asta – pe care l-

a mai atins corpul mamei.

Nu luăm canapeaua. Shayna şi cu mine nu am vorbit despre asta, dar, după ce a semnat contractul de închiriere şi am început să facem liste cu lucrurile de care aveam nevoie de la magazinele de vechituri şi de pe Craiglist, dar şi cu cele pe care urma să le lăsăm aici, sora mea a spus relaxată, de parcă nu ar fi fost mare lucru:

— Casa nouă are o sufragerie destul de mare – cel puţin în comparaţie cu asta – cu un şemineu şi cu… Cum le zice chestiilor alea drăguţe…

— Kiva, i-am zis eu.

Tocmai făcusem ordine prin cărţi, alegând ce avea să meargă în Livromobil. Rhonda urma să se ocupe de asta de-acum, iar Cake, să fie asistenta ei.

— Exact. Şi mă gândeam să luăm un colţar. Aşa am avea şi loc să ne întindem. În acelaşi timp, zic. Adică, eşti cool, dar nu vreau să te ţin în braţe când mă uit la televizor.

Şi eu i-am răspuns la fel de relaxată cum mi-a vorbit ea mie:

— Sună bine. Perfect. Spaţios.

Am auzit-o cum a răsuflat uşurată în timp ce a deschis un pachet de biscuiţi Little Debbies şi a început să sorteze farfuriile şi cănile. Nu ştiu dacă a auzit că şi eu am răsuflat uşurată.

Mă bucur că lăsăm canapeaua. Mă bucur că ne mutăm, sinceră să fiu.

Respir adânc şi împing canapeaua pe care a murit mama, ca să pot să mătur sub ea, şi atunci îi găsesc telefonul.

Cel pe care nu am reuşit să-l găsim toată vara. Cel pe care tot las mesaje vocale, pentru că mă simt

singură şi vreau să-i aud vocea.

Mă aşez în genunchi, cu inima cât un purice.

Iau telefonul şi caut încărcătorul în ghiozdan. Stau deasupra lui, implorându-l practic să se încarce mai repede. Nu ştiu ce caut, poate vreau doar să-i văd pozele sau mesajele pe care ni le-am dat, dar cum încep să umblu în galerie, îl văd.

Nu mi-a scris o scrisoare în care să-mi spună tot ce mi-a ascuns. A făcut un filmuleţ. Şi uite-l acum, clar ca lumina zilei, singurul filmuleţ de pe telefonul ei. Şi când apăs pe săgeata albă, mama reînvie.

Bună, Grade, zice ea şi toată lumea mea se cutremură şi se frânge.

Uite-o pe frumoasa mea mamă, cu părul ei blond-gri făcut ţepi, cu obrajii roşii care se aprindeau şi mai tare când era supărată. A sprijinit telefonul pe ceva din bucătăria roşie şi a stat pe un scaun înalt. Îmi dau seama după cărţile de bucate care se văd în spate.

Mama respiră adânc şi ochii i se umplu de lacrimi şi începe să vorbească: „Scumpo. Tiger. Dacă vezi asta, înseamnă că nu mai sunt. Şi dacă mai sunt şi te uiţi totuşi la asta, atunci ai un simţ al umorului foarte, foarte macabru, draga mea. Înainte să încep, vreau să ştii că, oriunde m-aş afla, sunt *cu tine,* Gracie, îţi promit. O să fiu mereu alături de tine, chiar dacă n-o să mă poţi vedea, bine?”

Mă simt ca un personaj dintr-o carte fantasy sau dintr-un film, care este cuprins de nişte forţe supranaturale. Ca într-o furtună violentă, cu tunete puternice şi nori încărcaţi cu electricitate sau ceva de genul ăsta, cu fulgere care străpung o persoană şi o paralizează pe moment şi, după ce trece totul, aceasta se prăbuşeşte epuizată şi un alt personaj se repede

înspre ea, o ia în braţe, are grijă de ea şi se uită în jur, întrebându-se *Ce naiba s-a întâmplat?*

Asta mi se întâmplă mie acum.

Sunt paralizată în timp ce mă uit la mama, ascultându-i vocea, cuvintele care mă străpung ca un fulger. O forţă puternică îmi umple gaura ridicol de adâncă din inimă.

Am pierdut-o pe mama de aproximativ 94 620 de minute şi totuşi ea a fost *chiar aici* în tot acest timp.

Când întind un deget tremurând ca să ating chipul mamei care continuă să-mi vorbească despre trecut, ecranul *îngheaţă* cumva şi ea face o pauză, zâmbind amuzată, şi îşi mişcă doar puţin capul, exact în momentul în care degetul meu îi atinge obrazul, pe ecran.

De parcă ar simţi.

Şi, pe o cu totul altă voce decât cea din urmă cu o secundă, o voce care sună de parcă ar fi în cameră chiar acum, nu în urmă 109 720 de minute, zice: „Hei, *tu”.*

De parcă ar fi *aici.*

Şi toată forţa pe care o capăt atingându-mi mama şi văzând cum îi sclipesc ochii când *mă simte* mă inundă cu atâta putere, încât mă prăbuşesc pe podea, copleşită de univers şi de durere şi de această lume nouă căreia Mae-Lynn îi zice Viaţa îndurerată, în care pot să-mi ating mama moartă printr-un telefon şi *ea poate să simtă.*

Acolo mă găseşte sora mea, cu videoclipul încă mergând. Dă drumul pungii de burritos şi se ghemuieşte lângă mine, verifică dacă îmi curge sânge sau dacă am febră, mă întreabă cu răsuflarea întretăiată ce s-a întâmplat şi vede filmuleţul, aude

vocea mamei mele care îmi spune tot ce am vrut vreodată să ştiu, atât de multe cuvinte pline de durere.

Au murit când aveam 11 ani, nu când eram la facultate. Nimeni nu m-a vrut. M-au tot pasat de la o rudă la alta ani întregi. Doar cu o cutie de pantofi şi un geamantan.

Nu am mai călărit niciodată. Nu am vrut să te pierd niciodată. A trebuit să te ţin aproape.

„O, June”, zice sora mea.

Opreşte filmuleţul şi îmi şterge lacrimile. Mă mângâie pe spate şi mă îmbrăţişează, iar eu plâng atât de tare, încât cred că o să mi se frângă coastele.

N-o să pot să-i spun niciodată că mama e vie din nou. N-o să mă creadă niciodată. Dar e în regulă.

„E prea mult, scumpo”, zice sora mea.

Şi are dreptate.

Uneori eşti atât de înfometat, atât de însetat după ceva care să te aline, după ceva ce îţi doreşti de atât de mult timp că, în momentul în care îl obţii, e greu de digerat. Nu e un medicament care să te facă bine. S-ar putea să fie tocmai ceea ce te face să fii bolnav.

Toate lucrurile pe care am vrut să le ştiu despre mama sunt aici, dar nu sunt pregătită pentru ele.

— Sunt aici, Tiger. Te iubesc. O să am grijă de tine, bine? zice sora mea.

Apoi mă mângâie pe păr şi continuă:

— Hai, puştoaico. Hai să plecăm de aici. Hai să mergem acasă.

Acum

ÎN SERILE DE JOI STAU cu încă 26 de oameni în subsolul bisericii Sfânta Guadalupe. Scriu un… adică

o… mă rog, bănuiesc că un fel de *abecedar,* pentru că femeia care conduce grupul de sprijin ne-a spus că trebuie să găsim nişte supape pentru tristeţea noastră. Pentru durerea noastră. Pentru sentimentele noastre fantomatice.

Aşa că scriu pe caiete, am unul întreg până acum, despre lucrurile pe care vreau să mi le amintesc.

Suntem *27* de oameni în subsolul bisericii Sfânta Guadalupe, ne întâlnim de două ori pe lună, ne aşezăm pe nişte scaune tari, care scârţâie, şi strângem la piept ursuleţi.

Lupe Hidalgo vine cu mine. Tot nu ştiu întreaga poveste a fratelui ei, Crash, sau a lucrului care l-a făcut să se sinucidă, dar un lucru pe care l-am învăţat de la grupul acesta e că oamenii au nevoie de timp ca să poată să spună ce au nevoie să spună.

De parcă atunci când mor, oamenii iau cu ei abilitatea ta de a forma cuvinte. Deseori nu poţi să mai zici nimic.

La prima întâlnire, coordonatoarea, Felice, ne-a întrebat: „Ce i-aţi spune persoanei pe care aţi iubit-o dacă aţi mai avea o şansă, una singură?”

Subsolul bisericii era slab luminat. Becurile din tavan trebuiau înlocuite. Scaunele de copii folosite la şcoala de duminică erau strânse într-un colţ. Pe podea erau popice de plastic şi mingi. Nu ştiam exact pentru ce erau. Oare aveam să jucăm popice ca să ne izbăvim? Încă eram puţin confuză cu noua mea viaţă şi uneori, sinceră să fiu, îmi zburau gândurile.

Eu şi Lupe suntem cele mai tinere din grup. Unii oameni vin aici de ani întregi, unii au pierdut mai multe persoane dragi, lucru peste care nu-mi pot imagina cum ai putea să treci, pentru că, odată ce-ţi moare

cineva, ce mai rămâne din tine? Ce altceva ţi se mai poate lua?

Adică, *pentru numele lui Dumnezeu! Pe bune!*

Unii oameni au început să plângă după ce Felice *a* pus întrebarea, alţii şi-au ascuns capetele după căni de unică folosinţă de cafea sau ceai. Cineva aduce mereu ceai sau cafea. Un platou cu fursecuri mici şi dulci. Eu sunt încă nouă, deci nu mi-a venit rândul.

Unii oameni au murmurat *Te iert.*

Au şoptit *Te iubesc.*

Au spus *Nu trebuie să-ţi faci griji pentru mine.*

Degetele mi-au tremurat pe blana ursuleţului. Mereu aleg acelaşi ursuleţ: o chestie maro-ponosit care nu are un ochi şi căruia îi lipseşte un picior. Unde a fost piciorul acum este un petic de denim.

Ultimul lucru pe care l-am spus înainte să mă ia de lângă mama a fost ăsta: *Te rog, întoarce-te. Te rog, nu mă părăsi*. O să-mi aduc mereu aminte de asta.

Dar nu am zis asta cu voce tare la grup. La vremea respectivă încă nu zisesem nimic, iar Felice considera că era în regulă. „Cuvintele vin când vin”, a zis şi a dat din umeri.

După un moment de tăcere, Alice, persoana cea mai în vârstă din cameră, şi-a dres vocea. Alice are ochii strălucitori şi părul alb şi pufos şi îi place să poarte pantaloni de trening şi hanorace cu stele sclipitoare şi flori. Alice şi-a pierdut mama când avea 10 ani. Şi-a petrecut întreaga viaţă fără mamă, a avut la dispoziţie întreaga viaţă să se obişnuiască cu gândul că nu are mamă, şi uite că tot aici e. După atâţia ani. Încă suferă.

„Scrie-mi o scrisoare în care să-mi zici cum să trăiesc restul vieţii fără tine”, a zis Alice.

Apoi făcut o pauză, după care a continuat: „Asta s-a întâmplat acum 64 de ani, dar tot mi-ar plăcea să ştiu”.

Eu scriu asta pentru că într-o bună zi eu o să fiu Alice, cu o viaţă întreagă petrecută fără mamă, o viaţă trăită cu un crater de durere de dimensiunea Marelui Canion, iar oamenii ar trebui să ştie cum e.

Întâlnirile AA ale Shaynei au loc lângă biserică, într-o clădire veche de birouri. La parter e un cabinet stomatologic, la etajul trei, biroul unui contabil. Ei se întâlnesc la etajul doi.

După ce terminăm, mergem să mâncăm la Denny’s. Lupe ia mereu friptură. Shayna comandă salata Caesar şi o îngheţată uriaşă, ambele în acelaşi timp. Eu îmi iau de obicei o supă cu crutoane. Mănânc mai mult, dar nu foarte mult.

Eu şi sora mea putem să mâncăm fără să spunem nimic când suntem împreună şi e o senzaţie plăcută.

E o familie mică, dar e familia noastră.

Uneori eu şi Shayna conducem prin oraş, încercând să ne obişnuim cu zona. Ea lucrează dimineaţa la un restaurant şi, când mă întorc de la şcoală, o văd purtând şorţul şi numărând bacşişul.

Mergem la Egee’s, de unde comandăm smoothie-uri colorate şi plecăm mai departe. Îi place să conducă spre munţii Catalina pe nişte drumuri şerpuite, cu garduri de lemn şi păduri dese pe margine.

Acolo sunt şi cai care pasc şi un semn pe care scrie *Lecţii de echitaţie.*

Mi-e atât de dor de Opal, încât simt cum mă arde tot corpul, şi într-o zi o să mă întorc aici şi o să mă

angajez şi o să fiu iar aproape de cai.

Pentru că am asta în sânge. Am moştenit-o de la mama.

Noul meu liceu e mult mai mare decât Eugene Field. Uneori mă simt dezorientată când merg pe holuri, cu cărţile la piept. Mă întreb care e povestea copiilor de aici, la cel fel de case se întorc, cum sunt oamenii care se presupune că ar trebui să aibă grijă de ei. Sunt ca Thaddeus şi ca Leonard şi ca Sarah? Ca mine? Încercând să formeze o familie din ce li s-a dat? Construind familii din resturi.

Părinţii n-ar trebui să moară înainte să crească copiii, dar o fac.

Părinţii n-ar trebui să-şi bată copiii, să le rupă spatele, să-i încuie în cuşti pentru câini sau să-i lase să trăiască în cutii de carton în faţa unui magazin 7-Eleven, dar o fac.

Nu ştiu cum să trăiesc acum ştiind ce ştiu, dar trebuie să merg mai departe.

Uneori mă simt ca unul dintre tipii din piesa aia aiurea pe care ne-a pus Hoffmeister s-o citim.

Mă gândesc la ce spuneau ciudaţii ăia doi.

Trebuie să mergi mai departe.

Nu pot să merg mai departe.

Trebuie să mergi mai departe.

Pentru că, serios, ce altă variantă mai e?

Trebuie să te împrieteneşti cu întunericul.

***

Simt că înainte să moară mama eram o fată, după ce a murit ea am fost altcineva şi acum, la finalul acestei poveşti, sunt o cu totul altă persoană, una care

se târăşte afară din borcan, dar care îşi ţine aripile închise.

Sunt atât de multe lucruri despre viaţă pe care mi-aş fi dorit să nu trebuiască le ştiu.

ÎNTR-O SEARĂ, LA GRUP, vorbim despre lucrul la care mă gândeam de mult, de la începutul verii.

Dacă morţii se întorc la tine.

Phil are în jur de 30 de ani. Are faţa brăzdată de cicatrici de la acnee şi poartă o vestă neagră de piele, pe care e insigna unui club de motociclism. Are braţele pline de tatuaje, semne ale timpului petrecut în închisoare. Dar plânge când ne spune cum i-a dat mamei lui îngheţată de vanilie fix înainte să moară, pentru că a vrut să mai simtă gust dulce ultima dată. Mâncatul era extrem de dureros din cauza cancerului, iar la final devenise aproape imposibil.

„Câteva luni mai târziu", ne-a zis Phil, „mi-a apărut în vis. Stătea pe canapeaua din fosta ei sufragerie, cu picioarele ridicate şi cu şosete de compresie şi se uita la *House Hunters.* Mi-a zis: «O, Philip, stai jos. Uite ce-am aici. Pot să mănânc cât vreau acum»." Avea în faţă cea mai mare cutie cu îngheţată de vanilie şi o lingură enormă, ca în desenele animate. Şi atunci am ştiut că e bine. Nici măcar nu băusem în seara aia şi pur şi simplu mi s-a arătat, am mâncat împreună îngheţată şi ne-am uitat la televizor şi, după ce m-am trezit, am plâns. Puteam să simt gustul de îngheţată de vanilie, serios."

Unul câte unul, iau cuvântul şi ceilalţi. O femeie pe nume Trisha, care şi-a pierdut şi mama, şi sora în decurs de câţiva ani, zice că mama ei i-a apărut în vis

în noaptea de după ce a murit: „Fusese în scaun cu rotile mult timp şi eram într-o cameră foarte luminoasă. Şi nu mai era în scaun! Mergea! Nu mai mersese de ani întregi, dar atunci mişuna de zor. Îmi amintesc că mi-a zis: «Acum mă duc să am grijă de sora ta». Apoi a ieşit din cameră”.

Trisha face o pauză. Ochii i se umplu de lacrimi: „Asta m-a făcut să mă simt mai bine. Gândul că sunt împreună. Şi că mama poate să meargă din nou”.

Eu încă n-am văzut-o pe mama, în afara filmuleţului de pe telefon. Şi o parte din mine speră că e prea ocupată cu oamenii pe care nu i-a mai văzut de mult, cum ar fi părinţii ei, sau că poate crede că sunt bine şi că n-am nevoie de ea sau că poate e îngrijorată că o să mă sperie. Nu ştiu, dar tot mai sper, în fiecare noapte.

Mă gândesc că, la un moment dat, o să le spun celor de la grup despre filmuleţ.

Ştiu că m-ar crede.

Şi mă consolează gândul că, atunci când mori, primeşti înapoi toate lucrurile pe care le-ai pierdut, cum ar fi picioarele, părinţii, fiicele sau chiar mama şi că în sfârşit poţi să mănânci câtă îngheţată vrei, fără să te mai doară deloc.

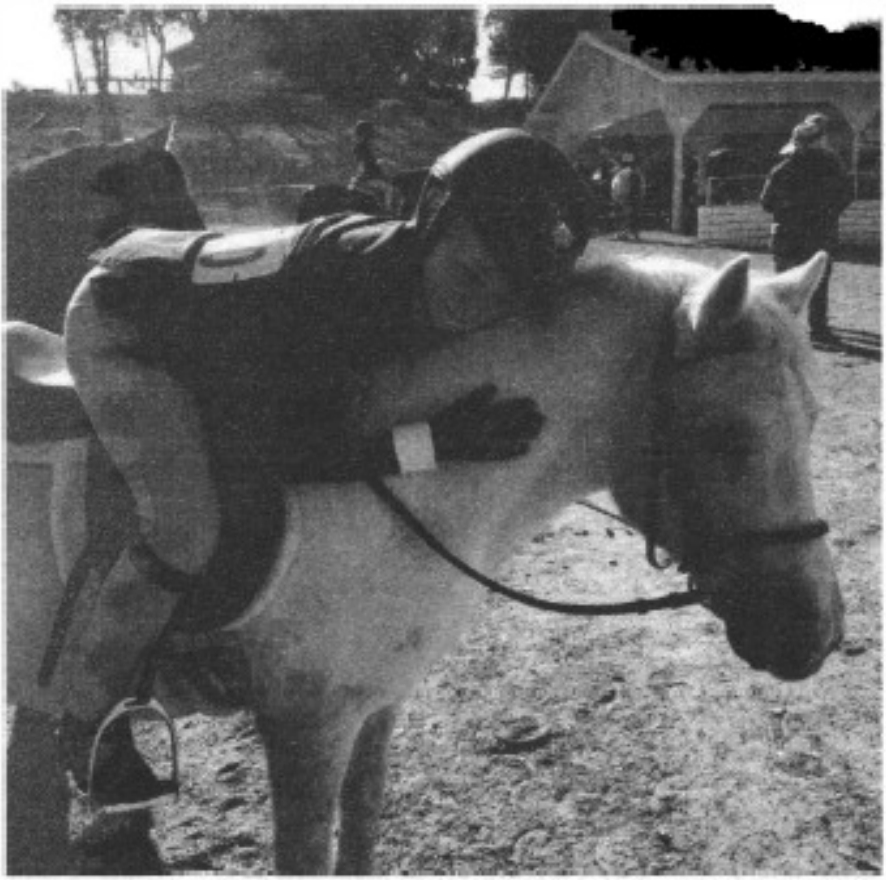

June Frances Tolliver a decedat pe 13 mai 2019, la vârsta de 45 de ani, în Mesa Luna, Arizona. A lăsat în urmă o fiică, pe Grace Maria Tolliver. Erau o maşinărie bine unsă, arătoasă şi frumos mirositoare.

June a fost iubită, acum şi pentru totdeauna.

NOTA AUTOAREI

Nimeni nu ştie cu adevărat povestea părinţilor lui. La urma urmei, aşa cum spune Tiger Tolliver în această carte, „e foarte greu să te gândeşti la părinţii tăi ca la

nişte *oameni.* Plini de alegeri proaste şi decizii proaste, cu certuri şi inimi frânte, tot tacâmul". Părinţii noştri aleg ce ne spun despre cum au crescut şi despre cum au devenit, ei bine, acei oameni care ne spun când să mergem la culcare sau când să învăţăm ori de ce nu avem voie să mergem la o petrecere.

Croieşti povestea părinţilor tăi din fărâme de amintiri, unele strălucitoare şi puternice, altele atât de şterse, încât adevărul de-abia se mai ştie. Poate că în cele din urmă, cu ajutorul fotografiilor, vei avea o imagine relativ completă. Vei putea să-ţi faci o idee.

Dar dacă toată viaţa părinţilor tăi încape într-o cutie de pantofi? Dacă există nişte goluri imense în povestea lor?

Povestea lui June Tolliver, care îşi pierde părinţii de mică, a fost în parte inspirată de mama mea. Bunica mea a murit când mama avea 7 ani, iar ea şi fratele ei au fost trimişi la un orfelinat. Sora lor mai mică a fost dată unor rude; nimeni nu ştie de ce nu i-au luat şi pe copiii mai mari.

Tatăl ei s-a recăsătorit la scurtă vreme. O familie drăguţă i-a adoptat pe mama şi pe fratele ei. Au crescut într-un mediu frumos. Există poze cu ei în copilărie zâmbind, cu pălării de cowboy pe cap, mama plină de cârlionţi. Poze cu mama la 13 ani, o fetiţă cu un zâmbet timid, dar cu o umbră de tristeţe în ochi, pe care avea să o păstreze toată viaţa. O prietenă i-a desenat portretul. L-a intitulat *Doamna tristă.*

Nu-i plăcea să vorbească (mai ales cu mine) despre zilele petrecute la orfelinat. Uneori, mirosul de varză fiartă sau o anumită scenă dintr-un film îi declanşa amintiri neplăcute, dar nu o ţineau mult. O dată sau de două ori am întrebat-o cum o chema pe

mama ei. Nu îşi mai amintea. Poate că era ceva ce fusese nevoită să îngroape adânc în ea, ca să poată merge mai departe.

Înainte să mă nasc eu, părinţii mei luau copii în plasament. Mai târziu l-au adoptat pe fratele meu. Poate că şi asta a ţinut mama mereu în ea: nevoia de a ajuta copii care aveau nevoie de o familie în cele mai grele momente, exact ca cele prin care trecuse şi ea.

Povestea lui Tiger este despre ce se poate întâmpla când un copil se trezeşte la mila străinilor.

În fiecare zi, aproape o jumătate de milion de copii se află în plasament doar în Statele Unite. Aproape 2,5 milioane de copii din Statele Unite nu au adăpost şi 1 din 28 de copii are un părinte încarcerat. Mai mulţi copii decât ai putea crede sunt crescuţi de o rudă îndepărtată.

Aceşti copii sunt peste tot în jurul tău: în clasa ta, în echipa ta de sport, în cartierul tău, în tabără, copii care stau tăcuţi printre rafturile bibliotecii. Îi ştii? Realizezi, exact ca Tiger, cât de multe vieţi frânte sunt în jurul tău, pe lângă propria viaţă frântă?

O singură poveste nu poate surprinde toate experienţele şi detaliile vieţii trăite în plasament şi în şcolile de corecţie. Nici măcar toate aspectele durerii. În această carte am încercat să spun o poveste despre copii pierduţi. Despre copii care s-au trezit fără părinţi, fără familie, din nenumărate motive: moarte, dependenţă, neglijenţă, abuz.

Nu toţi copiii sunt în siguranţă acasă. Dacă n-aş fi vorbit despre povestea lui Thaddeus, aş fi făcut un deserviciu fiecărui copil care a fost abuzat de un membru al familiei. Uneori, astfel de abuzuri se întâmplă şi în centrele de plasament, aşa cum aflăm

de la Blondină şi de la Brunetă.

Dar am încercat să vorbesc şi despre oamenii ca LaLa şi Teddy şi profesori ca Walrus Jackson, care încearcă din răsputeri să facă mai bună viaţa copiilor. Există persoane care muncesc cu mult curaj în sistemul de plasament, în adăposturi, în centre pentru adolescenţi sau în centre comunitare. Există profesori şi consilieri şcolari şi bibliotecari şi bunici şi mătuşi şi fraţi vitregi care au minţile, casele şi inimile deschise. Ei sunt oamenii care se luptă în fiecare zi ca să micşoreze craterele de dimensiunea Marelui Canion din sufletele copiilor.

Dincolo de orice, *Cum să te împrieteneşti cu întunericul* este o carte despre durere. Este o carte despre cum să mergi mai departe, despre cum să-ţi găseşti drumul în întuneric. Tatăl lui Mae-Lynn moare de cancer. Taran şi Alif îşi pierd tatăl într-un accident de maşină. Tiger îşi pierde mama din cauza unui anevrism cerebral. Iar fratele lui Lupe Hidalgo se sinucide, a doua cea mai frecventă cauză de decesului în rândul tinerilor cu vârste cuprinse între 15 şi 25 de ani.

Trebuie să fim mai atenţi cu tinerii noştri. Trebuie să purtăm conversaţii deschise despre depresie şi boli mintale. Şcolile noastre au nevoie de mai multe resurse şi de mai mult sprijin.

Odată le-am pus o întrebare prietenilor mei de pe Facebook: „Ce i-aţi spune cuiva care a murit dacă aţi avea o singură şansă?”. Mulţi oameni au răspuns cu „Te iubesc” sau „Mi-e dor de tine”. O persoană a spus „Te iert”. Altă persoană a spus: „Vreau doar să ştii că sunt fericită”. Şi mulţi oameni mi-au dat mesaje private, pentru că nu toată lumea are de spus numai

lucruri frumoase despre morţi, şi acesta e un lucru adevărat şi valid şi trebuie să îi ascultăm şi pe aceşti oameni, care îşi poartă durerea în felul lor. O altă persoană mi-a spus că şi-ar dori ca mama ei să-i fi scris o scrisoare în care să-i spună cum să trăiască fără ea, pentru că nu ştia.

Asta mi-a dat de gândit, pentru că e adevărat. Nu există niciun manual sau abecedar pentru durere. Există multe, foarte multe cărţi, dar niciun manual care să-ţi spună pas cu pas că mirosul unor creme Pond's Cold te va face să izbucneşti în lacrimi în magazinul Walgreen sau că un cântec de la radio te va face să tragi pe dreapta, ca să poţi să plângi. Şi lucrurile astea rămân cu tine toată viaţa.

În trei ani mi-am pierdut şi mama, şi sora. Nu am răspunsurile; nu ştiu cum să treci peste durere. Ştiu doar că există o serie lungă de poticneli în întuneric, în timp ce cauţi o mână caldă, de care să te agăţi.

Nu pot să explic craterul din dimensiunea Marelui Canion din sufletul meu, aşa că, în schimb, am scris o carte despre el. Dacă vă simţiţi pierduţi pe drumul durerii, sper ca povestea lui Tiger să vă ajute măcar puţin.

Kathleen Glasgow

P.S. Fratele meu a luat asupra lui sarcina dificilă de a reconstitui povestea mamei mele prin postări pe Ancestry.com, contactând foşti vecini, vorbind cu autorităţile şi verificând chiar şi dosare vechi de imigraţie. El a fost cel care a găsit-o pe sora ei mai mică, acum femeie în toată regula, mult după ce mama murise.

Dar chiar înainte să se întâmple asta, a aflat numele bunicii noastre, pe care mama îl uitase de mult.

Era acelaşi cu al ei.

MULŢUMIRI

Multe lucruri se întâmplă când scrii o carte.

Crezi că ai o poveste, dar apoi se dovedeşte că ai cu totul alta.

Şi chiar şi după aceea mai există o poveste în interiorul poveştii, care aşteaptă să fie modelată, lustruită, zugrăvită şi prezentată lumii.

Mulţi oameni sunt responsabili pentru transformarea poveştii mele, de la prima idee, cea despre o fetiţă şi mama ei şi multă durere, la ceea ce ţineţi acum în mână.

Krista Marino este, fără îndoială, cel mai bun redactor din lume. Chiar şi când fac lucruri absolut banale, cum ar fi să, ăăă, rescriu un roman întreg în timp ce ea este în vacanţă? Are încredere în mine! Da, mi-a zis *„Pune-le înapoi”,* referindu-se la toate părţile pe care le scosesem şi le înlocuisem, dar a spus-o în cel mai frumos mod posibil, deşi nu trebuia să fie atât de drăguţă. Dar aşa e ea. Şi e amuzantă şi ştie cum să mă facă să-mi înfrâng temerile şi să scriu povestea care trebuie scrisă.

Le mulţumesc tuturor celor de la Delacorte Press şi de la Penguin Random House, care îmi fac visuri literare să devină realitate: Barbara Marcus, Beverly Horowitz, Monica Jean, Mary McCue, Kristin Schulz, Jennifer Heuer, Alison Impey, Kate Keating, Cayla Rasi, Elizabeth Ward şi Kelly McGauley. Vă mulţumesc mult

pentru timpul şi grija investite în povestea lui Tiger.

Acum câţiva ani, o agentă mi-a spus că nu poate să-mi cumpere primul roman Young Adult. „Trebuie să găseşti un campion pentru cartea asta”, mi-a zis ea. Şi exact asta am făcut. Julie Stevenson a fost campioana mea, care ne-a scos pe mine şi pe cartea mea din rutina zilnică şi îi sunt veşnic recunoscătoare că îmi înţelege stilul de scriere şi poveştile pe care vreau să le spun şi că e alături de mine la fiecare pas, veselă, amuzantă, puternică şi minunată.

Uneori, viaţa de scriitor e extrem de singuratică, mai ales când scrii despre subiecte dificile, inspirate din viaţa personală. Mi-a fost aşa de dor de mama şi de sora mea în timp ce am scris cartea asta, iar oameni extraordinari precum Janet McNally, Lygia Day Penaflor, Bonnie Sue Hitchcock, Sandhya Menon, Jeff Giles, Robin Roe, Julie Schumacher, Karen McManus, Julie Johnson şi Shannon Parker m-au ajutat să trec peste cele mai dificile momente, chiar fără să-şi dea seama că asta fac. Le mulţumesc şi celor de la Sweet Sixteen pentru sprijinul lor.

Povestea lui Tiger e una despre durere. O parte din povestea ei a fost inspirată din Viaţa îndurerată a altor oameni (mulţumesc, Janet, pentru expresia asta), pentru că oamenii nu simt durerea la fel. Nicio Viaţă îndurerată nu este identică cu alta. Multe mulţumiri merg către Susana Moger, al cărei răspuns la întrebarea mea de pe Facebook a inspirat personajul lui Alice.

Nenumărate mulţumiri merg şi către Holly Vanderhaar şi Elizabeth Noll şi către amicul meu, Mitch Gerson, care a împărtăşit cu mine poveştile despre cai.

Şi le mulţumesc şi lui Nikolai şi Saskiei, care au

cele mai mari inimi şi cele mai molipsitoare râsete, le mulţumesc că m-au lăsat să-i ţin în braţe o secundă în plus.

În acest roman dur și puternic, o meditație asupra pierderii și durerii, Glasgow scrie cu o frumusețe de nestrămutat.
Facem cunoștință cu Tiger Tolliver în momentul în care pierde
totul – momentul ei întunecat – și totuși, cumva, *Cum să te împrietenești cu întunericul* ne învață cum să lăsăm lumina să intre.

Julie Buxbaum, autoarea romanului
Spune-mi tr3i lucruri despre tine

O abordare viscerală, zguduitoare și dureroasă a procesului de doliu. Am plâns din primele 50 de pagini. Vei vrea să o iei în brațe pe Tiger și să nu îi mai dai drumul niciodată. O altă capodoperă a lui Kathleen!

Tiffany Jackson, autoarea romanului
Allegedly

Minunat scrisă și extrem de emoționantă. Cu fiecare pagină, Tiger Tolliver îți cucerește sufletul din ce în ce mai mult cu durerea, curajul și umorul ei — și nu-ți mai dă drumul. Tiger, Cake și Thaddeus (și Mae-Lynn, Shayna, Lupe, LaLa, Sarah, Leonard și June... toate personajele elaborate ale lui Glasgow) vor rămâne cu tine multă vreme.

Alyssa Sheinmel, autoarea romanului
A Danger to Herself and Others

Lirică, devastatoare, inteligentă și sinceră – o capodoperă a lui Kathleen Glasgow. Fanii ei nu vor fi dezamăgiți și se vor îndrăgosti de Tiger Tolliver, oricât de mult le va frânge inimile.

Bonnie-Sue Hitchcock, autoarea romanului
The Smell of Other People's Houses

STORIA BOOKS
storiabooks.ro

Iată ce se întâmplă când îți moare mama.
Este cea mai frumoasă zi de vară și afară este întuneric.
În casa ta este întuneric, la fel și în camera ta, la fel și în inima ta.
Te simți de parcă întunericul te va rupe în bucăți.
Așa se simte Tiger. Întotdeauna au fost doar ea și mama ei, împotriva lumii întregi. Într-o zi, mama ei moare. Iar Tiger rămâne singură.
Iată cum te poți împrieteni cu întunericul.

Cum să te împrietenești cu întunericul îți taie răsuflarea și îți rupe inima – mi-a plăcut la nebunie. E pentru noi toți cei care am iubit și am pierdut și avem nevoie să ne recăpătăm puterea.

Jennifer Niven, autoarea romanului *Toate acele locuri minunate*

Un roman rar și puternic, *Cum să te împrietenești cu întunericul* își face loc în inimile îndurerate, pentru a le vindeca prin sinceritate, empatie și eleganță.

Karen M. McManus, autoarea romanului *Unul dintre noi minte*

Kathleen Glasgow e unul dintre puținii scriitori care te fac să suferi alături de personaj, înainte să te vindece iar. Mi-a plăcut fiecare cuvânt din acest roman liric și devastator.

Kara Thomas, autoarea romanului *Majoretele*

O poveste imaginată cu mult curaj și fără frică, o poveste despre pierdere și dragoste. Proza lui Kathleen Glasgow este marcată de frumusețe și eleganță, iar personajul lui Tiger Tolliver este unul pe care cititorii îl vor încuraja la fiecare pas – și pe care nu-l vor uita curând.

Courtney Summers, autoarea romanului *Sadie*

O carte la fel de neînfricată, fragilă și specială ca personajul principal, Tiger. *Cum să te împrietenești cu întunericul* este o meditație frumos nuanțată asupra durerii și familiei, o odă adusă iubirii incredibile, care te poate scoate chiar și din cele mai întunecate momente.

Meg Leder, autoarea romanului *Letting Go of Gravity*

storiabooks.ro

STORIA BOOKS

ISBN 978-606-9072-06-6

9 786069 072066

14+

COLECȚIA YOUNG ADULT